

قەسەدە ئابو عبد الرحمن الكردى

لە چاپخاوەکانى کۆزى زانیارى کورد

زنجیره‌ی ژباندۆه‌ی کەله‌پۆری ئه‌ده‌بى کورد ، ژماره (11)

دیوانى وه‌فایى

«میرزا عبدوره‌یمى سابلانخى»

بەتۆلینۆه‌ی :

محمد و عەلى قەرەداغى

چاپخانه‌ی کۆزى زانیارى کورد

بەشماره - 1978

منتدى اقرأ الثقافي

www.iqra.ahlamontada.com

له چاپکراوه کانی کوژی زانیاری کورو

دیوانی وه فیانی

”میرزا عبودژره جیمی سابلانچی“

لیکولینموه ی :

محمد د علی قهره داغی

$\frac{۲۳}{۵}$

بهاء الدین مروو

چاپخانه ی کوژی زانیاری کورو

بمغنا - ۱۹۷۸

من مطبوعات المجمع العلمي الكردي

ديوان وفائي

« المرزا عبدالرحيم الساوجبولاقي »

تحقيق

محمد علي القره داغي

مطبعة المجمع العلمي الكردي

بغداد - ١٩٧٨

ناخته گل کاشا سراندا نه زارست بر لبم بخور قطره زمانه
 زلفت حبه و آب زربا حلقه حلقه یانه شو بجز آنکه زندان دلده نه
 تو را که کنی قاف دلده بناسه و طره باران اثر لبها کلد نه
 قلند شرفست کرم دور که ابرو را بغیر کرده قیده ناس ابرو دلده نه
 در در زارشان من شو و کوفت ترکت دور دور کرم خانه بنا نه
 کرم دلده نه او زلفه بود را یانه رخشان شب آینه بیا نه
 باشت یکدل به با ابرو دوسه بر یک رسم که دگر رنگ طرا نه
 پیشا سر من نه زلفه در بلفی دار بدیر لعل در زلفه بود نه
 پیش زبان کوفت و بده خون بکجو جاد که بر سر من چه فریاد نه

چرخ برود حال برود نوبه دنا

بوی حرم آتش و پیر معنی

در این دنیا ربه هر طریق عشقین طوبی حال ربه هر طریق عشقین
 در این دنیا ربه هر طریق عشقین اگر عالم بر سر هر طریق عشقین
 در این دنیا ربه هر طریق عشقین تا به در خورشید نو هر طریق عشقین
 در این دنیا ربه هر طریق عشقین خورشید کس یکس در هر طریق عشقین
 در این دنیا ربه هر طریق عشقین طوبی حال ربه هر طریق عشقین
 در این دنیا ربه هر طریق عشقین طوبی حال ربه هر طریق عشقین

حالتی است با کمالی که درین نه بدید
 تا کن پمانه بنده طریق الهی نقین
 که حرکت به صبا رخ در لم یوکس بنا
 عمر غریز چو با هنر طریق الهی نقین
 نواد و دم نه بر غرضین دل جان رکب
 جبهه یکم با هم در هنر طریق الهی نقین
 دین در عهد است با یکسایمان بگرده
 هر که با جگر و کوهست هنر طریق الهی نقین
 دیوانه شود اسم که زاده شده در لبرم
 هر که در پیش نشستم هنر طریق الهی نقین
 جاد و بنوا نه تره در دال او آوره
 طریقه سلا آوره هنر طریق الهی نقین
 بر دانه فخر او نه است فروز را بخور
 و صم بنیان ریه است هنر طریق الهی نقین
 بیدارانی غریز کاهیه عشق و یکنین
 بگر بر ز تشنیه هنر طریق الهی نقین
 بی کس و فالتی به یونان و یکنین
 بوجام خضر نه ریه هنر طریق الهی نقین

فرمود که من پشته من بل آرام
 خورشید و سمن آینه دار رخ زریام
 خزه بر جام به نعل قد طوبی
 یعنی به لب صاحب
 با چیکه دم کافیه بکشت
 تاجان دست سافریاوت روانه
 در کشتی
 در چاهه طیب بلبل در دودینه
 غلبت صیه بوسن که چیکه
 بی کس و فالتی به یونان و یکنین
 بوجام خضر نه ریه هنر طریق الهی نقین

وصییه ت بی که مردم تهخت و تابوت تم له عه رعد رکدن
هه تا عالم بزاف من شه هیدی قامه ق یارم

* * *

بلامه علوم بی کوثرلوی کی یاران وه صییه ت بی؛
چراغی تور بدم هه رده سته گول بی پاش وه فاق من

* * *

غده زه لی طور فدی من قه ط نییه به ونازکییه
بوله به رکردف دانیاف قه در زانف ده و

پیشگی

جگه له وهی بهرهم و هۆنراوهی شاعیرانی کورد به زۆری له ئاو چوه و دهست خویندمواران نه که وتوه و له بلابونهوه بیهش بوه ، یه کهم بار و له کهی گه وره به سهر هۆنراوهی بلاو کراوهی کوردییه وه لی نه کۆلینه وه و وردنه کردنه وه و — دوا به دوا ی ئه وانهش — هه له ی زۆر و ون بونی مه بهست له هۆنراوه کاندایه • چه ند دیوانیکی کوردی وهك : (کوردی) و (وه فایح) و مان بهرچا و ئه که وئی که تا ئیستا چه ند جار به چاپ گه ییندراون و بلاو کراوه ته وه ، به لام جیگه ی داخ ئه وه یه که ئه م دیوانانه جار له جار هه له یان زیاتر بوه و جار له جار لیکۆلینه وه یان که متر بوه و یاری دۆزینه وه ی مه بهستی شاعیر زیاتر ئالۆز و نابار بوه •

بۆیه ئه گهر خوینهرێك بیه وئی تۆزێك باری راستی شیعرێك یان پارچه شیعرێك له شیعی ئه و شاعیرانه بدوزیتته وه ئه بی به شوین کۆترین چاپدا بگه زئی ، که ئه مهش پێچه وانه ی باری لیکۆلینه وه و خزمه تی وێژه یه ، چونکه ههر بهرهمێك چه ند جار بلاو بکریته وه ده بی جار له جار زیاتر راست بکریته وه و جواتر و پوخت تر پێشکشی خویندمواران بکری •

دیوانی وه فایح یه کیکه له و دیوانانه و تاییستا چوار جار به چاپ گه ییوه ، به لام ، به داخه وه ، که ههر جاره ی کۆمه لێك هه له ی تینا زیاد کراوه و چه ند

گولۆله گرىڭ كۆيۈرە ناو شىعرەكانى خراو، بە شىۋەيەك وا ئەبى پارچە شىعەيك دمخوئىرئىتەو و ھىچى لى و مرنا گىرىڭ و نازانرى باس و مەبەست لە شىعرە كەدا چىيە ! ئەم دەردەش گەلى ھۆى ھەيە • لە سەرۆى ھەمقيا ئەو : شىۋە تۆسىنى كۆن - واتە : بە كارھىنانى رىنۆسى فارسى لە تۆسىنى كوردیدا - كە بە راستى كەسىك زۆر شارەزاي ئەو شىۋە تۆسىنە نەبى و لە ايشەكانى شىعر ئاگادار نەبى ، ناتوانى بنچىنە و بناغەى راستى پارچە شىعەيكى كوردى ، كە بەو شىۋە نوسرايىتەو ، بدۆزىتەو •

ھۆيەكى تر ئەو ھەيە : زۆرى ئەوانەى تا ئىستە ھەولى بلاو كەرنەو ھى ھۆنراو و ديوانى شاعىرانى كوردىيان داو ھەزارىيەكى باشيان لە جۆرەكانى شىعرەدا نەبو ھەشى ھەمق سەرچاو و جۆگەيەكى ئەدەب نەبۆن و - لەبەر ھەر ھۆيەكىش - نەيانوئىستو ھەكك لە شارەزا و ئەدەب دۆستان و مرگرن و بۆ ساخكردنەو ھى جىگەى ورد و شىعەى ئاسكى ديوانەكان پەنايان بۆ بەرن ، جگە لەو ھەش كە ھەندى كات مەبەست لە بلاو كەرنەو ھى ديوانەكان يان ناو و شۆرەت ، يان پەيدا كەردنى پارە و دارايى بو ھ !

ھۆيەكى تر ئەو ھەيە : ھەندى لەوانەى ديوانى شاعىرانى كوردىيان چاپ كەردو ، ھەلساون عاستەو خۆ (بە خەيالى خەمەت بە زمانى كوردى !) شىعرەكانيان لە وشەى يىگانە كەو و يىژنىگ كەردو و خواو ھەكىلى ، لە لاي خويانەو ھەشى و ايان داناو ھەشاعىر ئەزانىو ھەتى و نەبىستۆيەتى ، و ھەرنەبى ئەگەر خۆى لە ژياندا بوايە بە ھىچ جۆر ماو ھى ئەدايە ئەو كەسانە بەو شىۋە گول بژنى باخچەى شىعەى بكن (۱) •

(۱) مامۇستا گۆران كە لە ژيانى خويدا بەشەك لە شىعرەكانى بە چاپ كەشتۆن و ، خۆى پىشكەشى خويئندەوارانى كەردۆن ، دواى ئەو ھى گۆران بە سەر شىۋا و بىرىدا ھاتو ھەلى شىۋەى شىعەى گۆرپو ھەندى رىبازى بۆ دواجار خواخافىزى لى كەردو ، ئامادە نەبو ھەلسى بژارى شىعرە كۆنەكانى لە وشەى يىگانە بكات و ، بە ئاشكرا زيانى ئەو

ئەمانە بۆنەتە ھۆی شارراڭەوھى رۆى راستى گەلىن شىعر و ھۆنراوھى
 شاعىرەكانمان و خوينەرى ديوانى ئەو شاعىراڭە ھەست بە تام و چىژى پىرى
 شاعىرەكە ناكە و زۆر جار ، لە باتى خوشى پىر كۆرڭەوھە ، لە گەل پەستى و
 پەزارەدا رۆبەزۆ ئەبى .

بە راي من ، لە كاتىكدا ھەندى پىر و راي تايەتى دەر بارھى شىعرى
 كلاسىكى بلاو دەبىتەوھە (۲) . پەردە زامانىن لە سەر ئەو ھەلە و
 نازىكىيانە و دەر خستى رۆى راستى ئەو ديوانانە و نر خاندنى ئەو
 شىعراڭە و رىزگرتى خاوەنەكانيان ئەركىكى گەورەى سەر شانى
 شارەزايان و ئەدەب دۆستانى كۆردە و ، ئەم كارە تا دوا بكەوئى زياتر گران
 ئەبى و ، زياتر مەترسى نەدۆزىنەوھى رۆى راستى مەبەست لە شىعەرەكان
 پەرە دەستى .

وھەك وتمان ديوانى (وھفایى) يەككىكە لەو ديوانانەى تا ئىستە چەند
 جار بە چاپ گەيىون ، بەلام دۆبارە بەداخوھە ھەر جارێك گەلىن ھەلەو راي
 سەيرى تىدا بلاو كراوھەوھە . بە كورتى بلىن ھىچ جارێك لەو جارانە

كارەى بۆ خويندەواران رۆن كۆردەوھە . (بزووانە : بەھەشت و يادگار ،
 گۆران ، ل : ۱۳ ، چاپى دوھم ، ۱۹۷۱) .

(۲) ھەندىك لە خويندەواران رايان وايە : كە شىعرى شاعىرانى كۆنمان
 مردۆن و ھەل و مەرجى ژيانى ھاوچەر خيان لەدەس داوھە و
 خۆپىوھە خەرىك كۆردىيان شتىكى زيادە و ، رەنجدان لە گەليان بى ھۆدەيە .
 لىرەدا ئەوھم بىر كەوتەوھە رۆژىك چۆمە كىتبخانەى دەسكايەك لە دەسكا
 رۆشنىرىيە كۆردىيەكان و داواى ديوانىكى (وھفایى)م كرد ، لى پىرسراوئىكى
 كىتبخانەكە پاش ھەندى ئەم دىو و دىو كۆردى كىتبخانەكان و گەزان بە
 ناوياندا وتى : زۆر جىگەى شانازىمە كە ديوانى شاعىرى وا لە
 كىتبخانەكەماندا نىە !!

دهستیکی شاره‌زا و ئەمینی له‌گه‌ڵ نه‌بوه و ، هه‌ولی ئەوه‌شی بۆ نه‌دراوه
زیاتر شیعی وه‌فایح بدۆزێته‌وه و له‌گه‌ڵی چاپ‌بکری ، بۆیه ده‌بین
دواچاپه‌که هیچ جۆره زیاده و جیاوازییه‌کی ئەوتوی تێدانه نرخیکی تایه‌تی
به دیوانه‌که بدا !

ماوه‌یه‌ك له‌مه‌وپیش دیوانیکی ده‌سخه‌نی (وه‌فایح)م ده‌ست که‌وت ،
پاش هه‌ندێك به‌راورد له‌گه‌ڵ دیوانه چاپ‌کراوه‌کاندا بۆم ده‌رکه‌وت که ئەم
دیوانه — ده‌سخه‌ته — نوسخه‌یه‌کی نایابه و به‌چاکترین دیوانی وه‌فایح
ئه‌ژمیتری ، که تا ئێسته به‌رده‌ست که‌وتبێ . بۆیه پێشانی چه‌ند مامۆستای
شاره‌زا و ئەده‌ب‌دۆستم دا که یه‌ك به‌یه‌ك زیاتر فرخی ئەو دیوانه‌یان
رۆن‌ئە‌کرده‌وه و بایه‌خی زیاتریان ئەدايه و ، هه‌مۆش تیکرا رایان وابو که
سه‌رانه‌ری ئەو دیوانه جاریکی تر چاپ بکریته‌وه . منیش له‌ به‌ر ئەم
هۆیانه‌ی خواره‌وه را‌کافیانم په‌سه‌ند کرد :

۱- ئەم ده‌سخه‌ته (۳۸) پارچه شیعی کوردی و (۹۲) پارچه شیعی
فارسی تێدایه که تا ئێستا به‌ چاپ نه‌گه‌ییون .

۲- به‌ نێسه‌ت ئەو شیعرانه‌وه که تا ئێسته بلا‌واکراوه‌ته‌وه ئەتوانی
له‌ رۆی ئەم دیوانه‌وه تا ئەندازه‌یه‌کی زۆر رۆی راستیان بدۆزێته‌وه و له‌و
هه‌له و نازیکیه‌نه‌ی تیا‌اندان رزگار بکری .

۳- ئەم کاره‌ی من پالپشت و یاریده‌ر ئەبێ بۆ هه‌ول و ته‌ق‌الایه‌ك
له‌مه‌ولا له‌گه‌ڵ شیعه‌کانی وه‌فایح دا بدریت ، چونکه بێگومان ئەم کاره‌ی من
دوا هه‌نگاوی ساخ‌کردنه‌وه‌ی شیعی وه‌فایح نیه و ره‌نگه رۆژانی داها‌تو
گه‌لی هۆ‌نراوه و رۆ‌داوی به‌ که‌ل‌کمان ده‌رباره‌ی وه‌فایح بۆ ده‌ربخن که تا
ئێسته هیچ تیشك و تروسکه‌یه‌کیان له‌ ئاسۆوه دیار نیه .

رېيازىم له نۆسىنەۋەى دىۋانە كەدا :

۱- نوسخە كەى لای خۆم بە ئەصل داناۋە و ، بە گوڭرەى توانا ھەولم
بۆ ساخكردنەۋەى داۋە و گوڭرۈمە تە سەر رېئوسى ئېستای كوردى .

۲- بە داخەۋە چاپە كانى پېشق گەلىك جىگەى گومانن و ، بۆ ئەۋە
نەشيان بە نوسخە دابىرېن و ، بۆ لىكۆلىنەۋە بەراوردىان لە گەل بكړى و ،
گەلىكىش ھەولم دا ئەۋ كەشكۆل و دەسخە تانەى چاپە كانى پېشقيان لە بەر
ھەلگىراۋە تەۋە بە دەس بېښم ، بەلام ھەولە كاتم بې سۆد بۆن^(۳) ، لە گەل
ئەۋەشدا ھەندى جار لە ساخكردنەۋەى بەشى بلاۋكراۋەدا سۆدم
لېۋەر گرتون و جارى ۋە ھاش بوە وشە يەك ، يان نيۋە شىعريكم لى
ۋەر گرتون و لە پەراۋىزەۋە ئىشارەم بۆ كرده^(۴) .

۳- ئەگەر شىعريك لە چاپە كاندا ھەبى و لای من دەست نەكە وتبى
لە شوئىنى خۆيدا تۆسيۈمە و باسەم لى كرده .

۴- ھەر شىعريك - لە بەشى بلاۋكراۋەدا - لە دەسخە تەكەى لای
مندا بېن و لە چاپە كاندا نەبى لە تىو دۆ كەۋانەى ئاۋادا [] دامناۋە .

۵- لە بەر ئەۋەى شىعري كلاسيكى ھەر شىعەرە بۆ خۆى مەعنايەك
ئەبەخشى ئىشارەم بۆ جياۋازى پاش و پېش كەتر كرده .

۶- زۆرم مەبەست بۆ ماناي شىعەرەكان لىك بدمەۋە ، بەلام پاش

(۳) ئەم ھەول و كوششەم بە راز و گلە يەك لە گەل مامۆستا گيودا باس
ئەكەم .

(۴) پەنا بردنم بۆ لای دىۋانە چاپەكان ۋەك شتىكى ناچارى وايە ، چونكە ،
ۋەك لەمەۋلا باسى ئەكەم ، دەسخە تەكەى خۆم شىر و دۆپەلې دراۋ و
بەرپۆتە .

هه نديك هه لسه نگاندن و خهريك بۆيان بۆم دهر كهوت ئهم كاره له تواناي
 مندا نيه ؛ ئه مەيش له بهر چه ند هۆيهك ، له سه رۆي هه مۆيانه وه وه فايح
 صۆفي مه شرەب بوه و شيعره كانيشي به زۆري روا له تي ئه وينداريان
 پتوهيه و رايه كيش له سه ر ئه وهيه كه ئه وه هه مۆ روا له ته ئه وينيهش هه ر له
 چاوگهي ته سه وه وه وهيه و وه فايح شيعري ئه وينتي نيه .

زياد له مەش گه لي زاراوه و ناوي شتومه كي واي به كار هيناوه له زۆر
 ئه ديب و خوينده واري ئيسته ياخي ئه بن . جا من ليره دا به و په زي ئه مانه ته وه
 پي له نه زانيني خۆم ئه تيم و باريك بزائم بۆم بار ناكري له سه ره تاوه خۆمي
 پتوه ماندۆ ناكەم (۵) .

۷- هه نديك ورده تيبيني پتويست به را بهر به تۆسينه وه ي ديوانه كه
 هه يه له م خالا نه ي خواره وه دا دياريان ئه كه ين :

أ- تۆسه ري ده سه خه ته كه گه لي جار (دامان) ي به (دمان) تۆسيوه ،
 ئيمه ئه و چيگايانه مان راست كرده ته وه . هه ندي جار يش له په راوتزدا
 باسمان كرده .

ب- له ده سه خه ته كه دا (نرگس) تۆسراوه كه هه ئه گري (نه رگس)
 بي ، به لام پاش ئه وه ي له مامۆستا هيم و چه ند كه سي كه م پرسی و تيكرا
 ئه وه يان سه لماند كه له شيوه ي موكريدا (تيرگس) ئه لين نهك (نه رگس)
 په يره وي ئه و رييازەم كرد و هه مۆم به (تيرگس) تۆسي . هه ر به م پيشهش
 له سه ر تۆسيني (رۆح) نهك (رۆح) و (كۆتم) نهك (كۆتم) رۆيشتۆم ،

(۵) كه ئه ليم : ماناي شيعره كانى وه فايح نازانم ... مه به ستم ئه وه نيه كه
 هه ر هيجيان لي نازانم ، به لكو ره نگه ماناي به شي زۆري ئه و شيعرانه
 بزائم و بتوانم باسيان لي بكهم و لتيان بكۆلمه وه ؛ به لام هيشتا ئه وه ي
 كه ماناي نازانم هه ر زۆره و باري ليتكۆلينه وه ي پتويستی به گه لي لي
 زانين و پسپۆرتي ئه بي و به پرسيار و يارمه تي ئهم و ئه ويش ناگاته ئه نجام .

ئەگەر شىتېك وا نەبى لەبىر كراوه .

ج - تۆسەر ھەندى جار (ئايىنە) و ھەندى جارېش (ئاوينە)
تۆسيوھ ئىيمە (ئاوينە مان) پەسەند كىردوھ .

د - تۆسەر گەلى جار ھەلەى كىردوھ و زۆر جارېش نوختە و شتى واى
لەبىر كىردوھ ، ئەوھى ھەلەكە زۆر رۆن بى و شتەكەش بچۆك بى ، وەك نوختە
باسم لى نە كىردوھ ، بۆ ئەوانى تر لە پەراويزەوھ باسەم كىردوھ .

ھ - ھەر وشەيەك ، يان جىگەيەك لە دەسەتەكەدا بە باشى بۆم رۆن
نەبۆيىتەوھ بە گومانەوھ تۆسيوھ و لە ناو دۆ كەوانەى [!] ئاوادا دامناوھ .
و - گەلى جار (بىنەم) ى بە (بە بىنەم) تۆسيوھ ، ئىيمە بەلامانەوھ
ھەلە بوھ و چاكامان كىردوھ .

ز - چەند پارچە شىعەر سەرەتاكانيان وەك ناتەواو دەرئەكەوئى ، بەم
شىوھ كە كۆتايى ھەردۆ نيوھى شىعەرى يەكەمى ئەو چەند پارچە وەك يەك
نەن ، كە ئەمەش لە شىعەرى كۆندا بە تەواو ئازمىررەيت ، بەلام جىگەكان لە يەك
دۆ بە دەرەن ، بۆيە رەنگە شاعىر خۆى ئەو كارەى كىردى .

ھەول و كۆششەم بۆ ساخكردنەوھى ئەم دىوانە :

بارى ئالۆزى و ناھەموارى رىتۆسى كۆنى كوردى - كە لە راستىدا
دروست نىھ بەو رىتۆسە بوترى (رىتۆسى كوردى) ، چونكە يان رىتۆسى
عەرەبى يان رىتۆسى فارسىيە - لە خویندەوارانى كورد شاراوھ نىھ و ھەر
خویندەوارەى يەك دۆ جار چاوى بە دۆ سى لاپەزە دەستۆسى كوردى
۴۰ - ۵۰ سالى لەمەوبەر كەوتىن ئەزانى كە چەند بە زەحمەت بارى راستى
مەبەست لە شىعەرىك يان پارچە شىعەرىك ئەدۆزىتەوھ و لەناو چەند جۆر
ئىحتىمالدا ئىحتىمالىك ھەل ئەبژىرى ، چونكە كاتى وا ھەيە تەنھا وشەيەك ،

به و ریتۆسه تۆسرایج ، چه ند بار خویندهوه ههله گری و ، خوینەر ئه بی به کۆشش و زیره کتی خۆی یه کیکیان ههله بژی . بۆ نمونه ئه گهر له شوینی کدا بنۆسری (کل) ههله گری « گۆل ، گل ، گهله ، کل ، کول ، کهله ، کهله ، کۆل ، کل » ئه وه نده باره ی لی بدوزرینه وه ئه وسایه کیکیان ههله بژی .

منیش که ئهم دهسخه نه ی دیوانی (وهفایج) م دهس کهوت ، جگه له شری و دلۆپه لی دراوی و په رپۆتی په ره کانی ، ئهم قۆرته گهره م له پیش بو که ئه بی ئه و ریتۆسه کۆنه به ریتۆسی کوردی ئیسته بگۆزم و ئهم دیوانه پیشکه شی خوینده واران بکه م . له خوینده وارانیش شاراوه نه که ئه گهر دۆ سی نوسخه ی جۆراو جۆری دیوانیک دهست بکه ون باری ئهم ئه رکه تا ئه ندازه یه که ئاسان تر ئه بی ، بۆیه منیش ههر له سه ره تاوه چه ندیک دهنگم روپی و مه چه کم چه رها هه و لم بۆ به دهم هینانی نوسخه ی تری دیوانی (وهفایج) دا ، به لام شتیکی ئه و تۆم دهس گیر نه بو .

لیره دا ئه وه دینه پیش که خوینهریک بلیت: خۆ مامۆستا گیو * موکریان

* ئهم پیشه کییه کاتیک نۆسراوه خوالی خوش بۆ مامۆستا گیو کۆچی دوا ی نه کرد بۆ و به هیوای ئه وه بۆم به م چاپه تازه ی دیوانی وهفایج چاوی رۆن بپێنه وه و ، وهلامی ئهم رازوگله ییه ییش له خۆیه وه بییستم ، به لام به داخه وه مهرگه مۆله تی نه دا .

دوا ی له جیهان ده رجۆنی ئه ویش هه ندی دۆنل بۆم له بلاو کر دهنه و ی ئهم پیشه کییه دا بی دهسکاری . به ههر حال ئیسته که بلاوی ده که مه وه جگه له ده رخستنی راستی و خزمه تی ئه ده بی کوردی هیچ مه به ستیکی ترم نییه ، خوالی خوش بۆ جیگه ی ریزی هه مو وانه و هیچ که سیش بی هه له ناب و رۆژانی داها تۆیش زیاتر کاره کانی مامۆستای کۆچ کردۆ رۆن ده که نه وه و ، لیکۆلینه وه ی پسپۆر و خوینده وارانیش جیگه و مه که نه تی راست و دروستی مامۆستا گیو دیاری ده کات و هه ول و کۆششه پیرۆزه کانی شی به ورشه داری له سه ر لاپه ره کانی میژۆی ئه ده بی ریکه رو نکه ره وه ی نه وه کانی ئیسته و داها تۆی گه لی کورد ده بن و گیانی خزمه تگوزاری و کۆل نه دانی مامۆستای نه مریش هانده ری هه می شه یی

سى جار ديوانى وەفائى چاپ كرده ، بۆ داوات لى نه كرد دەسخە تەكانى
خۆرىت بداتى ؟ بەلى له راستیدا ئەمە وایە و ، هەر ئەم پرسىارەشە روبەزۆرى
مامۆستا گيوم ئەكاتەووە كه راز و گله بیه کی له گەل بکەم ، كه ئەگەر زۆر
ناچار نه بوايەم خۆم لى ئەپاراست :

پاش ئەوێ گەلى هەولم دا و هیچ ! هەلسام نامە یەکی دۆر و درێژم بۆ
مامۆستا گيو تۆسى و ، باس و نیازى دلى خۆم هەرچى هەبۆ بۆم تۆسى ،
تەنانهت تۆسىم : مامۆستا تۆ خۆت دەزانی گەلى كه س باسى جه نابت وا
دەكەن كه دەسكارى شیعری شاعیران بکەیت و گەلى شت بگۆزى ،
یەکیكیش لەو دیوانانە كه جه نابت چاپت كرده دیوانى وەفایە ، وە ئیستا
منیش لە بەر دەسخە تێكى كۆندا ئەینۆسمەووە و بە هیوام چاپى بکەمەووە ئەگەر
بیت و دەسخە تەكانى خۆتم بۆ بنیتریت و لەم روووە یارمە تێم بدەیت ئەوا من
وینە و نوسخەیان بلأو ئەكەمەووە و یارمە تێ دەرى تۆ ئەبم بۆ چەسپاندنى
راكانت و سەلماندى چاپەكانى پێشۆ ، خۆ ئەگەر بۆیشم نه تیری ئەوا من
رى و زاست نوسخەكەى خۆم بلأو ئەكەمەووە و جیاوازی كارەكەى تۆ - كه
ئەگەر وەك خۆیندەواران ئەلین وابى - له خۆیندەواران زیاتر ئاشكرا
ئەبى و قسەیان سوار ئەبى • خوا هەلناگرى زۆرم چاوەزوان كرد دیسان
هیچ ! جارێ تر هەلسام دۆستى خۆشەویستم مامۆستا شیخ عەبدولزەحمان
عەبدولكەریم بەرزنجى ، كه له هەولیر دایە تیشى ، بۆ ئەم مەبەستە راسپاردە
لاى مامۆستا گيو ، وەلامى ئەویشى بەو شیوە دا بۆمەووە :

كه هیچ دەسخە تێ وەفایى نە و ئەگەر (من) دەسخە تەكەى خۆمى
بدەمى ئەوا ئەو چاپى ئەكات و چەند نوسخەم ئەداتى ! بەمەشەووە نه دەستام
له هاوینی ۱۹۷۵ دا بیستم مامۆستا گيو هاتووە بۆ بەغدا گەلیكى بە شویندا
گەزام بەلام نه توانی بیستم ، بۆیه پەنام برده بەر مامۆستا (هیمن) بەلكو

• لاوانى خۆیندەوار و ئەدەب دۆستى كورد دەبى •
• دیزو سلاوم بۆ گیانی پاکی مامۆستا گیوى نەمر •

حەقە

ئەو شتيكەم بۆ بكتات ، دواى ئەو ۋەش مامۇستا ھيىن مەبەستەكەى بۆ
شى كوردبە ۋە و داواى دەسخەتەكانى لى كوردبەم جۆرە ۋەلامى دابە ۋە :
كە دەسخەتى (ۋەفايتى) ھىچ نىە و نەبە ، ئەو ۋەندە ھەيە كاتى خۆى
شىعرەكانى (ۋەفايتى) لە دەمى بۆكىكى ۋەفايتى بىستە ۋە ئەو بۆكە
ھاتە ۋە ھەولير و ھەمۆ ديوانى ۋەفايتى لەبەر بۆە ! تەنھا ليرەدا ئەو ۋەندە
ئەلیم : ئايا ئەگەر كورد لەم سەردەمەدا — ئافرەتى ئاواى ببوايە نەئەناسرا ؟
دوبارە ئايا شايدانى چەند پەيكەر و باس و ريز نەئەبۆ ؟! بە كورتى ئەو ۋەش
ھىچ و ھىچ !! بۆيە ئاخىرى كۆل و بارم خست و ھاتمە ۋە بۆ لای دەسخەتە
بۆرى خۆم و يارمەتە بەرزان : مامۇستا مەلا عەبدول كەرىمى مودەرس و
مامۇستا ھيىن كە بە راستى ئەگەر ئەوان ئەو يارمەتییە گەورەيان نەدايەم لە
توانامدا نەبۆ ئەم كارە بە ئەنجام بگەيەنم . زياد لە ۋەى كە ھەردۆلايان چاك
شارەزاي ئەدەبى فارسى و ريتوسى كۆنن مامۇستا ھيىن بۆ بارى ريكى
لە ھەجەى موكرى — كە ۋەفايتى شىعرى پىن وتە — يارمەتيەكى زۆرى دام ،
تەنھا پاداشيكەم بۆيان ھىواى تەمەن دريژى و لەش ساغىيانە كە بەمە زياتر
خزمەتى ئەدەبى كوردى دەكەن . ليرەدا ئەو ۋە لەبەر ناكەم كە مامۇستا محەمەد
مستەفا (حەمە بۆر = ھۆشەنگ) ھەرچى پىن كرا لە يارمەتيم دريغى نەكرد و
چەند دەفتەرى دەسخەتى مامۇستا (نەجمەدين مەلا) ى خستە بەردەستم كە
گەلىن سۆدم لى ۋەرگرتن و لە پەراۋىزە ۋە بە (ح) ئىشارەم بۆكردن .

لە نيوان مامۇستايان گيو و سەيداندا :

ئەو ۋە راستى بىن لە سەردەتاۋە نەم ئەويست باس لە ناۋەرۆكى چاپەكانى
مامۇستايان گيو و سەيدان بگەم ، چونكە ئەمزانى بەم كارە لای ئەو دۆ
مامۇستايە زياتر رەزام گران ئەبى و برينيان ئەكوليتە ۋە ، بەلام بە ناچارى
خۆم لە ناۋ كرۆكى ئەم مەبەستەدا دى ، لەبەر ئەو ۋە ۋەلامى پرسىياري
خويندەواران لە سەر پرسىياري رەوايان بدەمە ۋە ، چونكە ھەر خوينەرەيك

بۆی ههیه بۆی : تۆ ئەو چاپانەى مامۆستان گىو و سەیدیان ت بۆ نە کردو
 بە سەرچاوە ؟ بە ئێ ئەم پرسیارە زۆر رەوايە و سەبارەت بە مامۆستا گىو
 وەلام دایەووە . هەرچیش وەکو مامۆستا مەلا محەمەد ئەمینى سەیدیان ،
 ئەو ناسارمەووە کە یەكەم جار چاوم بە پیشەکیە دۆر و درێژەکەى کەوت
 وتم : رەنگە کارىکى باشى کردبێ و منیش سۆدى باشتري لێ وەرئەگرم . .
 بەم هیوايەووە پیشەکیەکەیم خویندەووە ، کە گەشتە باسى ئەوێ مامۆستا
 سەیدیان ئەم جارە دیوانى وەفایێ لە بەر دۆ دەستەتێ باش چاپ کردووە کە
 نوسخەکانى : میرزا عەبدولرەحمانى رەزگەیتى و سەید بەهائەدینى سەدریە
 (ل : ۱۳) وتم : دۆر نیە ئەم چاپە زۆر زۆر باش بێ ، بەلام زۆرى پێ نەچو
 بە ئائۆمیدی دەس بەردار بۆم و دەستیکم کەوتە ئەملا و دەستیکم ئەولا !
 چونکە یەكەم شتیك کردم ئەو بۆ هاتم چاپەکانى مامۆستا گىو و مامۆستا
 سەیدیانم شیعر بە شیعر ژمارد و بەراوردیکى وردم کردن ، بەلام ئەنجام
 چیم دەست کەوت ؟ ئەنجامیکى دڵ تەزین و ماندوبوونیکى بێ سۆد ، ئەو
 ئەنجامەش ئەوێ : مامۆستای سەیدیان لە لاپەرە (۸۲) دا چوار شیعرى لە
 چاپەکەى مامۆستا گىو قرتاندووە ، هەر وەها لە لاپەرە (۱۵۴) دا
 پینج خستەکیە کى قرتاندووە و چەند نمونەى تر . بۆبەشى کەمى . بۆ زیادەیش
 لە لاپەرە (۱۳۱) دا دۆ شیعرى زیاد کردووە و لە (۱۳۷) دا یەك شیعر و لە
 (۱۷۳) دا یەك شیعر و لە (۱۷۴) دا دۆ پینج خستەکێ . . . بەلام لێرەدا ئەو
 ناسارمەووە کە رای زۆرم لەسەر ئەوێ مامۆستای سەیدیان خۆى ئەم
 شیعرانەى زیاد کردووە ئەم رایەشم بە دۆ بەلگە بە هێز ئەکەم .

بەلگەى یەكەم ئەوێ : هیچ کام لەو شیعرانەى الای سەیدیان زیادن
 لە نوسخەکەى لای مندا نیە ، ئەمەش ، زیاد لەوێ نوسخەکەى من ناتەواوی
 کەمە ، بۆوا ناکرێ لە چوار پینج جێگە جیاوازیدا دۆ نوسخە جارێک یەك
 نەکەون ! سەرەزای ئەمانەش سەیدیان هیچ دەس نیشاتیکی جێگەى ئەم

زیادانه‌ی نه‌کردوه و باسی سه‌رچاوه‌یانی نه‌کردوه •

به‌لگه‌ی دوه‌م نه‌وه‌یه : یه‌کئیک له‌و شیعرانه‌ی که زیادی کردۆن شیعریکه سه‌ره‌تای پارچه‌یه‌کی پئ ته‌واو کراوه ، که له راستیدا نه‌و پارچه و پارچه‌ی دوای نه‌ویه‌ک پارچه‌ن و به‌هه‌له‌لای هه‌ردۆ مامۆستا کراون به‌یه‌ک، نه‌مه‌ش نه‌و شیعره‌یه :

« دهردی دۆریت کوشتمی ، چاوم نه‌وه سه‌ودا ئیه » (٦)

« رۆت وه دهرخه زولفه‌که‌ت لادا شه‌وی یه‌لدا ئیه » •

وه‌ک به‌لگه‌یه‌کی تر و نه‌وه‌ش نابج پشت گوێ بخری دیارده‌یه‌کی سه‌رسۆز هینه‌ر له چاپی سه‌یدیاندا هه‌یه نه‌ویش نه‌وه‌یه : که له چاپه‌کانی یه‌که‌م و دوه‌می هه‌ولیردا چه‌ند جیگه به‌بۆشی ماونه‌ته‌وه مامۆستای سه‌یدیان هاتوه ، دۆباره بج هه‌یج باسیک له سه‌رچاوه ، نه‌و بۆشایانه‌ی پز کردوه‌ته‌وه ، له‌مه‌یش سه‌یرتر نه‌وه‌یه که مامۆستا گیویش شوین مامۆستای سه‌یدیان که‌وتوه و له‌به‌ر نوسخه‌که‌ی سه‌یدیان بۆشاییه‌کانی پز کردوه‌ته‌وه • وه‌ک مامۆستا گیو خۆی ده‌لی : « ... به‌رگیکم له دیوانی وه‌فایێ چاپی کوێستانی ده‌ست که‌وت نه‌و شوینانه‌ی که ساخ نه‌کرا بۆ نه‌وه له به‌شه چاپ نه‌کراوه‌که‌ی لای خۆمدا رێک و پوخت کرا نه‌وه • (ل : ١٢٥ ، چاپی : ٣ ، هه‌ولیر) • »

جاریکی تریش رای ته‌واوم نه‌وه‌یه که مامۆستای سه‌یدیان خۆی نه‌م بۆشایانه‌ی پز کردوه‌ته‌وه ، چونکه له نوسخه‌که‌ی مندا نه‌و جیگایانه به ته‌واوی هه‌ن و هه‌یج جیگایه‌کیان له‌وانه ناچێ که سه‌یدیان تۆسیونی ، زیاد له‌وه‌ی که نه‌و وشانه‌ی زیادی کردۆن هه‌یج له‌گه‌ل جیگاکاندا ناگونجین و مانا‌کانیان ناژیکه و ، وه‌ک پینه‌ی ره‌ش له جلی سپیدا هه‌ر به‌یه‌که‌م سه‌رنج

(٦) بزوانه : دیوانی وه‌فایێ ، ل : ١٣٧ ، چاپی مه‌هاباد .

ئاڭسكرا ئىبن ! بۇ نىمۇنە ئەم شىعرى خوارەوۈ بخوئىنەرەوۈ و لەگەل
ئەسلەكەدا بەراوردى بىكە :

« بە يادى رۆم دەلى بگرى بە چاوم گەر ئىشارەت كا .
دەگرىنى مەلەك پاكى لە غەرش و فەرش و ئەملاكە » .

(فەرش و ئەفلاكە • چاپى سەيدىيان)

(بزوانە : ل : ۸۵ ي چاپى ھەولير و ، ل : ۱۱۸ ي چاپى مەھاباد
ھەرۈھال : ۸۵ ي چاپى يەك و دوى ھەولير كە لە « بەچاوم » ەوۈ بە بۆشى
ماوۈتەوۈ •) دوايى شىعرەكە بە راستى بخوئىنەرەوۈ وەك لە دەسخەتەكەي
لاي مندايە :

« بە يادى رۆم دەلى بگرى بلا چاوم لە گرەت بى
بەھاران نەمى باران بە مەيخواران طەرەبناكە » (۷)

وہ ھەر جىگەيەكى تر لەو بۆشايى (پزكراوانە !) بگرى لەم جىگە
باشتر نىہ و حالى لەمە خۆشتەر و ماناي لەمە رىكتەر نىہ •

بە پىيوستى ئەزانم ئاورىكى تر بە لاي چاپەكەي سەيدياندا بدەمەوۈ و
ئەوۈندە بلىم : مامۆستاي سەيدىيان ئەلى : « وە بۆغەلەت گىرى و تەواو كەردنى
ديوانەكەش سى ۳ كارى بە نرخم كەرد و بەجىم ھىنا » •

« الف — دۆ توسراوۈەي كۆنەم وە دەس خست : »

« ۱ — توسراوۈى برام مىرزا عەبدوززەھمانى (رەزگەيتى) سابلآختى
دەسخەتنى سالى ۱۳۱۸ بە خەتى خوالى خۆش بو مىرزا عەلى رەزگەيتى
باوكى • »

« ۲ — توسراوۈى سەيد بەھائەددىنى سەدرى ساداتى دانىشتوى
(خانى) توسراوۈەي سالى ۱۳۲۲ •• » (ل : ۱۳ چاپى سەيدىيان •)

(۷) بزوانە : ديوانى وە فايح ، (دەسخەت) ل : ۸۵ .

یه کیك ئەم سەرمتایە بخوینیتەوه بزوای بهوه ئەبێ که ئەم مامۆستایە
 کاریکی یە کجار بایە خداری کردووە و لیکۆلینەوه یەکی زانستی بە ئەنجام
 گەیاندووە ، بەلام هەمدیس بە داخووە که ئەگەینەوه لای چاپە که حەپەسان و
 سەرسامی و هەناسە ساردی زیاتر هیچ شتیک نابەسینەوه ، چونکە وەك
 لەپێشەوه باسمان کرد هەمو ئال و گۆز و جیاوازییەکی ئەم (لیکۆلینەوه
 تازە یە !) بریتییە لەو چەند شیعەر بۆ وەفایێ هەلبەستراوە و ، کۆمەلە
 هەلە یەکی تازە که اکەوتووەتە ناو چاپە که • ئەگینا لە سەرانی سەری دیوانە کهدا
 پەراویژیک نابینی بلێ : ئەم جینگە راست کرایەوه ، یان نوسخەی فلان وا
 ئەلێ ، زیاد لەو هیش چاپە که ی مامۆستا گێو دانراوە بێ پاش و پیش و ئال و
 گۆز لە بەری چاپ کراوەتەوه و تەنانت لە چاپەکانی هەولێردا ، بە هەلە ،
 پارچە یەکی پیتی (تی) پیش پارچە که ی پیتی (بێ) خراوە که چی مامۆستا
 سەیدیان ئەو هەلەیشی بە سەردا تییەزیووە و بۆی راست نە کراوەتەوه • جگە
 لەوهی پارچە یەکی (نالی) لای گێو چاپ کراوە سەیدیانیش پیتی نەزانیووە
 هەروەها پارچە یەکی (کوردی) : «چیشتم ئەمرۆ ژەهری ...» بەلێ ئەوەندە
 جیاوازی تر هەیه پەنجە بۆ راکیشانی پێویستە ئەو هیش ئەو یە : که ژمارە ی
 لاپەژەکان و جینگای پارچە شیعەرەکان الای سەیدیان گۆزراوە که ئەبو — مادام
 مەسەلە که هەر لاسایی کردنەوه یە و بەس ! — ئەو جیاوازییەیش نەبوایە !!
 چونکە گێو بە سێ جار چاپ کردنەوه هیشتا ژمارە ی لاپەژەکان و جینگە ی
 شیعەرەکانی نەگۆزیووە ، بەم شیۆه که پارچە شیعریك ئەگەر لە چاپی یە که مەدا
 لە لاپەژە ٨٥ دا بیت هەر ئەو پارچە شیعەرە لە لاپەژە ٨٥ ی چاپی سێهە مەدا
 جینگە ی خۆی نادۆزینێ ! بۆ نموونە بزوانە پارچە شیعری :

« دەمبیکى هەستە پى قوربان جمالت عالم ئاراکە ... »

چاپی یەك و دۆ و سێ هەولێر •

خوینەری بەرژێ ! نامەوی لەم ئەندازە زیاتر لەسەر ئەم باسە بۆم ،

چونکه « ئەم ھەویرە ئاو زۆر ئەبات » و تەنھا مەبەستم ئەو یەكە بزانی ئەو چاپا ئە جیگەى متمانه نین و ھەول لە گەڵ دانیان خۆماندۆ کردنی خۆزاییە . ھەر ئەمەشە وای لێ کردم ئەو چاپا ئە پشت گوێ بخەم و لە کاتی زۆر ناچاریدا نەبێ هیچیان لێ وەرنەگرم . ئەو مەش لە خوێنەر ناشارمەووە کە جارێك سەر لە بەری دیوانی وەفاییم بە بەراورد کراوی لە گەڵ چاپەکاندا تۆسییەووە بەلام ئەم بێ متمانهییە ئەو یەكە پێ کردم کە دەستم لەو ئەركە زۆرە ھەلگرت و ھاتم جارێكى تر لە بەر دیوانەكەى خۆم ، بێ بەراورد کردن ، سەر لە بەر تۆسییەووە .

وەسفێكى دەسختەكەى دیوانى وەفایى :

وا لە خوارمەووە باسیكى ئەو دەسختە ئەكەم کە کردۆمە بە بنجى لێكۆلینەووەى دیوانى وەفایى و پشتم پێ بەستۆه :

۱- بە یەكەم چاپا پیاخشاندن ئەو مان بۆ دەر ئەكەوێ کە ئەم دەسختە سەرمانا و کوتایى ئەماوە ، ئەمەش ئەیتتە نیشانەى ئەو یەكە تەواوێ ھۆنراوەكانى وەفایى تا ئێستە بە دەست نەھاتۆه و ، نازانرێ كێ ئەم دەسختەى تۆسیووەتەووە و ، لە كوێ و ، لە چ كاتێكدا تۆسراوەتەووە . . . ئەمانەش ھەر یەكەیان گەلێ سۆد و بەلگەى بە فرخى بە دەستەووە ئەدا و رۆى لێكۆلینەووەى زۆر شتى بە دەستەووە ئەدا ، كە ئێستە ھەمۆیان لە كیس چۆن .

۲- دەسختەكە دۆ بەشە :

بەشى یەكەم بەشى فارستى :

ئەم بەشە (٦٧) لاپەژەییە ھیچ کوتایى دەس نیشان نەكراوە ، تەنھا ئەو نەندە ھەییە لاپەژەییەك بە سپێتێ ماوەتەووە و ، دواى بە خەتێكى تر لە

نیوهی ئه و لاپه زه دا پارچه یه ك شیعری (خاقانی) تۆسراوه ته وه • ههر له و
لاپه زه یه دا به قه له می (ره صاص) میژویه کی سالی (۹۲۰) تۆسراوه ، به لام
ئه م میژوه دوا ی تۆسینه وه ی دیوانه که تۆسراوه •

به شی دۆهه م : به شی کوردی

ئه م به شه به پارچه ی :

((ئه ی خوش خه به ر ، نه سی می سه حه ر ، په ی کی عاشقان))

ده ست پێ ئه کات که تا ئیسته بلاونه کراوه ته وه • به شی کوردیش
(۱۰۲) لاپه زه یه و کو تایی نه ماوه و ناوی که سی پێوه نه •

۳- ده سه خه ته که کۆن دیاره و به ته خمین و به راورد له وه ئه چی ته مه نی
له ۷۰ سالیك که متر نه بی ، باشیش هه لته گیراوه ، بویه ئاو و دلۆپه ی زۆری
به رکه وتوه و گه لیکی کوژاوه ته وه و ره ش بوه ته وه و زۆر به زه حمه ت و
کیشه ئه خو ئیتر ته وه •

۴- پانایی لاپه زه ی ئه و کاغه زه ی تیا تۆسراوه ته وه (۱۱) ساتیمه تره ،
دریژیه که شی (۱۹) ساتیمه تره ، ژماره ی شیعری لاپه زه کان وه کو یه ك
نیه • له به شی فارسیه که یدا له دۆ جیگه دا په زه - یان زیاتر ی که وتوه •

۵- تۆسه ره که ی له کاتی تۆسینه وه یدا - به پێچه وانه ی هه ندیک له
ده سه خه ته کانی تر - هیچ جیگه یه کی ، من پێ بزانه ، له شیوه ی قسه و
گفتوگۆی موکری نه گۆژیوه • ئه مه ش ئه وه ئه گه یه نی تۆسه ره که یان موکری
بوه ، یان زۆر به ئه مانه ته وه شیعه ره کانی تۆسیوه ته وه •

۶- شایانی باسه تۆسه ره په یزه و ی یاسای کۆنی له تۆسینه وه دا نه کردوه ،
به م پێ به گو یزه ی پێته کانی هیجا غه زه له کان بنۆسیته وه • به لکو ئه و

په پزه وی شیوه په کی تاییه تی کردوه ، که گومان به خوینهر په یدایه کات
 که بلې رهنګه دیوانه که له بهر دهستوسی وهفایې توسرایتیه وه و په پره وی
 (ته رتیی زمه نه) یان شیوه په کی تاییه تی کرایې . به تاییه تی کاتې نه وه
 بزانی - وهك ماموستا هیمن نه لې - زور باوه نه وه غه زملی له م دهسخته ده
 دوا پارچه په دواغه زملی وهفاییه و وهفایې دواي نه وه چوه بو سه فیری حه ج و
 له وی کچی دواي کردوه و نه گه زاوه ته وه .

نه ریبازه ی توسهر و نه م باسه وایان کرد که له بهر نه و گومانه
 پیړستیکی تاییه تی به گویره ی دهستوسه که بتوسم و پیشکه شی خوینهرانی
 بکه م تا زنجیره ی پارچه شیعه کانی دیوانه که یان له بهر دهستا بیت و له بهر
 روشنایی نه و ته رتیه ده بتوان له هه ندی باری شیعه کان بګن ، یان
 لیکولینه وه یان پیشکه شی نه ده بی کوردی و خوینده واران بګن .

هرچه ند نه م دهسخته ته هه ندی کم و کورزی تیدایه و هه مق شیعه کانی
 وهفایې تیدایه ، نه وه نابې به هوی نه ورخی (وهك دایکی هه مق
 دهسخته ته کانی وهفایې) که م بیتیه و به چاویکی که م سیری بکری ، به لکو
 ئیستا و تا کاتې دهسخته تیکی له م باشر سر هه ل نه ده به یه که م سه رچاوه ی
 باوه زپین کراوی دیوانی وهفایې نه زانی و هه میشه نه بی بو گومان پری و
 هه له راست کردنه وه بو الای بګه زینه وه .

۷ - پاش خوینده وه و پیدایچونه وه په کی ورد جاریکی تر مه بهستیکی
 گرنگ له کاری توسهری دهسخته ته که دا جیګه ی سه رنج و لیکولینه وه په ،
 نه و مه بهسته ش : هه ولدانی توسهره بو به کاره یان - یان باشر بلین
 دوزینه وه - ی ریتوسیکی کوردی ، هرچه ند سه رته ی دهستوسه که
 نه ماوه و ، هیچ باسیکیش له م مه بهسته نه کراوه و ، میژوی توسینه وه ی
 دیوانه که یش نازانی ، وهك باسما کرد دهستوسه که بیگومان له (۶۰) سال
 زیاتر له مه و بهر توسراوه ته وه ، که به راوردی نه م دهستوسه له گه ل

دهستوسىكى كوردىج هاوته مەنى خۇيا دەكەين ، گەلىن ھەول و تەقالاى رىتوسى كوردىج لە ناو دېزەكانى ئەمدا بەدى ئەكەين كە لە ناو دەستوسە هاوته مەنەكانىدا سەرەتايان ديار نىه ؛ وەك :

۱- زۆر رۆنە تۆسەر لە گەلىن چىگەدا ھەولى داوھ جياوازى لە تىوان لامى قەلەو و الامى بچۆكدا بدۆزىتەوھ ؛ بەلام بە يىرى خۆى جگە لە بەكارھىنانى پىتى (ض) لە باتى لامى قەلەو رىگەيەكى ترى بۆ چارەسەرى ئەم مەسەلە نەدۆزىوھتەوھ ؛ بۆ نمۆنە لە باتى (دَل)، (دُض) و لە باتى (قۆل) ، (قوز) و لە باتى (سَل) ، (سُض) و لە باتى (خەملىوھ) ، (خەمضوھ) ى تۆسيوھ ، وەك لە گەلىن چىگەدا ، پاش راست كردنەوھى رىتوسەكە ، ئىشارەم بۆ ئەم مەبەستە كردوھ .

۲- لە شىوھى گفتوگۆى موكرىدا چەند زاراوھى تايبەتتى ھەيە ؛ وەك (ھەندىكى) لە چىگاي (ھەندىك) ، (جاريكى) لە برى (جاريك) ... تاد تۆسەر بە رۆنى ھەولى چارەسەر كردنى ئەم مەبەستەشى داوھ و بىرى لى كردەوھتەوھ ، بەلام ، وەك ھەموھەولىكى سەرەتايى ، چارەسەرى تەواوى نەدۆزىوھتەوھ و بە گوڭرەى بۆچۆنى خۆى ھىي خۆى ، كە لە رىتوسى ئىستاي كوردىدا لە جىي سەر (فەتخە) دائە نرئ ، بۆ ئەم مەبەستە داواوھ و ، مەگەر لە يىرى چۆبج ئەگىنا لە سەرلەبەرى ديوانەكەدا پەترەوى ئەم نىشانەى كردوھ ، بەلام لە لايەكى ترەوھ ئەم ھەولە بەھۆى سەرلەي تىكدان تەواو ئەبج و ، خوڭنەر ، ئەگەر باش شىوھى موكرى ئەزانى و زۆرىش ورد ئەبج بە ھەلەدا ئەچى ؛ چونكە تۆسەرى دەسختەكە ئەم نىشانەى لە چىگەى خۆيدا لە برى سەر (فەتخە) ىش بەكار ھىتاوھ و تەنھا رىگەيەك بۆ دۆزىنەوھى مەبەست وريايى خوڭنەر و شارەزايى شىوھى موكرىيە . (۸)

(۸) وازانم ئەم بۆچۆنەى ئىرەى لەسەر بنج و بنەوانى رىتوس و فۆنەتېكى زمانى فارسىيە ؛ چونكە (كە) لە فارسىدا ، بە لكاوئى و بە جياوازى ،

۳- زۆر جار (ه)هیتی له باتی سهر (فتهحه) به کار هیناوه وهك (داوه)
 یان (دیوانه) یان (بسته) ، به لام وه نه بی ئه مه له هه مۆ جینگایه کدا کرابی ،
 زیاد له وهیش ئه بینین له یهك وشه دا له نیوهیدا په یزهوی ئه کاو له نیوهی تریدا
 نایکات ، وهك (وره) = (وهره) و گه لێ جینگای وهها .
 له کاتی به راورد (خ)م بۆ ئه م ده سخته ته کردوه به نیشانه .

وه صفیکی ده سخته کانی تر :

زیاد له م ده سخته تهی که به ئه صل دامنا ، که لکم له چه ند که شکۆل
 وهر گرتوه و وهك سهرچاوه پشتم پی به ستون و شیعرم لێ وهر گرتون و
 جیاوازیانم له په راویژدا ده س نیشان کردوه .

۱- که شکۆلی (مه لا ره سۆلی تور به یی)

ئه م که شکۆله له سهر شیوهی (بیاض) قوسراوته وه و ، (۲۱۷)
 لا په زهیه و شیعی کۆمه لێک له شاعیرانی کوردی ، وهك : نالێ و کوردی و ،
 وه فایێ و ، فیکری و ، حاجی قادر و ، ئه خته ر و ، مه ولانا خالید و ...
 چه ن دین شاعیری تری تێدا یه . به خه تیکی فارسی شکسته قوسراوته وه ،
 قوسه ره که ی زۆر خوێندمه وار نه بوه و هه له ی ئاشکرای له قوسینه وه کهیدا
 کردوه .

دریژی لا په زه کانی (۱۷) ساتیمه تر و پانیشی (۱۱) ساتیمه تره . له
 سالی ۱۳۱۰ ی کۆچیدا له مزگه وتی مه لا جامی (که له کویه یه . م . ع . ق)
 له خزمه ت (مه لا ئه حمه دی ورمی بی) دا به ده ستی (مه لا ره سۆلی تور به یی)
 قوسراوته وه .

به گوێره ی یهك دۆ پارچه ی دوا یی دیاره که قوسه ره سه فه ریکی

به (کی) ئه خوێنریته وه . ئه م نیشانه ی لای قوسه ره کهیش ده قی ئه وه ی
 فارسییه .

که راکو کیشی کردوه و لهوئ ، له کاتی سهفه ره کهیدا ، پارچه یه ک شیعری
خاقانی تۆسیوه تهوه .

له کاتی بهراوردی پیتی (ر) م بۆ ئهم که شکۆله دانا . ئهم که شکۆله
تهنها پارچه ی «هیند نهخۆشی دهردی دۆریم وهخته گیان و دل دهری» ی
تیدایه .

۲- مینای شکسته :

به (ح) ئیشاره بۆ دهستۆسیک ئه که م له (م. هۆشه نگ) کاک (حه مه بۆر) م
وهرگرت ، ئهم که شکۆله ناوی (مینای شکسته) یه و ، له بنجدا - به
گوێره ی قسه ی کاکه حه مه - سێ بهرگه ، بهرگی یه که می ، که من دیومه ،
۴۴۰ لاپه زه یه ، شیعری پتر له ۶۵ شاعیری تیدایه . ئهم که شکۆله
کوکردنه وه و ریکخستنی (مامۆستا نجم الدین مهلا) یه .

به راستی مامۆستا نه جمه دین مهلا له کوکردنه وه و تۆسینه وه ی
به ره می شاعیرانی کورددا رهنجیکی فراوانی داوه و گه لیک دیوان و
هۆنراوه ی به فرخی ئه و شاعیرانه ی له که ناری دهریای ون بۆن و له ناوچۆنه وه
هیناوه ته وه بۆ جیگه ی بێ ترس . به لām دیسان ئه وه جیگه ی داخه که پاش
کوچی دواپی ئهم مامۆستایه کتیبخانه که یی و به ره مه کهانی دهستی
به ته نگه وه ها تو نه پیا راستۆن و پرش و بلاو بۆته ته وه و ره نگه گه لیکیشیان
له ناوچۆبن .

مامۆستا نه جمه دین مهلا به کوکردنه وه ی (مینای شکسته) کاریکی
یه کجار دلسۆزانه ی به ئه نجام گه یاندوه . به لām ئه گهر له کاره کهیدا دۆ خالی
ره چاو بکردایه سۆدی کاره که ی گه لێ گه وره تر ئه بۆ :

أ- کات و توانای خۆی بۆ نویسنی به ره مه چاپ نه کراوه کان
به تاییه تی ته رخا ن بکردایه و کاتی له گه ل چاپ کراوه کان به سه ر نه بردایه ؛

چونكه ئەينين مامۆستا كاتىكى زۆرى له قوسينهوهى ديوانه چاپه كانى
وهك : ديوانى مهولانا خاليد و نالى و ... تاد به سهر بردوه و له بهر ديوانه
چاپه كان روقوسى كردونه تهوه .

ب - له كاتى قوسينهوهى ميناى شكسته دا دياره سامايكى گهلى
گه وهى له بهر دهستدا بوه ، بهلام ئه و كارى گولچنى له ئهستوى خوى
گرتوه و ، به هوى يهكبالى و بى يارمه تيدهرييهوه نهيتوانيوه خهرمانى
هونه رانى كورد له جىگه يهكى بهرز و راسايى و بهر شه مالداهه لدا ، كه پاش
پاك كردن و كهو و بيزنگ خهرمانيان لى هه لگيرايه ، زياد له وهش جار جار نه بى
دهس نيشانى ئه و سه رچاوانه ي نه كردوه كه گول بژنى لى كردون .

كارىكى تر كه زور جىگه ي ريزه بو مامۆستا نه جمه دين مه لا له ميناى
شكسته كهيدا ئه وهيه : به گويزه ي دهره تان و تواناى خوى هىچ كام له و
شاعيرانه ي له بىر نه كردوه و دهر باره ي ژيانى ههر يه كه و شتىكى قوسيوه ،
جارى وايش ههيه له پهراويزه وه له و ته رجه مه كوئيوه تهوه و روى راستى ،
به گويزه ي بوچونى خوى ، دهر خستوه .

له و سى بهرگه ي ميناى شكسته بهرگه ي يهك و سى لاي مامۆستا
هوشه نكه . ئه م دۆ بهرگه (متفرقه) شيعرى شاعيرانى كورديان تىدايه .

بهرگه ي دوى ميناى شكسته بريتييه له ديوانى پيره ميژد ، ئه م بهرگه لاي
ئه هه ي چۆره چيشته ، كه خه لكى سلېمانيه و ، ماوه ي چهند ساليكه له
تاران دانه نيشى .

مامۆستا هوشه نك دهفته ريكي كه ي مامۆستا نه جمه دين مه لاي پيشان دام
به ناوى (ئهوراقى پهريشان) كه هه ندى شۆ و په رپوت بو .

۳- (سۆزی نیشتمان)

ئەم دەسخەتە بریتىيە لە كەشكۆللىكى گەورە كە (۱۲۷۰) لاپەزەيە ،
يىجگە لە پىزىست ، ناو و شىعر و بەسەرھاتى ۱۸۰ شاعىرى تىدايە . ئەم
كەشكۆلە لە سالى ۱۹۴۲ زى ۱۳۶۱ ى كى بە دەستى مامۇستا نەجمەدىن
مەلا لە سلىمانى تۆسراوئەتەو .

ئەم كەشكۆلە سەرچاوى (مىناى شكستە) و (ئەوراقى پەرىشان) ،
چونكە ئەم لەوان كۆتەرە و لە كاتى بەراوردى شىعرەكانى وەفايىدا
جىاوازيەكى ئەوتۆم لە تىوان ئەم و (ح) دا نەدى . لە كاتى بەراوردا پىتى
(ن) م بۆ ئەم كەشكۆلە دانا . ئەم كەشكۆلە لای مامۇستاصادق بەھائەدىنە ،
زۆر سوپاسى ئەكەم كە ئەم كەشكۆلە پىشاندام ، بەلام بە داخەو ماوى
يىنىنەكەم تىر و تەسەل نەبو .

۴- كەشكۆلى مەلا فەتاحى كاگرەلئى :

ئەم كەشكۆلە كەشكۆللىكى گەورەى زۆر جوانە تىكرا - جگە لە
چەند يادگارلىك - بە قەلەمى (مەلا فەتاحى كاگرەلئى) ^(۹) تۆسراوئەتەو و

(۹) بۆ ژيانى مەلا فەتاح گەلئى پىسارم كرد و گەژام ، شتىكى تۆسراوم
دەربارەى دەست نەكەوت . بە دەمى لە مامۇستا مەلا عەبدولكەرىمى
مودەزىسم بىست كە: مەلا فەتاح خويندەوارى مەلايەتى ھەبوە و مەلايەتى
جەند دىي كرددە و بە نانى مەلايەتى ژياو . بەلام لەگەل ئەوھشدا پىاوتىكى
ئازا و چاونەترساو بوە و ، رۆحى عەشايرى تىدا بوە . لە دەور و بەرى
۱۳۴۰ ى كدا كوژراو ، شىوھى كوشتنەكەيشى ئەمەيە : پىش
ماوھەك خزمىكى مەلا فەتاح ئەكوژرى ، بە رىكەوت مەلا فەتاح لە شايبەكدا
قاتىلى خزمەكەى ئەبىنى ، مەلا فەتاح سوارچاك ئەبى و چەكدارىش ئەبى
ھەر لەو شايبەدا ھەلئەكويتتە سەر كابراى كە خزمەكەى كوشتەو و
ئەيكوژتتەو . پاش ماوھەك كەس و كارى ئەم كوژراو ھەو لە جىگادا
مەلا فەتاح ئەكوژنەو . بەم شىوھە ژيانى ئەم زانا ئەدەب پەروەرە كوئايى
پىن دىت و كەشكۆلە رەنگىنەكەى بە يادگارلىكى زىندۆ لای ئەدىب و
ئەدەب دۆستانى كورد ئەمىتتەو .

شيعرى كۆمەللىكى زۆر لە شاعىرانى گەورەى كوردى تىدايه • ژمارەى
لاپەزەكانى لە (۷۰۰) زياترە • بەشى ھەرەزۆرى شيعرى كوردىيە ، شيعرى
فارسى و ەرهەيشى تىدايه •

تۆسەرەكەى زۆر ئەدەبىدۆست بوە و ، گەلى بە تەنگ كارەكەيەو
ھاتوہ و كەشكۆلەكەيشى بى ئەندازە بەلاوہ بە نرخ بوە و لە چەندلاى
كەشكۆلەكەيدا ، بە تۆسەى ، سويند ئەخوا تا خۆى زىندۆ بى نايدا بەكەس و
باكەس ، بە داواكردنى ، زىزى خۆى لە سەنگ نەدات !

ئەم كەشكۆلەلاى نەوہى شىخ مارفى نەرگسەجارتى ماوہتەوہ و
ئەوہيش بە گۆيرەى وەصىيەتى مەلا فەتاح خۆى •

بۆ لىكۆلنەوہى ديوانى وەفائى سۆدم لەم كەشكۆلە وەرگرتوہ و
چەند پارچە شيعرى وەفائى تىدا بۆ بەراوردەم كردن ، زياد لەوہش پارچەيەك
شيعرى تىدا بۆ كە لە ھىچ لاىەكى تردا نەبۆ • بۆ ئەم كەشكۆلە ، لە كانى
بەراوردا ، نىشانەى (ف)م داناوہ •

بە گۆيرەى وىنەى لەبەر (مىكرۆفيلم) ھەلگىراوہى كە لە لاى منە درىزى
ھەر لاپەزەيەكى (۲۵) ساتىمەتر و پانىشى (۱۵) ساتىمەترە •

تيبىنى : لەو جىگايانەدا كە بە ناچارتى گەزاومەتەوہ بۆ چاپەكانى پىشۆ
بە (ھ) ئىشارەم بۆ چاپى ھەولير كردوہ و مەبەستم دوا چاپە كە چاپى
سپەھى گيوہ •

وەفائى و شيعرى ئەويندارى :

لە سەرئەسەرى ديوانى وەفائىدا — بلالوكراوہ و بلاونەكراوہ — ، جگە
لە چەند مەبەستىكى شيعرى ، وەك : لاواندەوہ و وەصف و پياھەلدانى
شىخان و داواى توتن و ... تاد ئەوہ ئاشكرايە كە شيعرەكانى (وەفائى)
روالەتتىكى ئەويندارى و ، باسى دلدارى و ، ئاواتى بەيارگەشتن و ،

دمر بږینی دمر د و ناسوری دوری له دولبر و ... یان پیوه رهنګ نه داتهوه ،
 به جورنګ که نه م مه بهسته بهشی هره زوری دیوانی وهفایې گرتوه ته وه .
 لیرمدا نه وه نده نه لیم : وهفایې به م کاره مهیدانی فراوانی شیعی له به ردم
 هست و بیري خویدا ته سګ کردوه ته وه و خوی د و چاری نه و د و که وانه ی
 نه وینه کردوه ، که نه گهر وهفایې نه وینداریکی زور به په رویشیش بوی
 هیشتا هر نه وه نده ی نه نه و یست که نه و له گه لی ماند و بوه . لیرمدا وه نه ی
 به و ی رهنه له وهفایې بگرم و نرخی دیوانه که ی که م بکه مه وه ؛ به لکو
 مه به ستم دیاری کردنی خالی که که به پیویستی نه زانم په نجه ی بو رابکیشم ،
 نه وهیش د و پات بو نه وه ی یه ک مانایه له چنه د جیگه ی جیاجیادا . چونکه
 وهفایې نزیکه ی (۱۰۰) پارچه شیعی ، هر له بهشی کوردیدا ، له مهیدانی
 نه ویندا وتوه . نه مه له کاتیکدا نه یشی توانیوه مانای باس نه کراو و ، هستی
 تازه و شیوه ی تایه تی بدا به هر پارچه یه ک له شیعه کانی . خو نه گهر
 وهفایې به م شیوه مهیدانی شیعی له به ردم ی خویدا ته سګ نه کردایه ته وه .
 دیوانه که ی زور به نرخت نه بو . که نه مه نه لیم وه نه ی مه به ستم نه وه ی
 داوای شتی که له وهفایې بکه م له بارهیدا نه بوی وه ک بلیم : با شیعی
 نیشتمانی بو تایه ، یان باسی جوړه شتیکی بکردایه ، که له سه ردم ی نه ودا
 نه بیستراوه و باوی نه بوه .

زیاد له ده ست نیشان کردنی نه م خاله له م باسه دا ، وه ک هیوا یه کی
 نه هاتوه دی و ، کاریکی له کار ترازو ، نه وه نده نه لیم : که نه گهر وهفایې له
 مه به ستم کانی تری شیعی ردا نه سپی بیري خوی تاو بدایه زور پیشکه و توتر
 نه بو ، وه ک نه بین له چنه د پارچه شیعی کدا له نه وینداری د و ر که وتوه ته وه
 زور هستی ناسک و ، وشه ی رهنګین و ، مانای خوش و به تامی هینا وه ته
 کایه وه که له نه وینداریدا ده ست ناکه ون . وه ک له پارچه ی : « نه ی
 رهیقان و مر نه یاریم ... » دا ناشکرایه . نه وهیشی وه ک دیارده ی کی تری

سەرنج زاكىش ناتوانم باسى نەكەم ئەو ەيە ەفایى بە جورىك لەگەل
 ئەویندارى - يان شیعرى (۱۰) ئەویندارى - دا شیلراو ە ناتوانى لە باسەکانى
 تریشدا لىي جايىتەو ە ، وەك ئەیین لە شیعەرەکانى سوال و داواکردنى
 توتىشدا ئەو مەبەستە ئاوقای شیعەرەکانى ئەیتەو ە :

« ئەو تۆتەنە كە مەیلی وەكو (دل) بە سۆتەنە »

« ئەو تۆتەنە كە (رەنگى) وەكو (عاشق) ئەصفەرە » (۱۱)

وەكو وتم ، ئەم باسە هیچ لە نرخی دیوانى ەفایى كەم ناكاتەو ە و
 ئەو ەندە بۆ ەفایى بەسە كە ئەو ەمۆ وشە جوانانەى كوردى بەو ئاوازە
 خوشانە بۆ تۆماركردۆین و ، كە گوئى لە دەنگى گۆرانى بێزان ئەگرین كەم
 وا ئەبى شیعەرەکانى ەفاییمان بە بەستە و مەقامى دەنگ خوشانى ەك

(۱۰) كە ئەلیم : - يان شیعرى ئەویندارى - مەبەستم پارێزە لە باسیك كە لە
 مامۆستا مەلا ەلى سنجەرىم بیستەو ە ئەوا لە خوارەو ە دەقەكەى
 ئەنۆسم : مامۆستای سنجەرى بۆى گېزامەو ە كە لە خوالى خوش بۆ
 پیرەمێردى بیستەو كە كانى چو ە بۆ حەج لە بێوان مەكە و مەدینەدا لە
 گەل ەفایى بە یەك گەیشتون و ماو ەيەکیان وتو و بێرى ئەدیبانە بە یەكەو ە
 كردو ە ، لە پاشان ەفایى بە پیرەمێردى وتو ە : من خەلكى سابلاخ پیم
 ئەلین : ەمۆ ەنراو ەكانت ەمر باسى خەت و خالى كیزانە ، منیش
 ئەمەم پى ناخۆشە ، چونكە ەمۆ شیعەرەكانم ەمر لە ستایشى پێغەمبەردان .
 دواى بە پیرەمێرد ئەلئى : من ئەمە جارى سېھەمە دیم بۆ حەج ، ئەم
 جارە دواى ەصیەتم بۆ خەلك كردو ە و پیم وتۆن : ئەگەر من شیعەرەكانم
 بۆ كیزان وتبى ئەوا ئەمجارەیش دیمەو ە ، و ئەگەر لە ستایشدا بى ئەوا
 لای پێغەمبەر ئەمپنمەو ە و لەوى ئەمرم . پیرەمێرد وتى : دواى زیارەتى
 مەدینە چۆن بۆ زیارەتى (اخند) ، ەفایى لەوى تۆشى نەخۆشست
 سكچۆن بۆ و لەوى كۆچى دواى كرد و بە خاك سپیرا .

من لێردە ئەم باسە تەنھا وەكو ئەمانەتىك ئەنۆسم و وا ئەزانم بى
 لىكۆلینەو ەيەكى زۆر ئەم باسە ناسەلمینرى ؛ چونكە شیعەرەکانى ەفایى
 ئەمەندە زۆرن ە ئەمەندەیش بە زەقى لە ئەوین ئەدوین گومان لەم باسە
 بەیدا ئەكەن .

(۱۱) بزوانە دیوانى ەفایى (دەسخەت) ل : ۶۸ .

مەظھەرى خالىقتى و ھەسەن زىرەك و چەندىن گورانى يېزى تر لە گویدا
نەزەنگىتەوہ (۱۲) .

زىاد لەمانەيش ديوانى وەفايتى بە سەرچاوەيەكى كوردى دائەنرى بۆ
كارى فەرھەنگ تۆسى و وەرگرتنى وشەى كوردى رەسەن لە شیعەرەكانیەوہ .
ئەمە لە كاتىكدا كە ھیواى ئەویشم لە دل نەبزیوہ — وەك پىشتىرش
باسم كرد — كە روژانى داھاتو گەلجى شیعری جوان و ھەستى نەییستراو و
باسى نەزانراوى ئەم شاعیرە بەرزەمان بۆ دەرېخن .

وەفايتى و تەئەشور بە شاعیرانى كورد :

ئەوہ رۆنە كە وەفايتى یەكەم شاعیری كورد نییە شیعری كوردى وتییت،
بەلكو لە پىش ئەودا دەیان شاعیر بەم زمانە شیرینە شیعریان وتوہ .
وەفاییش یەكیکە لەو شاعیرانە و لە سەر ریبازى ئەوان شیعری وتوہ ،
بەلام ئەوہندە ئەپرسین : ئایا وەفايتى سۆدى لە ھەست و پیری شاعیرانى پىش
خۆى وەرگرتوہ یان نا ؟ ئەگەر وایە ، بە كام لەو شاعیرانە ھۆگر بوہ و ،

(۱۲) زۆر لە شیعەرەكانى وەفايتى بە دەنگى دەنگ خۆشان تۆمار كراون و لە
ئیزگە كوردییەكاندا بلاو ئەكرێنەوہ ، گەلێكم بیر لەوہ كردهوہ لیستەيەك
بەو پارچە شیعرانە و ئەو گورانى وێژانەى وتۆنیان بگرم ، بەلام نەزانینی
ناوى زوربەى گورانى یێژەكان و دەست نەكەوتنى ھەموو ئەو پارچە
شیعرانە لەم بابەیان سارد كردمەوہ ، لە گەل ئەوہشدا بۆ نمۆنە ناوى
چەند پارچە لەو شیعرانە ئەنۆسم .

- ۱- «ئەى دل وەرە ھۆشیار ببە (ھذا طريق العاشقين)» . بەلام ئەم
(ھذا طريق العاشقين) (ه) بوہ بە : (ئاوايە رێگەى عاشقان) .
- ۲- «شیرین تەشى دەژێسى» بە دەنگى مەظھەرى خالىقتى .
- ۳- «ھىند نەخۆشى دەردى دۆرىم وەختە گیان و دل دەرى» دۆبارە بە
دەنگى مەظھەرى خالىقتى .
- ۴- «لە بەر نازى چاو بازان ...»
- ۵- «دەمىك ساقى دەمت پىنە ...»
- ۶- «گولێكم بۆ لە دونیادا شكوفەى باغى رەعنایى»

لاساڤي کيڻي ڪردوه تهوه ؟ ٿهوهي من بوم دهر کهوتوه وهفايڻ به شيعره کاني
 ماموستاي شاعيراني ڪورد (نالڻي) هوگر بوه و گهلڻ جار مانا کاني ٿهوي
 هيٺاوه و خوي بهرگيکي تازهي له بهر ڪردون . وا ليڙهه ٿهوهندهي ٿهم
 جيگه ماوه بدات ، به پيڻي بوجوني خوم ، نمونه ٿههينمهوه :

۱۔ نالڻي ٿهلي :

((حمنايي ڪردوه پهنجهي به خويناي دلي زارم))
 ((ٿهمه رنگه شهادهت بي که کوشتهي دهستي دلدالم)) (۱۳)

وهفايش ٿهلي :

((پهنجهي له حمنا بهستوه - ٿايا - گولم ٿهمرو ؟))
 ((دهستي له دلي کوشتهيي خوي خستوه ناخو (۱۴) ؟))

۲۔ نالڻي ٿهلي :

((دل موشه بهبهك بو له بهر ٿيشاني نيشاني موڙهت
 حه يفه قوربان ! ناخر ٿهم نيشانهيي شاني ههيه)) (۱۵)

وهفايڻ ٿهلي :

((دلي پڙ ٿيشي من بويه وهها خونابي گريانه
 ههمو سينهم وهکو نيشانه جيگا ٿيشي موڙگانه)) (۱۶)

۳۔ که هه ٿديک سهرنجي پارچهي ((ٿهي ساکيني رياضي مهدينهي
 مونوهوهره)) ل : ۴۱۵ ي ديواني نالڻي ٿهدين و ٿهگه ڙينهوه بو لاي پارچهي :
 ((ٿهي خوش خه بهر نه سيمي سهحر په يکي عاشقان)) ي ل : ۶۸ ي
 دهسخه ته کهي وهفايڻ ۔ له گهل جياوازي مه بهست له ٿيوانياندا : که نالڻي
 بو پيغه مبهه ۔ د ۔ ي وتوه و ، باسي مهدينهي ڪردوه و ، وهفايڻ بو شيخي

(۱۳) بڙوانه : مهلا عبدالڪريمي مدرس ، ديواني نالڻي ، ل : ۲۷۱ .

(۱۴) بڙوانه : ديواني وهفايڻ (دهسخهت) ، ل : ۹۳ .

(۱۵) بڙوانه : مهلا عبدالڪريمي مدرس ، ديواني نالڻي ، ل : ۵۷۶ .

نههری وتوه و باسی نههری کردوه و ، دوايش داواى توتنى کردوه — له
 هه ندى چيگه دا — جگه له کيش و قافيه يش — زور له يهك ئه چن و وه فايح
 لاساي نالتي کردوه ته وه . ئهوا چه ند شيعريک له هه ردو پارچه که پيش چاو
 ئه خهين ؛ نالتي ئه لتي :

((طهيبه که يهعنى عهکسى بهقيعى ههمو عهبر
 طهيبه که يهعنى مايه يي ئهو ميشکى ئهذفهره
 طهيبه که يهعنى روژ و شهوى طبيى عالمه
 روژى که وشکه ، شهو تهزه ، کافور و عهنبهره
 لجوم له روژى روشنى کافورى وشکى ، وشک
 چاوم ، له شهبنمى شهوى وهک عهنبهرى تهزه
 طهيبه که يهعنى طهيب و طاهر به رهوحى روچ
 فهرقى ئه لتي : گلى له گول ، ناوى له کهوتهره)) (١٧)

.....

وه فايح ئه لتي :

((نههرى که جيگه ييکه ههمو خاکی سورمه يه
 نههرى که جهننه تى گول و ، گول ناوى کهوتهره
 نههرى غوبارى عطره ، بوخارى بوخورى روت
 خاکی تهزى که وشکه ههمو ميشکى ئهذفهره
 نههرى وه هايه با له گولاو و گول ئاته شى
 عهنبهر فروشه ، خاکی له کهوتهر موخه ممه ره
 نههرى که خولنه نههرى رهوان سهلسه بيليه
 نههرى که پاکی دار و دهون پاکی عهنبهره
 نههرى که خاکی قيه له مه گولزاري گول بهره
 نههرى که شارى ديدمه جي راوى دول بهره)) (١٨)

(١٦) بزوانه : ديوانى وه فايح چاپى ههولير و مه هاباد (خويناوى ، وه کو
 شانه که جيگا نيشى ٠٠٠) ل : ٨٧ و ١٢٠ ، وه دهسخه ته که ل : ١١٧ .

(١٧) بزوانه : مهلا عبدالکريمى مدرس ، ديوانى نالتي ، ل : ٤١٥ .

(١٨) بزوانه : ديوانى وه فايح (دهسخهت) ، ل : ٦٨ .

لەم بارەیهوه گەلێ نموۆنی تر هەیه ، بەلام ئێمه بەم ئەندازە کوتایی بەم
 باسە ئەهینین و وێنەکانی تر ئەهێلینهوه بۆ بیر و بلیمهتی خوێنەری بەرز ،
 سەرئێج راکێشان بۆ مەبەستە که بەسە .

لێره دا نابێ ئەوه پشت گۆی بخەین که وهفایێ ته‌ها به لاسایی کردنه‌وه وه
 خەریک نه‌بوه به‌لکو گەلێ شاکاری جوانی هەیه و ، زۆر مانای ناسکی جوانی
 له قەلبی پزجیناس و ورده کاری به‌دیعه‌دا بۆ هۆندۆینه‌وه .

زیاد له‌مه‌یش دیاردیه‌ک له‌ دیوانی شاعیرانی تر دا هەیه لای وه‌فایێ
 نابینری ، ئەو دیاردەیش ئەوهیه که زۆر له‌ شاعیران هاتون بۆ هەمو ، یان
 به‌شی زۆری ، پێته‌کانی هێجا قافیه‌یان دروست کردوه ، ته‌نانه‌ت بۆ ئەو
 پێتانه‌یش که له‌ کوردیدا یان هەر نین یان زۆر که‌من ، وه‌ک ئەیین نالێ هاتوه
 بۆ پیتی (ث) و (ط) یش قافیه‌ی دروست کردوه که ئەم دۆ پێته‌ له‌ کوردیدا
 نین ، که‌چی وه‌فایێ خۆی لەم گێژاوه‌ رزگار کردوه و له‌ هەمو پێته‌کاندا
 ته‌ها بۆ (١٦) پیت قافیه‌ی دا‌ناوه .

پارچه‌ی شیرین ته‌شی ده‌ژیستی :

ئەم پارچه‌ شیعره‌ ئەگەر بچێته‌ سه‌ر (١٩) که‌ شیعری وه‌فاییه‌ رۆیه‌ک و
 مەبەستیکی تر به‌ شیعری وه‌فایێ ئەدا که — من بزائم — تا ئیستا باسی لێ

(١٩) که‌ ئه‌لێم : ئەگەر بچێته‌ سه‌ر . . . مەبەستم ئەوه‌یه‌ په‌نجه‌ بۆ ئەوه‌ رابکێشم
 که‌ گومان لەم پارچه‌ شیعره‌ ئەکرێ که‌ شیعری وه‌فایێ بێ ، گومانه‌که‌ش
 له‌وه‌وه‌ دی که‌ کاک هۆشه‌نگ همه‌ بۆر له‌ په‌راوێزی لاپه‌زه‌ ٢٩٣ ی
 (مینای شکسته‌) دا ئه‌لێ : «به‌وه‌دا که‌ ئەم ته‌صحیحاته‌م له‌ به‌ر به‌یاضی
 ده‌سخه‌تی مه‌لا عبده‌وللای گه‌لا له‌ کردوه‌ (وا) ده‌رئه‌که‌وێ که‌ هی وه‌فایێ
 نه‌بێ به‌لکو هی شو‌عاعی بێ . » مەبەستی ئەوه‌یه‌ ته‌صحیحاتی پارچه‌ی
 شیرین ته‌شی ده‌ژیستی کردوه . هه‌روه‌ها ئەم پارچه‌ له‌ ده‌سخه‌ته‌که‌ی
 لای مندا نه‌یه .

نه کراوه • ناشزانم نه و باس نه کړدنه هوی بڼ نه چوڼ یان گوی پڼ نه دانه ؟
 نه و مه بهسته وهك من بوی چووم و روڼی نه که مه وه شیوه یه کی نه ده بی
 رو هه لماراو و بڼ په رده یه و ، وه فایش نه یه وې له گه ل شیریندا - تا
 نه ندازه یه ك - وه كو نالې له گه ل (مه ستوره) دا لاسایی نالې بکاته وه و به
 ریگه ی نه ودا بزوات • وهره با به یه که وه نه م پینج خسته کیانه بهرو دوا
 بخوینینه وه :

« شهوې له بیره خه ودا جه مالی ویم به دل دی
 دو چاوی مه ست و کالم وه كو غه زالی سل دی »

نه مه لیږده دا به روڼی له خه وینین نه دوې • وهك (نالې) مه ستوره له
 خه ودا ده بینې •

« قوطوی لوئالیانه له زیوی دارزاوه
 له باله به له حکمت له شه هدی هه ل کراوه
 له بهر نه زاکه تی روژ روواقی دادزاوه
 به طهرزی درزی دهرزی له خووه درزی داوه »

یان نه لې :

« شکوفه وا هه لستې له زیو و زیو (حوبایی)
 له که وئهری به هه شتې دهروڼی پڼ کرابی
 خر و له طیف و نازگ بلوری خوندومایی
 به جورمی نوکی دهرزی له نیوی درزی دابی »

یان له مانه روتر نه لې :

« شیفای جهراحتی دل ته شی نه بو، که ی رستی ؟!
 شه شپه ر که ی کاکي خوی پڼ ناو و پڼ به مستی
 هه تیوی که لله شفق بو به داوی حیل به مستی
 له ناوی هاتوچو دا به لیوی خونچه گه مستی »

نه وه ی من بوی چویم مه به ست له (شه شپه ر) ی (پڼ ناو و پڼ له مست)

(هینه‌کە ی) شاعیره و جارێکی تریش ئەیکات بە (هەتیوی کەللە شەق!) و مەبەست لە (خونچە گۆل) (شەتە‌کە‌ی) شیرینه و (بەستن) و (گەستن) و (هاتوچۆ)یش ئاشکران .

وہ نزیك لہم پڑ لہ مستہ ئەلئ: «سەمای بە ذو دەنەب دا (كف الخضيب)ی شیرین» لە نوسخە‌ی (ن)دا ئەلئ: (كف القضيـب) ئەمەش لە گەل (پڑ لہ مست)دا پڑ بە پیستە . لە جینگە‌یە‌کی تردا دەلئ:

«بە دڵ بە دیدە سۆسەن بە خونچە گۆل یەرەق بۆ

شەشپە‌زە‌کە‌ی وە‌فایێ کولوفت و تیژ و رەق بۆ»

بە گوێرە‌ی نوسخە‌ی مە‌لای بە‌دوللای گە‌ل‌لە‌ش کە لە پەر‌اوێزی (ح)دا کاک ھۆشە‌نگ قوسیویە دەلئ:

«شە‌فایێکی شەق بو لە هاتوچۆدا لەق بۆ»

«بە عەرەقی عوروقی کە سەر‌خۆشی عەرەق بۆ»

جارێکی تر لەم شیعەر‌انە‌دا لە وشە‌کانی (بەرەق) و (هاتوچۆ) و (کولوفت) و (تیژ) و (رەق) و (شەق) و (لەق) و (عارەق) و (عوروق) ورد بە‌رەووە کە تێکرا زۆر بە زە‌فقی مە‌بەستە‌کە بە دەستە‌وە ئەدەن .

کە لە خۆیندە‌نە‌و‌ی ئەم چە‌ند پێنج‌خشتە‌کییە ھە‌لبژاردە‌یە ئەینە‌و و تۆزێک لە گە‌ل بە‌راورد لە گە‌ل (مە‌ستورە‌ی) (نالی)دا سەر‌نجی مانا‌کانیان ئە‌دەمین ئە‌و‌ە‌مان لێ رۆن ئە‌ییتە‌و و کە وە‌فایێ شوین نالی کە‌وتو و لاسایی پارچە‌ی (مە‌ستورە‌ی) نالی کردووە‌تو و ، زیاد لە‌مە ئە‌و‌ە‌ش رۆنە کە نالی رچە‌ی ئەم رینگە‌ی شکاندو و وە‌فایێ شوینی کە‌وتو و — وە‌فایێ لە نالی سەر‌کە‌وتوتر نییە لە باسە‌کە‌دا و ، پارچە‌کە‌ی نالی ھەر بە شا‌کاری ئەم مە‌بەستە ئە‌ییتە‌و و ، وە‌جگە لە لاسایی کردنە‌و و جیا‌وازییە‌ک لە تیوان ئەم دۆ پارچە‌دا ھە‌یە ئە‌و‌ە‌یە : وە‌فایێ لە ھەر جینگە‌یە‌کدا لە‌و مە‌بەستە دوا‌و زۆر بە زە‌فقی و بێ‌پەرە دەستی بۆ بردو و تە‌قە‌ی لە بنی کۆ‌لە‌کە ھە‌لساندو و

هیچی تیدا نه هیشتوه • ئەمەش ھۆی ئەو دیه وەفایێ نهیتوانیوه وەکو نالی
یاری به وشه بکات و له توێی وشه کاندای داوی دۆسی تا بنیتهوه •

مەبەستەکانی شیعەر لە لای وەفایێ :

وەکو رۆنه دۆسی مەبەستی سەرەکتی بەشی ھەرەزۆری شیعەرەکانی
وەفایێ ئەگر نهوه و ، ئەگەر چەند مەبەستیکی تر بێتە گۆزەوه ، بە یەك
پارچە شیعەر ، یان بە چەند شیعەریك لە پارچە یەك مەبەستەكە ئەبژێتەوه ، ئەوا
لیڕەدا تیکزای مەبەستەکان لای وەفایێ باس ئەکەین :

۱- شیعری دلداری ، ئەم مەبەستە لایەکی زۆری شیعەرەکانی
ئەگریتهوه •

۲- شین و لاواندەوه ، لەم مەبەستەدا درێژترین پارچە شیعری بە
کوردی لە لاواندەوهی شیخ عوبەیدیللای نەهریدا وتوه • ئەم پارچە (۶۱)
شیعەر و گەلێ ھەستی جوان و سۆزی بە کۆلی تیدایە • ھەر وەھا لەم
مەبەستەدا ھەر بۆ شیخی ناوبراو پارچە یەکی فارسیشی تۆسیوہ زۆر لە
شیوہ و شیواز و مەنادا لەم پارچە ئەچێ ، وەك یەکیکیان لەوی تر
وەرگیرایی وایە •

۳- وەصفی گۆل و گۆلزار و باسی بەھار و دیمەنی جوان و
گۆلبازی • لەم مەیدانەدا گەلێ مانای ناسکی ھۆندۆتەوه و ھەستی جوانی
تۆمار کردوہ •

۴- ھەندێك دیمەنی قۆشمەبازی و گالتە ، وەك پارچە ی :

« ئەی رەفیقان وەرە یاریم زۆر زەلیلەم دل شکاو »

پارچە ی (۱) ی (واو) •

۵- مەتەل ، وەك پارچە ی (۱) ی پیتی (میم) ی بەشی فارسی •

۶- پياھەلدان ؛ وەك پياھەلدانی شیخی نەهری و باسی تەکیە و خانەقایان و کەرەمەتیان و پياھەلدانی غەوئی ثانی (۲۰) .

۷- داواکردنی شت ؛ وەك داواکردنی توتن لە شیخی نەهری .

بەشکردنی شیعرەکانی دیوانی وەفای :

ئەگەر بمانەوی هەندێک خوینەر لە هەول و کۆششمان دەربارەوی کۆکردنەووی شیعرەکانی ئەم شاعیرە ئاگادار بکەین و جیاوازییەکی نەختیک ورد بخەینە ئیوان شیعرەکانەو و رینوماپی خوینەر بکەین بۆ لای ئەو هەولانەیی لەمەوپێش لە گەل ئەم دیوانەدا دراوان و خوینەر بێ سەرئێشە سەرژمێریکی ئەو پارچانە بزانی کە تا ئیستا چاپ نەکراون ئەبێ شیعرەکان بەم شیوەی خوارەووە بەش بکەین :

۱- بەشی فارسی کە (۹۲) پارچە شیعرە و تائێستە چاپ نەکراوە .

۲- بەشی کوردی ؛ ئەم بەشە ئەبێ بەم جۆرە جیا بکریتەووە :

أ - بەشی بلآونەکراوە کە لە دەسختەتەکی مندا هەیه و لە هیچ

جیگەیهکی تر دەستم نەکەوتووە . ئەم بەشە (۳۸) پارچەیه .

ب - بەشی بلآونەکراوە کە لە دەسختەتەکی لای مندا نیە ، ئەم

بەشە یەك پارچە شیعرە لە کەشکۆلی مەلا فەتاحی کاگردەلی

وەرگیراوە .

ج - بەشی بلآوکراوە کە لە چاپەکان و دەسختەتەکی لای مندا

(۲۰) (غەوئی ثانی) سەید. طاها ی باوکی شیخ عوبەیدیللا یه . وەفای زۆری خۆشویستووە و شیعی بۆ وتووە و پارچەیهکی تایبەتی لە بەشی کوردی بلآونەکراوەدا بۆ وتووە و سەرۆای پارچەکە تا دوا یی بەم شیوەیه : « یا غەوئی ثانی هیممەتی » هەروەها (غەریق) لە شیعرەکانیدا کە بۆ وەفای نۆسیووە باسی (غەوئی ثانی) ئەکات .

ههیه • ئەم بەشه تیکزای دیوانه چاپه کانه • جگه له (۸)
پارچه •

د — بهشی بلالوکراوه که له چاپه کاندای ههیه و له دهسخته ته که دا
نیه • ئەم بەشه (۸) پارچهیه پارچهیهکیان « چیشتم ...
نه هات » شیعری (کوردی)یه بواردمان • « سه رابستان
— ئەمژۆ » گومانم لەم پارچه ههیه و باسم لێ کردوه •
پارچهی « چه مەن یه کبارە خامۆشه ... » م بوارد ؛ چونکه
لای گیو تهواو نه کراوه و نازناوی شاعیری تێدایه ، دواي
سه ییدیان تهواوی کردوه ، ههروهها پارچهی : « ئەهی گهلی
خرم و برا » که سه ییدیان زیادی کردوه و ، « سه روی ناز و
نازه نینان » که له چاپی (۲) ی (ه) دا ههیه و له (۳) دا نیه
چونکه به شیعری وهفاییم نه زانین ، و (۴) پارچهی تر که
له پهراویزه وه دیاریم کردۆن •

ژیان و بهسهرهاتی وهفایی :

له کاتی لیکۆلینهوهی دیوانی شاعیرانی شیوهی کلاسیکیماندا گهلی
قۆرت و کۆسپی گهوره ریگه به قۆسه ر ئه گرن و تهنگه نه فهس و
هه ناسه سواری ئه کهن و ماوهی ئه وهی نادهن به ریگای کاره کهیدا بزۆ تا
ده گاته ئه نجام •

ئهم کۆسپانهش کاتی وا ههیه ههر له ناوی شاعیره وه دهست پێ ئه کهن و
به زنجیره ی بنه ماله ی شاعیر و شوێن و نیشتمان و جیگا و کاتی له دایک بۆن و
شیوهی ژیا نی و خوێندنی و مامۆستا کانی و ... تا سالی کۆچی دوا ییدا
تێده په ژن • ئەمه جگه له دهست گیر نه بۆن و له ناو چۆنی شیعره کانی و
نه زانی نی مه به ست و کات و مواناسه به ی وتیان و چه ن دین مه به ستی تر ...

که ئەمانە چەند دەوری گرنگیان لە رۆنکردنەوهی رێگای لیکۆلینەوهدا
هەیه و ، بە پێچەوانەشەوه نەزانیان چەند ئەو رێگایە سەخت و نژوار
ئەکات و بێبەس لە خاوەن مەبەست ئەبێ و هەر لە سەرەتاوە ماندۆی
ئەکات و پەکی ئەخات •

وەفاییش یەکیکە لەو شاعیرانەی کە هەر لە هەوێ قۆناغەوه کۆسپی
گەوره رێگای تۆسەر لە عاستی لیکۆلینەوهی شیعەرەکانیدا ئەگرێ و ، وەکو
باسیشمان کرد ، ئەو تۆسینانەی گێو و سەیدیان جێگەی بزوێن و پشتیان
پێ نابهستری • لێرەوه کۆسپەکانی رێگای منیش ، کە خەریکی
لیکۆلینەوهی دیوانی وەفاییم ، دەست پێ ئەکەن •

تەنها رێگەیهك کە هەندێ تروسکە ی ئەوهی لێوه بیت رۆشنایی بەم
باسە بدات پرسیارکردنە لەوانەی بە هۆی هاوچەرخی و نزیکیی لە جێگا و
شوێن و قوتاییانی وەفاییهوه هەندێک هەوالیان لە ژیان و بەسەرھاتی بێ
ئەمەش بە هۆی دۆرەدەستییهوه بۆ من نەکرا •

ئەوهی بۆم مایهوه وەك سەرچاوه شتیکی دەربارە ی ژیا نی لێ وەر بگرم
گۆڤار و رۆژنامە و دەسختە کوردییەکان بۆن ، منیش ئەوهی دەستم پێی
گەشتێن پشکنیومە و ، بە شوێن مەبەستدا گەژاوم و پاش هەوێ و
تەقالا یەکی زۆر هەندێ شتم بە دەست هێنا کە زۆر یەکیش ناکەون و ، لە
ئالۆزی و جیاوازی بەدەر نین و ، بە هەمویان راستییەکی تەواو بە دەستەوه
نادەن •

ناوی وەفای:

وەفای ناوی میرزا عەبدولرحیمی کۆزی مەلا غەفوری کۆزی مەلا
نەسروللا یە •

سالى له دايك بۆنى :

بىزوا به وه ناكړى به ئاسانى و بى سهرئيشه و ماندوبقويكى زور
بتوانرى ميژوى له دايك بۆنى زانايهك يان پياويكى گه وره بدوزرته وه و بى
سى و دو دان به سالى له دايك بۆنىدا بنرى . قسم له وه نيه ؤه و كه سى بۆ
سالى له دايك بۆنى ؤه گه زرين به چكه مهلايهك بيت و بگره توبه ريش بيت -
كه ههر به له دايك بۆنى ، باوكى قه له مه قاميشه كهى هه لگرتبى و په لامارى
كتيبيكى دابى و ميژوى ژيانى له پالدا تومار كرديى و دواى ؤه و دهست
خوينده واران كه وتبى ؛ چونكه ؤه و زانا كاتى له دايك بۆنى منداليك بوه وه كو
هه مو منداله كانى ترى دى و شاره كان و له و كاته دا كه س نه يزانيوه پاشه روژ
ئه بى به زانايه كى گه وره و له جيهاندا دهنگ ؤه داته وه و رو و بارى ناوچه يه ك
يان ولايتيك به هوى ؤه وه وه ؤه گوژى ، بويه كاتى له دايك بۆنى ؤه و بايه خه
پى نادرى و ههر وهك ههر منداليكى كه له و دممه دا له دايك ؤه بى باسى
ئه و يش ؤه كړى (۲۱) .

ليړمه دا مه به ستمان سالى له دايك بۆنى وه فاييه و ، ؤه و سهرچاوانه ي من
خويندو مننه ته وه و كه لكه لى وهر گرتون سالى ۱۸۴۴ زى ۱۲۶۰ كى بۆ
سالى له دايك بۆنى وه فايى دائه تين . جا ، وهك له مه ولا باسى ؤه كه ين ، سالى
كوچى دوايى وه فايى ، له گه ل ؤه وه شدا له چهند سهرچاوه و رو داو
وهر گيراوه و ؤه و رو داوانه ئاز و گويز كراون و هه لسه نكيتراون ، هيشتا
به شيويه كى راست و بى واپى كراو سالى كوچى دوايى ديارى نه كراوه ، له
گه ل ؤه وه شدا كه وه فايى - كاتى كوچى دوايى - زانايه كى ناسراو و
شاعيريكى پايه به رز بوه جا ؤه بى چون يه كسهر دان به وه دا بنرى كه
وه فايى له سالى ۱۸۴۴ دا هاتو ته جيهانه وه !

(۲۱) بىزوانه : محمد على القره داغى ، الشيخ عبدالله الخربانى من خلال
مخطوطات مكتبته ، گوډارى كوژى زانيارى كورد ۲/۲ .

ژیانی وهفایت :

به گویره دی دهره تانی خۆم و تا مه چه کیشم چه رخابی - وهك باسما
کرد - له م لاو لهو لاوه ههولم داوه و به ناو گوڤار و روژنامه کوردیه کاندای
گه ژاوم بو ئه وهی شتیکی راست و دروست له سه ر ژیان و به سه رهاتی
وهفایت بنۆسم به لام جگه له هه ندی تو سراوی پرژ و بلاو که له کون و
قوژبنی گوڤار و روژنامه کاندای دۆزیومنه ته وه هه چی که م ده ست نه که وته •
وا لیره دا دهقی ئه و تو سراوانه پیش چاوی خوینه ری به ژێز ئه خه م :

له ژماره (۱۳۰۳) ی روژنامه ی (ژین) دا له ژێر ناویشانی
(شیعیر و شاعیره کانمان - وهفایت) دا ئه م وتاره بلاو کراوه ته وه :

((سه ردار ی شاعیران وه بولبولی خو شخوانی باخچه ی ولانی موکریان
(وهفایت) ناوی حاجی میرزا عه بدول زه حیم ، کوژی مه لا غه فۆره ، ۱۸۴۴ م له
شاری سابلاخ - مه هاباد هاته وه دنیایه ، وه هه ر له ویشدا خویندنی به پایان
گه یانده • پیری نه هری - به هه شتی شیخ عوبه یدیللا عاشق و شه یدای
شیعیره کانی بوه • (وهفایت) بانگ کرده ته لای خو ی ئه ویش چوه له و ی بوه به
هاوژاز و نو سه ری تایبه تی شیخ •

وهفایت دۆ جاران دیدنه تی مانی خوا ی کرده ، جاری سه یه م هاته وه ته
سوله یمانی له تهك شیخ سه عیدی هه فید و سه ید ئه حمه دی خانه قا و حاجی
توفیق به گۆ - پیره میردا ئه مجاره بش بو مانی خوا به زی که وته ، سالی
۱۳۲۰ هـ ۱۹۰۲ م له چۆلی شامدا کوچی دوا یی کرده ، هاوژیکانی له و ده شته
دیمه ناشتویانه • شیعی و وهفایت له کیشدا هه ر یه که ی ئاهه نگیکی تایبه تی
هیه • دیوانی شیعی سالی ۱۹۵۱ م له لایه ن (مامۆستا گیوی موکریان) یه وه
چاپ کراوه •

ئهمه نمونه یه کی شیعی و وهفاییه :

((له و روژه وه دۆر بوه ته وه سایه ت له سه ری من))

به بێ سه رچاوه دیاری کردن و ، باسی ناوی تو سه ر •

ماموستا نهجهمه ددين مهلا له لاپهږه (۲۲۳) ی بهرگی یه که می (میانی شکسته) دا دهر باره ی وه فایجی توسیویه :

« وهفایح ناوی مهلا عه‌ببول‌زه‌حیمه ، خه‌لکی ولاتی موکریانه ، له شاری سابل‌خدا ها‌توه‌ته‌دوینا ، ته‌حصیلی عیلمی له شاری سابل‌اغدا کردوه ، هه‌تا ئی‌جازه‌ی عیلمی وەر‌گرتوه . له سالانی ۱۳۱۸ ی ه‌یجرتی ها‌توه‌ته‌سلیمانیه له تەک‌خاوه‌ندی رۆژنامه‌ی (ژین) حاجی توفیق به‌گا و ، شیخ مصطفی‌کۆزی شیخ عه‌ببول‌صه‌مه‌دی قاضی و ، سه‌ید نه‌حه‌مدی خانه‌قادا چوه بو‌حه‌ج ، پاش ئه‌وه‌ی که حه‌جیان کردوه له گه‌زانه‌وه‌دا له ر‌یگای عه‌ره‌به‌ستان وه‌فایح – مه‌لا عه‌ببول‌زه‌حیم عومری خ‌وای کردوه . (حاجی توفیق به‌گه‌) نه‌فه‌رم‌وی : به‌ده‌ستی خ‌ۆم له لمی چ‌ۆلی عه‌ره‌به‌ستاندا ناشت‌ومه . وه‌فایح شیعه‌ره‌کانی ز‌ۆر د‌لگیر و ب‌ن ق‌ۆرت و گ‌رییه . ئه‌م نه‌شه‌عارانه‌ی که له ئاتیدا ن‌وس‌راوه له به‌ر ده‌ست‌وسی مو‌ته‌قاعید (مه‌حه‌مه‌د عه‌لی کوردی) وهرم گرتوه » (۲۲) .

هه‌روه‌ها مامۆستا نه‌جمه‌ددين مه‌لا له لاپه‌زه (١٣٢٠)ى (سۆزى
نيشتمان)دا ده‌رباره‌ى وه‌فایى تۆسيويه :

« ناوی مهلا عبدالرحیمه و ، خه‌کی ساوجبلاق = سابلایه ، یه‌کیکه له عالمه گه‌وره‌کانی ولاتی کوردستان ، له پایهی شیر و ئه‌ده‌بدا بی هه‌متا بوه . وه‌فایێ ژینانی خۆی زۆتر له ولاتی سلیمانیدا به‌سه‌ر بردوه و ، له گه‌ل عالمه گه‌وره‌کانی سلیمانی رای‌بواردوه . سالی ۱۳۲۰ی هه‌جری چوه بۆ حه‌جاز بۆ ئه‌دای فهریضهی حه‌ج له ریکا وه‌فاتی کردوه . خاوه‌ندی رۆژنامه‌ی (ژین) شاعیری به‌ناوبانگ حاجی توفیق به‌گه‌ - پیره‌مێرد هاوژێ بوه . پیره‌مێرد ئه‌لێ به‌ده‌ستی خۆم له لی عه‌ره‌ستاندا وه‌فاییم ناشتوه . شیعری وه‌فایێ بی قوور و گریه‌ و شیرین و ئاواده ، داخی گرانه‌ دیوانی ئه‌شعاری چاپ نه‌کراوه . وا هه‌لبژاردی دیوانی وه‌فایێ لێره‌دا ئه‌نۆسین تا خۆنده‌واران زه‌وقی لی وهرگرن . »

وہ کاک محہمد رسول ہاوار لہ (پیرہ میردی نہ مر) دا دہلیج :

(۲۲) زۆرم ھەول دا ئەم دەسخەتەي محەمەد علی کوردی دەست بخەم بەلام ئەنجام بچ سەر و سۆراخ گەزامەوہ .

« له سالی ۱۸۹۸ دا له گڼل شېخ سەعیدی حەفیدای (باوکی شېخ مەحمودی قارەمان) چوہ بۆ تورکیا ، بۆ سالی دواپی شېخ سەعید و توفیق پیکموہ چوون بو مەککە بۆ حەج ، له گەزانیوہیا بۆ تورکیا سەید ئەحمەدی خانەقا و ، وەفایح شاعیریشیان له گەلا ئەبە ، وەفایح له رینگا کوچی دواپی کردوہ ... » (۲۳) .

بەلێتم بە خوینەری بەرژ دا دەربارەری ژیاپی وەفایح چیم له گوڤار و روژنامەکاندا دەست کەوتبێ دەقەکە پیسچاوی بخەم بۆیە ئەبێ باسیک لەو وتارە بکەم کە کاک یوسف ئەحمەد دەرگەلەیح له ژمارە (۱) ی گوڤاری (بەیان) دا^(۲۴) دەربارەری وەفایح توسیویە : بە داخەوہ کاک یوسف خوێ بە وتارەکیەوہ ماندو نہ کردوہ و ، بە شوین شتی تازەدا نہ گەزاوہ و ، تەنەت ئەو شتانەیش کە کۆن له سەر وەفایح توسراون ئەو باسی لی نہ کردۆن ؛ بۆیە ئەلێن : وتارەکە پی گواستەوہ و دۆبارە کردنەوہی چەند دێرێکە لەوہی ماموستا گیو له چاپەکانیدا دەربارەری وەفایح توسیویە و ، شتیکی تیانیە سەرنج رابکیشی و سۆدیک بە باسی ژیاپی و بەسەرھاتی وەفایح بگەيەنی ، له بەر ئەوہ منیش — بێ پاش گەز بۆنەوہ له بێارەکەم — بە پیوستم نەزانی دەقی وتارەکە پی بنوسمەوہ .

ماموستا عەلانیەدین سەجادی له (مێژوی ئەدەبی کوردی) دا دەلی : « میرزا رەحیمی وەفایح ۱۸۳۸ - ۱۸۹۹ » .

واتە : سالی ۱۸۳۸ ی ز له دایک بوہ و ، سالی ۱۸۹۹ ی ز له جیہان دەرچوہ^(۲۵) .

زیاد لەم ئەندازە شتیکی ترم دەست نەکەوت شیوہ و باری ژیاپی و

-
- (۲۳) بزوانە : محەمەد رەسوڵ ھاوار ، پیرەمێردی نەمر . ل : ۱۳ .
 (۲۴) بزوانە : گوڤاری بەیان ژمارە یەک ، تشرینی دوہم ، سالی ۱۹۶۹ .
 (۲۵) بزوانە : عەلانیەدین سەجادی ، مێژوی ئەدەبی کوردی ، چاپخانە پی معاریف ، بەغدا ، ۱۳۷۱ هـ - ۱۹۵۲ م ل : ۵۴۳ .

ئىش و كارى وه فاييم بۆ رۆن بكا ته وه • وه كو سه رچا وه يه كى كه به گویره
 ئه وهى بۆ من رۆن بويته وه به ناو ديوانه كه يدا گه ز اوم و ، هه رچى بۆنى
 ئه وهى لى بىت رۆشنايى به بارى ژيانى بدات لىي وردبو مه ته وه ، وا هه ندىك
 له و شيعرانه پيش چاوى خوئنه رى به ريز ئه خه م ، له هه ندى شيعردا ئه توانين
 ئه وه رۆن بكه ينه وه كه وه فايى به مه لايه تى ژيا وه و ژيانه كه شى ژيا يىكى خوش
 نه بوه و زوريش پى رازى نه بوه ، به لكو نازازىتى خوى له سه رفيتره و
 زه كات و نانى مه لايه تى دهر بويوه و ، ئه و جوړه ژيانه ي به لاوه په سه ند
 نه بوه ، ليره دا ئه م شيعرانه بخوئنه ره وه تا ئه م مه به سته لى رۆن بويته وه :

« هه زار صه وم و صه لات بى ،
 چاوت له دوى زه كات بى
 خودات نيه ، حيات بى !
 قه ط وا نيه توبه كار
 تف له رهنك و ره وانى ،
 ده گه ل فيعل و ژيانى ،
 چى تيدا نيه دوكانى ،
 چت بكرى خريدار » ...

يان بمانه وئى شيوه ي نه دارايى و ده ست كورتى وه فايى بزائين ئه م پارچه
 شيعره ي خواره وه — هه رچه ند روا له تى گالته و قوشمه بازييه — ئاويته يه كى
 راستى باسه كه مانه و له سه ر زمانى وه فايى خوى بۆمان دهر ئه خا : كه وه فايى
 زور نه دارا و بى سامان و دهرامه ت بوه و زوريش فيكر و خه يالى لاي پاره
 بوه و ، پاره به ميوانى نه بى گيرفانى نه ديوه و ، رهنكه كيچ له گيرفانيدا بۆ
 پولىك سه وزه لى و خانمى وتبى ، ئه مه يش چه ند شيعرىك له و پارچه يه :

« ئه ي ره فيقان وهر نه يارىم ،
 زور زه ليليم دل شىكاو
 جان و دل مه حروقى نارم ،
 ئاخ له بۆ تيرىك دراو !
 ئاخ له بۆ تيرىك دراوان !
 نورى دل ، بينايى چاوان ،

مهره‌می دل کون کراوان ،
 موممای پشتی شکاو
 زیر و زیوفیکر و خه‌یالمه ،
 دایک و باب و مام و خالمه
 دولبهری صده‌ماه و سالمه ،
 لازم و مه‌لزووم کراو
 زیر و زیو بابی هه‌تیوان ،
 غه‌ووت و قووطبی هیج نه‌دیوان
 ئاخ که له منیش بوته میوان ،
 دین و دل بوی دانراو !! ...

ماموستایان زه‌بیجی و هیمن ده‌لین :

وه‌فایح له سابلآغ قوتا‌بخانه‌ی هه‌بووه و دهرسی به مندالآن وتوه و ،
 ئەمه یه‌کیک بوه له ریگی گوزهران و ژیانی ، زه‌کات و سه‌رفتره‌ی
 وهرنه‌گرتوه و زۆر له سوال‌کردن بیزار بوه و خیزانیشی ئەوه‌نده نه‌بووه
 موحتاج بئ . ره‌نگه ئەم شیعره‌ی له هه‌جوی مه‌لا سوال‌که‌ره‌کاندا وتبئ .

رو‌یه‌کی تری ژیان و به‌سه‌رهاتی وه‌فایح :

مونا‌سه‌به‌ی وتنی شیعر و کاتی و جیگی ده‌وریکی بالایان له
 رون‌کردنه‌وه‌ی مه‌به‌ست له شیعره‌ی شاعیردا هه‌یه و به‌هۆیانه‌وه ئەتوانرێ له
 ریازی شاعیر له شیعر وتندا و خو و ره‌وشت و ره‌فتاری له گه‌ل ده‌ور و
 به‌ری خۆیدا و ، بیر و رای دهرباره‌ی گه‌لچ شت و ، دامه‌زراوێ له‌سه‌ر یه‌ک
 ریاز ، یان ئال و گوژ و جووری ئەو ئال و گوژانه له ناو دێژه‌کانی شیعره‌ی
 شاعیردا به‌لیکۆلینه‌وه‌ بزانرێ ؛ نه‌زانینی مونا‌سه‌به و کات و شوێن ریگه‌ی
 لیکۆلینه‌وه‌ی ئەو بارانه ئالۆز ئەکا . له گه‌ل ئەمانه‌شدا به‌هۆی چه‌ند
 شیعریکه‌وه — هه‌رچه‌ند مونا‌سه‌به‌شیان نه‌زانین — پاش هه‌سه‌نگاندن و
 ئەم‌به‌ره‌و‌به‌ره ئەتوانم بڵیم : وه‌فایح گوژان به‌سه‌ر ریاز و شیوه‌ی
 شیعریدا هاتوه و وه‌ک زۆر گه‌نج له سه‌ره‌تای ژیانیدا سه‌وداسه‌ر و په‌ریشانی

کۆزی رابواردن بوه و ، ئاواتی به یارگه یشتن کاتیکی زۆری له ژيانی
 بردوه و ، به شیکی فراوانی شیعره کانی گرتوه تهوه و ، لهو پیتاوه دا گهلج
 شتی گه وره و قورسی به لاوه ئاسان بوه و ، زۆر شتی بۆ به ولاوه ناوه .
 تا کاتیک - که نازانم له چ ته مه نیکدا و که ی بوه - به ههر شیوه یه که ئهو
 کولو کۆیه ی دامردوه تهوه و سه رگه رمی ته مه نی لایه نی له که لله ی دهرچوه و
 که وتوه ته بیری گه زانه وه بۆ لای خودا و تۆبه کردن له کرده وه کانی
 رابوردوی . با لێردها پیکه وه هه ندیک لهو شیعرانه بخوینینه وه که بۆنی
 ته مه نی لاوی و کاتی سه رگه رمیان لێ دیت :

بهس بێ جیلوهی زولف و خالان عاشقی روخساری خۆت
 ئال و والای خولدی ناوی طالیبی دیداری خۆت
 نامهوی عهیشی جیهان ، حاشا له فیردهوسی بهرین !
 تۆی مورانی دین و دونیام ، نار خۆت ، ئهنواری خۆت

پارچه ی (۷) پیتی (تی) بلاونه کراوه .

عوشه تی ههردۆ جیهان دینی (وهفای) ! فرسه ته :
 گۆشه یی گۆنزار و ، جامی باده و ، روخساری یار

پارچه ی (۲) پیتی (ری) بلاونه کراوه .

سافێ ! چاوت بنوینه ، زوهد و ته قوام بستینه !
 قوربانی جامیک مه ی بێ هه مقصه وم و سه لاتم
 مو طریب ! هاوی رۆحانی ، لێده تازی سو بحتی
 شاباشی سۆزه ی نه ی بێ هه مقو جومعه و جه ماتم !

پارچه ی (۸) پیتی (میم) بلاونه کراوه .

ئهمن چی و زوهدی صوفیانه ؟! من و گۆشیک مه یخانه
 به قوربانی نیگاهیکت هه م و سه وم و سه لاتی من

پارچه ی (۴) پیتی (تۆن) ، بلاونه کراوه .

خالی گۆشه ی چاوه که ی فهرموی : (وهفای) پیت بلییم :
 تا نه بومه خادیمی مه یخانه کارم چا نه بو !

دوای ئەم چەند نمۆنه با پێکەوه ئاوژێکیش بە لای ئەم شیعراوەی
خوارەموەدا بدەینهوه :

وهفایێ ! ئێدی بەسە عیشق و هه‌وای مه‌دره‌سه
بینۆسه ئەم هیندۆسه ، پێته خه‌ط و خاڵی یار
بچۆ به لای دل‌زۆبای ، به سه‌ر به یادی به‌قای ،
هه‌تا ئه‌تۆ بێ وه‌فای به‌خۆت مه‌که ئیعتیبار !
هه‌زار صه‌وم و سه‌لات بێ ، چاوت له‌دۆی زه‌کات بێ ،
خودات نیه ، حه‌یات بێ ! قه‌ط وا نیه تۆبه کار
تف له ره‌نگ و ره‌وانت ، ده‌گه‌ل فیه‌ل و ژبان ،
چی تێدا نیه دۆکان ، چت بکزی خریدار .

پارچه‌ی (١) ی پیتی (رێ) بلآونه‌کراوه .

ده‌بی ئه‌وه له‌بیر نه‌که‌ریت (وه‌فایێ) ماوه‌یه‌کی باش موریدی شیخی
نه‌هری بوه ، به‌لام ئه‌مه‌ش به‌شیوه‌یه‌کی رۆن باس نه‌کراوه و ، سه‌رچاوه‌ی
باشی ئەم مه‌به‌سته‌مان به‌ده‌سته‌وه نیه ، جگه‌ له‌وه‌ی خۆی له‌ پارچه‌ی (٦) ی
پیتی (دال) ی به‌شی فارسیدا باسی ئه‌وه ده‌کات که ١٤ ساڵ موریدی ئه‌و
بنه‌ماله‌یه — بنه‌ماله‌ی نه‌هری — بوه .

وه‌فایێ و ناو و شو‌رده‌تی له‌ سه‌رده‌می خۆیدا :

هه‌رچه‌ند له‌ سه‌رده‌می ژبانی وه‌فایێ خۆیدا و — دوای سه‌رده‌می
خۆیشی — به‌سه‌ره‌ات و ژبانی به‌ریک و پێکی نه‌توسراوه‌ته‌وه تا له‌ عاستی
ئهو توسراوانه‌دا بتوانین پله و شو‌رده‌تی وه‌فایێ باس بکه‌ین ئه‌توانین
له‌به‌ر رۆشنایی پارچه‌ شیعریکدا که دۆستیکی بو‌ی تۆسیوه [له‌وه‌ش
ئه‌چێ ئه‌و دۆسته‌ی نازناوی (غهریقێ) (٢٦) ییت] ئه‌وه بلێین که وه‌فایێ هه‌ر
له‌ سه‌رده‌می ژبانی خۆیدا ناو و شو‌رده‌تیکی باشی په‌یدا کردوه و شیعه‌کانی

(٢٦) مامۆستا نه‌جمه‌دین مه‌لا له‌ لاپه‌ره ٨٥٠ ی (سۆزی نیشتمان) دا باسی
(غهریقێ) یه‌که ئه‌کات له‌به‌ر ئه‌وه‌ی له‌ گه‌ل ئەم نازناوه‌دا یه‌که ئه‌که‌وی و

دهستاو دهمست و دهماو دهم بلاؤ بونه تهوه و ، خوینده وارانې ټه و سه رده مه
 په سه نديان كړدون و ، شايه تې چاكيان بو داوون . ټهم پارچه شيعره هر له
 ناو ديوانه ده سخه ته كه دا و له رزي شيعره كاني وه فاييدا تو سراوه تهوه . به لام
 ټيمه وا له بهر ټهم مه به سته ي ټيره و له بهر ټه و هيش كه شيعري وه فاييت نيه
 ټه يگوزينه وه ټيره و پيش چاوي خوينه ري به ريزي ټه خه ين تا خوي حه كه مي
 ټهم مه به سته بيت :

به هاي ټه ميات و ټه شعارت (وه فاييت) مولكي ټيرانه
 نياري مه صره عيكي [لايهق بي كه ي!] دو صده جانه ؟
 عراق و پارسي وا گرته وه خو له شكري نه ظمت
 ټهوا ده روا له بو ته سخري مولكي هيند و تورانه
 ټيلاهي با دلي خورزه م ده گهل زومره ي ره فيقانت
 به خير و شادي ره جعت كه ي كه ټيران بي تو ويرانه
 مورات (كعبه الله) يه مرامت حه صرته ليكن :
 حه فيقهت مه طلبه ، ټه صلي ويصالي وه صلي جانانه
 خدا هه مراهي تو بي ، ده ستگرت (غهوثي ثاني) بي ،
 طه ريقيكي خه طه رناكه كه : ره هزن نه فس و شه يطانه
 ټه من خاكي سه گي غهوتم فه راموشم مه كه قوربان !
 له هيجرت ناوري به ربوتي ده رونم ، وه كه نه يستانه
 هه زاران موژده بي ، ټه ي بولبولي شهيدا ، (بحمد الله)
 له نه سلي ټالي (طه) ، (غهوثي ثاني) ، شاهي شيخانه
 له سايه ي غهوثي ثاني دامه نم پز دورزي شه هواره
 به هاي هر دانه ييكي ، بي شكه ، ته ختي سوله يمانه
 ټه گهر ټه حوالې كه لبي خوت ده پرسی ، شاهي شه مزيني
 هه ميه شه : چاو به خوينه ، دل بريندار و ، به ريستانه

=

توسراوه كه ي بو خوینده واران دټيمه ټيره . به لام هيج به لكه ي ټه وه يشم
 به ده سته وه نيه كه له گهل غه ريقي لاي وه فاييدا يه ك بن :

« غه ريقي ناوي فه قې محمده يوه خه لكې گوندي (وه لدانه ي) ټه وديو
 چيای گوڼيزه يه ، هه سكه رتي توركي كړدوه ، يوه به چاوه ش ، له پاشا
 يوه به (ضابط) ، له گهل شاعير (خاكي) دا شه زه شيعري كړدوه به
 فارسي ، سالي ١٩٢٥ به ره حمهت چو ... » .

ده گهل نهم بهنده يه حاجي (وه فايي) بۆچي بي لوطفي ؟
 نه گهر چي بي خه طايه خو سه گي درگاهي شاهانه !
 له لوطفي خوت دهرسي گهر له حالي بهنده يي كه متهر
 غمريقه هينده گرياهه (غمريقي) به حري عوممانه !

كۆچي دوايي وه فايي :

بو دۆزينه وه ي سالي كۆچي دوايي وه فايي نه بي به راوردېك له تيوان
 نهو توسينانه دا بلكه ين ، كه له سهر وه فايي توسراون و دهقه كانيانمان پيشكهش
 كردن . به گويره ي توسينه كه ي (ژين) وه فايي سالي ۱۳۲۰ ي ك ي ۱۹۰۲ ي
 زي له جيهان دهرچوه و ، به گويره ي توسينه كه ي ماموستا نه جمه ددين مه لا
 دواي سالي ۱۳۱۸ ك ي ۱۹۰۰ زي له جيهان دهرچوه . وه به گويره ي
 توسراوه كه ي كالك محمه د ره سول هاواريش سالي ۱۸۹۹ زي له جيهان
 دهرچوه و سهرچاوه ي نه م باسانه يش - جگه له توسراوه كه ي ژين كه بي
 سهرچاوه ي ديارى كراوه - ماموستا پيره ميژده كه له گهل وه فايي دا بوه
 كاتي له جيهان دهرچوه و نه م سى باسه له يه كه وه نزيكن ، به لام تيكرا
 له وه وه دۆرن كه له چاپه كاني گيو و سه يدياندا نه لين : وه فايي له سالي
 ۱۹۱۴ زي دا له جيهان دهرچوه .

نه بي نه وه له بير نه كه ين كه رډاوي كۆچي دوايي شيخي نه هري كه
 سالي ۱۹۰۰ زي بوه هه نديك گومان نه خاته توسراوه كاني (ميناي شكسته) و
 (پيره ميژدي نه م) ؛ چونكه وه فايي دواي كۆچي دوايي شيخي نه هري
 شينيكي بو شيخ توسيوه و شيخي لاواندومه وه . خو به م حيسابانه كه
 هه ردوكيان له يه ك سالدا له جيهان دهرچوون باسه كه بي گومان نابي ، مه گهر
 شيخ پيش وه فايي له جيهان دهرچوبي و وه فايي شينه كه ي بو كردبي و
 دوا به دواي نهو مردبي . به م پتیه رهنگه شيني شيخي نه هري دوا پارچه
 - يان له پارچه دوايه كاني - شيعري وه فايي بي .

ئەبى دۆبارە ئەو ئەبىر ئەكەين كە خەوينىن و كاغەز تۆسین و جۆرە
 باس و مونا سەبەيەك لە گەل پارچەى شىنى شىخى نەهريدا هەيه — جگە
 لەو هيش كە وەفايت لە بەشى فارسىيە كەشدا شىنى شىخى بە فارسى كرده و،
 وەك كوردىيە كەى وايە — ئەو ديارى ئەكەن وەفايت ئەو پارچە شىعرەى لە
 سابلاغ وتبى • واتە ئەگەر بىر لە نازمەتە سەفەرى ئەو كاتە و نەبۆنى
 كە رەستەى گورجى هاتوچۆ بكەينه وە ئەبى وەفايت ئەو سالا نەچۆبى بۆ
 حەج و هېچ نەبى سالى دواى ئەو مردبى • واتە ئەبى تۆسىنە كەى (ژين) كە
 ئەلنى : سالى ١٣٢٠ كى ١٩٠٢ زى وەفايت لە جيهان دەرچو زياتر لە
 راستىيە وە نزيك بى •

وەفايت لە كۆى مردو ؟

بە گوێرەى هەمۆ تۆسراوەكان گومان لەو هەدا نيه كە وەفايت لە رینگەى
 حەج مردو بەلام لە چ جینگەيه كى ئەو رینگە دۆر و درێژەدا مردو ؟ ئەمەيان
 جینگەى باس و گومانە ؛ بە گوێرەى تۆسراوەكەى ژين و چاپەكان وەفايت
 لە دەشتى شام لە جيهان دەرچو • وە بە گوێرەى قسەكەى مامۆستاي
 سنجەرى — كە لە پەراوێژدا تۆسىم — لە ئوحد لە جيهان دەرچو • وە
 قسەكانى پيرەمێرد تەنها لم و چۆلى عەرەبستان ديارى ئەكەن •

بەشى فارسى :

لە سەرەتاو و تا كاتيكيش هەمۆ بەشى كوردى ئەم ديوانەم ئامادە
 كردبو لە بەر ئەم هۆيانەى خوارو وە هېچ خۆم بە بەشى فارسىيە وە خەريك
 نەكردبو و بزيارى ئامادە كردنىشيم نەدابق :

١ — خۆم فارسى باش نازانم و شارەزاييه كى ئەوتۆم لە ئەدەبى فارسيدا
 نيه كە پشتى پى بيهستەم و خۆم لە قەرەى كارى وا بدهم •

۲- بهشی فارسیه‌کی زۆر له بهشی کوردیه‌کی په‌رپۆت و ته‌زبۆ و
وێران تره .

۳- هیچ که‌شکۆل و سه‌رچاوه‌یه‌کی ترم ده‌ست نه‌که‌وت یارمه‌تیم بۆ
راست کردنه‌وه‌ی ئهم به‌شه‌ بدات .

۴- به‌ رای هه‌ندی له فارسی‌زانا‌ن و ئه‌ده‌ب‌دۆستان پله‌ی شیعه‌ره
فارسیه‌کانی زۆر به‌رز نین و ناگه‌نه‌ پله‌ی شیعه‌ره کوردیه‌کانی .

به‌لام هه‌ر چه‌ند سه‌یری به‌شی فارسیه‌که‌م ئه‌کرد ، بیرم له‌وه‌ ئه‌کرده‌وه
که‌ بلا‌و‌کردنه‌وه‌ی دیوانه‌که‌ی بچ‌ ئهم به‌شه‌ که‌مت و ناته‌واوی پێوه‌ دیار
ئهبێ، بۆیه‌ جاریکی تر سی و دوی دلی خۆم کرد و پیشانی چه‌ند مامۆستایه‌که‌م
دا رای زۆریان ئه‌وه‌ بۆ هه‌رچۆن هه‌یه‌ نابێ ئهم به‌شه‌ پشت‌گۆی
بخری و رینگه‌ی له‌ناوچۆنی بدری ؛ چونکه‌ ئهم شیعه‌ره فارسیانه‌ به‌شیکی
ترن له‌ ئه‌ده‌بی وه‌فایی و ئاوێنه‌ی رۆنکردنه‌وه‌ی باریکی تری هونه‌ری ئه‌و
شاعیره‌ن و ئهم هه‌له‌ له‌کیس بچ‌ له‌وانه‌یه‌ ئه‌و به‌شه‌ له‌ناو بچ‌ .

بۆیه‌ منیش له‌به‌ر ئهم رایه‌ و پشت به‌ یارمه‌تی ئه‌و مامۆستایانه‌ و چه‌ند
دۆستیك قۆلم لی هه‌لمالی و هاتمه‌ سه‌ر نۆسینه‌وه‌ و ئاماده‌ کردنی ئهم
به‌شه‌یش .

به‌لام ئه‌و داخه‌م ناچێ که‌ به‌ ئه‌وه‌په‌زی هه‌ول و کۆششی خۆم و ئه‌و
مامۆستایانه‌یش هه‌شتا نه‌ماتوانی بگه‌ینه‌ راستکردنه‌وه‌ی هه‌مو شیعه‌ره‌کان و
گه‌لی جینگه‌ی به‌ بۆشی مایه‌وه‌ (۲۷) .

سه‌بارمه‌ت به‌ ساخکردنه‌وه‌ی شیعه‌ره‌کان به‌ گوێره‌ی توانا هه‌ولم داوه‌

(۲۷) مامۆستایان زه‌بیحی و ، عه‌بدو‌للا حه‌سه‌ن‌زاده و ، سه‌لاحه‌دین
سه‌نگاوی ، بۆ ساخکردنه‌وه‌ی ئهم به‌شه‌ زۆریان یارمه‌تی دام . خوا
وێنه‌یان زۆر کات ! .

بۆ ئەو ھى بە راستى بىانتۆسمە ۋە ، ئەگەر شىعرەكەم تەۋاۋ بۆ راست
 بۆيىتتە ۋە ئەۋا بە تەۋاۋى تۆسىۋمە تەۋە ، ئەگەر جىگەيەكى لەبەر تەزبۆن و
 كۆزاۋەيى بۆم نەخويندرايىتتە ۋە ئەۋا ئەۋ بەشەم بە بۆشتى ھىشتىۋە تەۋە و ،
 نوختەم لە جىگەي دانائەۋە • ۋە ئەگەر وشەيەك لە لايەن تۆسەرەۋە بە ھەلە
 تۆسرايى لە پەراۋىزەۋە دەس نىشانى ئەكەم ، مەگەر ھەلەكە زۆر بچۆك و
 ديارى بى ۋەك نوختە و شتى وا ، ئەۋەم بە پىۋىست نەزانى باسى لى بىكەم
 رىگەي چاك كەردىم بە خۆم دا •

پیرستیکی پارچه شیعره کانی دیوانی وه فایحی

یهو جوړه ی له ده سخته ته که دا تو سراونه ته وه :

۱- بهشی فارسی :

نیوه شیعرې یه که می هر پارچه یه که لاپه ژه

- ۱ - این تطاول بین که از دست شب یلدا کشم (۲۸) ۱
- ۲ - نمیدانم چرا ای دیده چندین خون فشان هستی؟ ۴، ۳، ۲
- ۳ - دوش اندر میکرده چون وجه زیبا زدند ۷، ۶، ۵، ۴
- ۴ - ندانم با وفاداران جفاکاری چرا کردی؟ ۸، ۷
- ۵ - کرم خواندی ، ستم راندى ، وفا گفتى ، جفا کردى ۹، ۸
- ۶ - ای روی تو ابروی تو وان دو لب شیرین ۹
- ۷ - السلام ای باغ رویت جنة المأواى من ۹
- ۸ - هم چو شاهین بهوس بال پرم بگشادم ۱۱
- ۹ - در هر دو جهان گر اثر عشق نبودى (۲۹) ۱۱
- ۱۰ - زد صفیری مرغ جان بالای عرش ۱۳، ۱۲
- ۱۱ - جان نثار قبله ابروی عشق ۱۴، ۱۳
- ۱۲ - کای نسیم منزل جانان من ۱۶، ۱۵، ۱۴

(۲۸) ثم پارچه شیعره پارچه یی که می بهشی فارسییه و سهره تاکه ی ناته و اووه .

(۲۹) لهم جیگه دا په ژه یه که - یان زیاتر - ی بهشی فارسی که وتوه .

- ۱۳- شانه کن زلف سیاهش با ادب ۱۷، ۱۶
- ۱۴- نى غلط گفتم که خورشید هداست ۲۰، ۱۹، ۱۸
- ۱۵- فدای جان پاکت این غلام در بدر کرده ۲۱، ۲۰
- ۱۶- ای بمصر سودایت صد عزیز قربانی ۲۱
- ۱۷- عبیدالله رئیس مرشدان توهم ۰۰۰ لها (۲۰) ۲۲، ۲۱
- ۱۸- دلبر دارم که در عالم نظیرش کمتر است ۲۳
- ۱۹- ای ترک خطا ماه ختن سرو خود آرا ۲۳، ۲۲
- ۲۰- بخيال تو بهر جای که من می نگرم ۲۴، ۲۳
- ۲۱- گر من سوخته بر شاهد خوبان برسم ۲۵، ۲۴
- ۲۲- براه دوست کسی سر فهد سبک باراست ۲۵
- ۲۳- بی تو ای دوست ندانم که چگویم ، چونم ؟ ۲۶، ۲۵
- ۲۴- کشیده طره سراز اختیار عارض قامت ۲۷، ۲۶
- ۲۵- خطا گفتم که زلفت مشک چین است ۲۷
- ۲۶- نگار نسیم دل و جانم حبیبم ۲۸
- ۲۷- گفتم به بت ساده : که ای ترک خجندی ۲۸
- ۲۸- یار ارمنی مذهب ، شوخ عیسوی ملت ۲۸
- ۲۹- بت من طره چو بر برگ سمن برشکند ۲۹، ۲۸
- ۳۰- آن شکرخنده بوصل دهنم شاد نکرد ۳۰، ۲۹
- ۳۱- بکوی یار هر دم از فراق یار مینالم ۳۰
- ۳۲- بفریادم رس ایجان عزیزان لعل شرینت ۳۱، ۳۰
- ۳۳- دریغ عهد گل و عاشقی و روز جوانی ۳۱
- ۳۴- ای راحت دل قوت روان لعل لبانت ۳۲، ۳۱
- ۳۵- مرا تحیر از آن زلف و روی نرگس مست است ۳۲

- ۳۶- هر شام و سحر روی تو دیدن مزه دارد ۳۳ ، ۳۲
- ۳۷- در ازل سنبل گیسوی ترا شانه زدند ۳۳
- ۳۸- سیه شد زلف با خورشید رو تا اشنائی خود نمائی کرد ۳۳
- ۳۹- برچهره زلف خویش پراز پیچ و تاب کرد ۳۴
- ۴۰- دل که با طره جانان سر سودا دارد ۳۴
- ۴۱- بجان آمد دلم تاکی دل ایجان بی دوا باشد ۳۵
- ۴۲- مرا بیتاب داری هردم ای زلف بتاب امشب ۳۶ ، ۳۵
- ۴۳- شادی من نه بخلد و نه به کوثر باشد ۳۶
- ۴۴- شکل و بالای تراء یارب ، چه شیرین بسته اند ۳۷ ، ۳۶
- ۴۵- باغبان از ما در گلزار بندیدن چرا ؟ ۳۷
- ۴۶- ای شکر اگر وا نرسی خال مگس ۳۸ ، ۳۷
- ۴۷- سیبا به نزاکت تو نازم ۳۹ ، ۳۸
- ۴۸- تاکی چو کمند مشکبارش ۳۹
- ۴۹- ای آفت دل بلای جانم ۴۰ ، ۳۹
- ۵۰- تاریک مکن روز مرا باز نگارا ۴۱ ، ۴۰
- ۵۱- ساقیا سوختم بیا بشتاب ۴۱
- ۵۲- شنیدم کزوفایی لطف کردی یاد فرمودی ! ۴۲
- ۵۳- قلم بدست من اندر سواد خطه نظم ۴۲
- ۵۴- صبا از من بگو با آن مه نامهربان امشب ۴۳
- ۵۵- من توبه ز هرچه شیخ گوید پس ازین ۴۳
- ۵۶- ای ترک خطا ماه ختن سرو خود آرا ۴۴
- ۵۷- من که در گوشه کاشانه دلی خوش دارم ۴۵
- ۵۸- رنجیده یاران ز دوران گله دارم ۴۵ ، ۴۴

- ۵۹- خوش همی غلطو برویش طره^۶ پریچ و تاب ۴۵ ، ۴۶
- ۶۰- ای بیادات عاشقان را هر نفس ۴۶
- ۶۱- بر دل و بر دیده گفتم هر کجا خواهی بیا ۴۶ ، ۴۷
- ۶۲- شانه زد بر روی خود خون طره و لاله را ۴۷
- ۶۳- ز دست خود مده ای دیده یاد زلف مشکین را ۴۷ ، ۴۸
- ۶۴- زلف مشکین بین که بر عارض پر پریشان کرده است ۴۸
- ۶۵- شب است این زلف یا روز جدایی ؟ ۴۸ ، ۴۹
- ۶۶- خوشا روزی ز دنیا در بدر بم ۵۰
- ۶۷- جز سر زلف تو دل که راه ندارد ۵۰ ، ۵۱
- ۶۸- گر کاینات نامه شود صد هزار بار ۵۱
- ۶۹- ای خم زلف سیاه تو جنابش مستطاب ۵۱ ، ۵۲
- ۷۰- طره از باد وزان لرزان بروی دلبر ما است ۵۲
- ۷۱- ای رخ و زلفت شب تاریک روز روشن است ۵۲
- ۷۲- ای فتنه^۶ عالم به نگاه این چه جمال است ۵۳
- ۷۳- ای بت چین ای بلای جان خط و خالت ۵۳
- ۷۴- ای انکه خط سبز و لب آب حیات است ۵۳ ، ۵۴
- ۷۵- آن روز کز آن طره برخ بست شکن را ۵۴
- ۷۶- بشکست چو زلف سیه مشکشان را ۵۵
- ۷۷- بتم بر طلعت خود شانه زد زلف چلیپارا ۵۵ ، ۵۶
- ۷۸- حلقه زد چون دردی زلفا رخ جانان را ۵۶
- ۷۹- دلی دیوانه^۶ دارم دمی بیغم نخواهد شد ۵۶ ، ۵۷
- ۸۰- مستانه چو از میکده بیرون آید ۵۷
- ۸۱- دو هفت سال ریاضات خاک شمدینان ۵۷ ، ۵۸

- ۵۸ — ۸۲ — جانا شب دوش مرغکی غالیه فام
- ۵۸ — ۸۳ — مرا که دوش دو چشم از غم نگار تر آمد
- ۵۹ ، ۵۸ — ۸۴ — بتم چو طره برخسار خود فشان می کرد
- ۵۹ — ۸۵ — ای دلبرا ای دلبرا جانم فدای جان تو
- ۶۰ — ۸۶ — حسنت بفتح کشور دل اهتمام کرد
- ۶۰ — ۸۷ — گوشه چشم تو من گوشه نشین کرد ز خود
- ۶۱ ، ۶۰ — ۸۸ — چشم سیاه مستت با ما به بین چها کرد
- ۶۲ — ۸۹ — رفتم کنارش امروز جای گوش واره ام داد
- ۶۳ ، ۶۲ — ۹۰ — بگذار تا بگیریم در دیر راهبان
- ۶۴ ، ۶۳ — ۹۱ — ای صفا بخش جان نسیم صبا
- ۶۶ ، ۶۵ ، ۶۴ — ۹۲ — هان وفائی چه خفته دریاب

۲- بهشی کوردی :

- ۷۰ ، ۶۹ ، ۶۸ — ۱ — ئەهی خۆش خه بهر ، نه سیمی سه ههر ، په یکی عاشقان
- ۷۰ — ۲ — مه ششاطه که شانهای له سه ری زولفی سه نه م دا
- ۷۱ ، ۷۰ — ۳ — هه تا روژی قیامهت دیت و نایی
- ۷۱ — ۴ — ئەهی ره فیکان وهر نه یاریم زۆر زه لیلیم دل شکاو
- ۷۲ ، ۷۱ — ۵ — سه ری کولمت له تێو زولفی سیادا
- ۷۳ ، ۷۲ — ۶ — روژی طه ره ب و که یف و ده می [جۆنی کوتانه !]
- ۷۳ — ۷ — که شانهای دا له زولفی تار و ماری
- ۷۵ ، ۷۴ ، ۷۳ — ۸ — سولطانی هه مق سه رو قه دان ماهی حه صاری

- ۹ — گولیتکم بق له دونیادا شکوفه ی باغی ره عنایت ۷۶ ، ۷۵
- ۱۰ — ئه ی صه با تیک مه ده تو په رچهم و کا کولئ گول ۷۶
- ۱۱ — به ماچی جان ده به خشی ئه ی مه سیحای عه صره بیستومه ۷۶
- ۱۲ — تا خه نده ی گول کاشیفی ئه سراری نیهانه ۷۷
- ۱۳ — ئه ی دل وهره هو شیاری به هذا طریق العاشقین ۷۸ ، ۷۷
- ۱۴ — فهرمویه که من پادشاهی حوسنی دل ئارام ۷۹ ، ۷۸
- ۱۵ — کا کولئ به دم باوه که بادا به به ده ندا ۸۰ ، ۷۹
- ۱۶ — گول نه ندانم ئه ی طه نافی گه رده نم زولفی په ریشانت ۸۱ ، ۸۰
- ۱۷ — نیگارا دولبه را نامیهره بان یاری جه فاکارم ۸۱
- ۱۸ — غه مزه ده ی زولقم به غه مزه ی چاوی حه یرانم ده کا ۸۲ ، ۸۰
- ۱۹ — به یادی زولفته ئارامی روح و راحه تی جانی ۸۲
- ۲۰ — شه هیدی خه نه هرت ئه و روژه عومری جاویدانی بق ۸۳ ، ۸۲
- ۲۱ — هر که دی جه ننه ت به رودا زولفی پرتابی شکا ۸۳
- ۲۲ — حه ریفان ئه لئه مان کوشتمی یارم ، چاوی بیماری ۸۴ ، ۸۳
- ۲۳ — گه ردشی چاوت قه راری عاشقی میسکین ده با ۸۴
- ۲۴ — له و شاره خه ده نگي صه نه میکم له جگهر دا ۸۵
- ۲۵ — له سهر روت کا ذیبه ی زولفت وه لابه ۸۶ ، ۸۵
- ۲۶ — حه لقه ی سهری زولفت له دولا چه تری عوزارن ۸۶
- ۲۷ — له داغی زولفی یار و عاریضی و مک لاله سوتاوم ۸۷ ، ۸۶
- ۲۸ — قه د گول و رو گول و ده مانی گول ۸۷
- ۲۹ — ئه ی له سایه ی سهری زولفت به نیگاو و خه طط و رو ۸۸ ، ۸۷
- ۳۰ — تابي سهری کولمت بق که وا زولفی به با دا ۸۸
- ۳۱ — سهر گه شته و شیواوه وه کو سایه له دوته ۸۸

- ۳۲ — دلّی دیوانه ویصالی له بی جانانی دهوئ
 ۸۹
 ۳۳ — به لیوی تو به چاوی تو کهوا ههر مهست و سهرمهسته
 ۸۹
 ۳۴ — فهزهنگی میله تئ ، کافردلئ ، ئه گریچه ته رساین
 ۹۰
 ۳۵ — سهروه یا عهرعهره یا تازه نیهائی چه مه نه
 ۹۱ ، ۹۰
 ۳۶ — ئه لئه مان سه ر تا قه دهم سوتا م و جانانم نه هات
 ۹۱
 ۳۷ — بهم روخ و لهب مه یلی گولستان مه که
 ۹۲ ، ۹۱
 ۳۸ — به چاوان غه مزه و ئیما مه فه رمو
 ۹۲
 ۳۹ — په نجهی له حه نا به ستوه — ئایا — گولم ئه مرۆ ؟
 ۹۳ ، ۹۲
 ۴۰ — ئه و دولبه ره وا باده به چاوان ده فروشی
 ۹۴ ، ۹۳
 ۴۱ — تا به تا له و رۆژوه تو زولفت به رۆدا خستوه
 ۹۵ ، ۹۴
 ۴۲ — نیگارا ئهی به غه مزه ئافه تی دلّ ، چاوی بیمار
 ۹۵
 ۴۳ — ئه و غه مزه که چاوی به شه هیدان ده فروشی
 ۹۶ ، ۹۵
 ۴۴ — ئهی غه زالانی خه طا ئه قوی چین گه بکی ده ری
 ۹۶
 ۴۵ — رۆژی طه رب و وه قتی گولّ و فه صلی به هاره
 ۹۷ ، ۹۶
 ۴۶ — چ طه لیسیمیکه ، چ سیه ریکه ، چ سه ودا ییکه ؟
 ۹۷
 ۴۷ — ئهی حوققه ی شه هد و شه که رت ئابی حه یاتم
 ۹۸
 ۴۸ — ئه ری حه ییبی ره وانم طه ییبی ده ردی جو دایت
 ۹۸
 ۴۹ — دولبه را تو بی و سه ری زولفت به عاریض واوهره
 ۹۹ ، ۹۸
 ۵۰ — بیا ای جان من ساقی فیدای ساغیرت بادا
 ۱۰۰ ، ۹۹
 ۵۱ — دلّی دیوانه له سه ر زولفی له عاله م به ربیه
 ۱۰۰
 ۵۲ — ئه و زولفه دو تایه چه طه لیسیمیکه چه دامه ؟
 ۱۰۱ ، ۱۰۰
 ۵۳ — لیوه که ی ئالت ده لئین عاشق له سوتا ن به رده دا
 ۱۰۱
 ۵۴ — بو له بی جانان ، به چاوت ، من ئه وا بومه که باب
 ۱۰۲ ، ۱۰۱

- ۵۵ — به خۆزایی نیه سۆتاوی رۆته عاشقی شهیدا ۱۰۲
- ۵۶ — ئه ی مایه ی صه د فیتنه به دۆ تیرگسی جادۆ ۱۰۳ ، ۱۰۲
- ۵۷ — ئارمق رۆی داگر تی له بهر پیکه نینت ۱۰۳
- ۵۸ — یارم که قه دی به رزی صه د نه خلی شه جهر دینن ۱۰۴ ، ۱۰۳
- ۵۹ — هه رچی له سهر تو گه زاشا بق به دهوله تی رۆت ۱۰۴
- ۶۰ — غه مزه ده ی خۆتم نیشانه ی تیری موژگانم مه که ۱۰۵ ، ۱۰۴
- ۶۱ — غه مزه و نیگه ه و رۆ له خه می زولفی دۆ تادا ۱۰۶ ، ۱۰۵
- ۶۲ — تا تیرگسی تو نازی هه بچ غه مزه نومابن ۱۰۶
- ۶۳ — به بچ باکتی ده میکی هات و دانگی کردم و رۆیی ۱۰۷ ، ۱۰۶
- ۶۴ — یار هاته ته به سسوم به هه ناسه ی منی مه بهۆت ۱۰۷
- ۶۵ — نه خۆش و مهستی دۆچاوی کالم ۱۰۸ ، ۱۰۷
- ۶۶ — عه زیزم رۆحی شیرینم له من بۆچ که ناری تو ۱۰۸
- ۶۷ — ئه ی جه ننه تی عه یشی ئه به دم رۆ گوزهری تو ۱۰۹
- ۶۸ — تا بادی خه زان دایه گول و به رگی ره زانم ۱۱۰ ، ۱۰۹
- ۶۹ — له و رۆژه وه که دۆر بو ده ته وه سایه ت له سه ری من ۱۱۱ ، ۱۱۰
- ۷۰ — ئه ی حوسنی ئه زه ل دا نه فه سی خۆت بنوینه ۱۱۲ ، ۱۱۱
- ۷۱ — خه طی ئازادی ئه و رۆژه به من دا دلستانى من ۱۱۲
- ۷۲ — دۆر له تو به و زولفه دل حه قی به لا و وه ره مه مه ۱۱۳
- ۷۳ — مو طریب وه ره دهستی من و دامانی وه فات بچ ۱۱۴
- ۷۴ — ئه ی پزته وی حوسنت هه مو ره نگی گوله باغان ۱۱۴
- ۷۵ — ئه ی غاره تی هۆش و خیره دم تیرگسی کالت ۱۱۶ ، ۱۱۵ ، ۱۱۴
- ۷۶ — ئه لا ئه ی ساقبی مه ستان به حه ققی پیری مه یخانه ۱۱۶
- ۷۷ — ئه رۆ ئه ی زولفه که ت سهر تا قه ده دم هه ر حه لقه وو به نده ۱۱۷

- ۷۸ — دلی پزئیشی من بویه ودها خو نابی گریانه ۱۱۷ ، ۱۱۸
- ۷۹ — دریغا بای خه زان دایه به هاری شوخ و رهنه کهم ۱۱۸ — ۱۲۱
- ۸۰ — چین چین و تاتا کهر زولفی هه ریری بکه وه ۱۲۲ ، ۱۲۳
- ۸۱ — هه ریقی ئاوری دۆریم داغداری زولفی جانانه ۱۲۳ ، ۱۲۴
- ۸۲ — ئه گهر بچی یادی زولف و چاوه کهت یه که له حظه صایر بیه ۱۲۴
- ۸۳ — ئه ی به هه ر ئاوینه حوسنیك و ته جه لایکی دی ۱۲۴ ، ۱۲۵
- ۸۴ — شه رحی دهردی ئاره زومه ندی له کهس ته ئیری نابی ۱۲۵
- ۸۵ — سه هه ر مه ستانه رابردم به به رده رکی کلیسای ۱۲۶ ، ۱۲۷
- ۸۶ — به جاریکی ته ماشای تو فیدات بیه هاو دل و دینم ۱۲۷
- ۸۷ — خه راما ن به و سه ری زولفی په ریشان چیه ره بنوینه ۱۲۸
- ۸۸ — له ژیر زولفی سیا روى خسته دهر چاوی له دنیا کرد ۱۲۸ ، ۱۲۹
- ۸۹ — به نازیکی کوشنده ی سه د هه زار جان و دل ئوفتاده ی ۱۲۹ ، ۱۳۰
- ۹۰ — وه فایح بوت په رستی تو یه سه د جار کوفری ظاهر بیه ۱۳۰ ، ۱۳۱
- ۹۱ — برینداره دلم سه ودا زه ده ی زولفی دلارامه ۱۳۱
- ۹۲ — ئه گهر چی بادی نه ورۆزی نه ویدی وه صلی گول دین ۱۳۲
- ۹۳ — ده میکی ههسته بیه قوربان جه مالت عالم ئارا که ۱۳۲ ، ۱۳۳
- ۹۴ — ده میك ساقی ده مت بینه ده خیلی چاوه کانت بیه ۱۳۳ ، ۱۳۴
- ۹۵ — له باغان ئاه و نالین دی ، ده لین شای تیو گولان روی ۱۳۴ ، ۱۳۵
- ۹۶ — زه ده ی رۆتم به چاوی تو شیفام بیه لیوه کهت نابی ۱۳۵
- ۹۷ — هیند نه خوشی دهردی دۆریم وه خته گیان و دل دهری ۱۳۶
- ۹۸ — نه سیمی بادی نه ورۆزی شه میمی عه به هری هینا ۱۳۷
- ۹۹ — شه و له خه ودا من چراغ بوم دل چراغ بو جان چراغ ۱۳۸ ، ۱۳۹
- ۱۰۰ — مه مکۆژه تو گه رده نی خو ت زو له زولفان دهرخه وه ۱۳۹ ، ۱۴۰

- ۱۰۱- دل ده نالی دهم به دهم سوتاوی تاوی فیرقه ته ۱۴۰ ، ۱۴۱
- ۱۰۲- ئه ی چرای ظولمت که دمی دل ئه ی جه لای توری به صه ۱۴۱ ، ۱۴۲
- ۱۰۳- چاوی پرخوینم ده گیزم قبیله که م په یلدا نییه ۱۴۲ ، ۱۴۳
- ۱۰۴- صه ده زار دل پیکه نی وه که گول به دهم بادی به ههشت ۱۴۳
- ۱۰۵- گا ده سوتیم گا ده گریم غه رقی ئاو و ئاورم ۱۴۳ ، ۱۴۴
- ۱۰۶- ئه ی (امام المرسلین ، شمس الهدی ، بحر الهمم) ۱۴۴ ، ۱۴۵
- ۱۰۷- رۆحم به فیدات ئه ی گولی گولزاری مه دینه ۱۴۵ ، ۱۴۶
- ۱۰۸- بادی نه ورۆزی ئه و هات گول وه شان و عطر بار ۱۴۶ ، ۱۴۷
- ۱۰۹- به س بچی جیلوه ی زولف و خالان عاشقی روخساری خۆت ۱۴۷ ، ۱۴۸
- ۱۱۰- له سه رچی لیم زیزی چ بوه چ قه و ماوه ؟ ۱۴۸ ، ۱۴۹
- ۱۱۱- بۆ هه وایی زولف و دل چاکم له رۆی جانانه بۆ ۱۴۹ ، ۱۵۰
- ۱۱۲- یار هاته وه ده ست و دلی خۆم گرت و به سه رچۆم ۱۵۰ ، ۱۵۱
- ۱۱۳- ئه ری خه نده ی ده مت ئارامی دل کانی حه یاتی من ۱۵۱ ، ۱۵۲
- ۱۱۴- له بهر نازی چاوبازان خورد و اخۆم نه ماوه ۱۵۲ ، ۱۵۳
- ۱۱۶- دیسان به هه وری نیسانچی دونیا رهنگی ژهنگاری گرت ۱۵۳ ، ۱۵۴
- ۱۱۷- ئه و چاوانه وا خو ماری نازن ۱۵۴ ، ۱۵۵
- ۱۱۸- ئه مان مو طریب بچی ساقی وابی ۱۵۵ ، ۱۵۶ ، ۱۵۷
- ۱۱۹- به گولزاری ئیره م ، قوربان ، ده پرسی گهر له ئه حوالم ۱۵۷
- ۱۲۰- دلم پرخوین و خوین باره به غه مزه ی نازی چاومه ستان ۱۵۸
- ۱۲۱- سوتام به نازی فیرقه تی ساقی که ره م که شه ربه تی ۱۵۸ ، ۱۵۹
- ۱۲۲- جیلوه ی صه با له هجه ی شه مال بۆی زولف و خالی یار ده دهن ۱۶۰ ، ۱۶۱ ، ۱۶۲
- ۱۲۳- که هه ستا زولفی رۆی دا پۆشی من له و داغه سوتاوم ۱۶۲ ، ۱۶۳

- ۱۲۴- ئەهى نه شئەى خه ندهى زارت شیرین کاتى حەیاتم ۱۶۳ ، ۱۶۴
 ۱۲۵- ما رایت اللیل ان من لحظه صار الغدا ۱۶۴
 ۱۲۶- دیسا نه سیمی به هار نهرم هاته خوار ۱۶۵ ، ۱۶۶
 ۱۲۷- بلێ پێم گولی به هاریم له تو تا به کهى جودا بم ؟ ۱۶۶ ، ۱۶۷
 ۱۲۸- به های ئەبیات و ئەشعارت وه فایح مولکی ئیرانه ۱۶۷ ، ۱۶۸
 ۱۲۹- تو سه ری زولفی بلاوت زولفی خاوت بامه ده ۱۶۸
 ۱۳۰- ئەرى ئەهى به زولف و روخسار سه نه می چین ماهتابم ۱۶۹

پێرسیتیکى پارچه شیعره بلاونه کراوه کانی دیوانى وه فایح

نیوه شیعرى یه که می هەر پارچه یه که

- ۱- هەرچی له سهر تو گهرا شا بو به ده ولته تى روت
- ۲- (مارایت اللیل ان من لحظة صار الغدا)
- ۳- دیسان به هه ورى نیسانج دنیا رهنگى ژهنگارى گرت
- ۴- غه مزه و نیگه ه و رو له خه می زولفی دو تادا
- ۵- به س بێ جیلوه ی زولف و خالان عاشقی روخسارى خوت !
- ۶- دیسا نه سیمی به هار نهرم هاته خوار
- ۷- بادى نه ورۆزێ ئه وا هات گول وه شان و عه طر بار
- ۸- ئەهى نه شئەى خه ندهى زارت شیرین کاتى حەیاتم
- ۹- له داغى زولفی یار و عاریضى وه که لاله سوتاوم
- ۱۰- که هه ستا زولفی رو ی داپوشى من له و داغه سوتاوم
- ۱۱- یار هاته وه ده ست و دلی خۆم گرت و به سه ر چۆم
- ۱۲- دلم پز خوین و خوین باره به غه مزه ی نازی چاومه ستان
- ۱۳- ئه رێ خه نده ی ده مت ئارامی دل کانی حەیاتى من
- ۱۴- جیلوه ی صه با له هجه ی شه مال بوی زولف و خالی یار ده ده ن
- ۱۵- ئەهى ره فیقان وه رنه یاریم زۆر زه لیلیم دل شکاو

- ۱۶- بۆ ههوايى زولف و دل چاکم له روى جانانه بۆ
- ۱۷- ئه‌ی له سایه‌ی سه‌رى زولفت به‌ نیگا و خه‌طط و رۆ
- ۱۸- ئه‌ی جه‌ننه‌تى عه‌یشی ئه‌به‌دم رى گۆزه‌رى تۆ
- ۱۹- به‌نجهى له‌ حه‌نا به‌ستوه - ئایا - گوکم ئه‌مۆ ؟
- ۲۰- به‌ لیوی تۆ به‌ چاوی تۆ که‌وا هه‌ر مه‌ست و سه‌رمه‌سته
- ۲۱- سه‌رگه‌شته و شێواوه وه‌کو سایه له‌ دۆته
- ۲۲- ئه‌رى ئه‌ی زولفه‌که‌ت سه‌ر تا قه‌ده‌م هه‌ر حه‌لقه و به‌نده
- ۲۳- تۆ سه‌رى زولفی بلاوت زولفی خاوت با مه‌ده
- ۲۴- دوله‌را تۆبى و سه‌رى زولفت به‌ عاریض وا وه‌ره
- ۲۵- ئه‌ی خۆش‌خه‌به‌ر نه‌سیمى سه‌حه‌ر به‌یکى عاشقان
- ۲۶- قه‌د گۆل و رۆ گۆل و ده‌مانى گۆله
- ۲۷- رۆژى طه‌ره‌ب و که‌یف و ده‌مى جۆنى کوتانه
- ۲۸- چين چين و تا تا [سه‌رى !] زولفی هه‌ریرى بکه‌وه
- ۲۹- چاوه‌زێى موژده‌ی نه‌سیم تا له‌ گۆلشه‌ن دێته‌وه
- ۳۰- ئه‌رى حه‌بیبى ره‌وانم طه‌بیبى ده‌ردى جودایى
- ۳۱- تا نیرگسى تۆ نازى هه‌بى غه‌مه‌زه‌ نومابى
- ۳۲- شه‌رحى ده‌ردى ئاره‌زو مه‌ندى له‌ که‌س ته‌ئشیرى نابى
- ۳۳- زه‌ده‌ی رۆتم ، به‌ چاوی تۆ ، شیفام بى لیوه‌که‌ت نابى
- ۳۴- ئه‌مان موطریب بى ساقى وا بى
- ۳۵- سۆتام به‌ نازى فیرقه‌تى ساقى که‌رم که‌ شه‌ربه‌تى
- ۳۶- که‌ شانه‌ی دا له‌ زولفى تار و ماری
- ۳۷- ئه‌ی غه‌زالانى خه‌طا ، ئاهوى چين که‌بکى ده‌رى
- ۳۸- یارم که‌ قه‌دى به‌رزى سه‌د نه‌خلى شه‌جه‌ر دێنى
- ۳۹- ئه‌گه‌ر چى بادى نه‌وړۆزى نه‌ویدی وه‌صلی گۆل دێنى

محمد عه‌لى قه‌ره‌داغى

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

پیتی ئەلف

(۱)

گەردشی چاوت قەراری عاشقی میسکین دەبا
ساحیری چاوبەستە ، ئاری ، دل دەکیشی دین دەبا ؟
قییلە کەم بەو زاری ھەر وەك غونچە بۆیە پیکەنی
دا بلین خەندە ی لە گول دئی ئابزۆی پەروین دەبا
من کوتەم : گرتی ھەبەش کەعبە ی جەمالت ! ئەو دەلی :
کاروانی میشکە بۆ شارئ گول و نەسرین دەبا
گەر بیینی طاقی پەییوەستی برۆت فەرھادی چین
رۆحی شیرینی بە قوربانئ بە ھەد نالین دەبا
پیچ و تاوی زولفی خا و ، رەمز و غەمزە ی سیحری چا و
ئەو لە لایین رۆح دەکیشی ئەم لە لایین دین دەبا
نەشتەری چاوی ھەیییم دئی بە سینەمدا دەچن
مەرھەمی نازی تھەیییم بۆ دلی خوتنین دەبا
من و ھا مەستی گولە ندایم کە نازانم ئەبەد :
ھۆشی من دوگمە ی تەلا ، یا ساعیدی سیمین دەبا ؟ (۱)

(۱)

(۱) ئەم شیعەرە لە (خ) دا نیە ، لە (ھ) وەرگیراوە .

تا (وهفایح) لهو دهره بیټ و بچی مه نعی مه که
سورمه یی خاکی دهرت بو چاوی پز نه سرین ده با

(۲)

سهری کولمت له ټیو زولفی سیادا
ئیشاریکه له نوری شهوچرا دا
سوجودی برده نه برۆت روژ له سهر رو
شهوی دینی که ټو زولف^(۱) وه لادا
نه من چاوم له روژ وا پز له خوین بو
که ئاوینهی جه مالی خوی جه لادا
شه و روژ هر له فیکری زاری^(۲) ټودام
به هیچی عومری شیرینم به با دا
نهری رۆحم به لیوی پز له خه ندهت
نهری هوشم به چاوی سورمه سادا^(۳)
له بهر طاقی برۆت بمرم چ نابیی
که من شایم له بن بالی هومادا^(۴)
مورادی رۆحمه بویه (وهفایح) !
به دل ماچن له غونچهی لیوی نادا

(۲)

- (۱) (زولف) ده بچ وه کو (زولفت) بخوینر یته وه .
- (۲) (زاری) ده گونجی مه به ست له (زار) دم بچ ، ده شگونجی (فیکر و زاری)
بچ ، واته : له بیر کردنه وه و شیوه و زاری ټودام .
- (۳) سورمه سا : به کل ریژراو .
- (۴) هوما : په له وه ریکی نه فسانه یی به ده لاین سیبهر به سهر هر که سه وه بکا
ده بچ به پادشا .

(۲)

تابی سهری کوئمت بق کهوا زولفی به بادا
یا روژی ویصالت شهوی هیجرانی وهلادا ؟
خالی دهمته یا مه گهسی حوققه بی (۱) شه ککهر
یاخو حه بهشی زاده له ییو ئابی بهقادا ؟
خوئین جگهرن طالییی ئهو زاره دو عالم
ئهو جه وههره بق هیچه به دو عالمی نادا
هر تاره کهوا مهسکه نی باری دل و روجه
صهد روجهی به بادا که بهداو په رچه می بادا
بازاری شکا وهک دلی زارم گول و نافه
تاتا سهری زولفی که به سهر عاریضی دا دا
[ئهو زاره کهوا هر به ته به سسوم هیه خالی]
[پیریکه ده لی گا له به قا گا له فه نادا]
حیره تزه ده بی (۲) تیرگس (۳) و ئه بروته (وهفای)
کافر نیه وا مهست و له میجرابی دوعادا

(۳)

(۱) مه گهسی حوققه : مه گهس : میس . حوققه : قوتوی بچو کی جهواهیرات و
شتی به نرخ ، نازانم مه بهستی وهفای له تیکزای (مه گهسی حوققه)
چیه ! ده گونجی خالیک به لای لیتوی خوشه ویسته که یه وه بوی ، ئهو
خاله ی شو بهاندی به میس و ، ده می خوشه ویسته که ی به قوتوی
جهواهیرات و ددانه کانی به شه کر .

(۲) حیره تزه ده : سهر لی شیواو .

(۳) تیرگس : لیره دا مه بهستی چاوه .

(٤)

- (١) بیا ای جان من ساقی فدای ساغرت بادا (١)
 ئه مان سؤتام ئه مان جامی له ئۆبهی دهوره به ملادا
 (٢) هوا خود نافه میریزد صبا مشک ختن بیزد (٢)
 مه گهر دیسا به دهم بادا چه بییم په رچه می بادا
 (٣) گدا و بزم شاهان ، ما و وصل دوستان ، هیهات ! (٣)
 له بهر وهی ئارهقی کولمی له باتی مهی به مهی نادا
 (٤) پریشان کرد چون بر چهره دو زلف عنبرین گفتی : (٤)
 به هاریک سونبولی تاتار به باریک یاسه مه ندادا
 (٥) عرق بر گردن ، خط بر عذار ، خنده در لعلش (٥)
 ده لیلی شه ککهر له مه ز عه بهر له گهل ئارهق له مینادا
 (٦) بچشم اشکبارم عکسی روی و موی جانان بین (٦)
 شه و و روژ روژ و شه و هه ردو له تیو عه قدی ثریادا
 (٧) بهاری بوسهء ناکرده جان باشد بچشم اما (٧)
 دهمت وا بیته — چاوم — قه د بوه گه وهه ره له ده ریادا !

(٤)

- (١) وهه ئه ی ساقی گیانی من فیدای پیاله کمت بی .
 (٢) هوا نافه ده ز ژینج ، صه با شتیک دینج موشکی خوتهن ده بیژینج .
 (٣) گه دا و به زمی پاشایه تی ؟ ئیمه و گه یشتن به دوستان ؟ زور دوره !
 (٤) کاتی زولفی عه بهرینی به سه ر رۆدا بلاو کرده وه وتی : .
 (٥) عه ره ق له گه رده ن و خه ط له زولف و خنده له لیودا .
 (٦) به چاوی فرمیسکاویم عه کسی رو و موی گیانان و (دولبه ران) بیینه .
 (٧) نرخی ماچی نه که رده گیانه به چاوی ئیمه .

ئهم نیوه شیعره له (خ) دا به و شیوه یه که نو سیمان ، به لام له (ه) دا
 (بهای) و (چشم ما) یه و ئهمهش له راستیه وه نزیکتره ؛ بۆیه وایش مانامان
 لیک دایه وه .

(فغان و گریه دل از غم روی تو در زلفت)^(۸)
 ده لیلی بو گول ده نالی شه و له یتو بولبول له صهرادا
 (« وفایتی » ! تا منم گریان و سوزان در پی یارم)^(۹)
 ته مه نام هر له یاره گهر به ئاو و ئاورمدادا

(۵)

هر چی له سهر تو گه زاشا بقو به ده وله تی روت
 زولفی شکسته بویی دهستی له دامه نت دا
 صه د روق نه گهر فیدا کهم ناگهم^(۱) به خهت و خالت
 من نائومید و مه حروم هیندو له گولشه تتدا
 زولفت له پین کهت^(۲) و خهط هات به ته مای قه تلی دل
 ئاخو به دهست خه طی خوت گرت به کوشنت دا
 نهی نه و به هاری خوبی روحمی به حالی بولبول
 نه وهك سهرمای هه ناسهی له گول و یاسه مه نت دا
 نهی خهط به زولفی دولهر تو بویه فیتنه یی دل
 دل بی غه م و خه یال بقو هاتی به گرتنت دا

(۸) شیوه و گریانی دل له غمی روی تو له زولفتا ...

(۹) (وه فایتی) تا منم و من همم گریان و سوتانم هر بو یاره ...

(۵)

- (۱) (ناگهم) به (ناکمه = ناگمه) نوسراوه ، به لام دیاره هه له یه و کیشه کهیش
 له نگ ده بچ ؛ بویه ده بچ یان (ناگمه خهت و ..) یان (ناگهم به خهت و ..) ،
 وهك ده شگونجی (ناگمه به ختی خالت) بچ ؛ چونکه رینوسی ده سنوسه که
 بهم جوره یه : «ناکمه بخت خالت» .
- (۲) (کهت) له ده سنوسه کهدا (کهوت) نوسراوه ، به لام بهم جوره سهنگی
 شیرعه که تیک ده چی ، له بهر نه وه و له بهر هاوسه نگ له گهل (خهت) و
 له بهر نه وهش هه ندی جار (کهت) به کار ده هینجی لامان وا بقو راسته کهی
 (کهت) ه . نه م نیوه شیرعه تیکزا لهنگی تریشی تیدایه .

وا تئ مه گه عزیزم کوشتمت^(۳) و نائومید بوم
 دستم نه گهر نه گه ییی خوینم له گه ردهفت دا
 به قسم بکه (وهفایج) بمره هه تاکو ماوی
 وهصلی به قا به ئایات نه وا له مردتدا

(٦)

لهو شاره خه دهنگی سه نه میکم له جگهردا
 شوخیکه غه می ئاینه داری به قه مهردا^(۱)
 خه ملیوه وه کو گول به سهر و بهرگی به هارج
 خوئی گول ده می گول (چه بکه ن) ی^(۲) گولناری له بهردا
 بو ذهوقی ته که للوم^(۳) که ده می هاته ته به سسوم^(۴)
 خه ندهی له ده می غونچه و طه عنی له شه کهردا
 شه زیانه له سهر مولکی دلّم غه مزه و و نازی
 بوئیکی به جوت دین وه کو نه شتهر له جگهردا^(۵)
 که نجینه طه لیسمی هه یه به و چاوه له سهر هیچ
 وهجهی چیه ئاشوفته یه زولفی^(۶) له که مهردا ؟

(۳) (کوشتمت) له ده سنۆسه کهدا (کوشتمت) نۆسرابۆ ، به هه له م زانی .

(٦)

- (۱) غه می ... (ح) غه م ئاوینه ی داری له قه مهردا .
- (۲) چه بکه ن (ح) چکه ن . چه بکه ن راسته و چه بکه ن : جوړه پۆشاکیکه ئافرهت له بهریان کردووه و له لای چه په وه داکه نراوه .
- (۳) ته که للوم : قسه کردن .
- (۴) ته به سسوم : زه رده خه نه .
- (۵) بوئیکی (ح) بوئیکه .
- (۶) زولفی (ح) زولفت .

تیرت که قهراری جگهرم بق وه دلم کهوت
 تا روژی حشر داغی خهدهنگت له جگهردا^(۷)
 نالیکه همه وهقفه له شهوقی سهری کولمت
 عومریکه ههمو صرفه له نالینی سههردا
 ههر لهحظه (وهفایتی) وهکو بولبول که دهناڵی
 کهس مهنعی نه کا عهشقی (گولهندام) ی^(۸) لهسهردا

(۷)

مهششاطه^(۱) که شانهی لهسهری زولفی سهنهم دا
 ناشفتهگی بی^(۲) حالّی (وهفایتی) له قهلهم دا
 قوربان وهره سهیریکی دَل و عالهمی دَل که
 ههر زهوقه به دَل ، شهوقه لهسهر ، ئاهه له دهمدا
 ئاوینهیی دَل وا له جهلادا^(۳) به تهجهللی^(۴)
 دیوانهیی رۆت کهی له ههواي شهوکهتی جهمدا ؟
 بو خاطری خهندیکی به رهنگی گوڵ و باران
 عاشق ئهوه تا ههر کولّی گریانّی له دهمدا

(۷) ئهم پارچه له (ح) و (ن) دا ناتهواوه و شەش شیعەرە ، جیاوازی (ح) و (ن) وەك یەك وابە .

(۸) گولهندام : خوشه‌ویستی وهفایتی بوه و ، ئافره‌تیکی جوان و ناسراو بوه و ، وهفایتی له گه‌ڵی شیعردا ناوی ده‌با .

(۷)

(۱) مهششاطه : ئهو که‌سه‌ی سه‌ر شانه ده‌کات .

(۲) ناشفته‌گی : په‌ریشانی و په‌ریشان حالّی .

(۳) جه‌لا : رۆناکی و جوانی .

(۴) تهجهللی : به‌رزنی و شه‌ره‌ف .

خه ندهی گولی زارت که نه بۆ باعیشی مه ستیم (۵)
 بۆچی دلی من دهستی له گولزاری ئیرهم دا ؟
 ئاخر سه گی خاکی دهري تو بۆم به جودایت
 مروت نه بو تیغت له سهري صهیدی هه رم دا
 رۆحم به نیثاری (۶) قه ده مت ! بۆچی ده ره نجی ؟
 رۆحم که به من بایه ، وه کو دل ، چیه ؟ ده م دا !
 وا عاشقی زار و که مه ری تو یه (وه فایت)
 له و ئیوه وجۆدیکه له بهینی دو عه ده م دا

(۸)

کاکولی به ده م باوه که بادا به به ده ندا (۱)
 بازازی شکا نافه به سه ر چین و خوته ندا
 تورکا نه گولم په رچه می که و تو ته عوزاری (۲)
 وه ک سونبولی (۳) ئاشفته له بهر بهرگی سه مه ندا (۴)
 تا هه وری به هاری نه بزۆت غونچه نه پشکو ت
 بۆیه ده گری خه نده به سه ر گریه یی مندا

- (۵) مه ستیم : له (خ) دا به هه له (مستم) واته : بچ نوخته ی (ی) نو سراوه ، به لام هه له یه .
- (۶) نیثار : رژاندن و په خش کردنه وه . مه به ست شتیکه ؛ وه ک نو قل و شه کر و خورما له کاتی هاتی دو ست و خو شه ویستا هه لده دریت و ده به خشریته وه .

(۸)

- (۱) به ده ندا : به هه له له (خ) دا (به نده ندا) نو سراوه .
- (۲) عوزاری : عوزار ، که به شیوه نویسی کون ئاوا (غداري) بنۆسری ت ، هه لده گری (عوزاری) بچ و هه لیش ده گری (غده داری) بیت .
- (۳) سونبول : جۆره گیایه کی بۆن خو شه .
- (۴) سه مه ن : گولیکی جوانی بۆن خو شه .

گۆیا وه کو من بهو قهده سهوداییه زولفت
 سه رگه شتهیه وا تا بهری پیت چین به شه که ندا
 [من کو شته ئه تو بهو دهمه شیرینه مه سیحیم]
 [من ته شنه (۵) ئه تو ئابی حیاتت له ذه قه ندا (۶)]
 هیشتا دله کهم سه رخۆشه نایته وه سه رخۆ
 ساقی به که رهم دوینی که جامیکی به من دا (۷)
 ماچیکی دهمت خوینی شه هیدی سه ری زولفه
 سائه و دهمه وایینه که من خۆم له ره سه ندا (۸)
 زولف و روخ و لهب ، عاریض و خهط ، ذایقه به خشن
 وهك زوهره له شهو ، مه ی له قه ده ح ، گوڵ له چه مه ندا
 که ی به سته یی زه رژی که دو سه د به رقی لو ئالی ؟
 ئه و خه نده مه گه ر مو عجیزه وادی به ده هه ندا
 بو روژی نیشاری قه دهمت ئه شکمی (وه فایح)
 مرواریه پهروه رده له ئیو کانی یه مه ندا

(۹)

لیوه که ی ئالت ده لێن : عاشق له سۆتان به رده دا
 زه رژه یهك توره به لی ئاگر له ئینسان به رده دا
 من له سیرژی حیکمه تی چاوت عه جب ماوم ، عه جب !
 ئه و نه خۆشه خوینی قه لبی من به موژگان به رده دا

(۵) ته شنه : تینۆ .

(۶) ذه قهن : چه ناکه .

(۷) له (جامیکی به من دا) و (گریه یی مندا) دا ئه گه ر په یزه وێ ته وای سه ره وای
 هه مو شیره کان بکری ده بی له هه ردۆ جیگه که دا (مه ندا) بخوینرێته وه .

(۸) ره سه ن : پمت و گوریس .

نه ژده‌های زولفت طه‌لیسمیکه له سيجری بابلی
 میهری ئاگر شوعله ده‌گری ، ماهی تابان به‌رده‌دا
 هیندویی خالت وه‌تیو باغی جه‌مالت که‌وتوه
 باغه‌بان خانه‌خه‌رابی ! بۆچ گولستان به‌رده‌دا ؟
 لیوی یاقوت^(۱) نه‌گه‌ر قوتی ره‌وانی عاشقه
 پی‌م بل‌ی : وه‌جه‌ی چیه‌ ئاگر له‌ ئینسان به‌رده‌دا ؟
 زاری تو گولزاره‌ خو ، بۆچ ئابی حه‌یوانی هه‌یه ؟
 سه‌روی تو ئازاده ، بۆچ نارنج و رومان به‌رده‌دا ؟
 لیوی ئالت چاوی کالت بونه‌ فیتنه‌ی دین و دل
 حه‌قیه‌تی - بالله - (وه‌فایح) ده‌ست له‌ ئیمان به‌رده‌دا !

(۱۰)

(ما رأیت الليل أن من لحظة صار الغدا)
 (في الذوايب وجهك ام في الدجى شمس بدا ؟)^(۱)
 قه‌ط نه‌هاته‌ ده‌ست و جارئ نه‌بوه‌ ئارامی دل‌م
 تا قیامه‌ت داغی زولفانت له‌ جه‌رگی ئیمه‌دا
 بمکوژی ، سه‌د جار ده‌رم که‌ی ، رۆی من و خاکی ده‌رت
 (کیف یحرم سائل من بابک حاز الندی ؟)^(۲)

(۹)

(۱) (یاقوت) ده‌بی وه‌کو یاقوت بخوینریته‌وه .

(۱۰)

(۱) (له‌ کاتیکه‌وه‌ رۆژ بوه‌ته‌وه‌ شه‌وم نه‌دیوه‌ . رۆی تۆبه‌ له‌نیو زولفتدا ، یان
 رۆژه‌ له‌ تاریکی شه‌ودا ده‌رکه‌وتوه‌ ؟) .
 (۲) (که‌سیک له‌ ده‌رگای تو به‌خششی ده‌سکه‌وئ چۆن بی‌به‌ش ده‌بی ؟) .

ئاگرى عىشقت لى رۆھم بەر بۈە سەرتا قەدەم
 ۋەك نەيستان ھەر دەسۆتېم مات و خامۆش بىي صەدا
 دىل بە مەھسۇ رۈئيەتى زولفت بە رۋدا كەوت و مرد
 مردم و نەمزانى : نە گەنج خستى نە ماری پيۋەدا ؟
 چەند بە ناز دىۋو دەچى سەرخۆش و شوخ و شەنگ و مەست
 ئەي گۈلى نازدار ، ئىلاھى ، باي خەزانت لىي نەدا !
 باغ دەبىي ھەر گۈل فروش بىي يار كە دىتە پىكەنېن
 با دەبىي عەنەبەر بە بادا ئەو كە زولفان بادەدا
 دىن و دىل صەبر و قەرارم چۆتە ريگای يەك نەظەر
 تۆ بلىي ئەو شوخە وا سەر مەستە قەط پىتە (۳) رەدا ؟
 بۆچ برۆم لىي تىكەدەبىي رۆت وەردە گىزى ، چاۋەكەم ؟
 كابە كەچ بۆ ؟ قىيلە گۆزا ؟ ماچىكەم لەو ليۋەدا !
 دەست و دامان زولفەكەت كەوتۈتە بەرپىت و دەلىي :
 تۆ غەنى من بىي ئەوا ، تۆ پادشاھ و من گەدا
 خەندە بەم شىرىنيە ، دەم بەم نمۈنەي حىكەتە
 قەط (ۋەفايى) نەبۈە وا خۆش بىي : خەبەر بىي موبتەدا ! (۴)

- ۱۱ -

بە خۆزايى نىە سۆتاۋى رۆتە عاشقى شەيدا
 لە رۆتى دىۋە جىلوەي ئاتەشى (سينا) لە سىنەيدا

(۳) رەدا : بەلېن دان ، رازى بۆن .

(۴) نالى لەم مەنەيەدا دەلىي :

« ۋەصفى روخسارى لە فيكرى بەنى ئادەم بەدەرە »
 « ئىبتىدائى مەدحى دەمى ۋەك خەبەرى بىي ئەشەرە »

بىزوانە : مەلا عبدالكريمى مدرس ، ديوانى نالى ، ل : ۱۱۱ .

کوتم : عهقدی (ثریا) ماهی من تهنگی شه که رنه‌ی بۆ
 کهچی بۆ راستی ئیعبازی خۆی یارم له خه‌نده‌ی دا
 عه‌صای فه‌تجی موسا کول بۆ به موعجیزه شکافی کرد (۱)
 که فیرعه‌ونی خه‌طی هات و ئیحاطه‌ی طووری کولمه‌ی دا
 درۆت فه‌رمۆی (۲) هه‌زم بێ نایه‌لم ، گهر راست ده‌لێی ساده‌ی !
 فه‌زه‌نگی قه‌ومی ده‌ججال - ئه‌ی مه‌سیحا - ده‌وری که‌عه‌ی دا
 له سینه‌مدا چ شیرین دڵ ده‌نالیئێ به مه‌حزونی
 وه‌رن له‌و شیوه‌ گوێ بگرن به‌ شین و شیوه‌نی به‌یدا (۳)
 مه‌که‌ن مه‌نعی (وه‌فایێ) چونکه‌ سه‌ر گه‌ردانی جانا‌نه
 له‌سه‌ر دینی که‌ شیخی خانه‌قا بردی که تۆبه‌ی دا

- ۱۲ -

هه‌ر که‌ دی جه‌ننه‌ت به‌ رۆدا (۱) زولفی پرتابی شکا
 تاری (۲) سونبول ، حورمه‌تی گۆل ، به‌رگی سیرابی (۳) شکا
 ماهی شه‌وه‌ئارام به‌ خه‌نده‌ هات نیکایی کرده‌وه
 ئاسمان نه‌ظمی (ثریا) (۴) شه‌وقی مه‌هتابی (۵) شکا

(۱۱)

- (۱) شکافی کرد : له‌تی کرد .
- (۲) فه‌رمۆی : (فه‌رمۆ) راستره .
- (۳) (به‌یدا) وکو (بی‌دا) نۆسراوه .

(۱۲)

- (۱) به‌ رۆدا (ن) به‌ رۆیدا .
- (۲) تاری (ن) نازی .
- (۳) سیراب : تیراو ، تیرئاو .
- (۴) ثریا : کومه‌له‌ ئه‌ستیره‌یه‌که . (کو) .

[کارگاه خاکی به سهر وهستا به ژۆ و سینه بروت !]^(۶)
 نرخی قاقوم^(۷) ، قه دری خهز^(۸) ، بازازی سنجابی^(۹) شکا
 دهوری طورى کولمى دا^(۱۰) فیرعه ونى خهط چاره ی نه هات
 ئەى دریغا صد که ژهت موسا به بى تابى شکا !
 طاقى^(۱۱) په یوه ستى بروت وا بقو به قبیله ی خاص و عام
 که عه گهر بو خوی بزانی پشتی میجرابی شکا
 کهس نیه لهو نیکنه حالیم کا (وه فایى) ! دولبه رم
 خوی دهمی هینا ، ئەمن گهستم^(۱۲) ، دلی بابى شکا !

- ۱۳ -

غه مزه دهی زولقم به غه مزه ی چاوی چهیرانم ده کا
 به ستیی داوم فه ژهنگی تیره بارانم ده کا
 [عاشقی زارم له سهر هیچ ئەو نیگاره دهمکوژی
 طفیلی نادانم له سهر ماچن له گریانم ده کا]
 [داعیه ی ئاوینه دینی کوفره ئەک روحمیکى بى
 حه قیه تی بهو چاوه کالانه که تالانم ده کا]

-
- (۵) مه هتاب : مانگه شهو .
 (۶) کارگاه ... (ن) (کارگاه خاک سروستان بردوه سینهء تراب) ئەم نیوه
 شیعره له ههردۆ نوسخه کهدا بو راست نه کرایه وه ، بۆیه لیڤه دا وینه ی
 (ن) م به رینۆسه که ی خوی نۆسى .
 (۷) قاقوم : پیستیکی سپی و گهرمه له بهر ده کړی .
 (۸) خهز : حهریر .
 (۹) سنجاب : سمۆره .
 (۱۰) کولم (ن) (گلم) دیاره هه لیه .
 (۱۱) طاقى (ن) تاقى .
 (۱۲) گهستم (ن) گهزتم .

[یاری من هەر گیز له قهتلی عاشقی پهروا نیه]
 چونکه رۆمهت شه‌مه‌ بۆیه‌ هه‌ز به‌ سۆتانم ده‌کا [
 ئاو له‌ چاوانم له‌به‌ر زولف و عوزارت دێته‌ خوار
 دۆکه‌لی ئه‌و مه‌جمه‌ره‌ هه‌ر ده‌م له‌ گریانم ده‌کا
 [من ده‌لێم : یاقوت و ریحان خه‌ططی کامیان خوشتره‌ ؟]
 [ئه‌و به‌ عه‌بیاری ئیشاره‌ی له‌علی خه‌ندانم ده‌کا]
 قامه‌تی تۆ نه‌خلی طوره‌ طه‌له‌تی تۆ توری طور
 ده‌م به‌ده‌م وه‌جه‌ی جیلوه‌ت [مه‌ست !] و هه‌یرانم ده‌کا (۱)
 [فیکری زولفت عیله‌ته‌ ، وه‌صفی ده‌مت فاکه‌م به‌دل
 نیکنه‌ گۆیی پیشه‌مه‌ سه‌ودا په‌ریشانم ده‌کا]
 [رۆ له‌ ئه‌برۆی تۆم ده‌کا چاوت به‌ موژگانی که‌چی :
 قیله‌ نیشانم ده‌دا ، کافر موسولمانم ده‌کا !]
 پێم ده‌لی : بگری (وه‌فایتی) گه‌ر ئه‌سیری لیومی
 یه‌نی مرواریم ده‌وی ، چی نرخی مه‌رجانم ده‌کا !

- ۱۴ -

نه‌سیمی بادی نه‌ورۆژی شه‌میمی عه‌به‌ری هێنا
 به‌ریدی عاشقان دیسا (۱) په‌یامی دوله‌ری هێنا

(۱۳)

(۱) ئه‌م نێوه‌شعیره‌ مامۆستا هێمن پێی وابۆ هه‌له‌ی نۆسه‌ره‌ و به‌م شیوه‌ی
 خواره‌وه‌بین باشته‌ره‌ :

« ده‌م به‌ده‌م (وا) وه‌جه‌ی جیلوه‌ت (مه‌ست) و هه‌یرانم ده‌کا »

(۱۴)

(۱) دیسا (ح) دیسان (عه‌به‌ره‌) : به‌ نه‌رگس و یاسه‌مین ده‌وتری .

نهويد ټهۍ عاشقاني دل نېگار يار^(۲) هاته سهر خه نده
 صه دايي بولبولان ديسا درهختي گول بهري هينا
 مه گهر روى كه وته^(۳) زولف و روى حه بېيم بادي نه ورؤزى
 حه ياتيكى به دونيا داوه بوى^(۴) گول عه نه بهري هينا
 به فته تحى دل ده لىي يار زولف و سینه و روى وده در ناوه
 له نه سرين و گول و سونبول به هار هات له شكه رى^(۵) هينا
 ده لىي چاوى منه هه وري به هارى دم به دم ده گرى
 ده لىي ټاهى منه به رقى درمخشان ټاوري هينا
 هه وا چو پز به داماني دهر و دهستان گول كيشا
 صه با هات پز به جىي كو هساران عه نه بهري هينا
 له نيو^(۶) به زمى و نه وشه و جو و كه ناران لاله پهيدا بو
 به تاريكى خضر بو چه شمه شاي ټه سكه نده رى هينا
 كه ټيسلامى به هار فتواى جيهادى كافرى دهى دا^(۷)
 صه و بهر تيزه ، گول شهن^(۸) گورز و ، سو سهن خه نه بهري هينا

(۲) دل نېگار يار (ح) دلفگار مار . مامؤستا هيمن لاي و ابو ټم شيعره ټاوايه:

« نهويد ! ټهۍ عاشقاني دل نېگار يار هاته سهر خه نده »

« صه لا ! ټهۍ بولبولان ديسا درهختي گول بهري هينا . »

نهويد : موژده .

صه لا : بانگ و هاوار . ټه و ترئ : صه لام لى رايخ .

(۳) روى (ح) رى . له (ه) يشدا به (رى) نو سراوه و ، ټه مهش راسته .

(۴) بوى (ح) بو .

(۵) له شكه رى (ح) شه كرى . دياره ټه مهى (ح) هه ليه .

(۶) له نيو (ح) له بهر .

(۷) دهى : يه كه م مانگى زستان ، به فران بار .

(۸) گول شهن (ح) گول بهن .

نیشار ئەفشان بە پائەندازی سولطانی بە ھار ھاتن
 سەمەن دیا ، شەقایق ئەتلەس و ، گۆل مەخمەری ^(۹) ھینا
 لە شایى دارە گۆل مەسەندەشین بۆ ھاتە پشکۆتن
 چەمەن تەختى زومەرزەدە، [طل !] ^(۱۰) یاقوت ئەفسەرى ^(۱۱) ھینا
 لە بەزمى تیرگس و نەسرین بە دەفعى ^(۱۲) چاوەزاری گۆل
 وەنەوشە دەستە دەستە عۆد و ، لالە مەجمەرى ^(۱۳) ھینا
 لە مەیخانەى چەمەن بەزم و ^(۱۴) طەرەبیان گرت قەدەح تۆشان
 شەقایق ^(۱۵) بادە ، زەنبەق ^(۱۶) شیشە ، تیرگس ساغەرى ^(۱۷) ھینا
 لە چەھچەى ساز و نەغمەى عەندەلیبان ^(۱۸) سۆت ھەمو دۇنیا
 سەدایى تارزەن ، ئاوازی خوش خوان ، ئاوری ھینا
 حیکایاتی غەریبەى پینە بولبول جوملە خو کردی
 دەلێی چاپاری ^(۱۹) ئیران روژنامەى ئەختەرى ھینا

-
- (۹) مەخمەر (ح) مەجمەر . (ئەفشان) لە (خ) دا بە (ئەفسان) نوسراوە .
 (۱۰) طل (ح) گۆل لە . ئەم نیوە شیعرەم بۆ راست نەکرایەو .
 (۱۱) ئەفسەر : تاج .
 (۱۲) بە دەفعى ... ئەم شیعرە لە (ح) دا تەواو نەکراوە .
 (۱۳) مەجمەر : ئاگردان ، مەقەلى .
 (۱۴) بەزم و (ح) بەزمى . شیعرەیش لە (ح) دا ناتەواوە .
 (۱۵) شەقایق : گۆلیکی سۆرى جوانە .
 (۱۶) زەنبەق : گۆلیکی جوانى بۆن خوشە ، گەلى جۆرى ھەبە .
 (۱۷) ساغەر : پیالەى شەراب .
 (۱۸) عەندەلیب : بولبول .
 (۱۹) چاپار : ولاخى پۆستە . لە مەوبەر ئەو سەردەمەى کەرەسەى ھاتوچۆى
 گورج و گۆل پەیدا نەبۆبۆ ، بۆ مەبەستى ئیش و کاری پۆستە کەلکیان لە
 ئەسپ و ولاخى سواری وەرگرتووە و لە سەر رینگاکاندا چەند قوناخ
 دانراوە و ، ھەر قوناختیک چەند ئەسپى چاپاری چاکى تێدا راگیر کراوە ،
 بەو ئەسپانە و تراوە : ئەسپى چاپاری . ئەم شیعرە ئەوە دەگەینى لە
 سەردەمى (وفایى) دا روژنامەیک بە ناوى ئەختەر بۆین .

به شهوقی رقیبی لاله و گول له باغاندا^(۲۰) چراغانه
 ده لایی باغی جه نه ت نه مسال بهری حور و پهری هینا
 له گولشه ندا ره یاجین مهست و شادابی^(۲۱) هه وای خوشن
 ده لایی ریضوانه بو نه هلی به ههشتی که و نه ری هینا^(۲۲)
 شکوفه و گول به عیشوه و خنده نارامی دهرونیان دا^(۲۳)
 به هار بو خسته کانی خوی چ شیر و شه ککهری هینا ؟
 به زهره و سوره وه خه ملیوه^(۲۴) بو دامادی^(۲۵) بولبول هات
 وهره ق (معجز) ، نه رض گولگونه ، شه ونم^(۲۶) زیوه ری هینا
 هه موقه کس چاوه زوانی^(۲۷) لیک ده که ن وه ک سورمه یان دیب
 مه گهر بایی سه با^(۲۸) خاکی گوزاری دولبه ری هینا
 چ دولبه ر ؟ ئافتابی^(۲۹) ماهرۆیان و^(۳۰) شه که ر لیوان
 که خه ندیکی له^(۳۱) سه حرا گول له ده ریا گه وه ری هینا

- (۲۰) له باغاندا (ح) له باغان وا .
 (۲۱) شادابی هه وای (ح) شاداب و هه وا .
 (۲۲) لیره به دواوه له (خ) دا نیه ، وا ده رده که وی نو سه ر یان دهستی نه که وتوه .
 یان بو ی ساخ نه کراوه ته وه ، یان هه ره هۆیه ک ، به نه ندازه ی نه و پینج
 شیعه ری بو بزداوه ، ئیمه نه و پینج شیعه مان له (ه) وه له گه ل به راوردی
 (ح) دا ته واو کرد .
 (۲۳) نارامی دهرونیان دا (ح) نارام و ده وله تیان دا .
 (۲۴) خه ملیوه (ح) غه مزیه .
 (۲۵) دامادی (ح) داماد و . داماد :
 (۲۶) شه ونم (ح) شه بنم .
 (۲۷) چاوه زوانی ... (ح) چاوه زونی لیده که ن (وکبر میان دینی !) .
 (۲۸) بایی سه با (ح) بادی سه با .
 (۲۹) ئافتاب : هه تاو .
 (۳۰) ماهرۆیان و ... (ح) ماهرۆیان نه نایشگری ...
 (۳۱) له (ح) دا همره ق (له) که به (به) نو سه راوه .

به بی شاباشی سهر به قسهی (۳۲) وه فایج گول چرا فایج
که بولبول (۳۳) ههر زمانی ههن ههنده پهروانهش سهری هیئا

(۳۲) به بی شاباشی... (ح) به بی شاباش سهری قسهی وه فایج گول چراغ...

(۳۳) که بولبول... (ح) که بولبول ههر زوبانی ههرزه پهروانهی سهری...
ماموستا هیمن لای وایه ئهم نیوه شیعره ده بی ئاوابی :

« که بولبول ههر زمانی هانی پهروانهش سهری هیئا » .

پیتی بی

(۱)

بو له بی جانان - به چاوت - من ټهوا بومه که باب
 (دوستان ساقی کجا تا در دهد جام شراب ؟) (۱)
 شهو به ژوژ ټالاوه یا سونبول له دهوری بهرگی گول ؟
 (یا پریشان گشته بر روی تو زلف پر ز تاب ؟) (۲)
 دا بزائن روژ و شهو ههردو له لایهک دینه دهر
 (زلف روی خود عیان کن بر فگن بند نقاب) (۳)
 ذهوقی خهنده و شهوقی جیلوهی تویه ههیرانم ده کهن
 (شهد و شکر بین که ریزد از تکلم افتاب) (۴)
 ماچی لیتوت ټهوه ده مهی خوشه که بییه پیکه نین
 (خوش بود گل بشکفد بلبل شود زو کامیاب) (۵)

(۱) دوستان ساقی له کوپیه تا جامی شهراب بداتی .

(۲) یا زولفی پز له تاو به سهر روی تودا بلاوبوه تهوه ؟

(۳) زولف و روی خوت دهرخه و بهندی چارشیتو لاده له سهری .

(۴) کاتیک ههتاو (که دوسته که یه تی) قسه ټهکات ، بیینه چوڼ شههد و شه کهر ده ژینتی .

(۵) جوان ده بی کاتی گول ده پشکوی و بولبول لییه وه بهخته وهر ده بی .

- مهوجی گریانم گه یشته روی و چاوی لئی نه کرد
 (سیل بر گلشن زد و فرگس نمی خیزد ز خواب) (۶)
 له و دهره مه مکوژه چونکه شیتی زولف و رویی توم
 (عاشقم صید حرم ، سودایی و مست و خراب) (۷)
 قهط به مفتی دامه نئی ئیدی (وهفایی) فرصه ته
 (گوشهء گلزار و ، جام باده و ، بانگ رباب) (۸)

-
- (۶) لافاو دای به سهر گولزاردا که چی نیرگس له خه و رانه پهری .
 (۷) من عاشقم ، من نیچیری حهره می که عبهم ، من شیت و مهست و
 سهرخوشم .
 (۸) گوشه ی گولزار و ، جامی مه ی و ، بانگی روباب .

پیتی تی

(۱)

ئه‌ئه‌مان سه‌ر تاقه‌ده‌م سۆتام و جانانم نه‌هات
چاو له سورمه‌ی خاکی ری بۆم راحه‌تی جانم نه‌هات
خاڵ و خه‌ط گولزار و ره‌نگی شوخی بی باکم نه‌دی
زولف و رۆ هیندۆ فه‌زه‌نگی شاه‌ی خوبانم نه‌هات
ئه‌ی عه‌جیب گریام وه‌کو هه‌وری به‌هاران و که‌چی
پیکه‌نینی ئه‌و گوله‌ی کاکۆل په‌ریشانم نه‌هات
چاوی خۆنین غه‌رقی په‌روین بۆ له‌بی میهری^(۱) گولم
مات و هه‌یرانم له‌سه‌ر چی ماه‌ی تابانم نه‌هات ؟
حه‌لقه‌یی زونناری^(۲) زولفی بۆ به‌ میجرابی دۆعام
تورکی کافرکیش و یاری ناموسولمانم نه‌هات

(۱)

(۱) میهر : میهر ناوه‌ بۆ گه‌لی شت ؛ وه‌ک : فرشته‌ی خوشه‌ویستی ، مانگی
حه‌وته‌می سالی شه‌مس ، جۆره‌گیایه‌ک ... تاد لی‌ره‌دا مه‌به‌ست
خوشه‌ویستی و مه‌حه‌به‌ته .

(۲) زوننار : جۆره‌هه‌ودا و په‌تیکی تایه‌تیه‌ مه‌سیحی له‌ پشتیان ده‌به‌ست .

ته‌شنه‌لب دیوانه بۆم ، سەرگه‌شته‌یی ظولماتی غه‌م
 دولبه‌ری بالا بلاوم ئابی حه‌یوانم نه‌هات
 که‌عه‌یی زۆحم ، حه‌ییی من ، عه‌جه‌ب په‌یدا نه‌بۆ
 قیله‌که‌ی دینم ته‌یه‌یی دهردی په‌نه‌انم نه‌هات
 نه‌ی صیغه‌ت نالینمه ، بولبول ته‌ریقه‌ت شینمه
 شای شه‌که‌ر لیوان^(۳) گۆل و ئه‌گریجه‌ له‌رزانم نه‌هات
 بۆ به‌خوین غونچه‌ی دلم ، نه‌مدی هه‌وای خه‌نده‌ی گۆلم
 سۆت دهر و ژۆرم ، سه‌دای به‌رقی به‌هارانم نه‌هات
 چه‌ند به‌چه‌ند گریام هه‌وای عیشتقم له‌سه‌ر خالی نه‌بۆ
 غه‌رقی طوفان بۆم که‌چی ته‌سکینی سۆتانم نه‌هات !
 وه‌ك (وه‌فای) تا به‌که‌ی بگریم بنالینم بلییم :
 ئه‌ئه‌مان سه‌ر تاقه‌ده‌م سۆتام و جانانم نه‌هات .

(۲)

نیگارا ئه‌ی به‌غمزه‌ ئافه‌تی دڵ چاوی بيمارت
 ئه‌مان سه‌ر تاقه‌ده‌م سۆتام له‌ دۆری تۆری دیدارت
 ده‌سا روحم وه‌فادارم به‌حالی دادو هاوارم
 که‌ وه‌ك بولبول دلی زارم ده‌نالی بۆ گۆلی زارت
 سه‌رم ناوی ئه‌که‌ر نه‌یخه‌م به‌حه‌لقه‌ی په‌رچهم و چاوت
 دلم ناوی ئه‌که‌ر نه‌یکه‌م به‌فیدیه‌ی چاوی عیبارت
 ئه‌سیری زوڵفی خامی تۆم ، شه‌هیدی ره‌زی چاوی تۆم
 ئه‌من گه‌راوی داوی تۆم ، به‌سه‌د جی دڵ بریندارت

(۳) له‌ مامۆستا (هێمن) م بیست که‌مه‌به‌ستی (وه‌فای) له‌ (شای شه‌که‌ر
 لیوان) سه‌یزاده‌ مه‌ریه‌مێکی سا‌بلا‌خی‌ بو‌ه و مامۆستا (هێمن) خۆی ئه‌و
 باسه‌ی له‌ سه‌یزاده‌ بیستوه .

شههیدی نازی تۆم و داغداری باغه بان ئهی گول
 له دۆرج تۆ بنالم ؟ یا له سهر بێدادی ئه غیارت ؟
 ئه من نه مدیوه هیندو باغه بانی باغی جه ننهت بێ
 به شیرینی چ دلکیشه ؟ بنازم ! خالی رو خسارت
 له لایین شه که رستانه ، له لایین ئابی حه یوانه
 ئه گهر گول بێ ئه گهر غونچه له ب و زاری شه که ربارت
 (وه فایح) ، دۆر له وه صلی تۆوه ، پابه ندی طه لیسیمیکه
 له سهر گه نجی جه مالت که وته داوی زولفی ره شمارت

(۳)

دیسان به هه وری نیسانچ دنیا رهنگی ژه نگاری گرت
 گول زهرد و سقر هاته ده ری دهشت و سه حرا و کوهساری گرت
 دیسان به نه غمه ی زیر و به م^(۱) ، بولبول دلی به دهرد و غه م
 له تاوی غونچه ی گول به دهم ، ساز و سه منور و تاری گرت
 بو خاطری گول وه دهر که وئ ، به خه نده هه سته ی له خه وئ
 هه وری به هاری ناسره وئ ، شیومه ی عاشق و دلدار ی گرت
 گول له باغاندا جو شاوه ، رهنگ رهنگ صهف صهفیان کیشاوه
 لاله ده لینی دل ئیشاوه ، که ناری جو ییاری گرت
 صه دای سی تا له و خواره دئ ، ئاههنگی تاره دیاره دئ
 یا صه وتی قومری و ساره^(۲) دئ ؟ به زمیان به رۆی گولزاری گرت
 بولبول هاتبوه حالی مردن ، بهرگی غونچه ی وه لا بردن
 تا تیر ده بی له ماچ کردن ، خار گه ردهن و با زاری گرت

(۳)

- (۱) زیر و به م : ئامیریکی موسیقایه .
 (۲) سار : بالنده به کی بچکوله ی کونجری دهنگ خوشه .

لاله سهرتاپی خویناوه ، جهرگی به چهند جی سوتاوه
 دلی ههر وهك من شیواوه ، داغی زولف و روی یاری گرت
 ههتا نه گریم نه زوا صهرم ، دامانی یار کهنگی بگرم
 له بهر عومری قومری بمرم ، سهروی له تیو کهناری گرت
 یاران نه کهن بازی نه ظهر ، بهرده نه صهیدی بازی کهر
 زورم دی بازی بی خه بهر ، شابازی دهولت یاری گرت
 روژیکی پیری مهیکهده ^(۳) ، فهرموی : دلت به هیچ مهده
 ئەو دله پز له مهفسهده ، عه کسکی روی دلدار ی گرت
 غافل بوم جارێك له نه کاو ، رهنگی غهیریکم کهوته چاو
 قهلبی سهلیمی ناتهواو ، [نهخوش بو لیم !] نازاری گرت
 کاری دلم چل روژه ^(۴) بو ، نهك بیکاری و دهرویزه ^(۵) بو
 مهقصودی من (پیرۆزه) بو ، ئەو روی (بۆتیمار) ^(۶) گرت
 ئەو نهفسی بی ههواپی من ، سهرکش بو بی رهضایی من
 جامی جیهان نومایی من ، سهر زهده بو غوباری گرت
 له سهر طاقی بروی جانانه ^(۷) ، شهیدای زولفی پهڕیشانه
 سهوداسهر ئەو دل دیوانه ، قیلهی بهردا زونناری گرت
 پیری من و دوستی خودای ، رۆحم فیدای شهرط و وهفای
 دیسا له بهر توری ضیای ، ههردو دنیا نه نواری گرت

(۳) مهیکهده : مهیخانه .

(۴) چل روژه : مه بهست له چل روژ ریاضهتی صۆفیانهیه .

(۵) دهرویزه : سوال .

(۶) (پیرۆزه) و (بۆتیمار) : دو بالندن ؛ یه کهمیان پیرۆزه و دوه میان شۆم و نه گهته .

(۷) (له سهر طاقی بروی جانانه) کهمێك لهنگه ، مامۆستا هێمن لای وایه (سهر) زیاده و به ههله نۆسراوه .

لهو سه هبايه ^(۸) رۆحي دله ، ئاره قى رۆي به راگى گوله
 زانتي دلم بى حاصله ، دهستى دلى بيمارى گرت
 له سايهى رۆژى هيممه تى ، (وه فايى) بق به جهننه تى
 نه خلى صنه و بهر صوره تى ، بار بار بهرى گولنارى گرت

(٤)

گوله ندام ئهى طه نافي ^(۱) گهردهنم زولفى په ريشانت
 عىلاجى ! چاره يى ! روحى ! ئه مان ^(۲) دهستم به دامانت
 غه ريبى تۆم ، نه خوشى تۆ ^(۳) به گوشه ي چاوى بيمارت
 ئه سيري تۆم شه هيدى تۆ ^(۴) ، به توکى تيرى موژگانت
 ئيشارمت ^(۵) ئافه تى رۆحم ، که لامت غاره تى دينم
 ته به سسوم سىجرى ليوانت ^(۶) ، ته که للوم ره مزى چاوانت
 مه گهر ^(۷) سه رتا قه دەم زولفت وه کو من خاو و شيوايى
 که سه رگهردانى ^(۸) سه ودايه له سه ر چاکی گريانت

(۸) سه هبا : به به له کيش دهوترى و به شه را بيش دهوترى ، ليره دا ماناى
 دوهمه .

(٤)

- (۱) طه نافي گهردهنم (ح) طه نايى گهردم . دياره هه له يه .
- (۲) ئه مان (ح) ده سا .
- (۳) تۆ (ح) تۆم .
- (۴) تۆ (ح) تۆم .
- (۵) ئيشارمت (ح) ئيشاره ي .
- (۶) ليوانت (ح) شيرينت .
- (۷) مه گهر ... (ح) مه گهر تا قه دەم زولفت هه ر وه کى من خاو و شيوى که ي .
- (۸) سه رگهردانى (ح) سه رگهردان و .

ده لیبی شه ککهړ فروشی شاری میصره وا به شیرینی
 — بنازم ! — خالی وهك هیندو له گوښه ی لیوی خه ندانت ^(۹)
 ئە گهر دَل بۆ ئە گهر دین دامه سورمه ی چاوه کان ، ئیدی
 به سم سهودازده و ریسواکه تۆبی و دین و ئیمانت ! ^(۱۰)
 طه لیسمی بابله سیحری حه لاله رهنکی ره یحانه
 شکه نیج و به نده ، یاخو جی دلانه زولفی سه رشانت ؟
 به ئازادی له کن خوی شهریه ^(۱۱) من مات و هیرانم
 گول و نارنجی بهر ^(۱۲) هیناوه خو سه روی خه رامانت
 له بهر چاوت بگریهم ، یا له دهست تو داد و هاوار کهم ؟
 له بهر نه یزهنگی مهستان ^(۱۳) ، یا له سیحری رهنکی دهستان ؟
 دلهم سهودازده ی بالاته خوُم دلداره یی ئەبروت
 به بالا دَل به لا گیت ، به ئەبرو خوُم به قوربات
 له دادی من بیرسه جاری ئەی ^(۱۴) سولطانی عیشوه و ناز
 به ناحق بۆچی بمکوژی ^(۱۵) ئیشاره ی چاوی فهتانت ؟
 (وهفایه) کهوته حهلقه ی زولفت ، ئیدی مهیده بهر موژگان
 کهمن کوشته ی طه نافت بۆم چ لازم تیره بارانت ؟ ^(۱۶)

- (۹) خه ندانت (ح) زه نه خدانت .
 (۱۰) ئەم شیعره و شیعره ی دوا یی له (ح) دا نیه .
 (۱۱) شهریه (ح) شبهه یه .
 (۱۲) گول و نارنجی بهر (ح) هه مو نارنجی بهر .
 (۱۳) نه یزهنگ : فیل و تهله که .
 (۱۴) (ئهی) له (ح) دا نیه .
 (۱۵) بمکوژی (ح) کوشتمی .
 (۱۶) گولمندام له سابلاخ مه شهوَر بوه ، ژنیکی زور جوان بوه . وهفایه ئەم
 شیعره ی بۆ ئەم داناوه . میرزا ئەحمده ی ره ئیس کوزی ئەم ژنه بو خوُم
 دیومه . (هیمن) .

(۵)

غهمزه و نیگهه و رۆ له خهمی زولفی دو تا دا
وهك نه شئه له مهی ، زوهره له تئو شامی سیا دا
تۆی جیلوه ده کهی یانه مه لایك له سه ما دا ؟
خه ندهی گو له وا عه طری له شه بنم به سه با دا
(یاخود ز شکر خنده عرق کرده لبانت ؟) (۱)

ساقی به سه ری ئیرگی ئاهوی ته تارێ
بهو چاوه خومارته بده جامیکی به یاری
تۆ خه نده بیارینه ئه من گریه به زاری
جامی مهی و ، خه ندهی گو له و ، بارانی به هاری
(ز این هر سه توان گشت من پیر جوانت ؟) (۲)

ئهی زولفی رهشت قافله سالاری طهریدان (۳)
بنواژه ! سه فی عاشقی غه مدیده له چیدان ؟
هیندهت به جه فا خه نهجهری مؤژته له دلی دان
خۆ وهخته بگاته که مه رت خوینی شه هیدان
(کی باز کشی آخر ازین عزم عنانت ؟) (۴)

بهو چاوی سیاهت که ده ئیی ئاهوی چینی !
قه د وا ده بێ تۆ خوش دل و ئه منیش به هه زینی ؟

(۵)

- (۱) یا به هۆی زه رده خه نه وه لیوت عاره قی کردوه ؟
(۲) لهم سیانه وه که باس کران من که پیرۆم له داخی تۆ ده توانم جوان بیمه وه !
(۳) طهرید : ده رکراو .
(۴) کهی لهم عه زمه عه نانی له غاوی فیکری خۆت ده گیزیته وه ؟

رقمهت گول و قهد سهروی رهوان زوهره جهیننی
مهه عاریض و سیمین که مەری تو به یه قینتی
(بگذاړ در آغوش کشم سرو روانت) (۵)

بو قه تلی (وه فایح) که به دل له و گولنی خه ندان
هرمویه بزۆ تیرگسی سه رمه ست به موژگان
قورباننی نیگاهی بو به غه مزیکنی دل و جان
نه مدیوه دونیشانه به تیریکی له ئینسان (۶)
(قربان شوم ای ترک باین تیر و کمانت) (۷)

(۶)

ئارمق رۆی داگرتی له بهر پیکه نینت (۱)
شه بنم له گول باری روژی گرت په روینت
تو خودا زولفت لابه تا تیر کولمت ماچ کهم
رئی بولبول با نه گری له و باغه په رژینت
زولفت خه طاکار بو چاوت بروی داخست
با بچین ماچ کهین دهستی شای چین و ماچینت

- (۵) وازم لی بینه با سهروی رهوانت بگره باوهش .
(۶) ئەم نیوه شیعره و نیوه شیعره پیتشو به یه کهوه مانایان دیت . دو
نیشانه که (دل) و (جان) ه و تیره کهش غه مزه ی چاوی دوله ره .
(۷) ده کریمه قورباننی به تیر و کهوانت .

(۶)

- (۱) کیشی ئەم غه زه له وا ویده چی ئیبداعی خو ی بچ له دیوانی هیچ شاعیریکی
کورد دا کیشی وام نه دیوه وه بیرم نایه له شیعره فارسیش دا وینه م دیبی .

• هیمن •

چاوبازەى چاۋ مەستە ، لەو بادەى ئەلەستە
 دەستم بگرە ھەستە ، تۆ و دىن و ئاينىت
 كەوتومە ئىتو زولفت بۆ خۆت بگرە دەستم
 كافربوم بىن ئيمان تايىمە سەردىنت
 شەو تاسەحەر وەك گول دىل پىز لە خويناوم
 ياخودا شەمال يىنى يىنى عەرەق چىنت
 [قوربانى ئەو رەنگەم دونىاي رەنگاند رەنگ رەنگ]
 [بەو رەنگە يىزەنگەى روخسارەى رەنگىنت]
 [زولفت رۆى داپۆشى ، ئەبرۆت ئارەقناكە]
 [رۆژيان لىي كەرمە شەو بەو ماھ و پەروىنت]^(۲)
 روحمى پىدا نەھات — شىرىن — خوداگىر بى !
 رۆحى بۆ تۆ دانا فەرھادى مىسكىنت
 بۆچ ھەر (وفايت) بۆ شىت بۆ وەكىوان كەوت ؟
 سەد خوسرەو فەرھادە بۆ لىوى شىرىنت

(۷)

بەس بى جىلوھى زولف و خالان ! عاشقى روخسارى خۆت
 ئال و والای^(۱) خولدى ناوئى طاليسى دیدارى خۆت
 نامەوئى عىشى جىھان حاشا لە فیردەوسى بەرىن
 تۆى مورادى دىن و دونىام نار خۆت ئەنوارى خۆت

(۲) مەعنای ئەم نىوھ شىعرە لە نىوھى دۆھەمى شىعرى يەكەمەوھ نزیكە و ،
 دۆپات بۆنەوھى قافیەى (پەروىنت) یش کارىكى وەستایانە نىھ . ئەم
 شىعرە و شىعرى پىشۆیش زیادەى (خ) ن .

(۷)

(۱) ئال و والای : رەنگاۋرەنگ .

گاه به یاری گاه به دیدار دل ده کیشی دین ده بهی
 هر دهمه نهوعی رهواجی پی ددهی بازای خوت
 گاهی موطرب گاهی ساقی ، من فیدای زولف و روخت
 کوفر و ئیمان لیکدهدهی سرخوش به نهغمه و تاری خوت
 زولفه کان دینی و ده بهی بی غم له کوشتهی چاوه کان
 شه و دهچی روژ دی دهمیکی نایی سر بیماری خوت
 هر ره گیکم دهنگ و ئاوازیکی لی دی پر خوروش
 ئاورت بهرداوه ته عالم به موسیقاری خوت
 با به جارینگ تیک نهچی کاری دل و دین ، زوجه کهم ،
 وا پریشانی مهفرمق زولفی عه نهز باری خوت
 پای بهندی زولفی توم ، مه حرقمی رقی خوت مه که
 با به داغی تووه نه مرئ بولبولی گولزاری خوت
 دل به تیغ ، جان به ندهفرمان ، له شکری ناز بوچ بی ؟
 پادشاهم بی خهطا ویران مهفرمق شاری خوت
 دهستی خوم دا زولفه کهت مه مکوژه خو کافر نه بوم
 قبیله کهم ههرتوی به دل به بهخشه به و زوناری خوت
 دم به دم نالهی (وهفایج) دی له حلقهی زولفه کهت
 جارینکی نایی پرسی حالی شه وینداری خوت ؟!

(۸)

یار هاته ته به سسوم به هه ناسهی (۱) منی مه بهوت
 گول گول به نه سیمی سه حهری غونچه دهپشکوت

(۸)

(۱) هه ناسهی (ف) ته ماشای . مه بهوت : ترساو ، درو بو هه لبه سراو .

وا زولفی له سهر گهرده نی لاچو به هه ناسهم
 شه و فه جری به یان بق که (۲) نه سیمی سه هر ئه نکوت
 هاروتی دلّم هات و له چاهی زه نهخت که وت
 سهر گه شته له دوق غه مزه له (۳) دوق تیرگسی جادوت
 ئه برۆت (۴) مه ده دی زولفه به کیشانی دلّاندا
 بوئیکی وه ها خهم بوه (۵) شاهین و ته رازوت
 صه ف به سته هه مقو موته ظیری ئه مر و نیگاهن :
 قولابی موژهت ، زولفی (۶) رهشت ، گو شه یی ئه برۆت
 هه ریکی (۷) له لایین به ته مای قه تلی (وه فایی) ن :
 طابوری حه بهش ، له شکری چین ، عه سکه ری هیندوت

-
- (۲) که (ح) به .
 (۳) (له) له (ف) وهرگیراوه ههروه ها له (ح) یشدا هه یه . بۆیه لیته دا له مه تنه که دا
 نو سیمان هه ر چهنه له (خ) دا نه بق .
 (۴) ئه برۆت (ن) ئه برۆی . زولفه (ن) زولفی .
 (۵) بوئیکی وه ها خهم بوه (ف ، ح) بۆیه که وه ها خهمه .
 (۶) زولفی (ن) چاوی .
 (۷) هه ریکی (ح) هه ری که هی .

پیتی دال

(۱)

له ژېړ زولفی سیا رۆی خسته دهر چاوی له دونیا کرد
شهوی دی صوبخدهم ، گویا ، دهری مه یخانه یان واکرد
به ئاب و رهنګ و رۆ حۆری ، به زولف و کاکولۍ غیلان
ګولایان دا له مه یخانه ، غوباریان عه بهر ئاساکرد
به رهنګی چاوی خۆی ساقی له باله ب جامی مه ی گیرا
به طهرزی زولفی خۆی مو طریب دهمادهم چه نګ و نه ی چاکرد
خه رمان شاه ی خوبان هات ، هیلاکی دین و ئیمان هات
به زولف و رۆیی تابان هات ، که کوفر و دینی یه غماکرد
له جیلوهی قامه تی به رزی ، له عیشوهی زولفی صه د طهرزی
زهمین و ئاسمان له رزی ، سوجودی رۆی دلارا کرد
شه کهر خه نده گولۍ زاری ، دلۍ هینامه هو شیار
مه گهر گولۍ قه ندی لږ باری ، که واییماری ئیجیا کرد
هه زار تا زولفی وهک سازیک ، به ناز بقو نه غمه په روازیک
که هه ر سازه به ئاوازیك دو دونیای پږ له غه وغا کرد
له عه کسی شوخ و شه نگیکه ، جیهان گولۍ گولۍ به چه نگیکه
هه ر ئه وراقی له رهنگیکه ، به یانی حوسنی یه کتاکرد

[ودهنهو شه و گول له باغان بڼو ، له باغان شهو چراغان بڼو]
 [مه گهر داروۍ ^(۱) نه ساغان بڼو به روډا زولفی تاتا کرد]
 له تاتا زولفی شهو کاری ، دره خشا توری روخساری
 له ههر حهلقیکی صهد تاری ، هزار خورشیدی ^(۲) په یدا کرد
 غورقوری حوسنی خوی و اڼو ، دهمی پږ خه نده کردو چو
 که بڼو خوی رازی خوی فهرمو (وهفایتی) بڼچی رسوا کرد ؟ ^(۳)
 ههوا بڼیکی چینی په رچه می کهوت و وه کیوان کهوت ^(۴)
 صه با عه طریکی غونچه ی زاری هیئا روۍ له صه حرا کرد
 نیشایکی له نه نواری جه مالی خوی به شه م به خشی
 سه راسر جانی په روانه ی (پراز) سوتان و سه ودا کرد
 نه سیمیکی له باغی حوسنی خوی هیئا به گول دادا
 سه راپا بولبولی زاری (پراز) ناله و ته مه ثنا کرد
 که مان نه برویی په یوهستی ، به غه مزه ی چاوه که ی مهستی
 که دای تیریکی سه ردهستی ، له جیسم و جانی ئاوا کرد
 مه گهر موژگانی نه شتهر بڼو ، حه کیمی چاوی دولبر بڼو
 که خوینی دلمی پی دهر بڼو نه خوشی خوی مودارا کرد

(۱)

- (۱) دارو : دهرمان .
 (۲) خورشید : خور ، هه تاو .
 (۳) له (ه) دا ئهم پارچه لیړه دا کوتایی هاتوه و شیعی «ههوا بڼیکی...»
 سه رده تایی پارچه یه کی سه ربه خو یه .
 (۴) (ههوا بڼیکی چینی په رچه می کهوت ...) ماموستا هیمن لای وایه
 (...) په رچه می کرد) راسته ، به لام من به گویره ی ده سخته ته که نوسیم
 که ئاوا نوسراوه : « هوا بونیکه = (بڼیکی م ، ع) چین پرچم کوت » .

کوتم : ئەهێ شوخی چاوبهستم ، خه راب و عاشق و مهستم
به رحمهت بگره هادهستم ، خوماری ئاشکارا کرد
دلی دا دل شکستی خۆی ، هه لستا هات به دهستی خۆی
به جامیکی (الست) ی خۆی ، (وهفایێ) شیت و شهیدا کرد

پیتی ری

(۱)

دیسا نه سیمی به هار نه رم نه رم هاته خوار
 دونیای زیندو کردهوه به ئه مری په روه ردگار
 به ئاه و گریان دیسان هاته وه هه وری نیسان
 جگه ر پز ئاو و ئاور وهك عاشقی بی قه رار
 هه واه به رگی گولان طه به ق طه به ق عه طری سق
 سه با له بوی یاسه مه ن چه مه ن چه مه ن موشکبار
 هاته وه بایی وه زان ، بق [باز می !] ^(۱) تیو ره زان
 کانی به تاو هاتنه ژان وه نه غمه ی کهوت [ئابشار !] ^(۲)
 نمهك فروشی داغان ، کردیانه شه و چراغان
 سوره گولی ره ز و باغان وه نه وشه یی جو بیار
 سه مه ن عه طری به بادا له تیو چه مه ن گول گولاو
 عه بیر عه نه ری هیتا وه نه وشه میشکی ته تار

(۱)

(۱) وهك (بازم) ئه چي و ، وهك (بی زم) یش ئه چي . رهنگه (بوه به زمی . . .)
 باشتربین .

(۲) ئه مهش له ده سخته ته کهدا به (بشار) ئه چي و من به گومانه وه به (ئابشارم) م
 نوسی .

فریبی دین و دلان له پهرده بۆکی گولان
 صبر صبر هاته دهر به ناز و مهست و خومار
 دین و دهچن وهش و سل^(۳) دهست به ندیانه به دل
 ناروهن و سهر و گول له شایی بۆکی به هار
 له یتو به زمی گولستان ، به سهر به پی به دهستان
 هاتنه سه ما مهستان ، نهومهسته کانی گولزار
 لاله وو گول بی صه دان ، شه هیدی عیشقی خودان
 نهو به تهنی پر له خوین ، نهو به دلی داغدار
 گول تار^(۴) و زهر د و شینه ، بهرگی زومه زده دینه ،
 نه قش و نیگاری چینه ، دهشت و دهمه^(۵) کو هسار
 هه وای گولانیان بزوت ، هاتنه باغی تاق و جوت
 فاخسته^(۶) و وعه نده لیب ، بولبول و که بک و هه زار
 هاتنه چه مهن که فزه نان ، خوش نه فهس و نه غمه خوان
 قومری و و دوزاج و سار ، به ساز و سه مطور و تار
 بادی صه با مهست و چوست ، هه وه کو شاهید په رست
 دهستی له روی گولان خست ، به ربوه بۆس^(۹) و که نار
 زولفی رهشی سونبولان ، خستیه سه روزوی گولان ،
 نایه تی نارد بۆ دلان ، حاجیی له یل و نه هار

(۳) (سل) نۆسه به (سض) نۆسیویه .

(۴) تار : تاریک . رهنگه شاعیر مه بهستی رهنگیکی توخی تایبه تی پی .

(۵) دهمه : سه رهنگو یلک ، سرکه وان .

(۶) فاخسته : کو تره باریکه .

(۷) که بک : کهو .

(۸) هه زار : بولبول .

(۹) بۆس : ماچ . که نار : باوهش .

بۆ دەرسی ئەر بابى دىل ، پەژ پەژى ئوراقى گول ،
 ھەر دەرسى عىشقە حاصل ، سەر مەشتى ئاموزگار^(۱۰) ،
 وەنەوشە و گول خەملىوہ ، غېرەتە چى ئەيدىوہ ،
 لە ياقوت و لە سيوہ^(۱۱) ، فەضا بە خەطى غوبار
 باغ نىہ مەيخانەيە ، پەژ مەي و پەيمانەيە ،
 ھەر شەم و پەرۋانەيە ، لە بەر چاۋى ھۆشيار
 غەيرى ئاۋى زور و كەم ، بە زەمزمەيى زىر و بەم ،
 دەخوينىن بە ھەمق دەم ، مەعرفەتى كردگار
 (ۋەفائى) ئىدى بەسە ، عىشق و ھەۋاى مەدرەسە ،
 بىتۈسە ئەم ھىندۈسە^(۱۲) يىتە خەط و خالى يار
 بچۆ بە لای دىل زوباي^(۱۳) ، بە سەر بە يادى بەقاي ،
 ھەتا ئەتۆ بى ۋەفائى ، بە خۆت مەكە ئىعتىبار
 دەمىك نەفەس بگرەۋە ، ۋە دۆى دلى خۆت كەۋە
 بزائە روژ يا شەۋە ، خەوت نەيە ھەستە كار
 ھەزار صەوم و صەلات بى ، چاۋت لەدۆى زەكات بى ،
 خودات نىہ حەيات بى ، قەط ۋانە تۆبەكار !
 تەف لە رەنگ و رەۋانت ، دەگەل^(۱۴) فىعل و ژيان ،
 چى تىدا نىہ دۆكانت ، چت بىكۆى خەيدار^(۱۵)
 مومكىنى سىرر و نىھان ، ھەم صوحوفن ھەم بەيان ،
 ھەم كىتابن ھەم زوبان ، بە ۋەصفى پەرۋەردگار

(۱۰) ئاموزگار : مامۇستا .

(۱۱) سىو : زىو .

(۱۲) ھىندۈسە : شەكل و شىۋە و ھەندەسە .

(۱۳) دىل زوبا : دىل زىن .

(۱۴) دەگەل : لەگەل .

(۱۵) خەيدار : كەريار .

قسه بیست و چواره ، هر یه کیکیان به کاره ،
 ریگای خودای دیواره ، بمره بیه رستگار
 له خه و له (۱۶) خووه ههسته ، حیات بئ ! هیئده بهسته ،
 (وهفایئ) گێژو مهسته ، دهنکه له شار و بازار

(۲)

بادی نه ورۆزی ئەوا هات گۆل و هشان و عه طربار
 وهك شه میمی رقیی دولهر وهك نه سیمی زولفی یار
 گۆل قه راریکی به بولبول دا بۆ دیسا ییته باغ
 زۆر نه چۆ بای و مه ده بۆی هینا نه ویدی نه و به هار
 وهك شه هیدی زولف و رقی دولهر له سه ر یهك كه وتوون
 تا قیامهت لاله زار (۱)

بۆی وه نه وشه و سونبوله صه حرا سه راسه ر تۆ ده لیی
 بای صه با عه به ر ده بارینئ له ده شت و كو هسار
 مه یلی كرده جۆ یاران سه روی گۆلژ و خساری من
 جه نه تیکی دیکه یه ئەمژۆ كه ناری جۆ یار
 سه ر به سه ر ذیك و هه دیی گۆلشن و سه رو و گۆله
 نه غمه یی گۆل بانگی (۲) بولبول ، دهنگی قومری ، صه وتی سار
 بۆ به مایه ی سۆز و (۳) جه رگ و دۆدی ئاه ی عاشقان
 گۆل به رقیی ئاتهش و سونبول به زولفی تابدار

(۱۶) له ده سخه ته كه دا به م شێوه نو سه راوه : (له خو له خوه) ... دۆر نیه
 (له خۆ له و خه وه ...) بئ و واوه كه له بیر كرابئ .

(۲)

- (۱) ئەو بۆشاییه له بهر كوژانه وه ی به هۆی دتۆپه وه ، ساخ نه كرایه وه .
- (۲) (گۆل بانگی بولبول) = گۆل بانگی بولبول چۆره ئاهه نگیكه .
- (۳) (سۆز و) له ده سخه ته كه دا (سۆز و) نو سه راوه به لام رهنگه سۆزی باشتربئ .

باغ ده لئی مه یخانه یه ، پیری موغان [کل می فروش !]
 لاله سهرخوش ، ئه رغه وان په یمانه کesh ، تیرگس خومار
 گول به ناز و عیشوه خه ندان ، بولبولی ئاشفته حال
 نه غمه په رداز^(۴) ، مهست و هیران ، دل فیداو و جان نیثار
 وه صل و گریان قورب و هیجرانه [طهریقی عاشقی !]
 فه صلی گول بوی نه سهر چاوان ودها ئاو دیته خوار
 ههر گولئ رهنگیککی بونی رهنگ و بوی دولبر دهدا
 رهنگی بی زهنگی ته ماشا که ن ! به چاوی ئیعتیار
 بو ته نی دل مورده گان کاری مه سیحایی ده کا
 سه بز و خور زدهم ، دل گوشا ، جان به خشه ، دهشت و کوهسار
 عه طری به ردا غونچه دهم ، تیرگس نیگاهی کرده وه
 دودی عودی مه جمه ری باغ بو به ده فی چاوه زار
 ئه شک و ئاهی من هه تا بی زور تره ئاسوده گیم
 راحه تی روح و دله ئاب و هه وایی سازگار
 دهم به دهم سهر و و صنه و بهر وا که ههر دین و ده چن
 عاشقن سه ودا سهرن مه جذوبی گول بی ئیختیار
 عوشه تی ههر دو جیهان دینی (وه فایتی) فرصه ته
 گوشه یی گولزار و جامی باده و و روخساری یار

(۳)

ئهی چرای ظلومت که دهی^(۱) دل ، ئهی جه لای توری به صهر
 توو جه مالی با که مالت : ئافتابی یا قه مهر ؟

(۴) نه غمه په رداز : نه غمه خوش کهر .

(۳)

(۱) ظلومت که ده : تاریکستان ، مه یخانه .

شه و ئه گهر تو ماھتابی ئیتتظارچ تابه کهی ؟
 روژ ئه گهر تو ئافتابی بوچ له هه وران نایب دهر ؟
 جیلوه ییکت پز به عالم بو شه هیدان عومری نه و
 خه نده ییکت پز به دونیا بو نه خوشان گول شه کهر
 ئاب و تابى رۆته مایه ی سۆزش و گریانى من
 گا غریق و گا حەریقى میهرى رۆت وەك نیلوفەر^(۲)
 [ئاوی چاوم بۆته مایه ی سۆزش و گریانى دل^(۳)]
 گا نه خوش و مه ست و حەيران ، گا به هوش و باخه بهر
 وا فيگار^(۴) و زه نجه زۆم کافر به حالى من نه بى
 بى قەرار و ، ئه شکبار^(۵) و ، دۆر له یارو دهر به دهر
 هیند له بهر ئاورى فیراق و ئیشتیاق مامه وه
 بو به کۆی زوخال دهر و نم ، بو به خوین جان و جگهر
 دهستی من دامانى زولفت با له رۆت مه حروم نه بى
 ره وشه نه موشکیل گوشای شه وزینده دارانه سه حهر
 دوینى دهیفه رمۆ : به هه ویای وه صلی زوخسارم مه به
 تا وه کۆ زولقم نه بى گهر ده ن که چ و دهسته و نه ظه ر
 سه د شوکر هینامیه بهر ئه برۆ له قه یدى زولفى خۆی
 پاشى عومریکی دريژ بالى هوماى ئاویته سه ر
 حۆرى عین ، (روح القدس) یاخۆ مه لایک ، یا په رى ؟
 یا ئه تو بۆی وا خه راما ن ها تى رۆحم ها ته بهر ؟

(۲) نیلوفەر : جۆره گولیکه .

(۳) ئهم نیوه شیعره م له (خ) دا بو ساخ نه کرایه وه ؛ بۆیه به گوێره ی (ه) نوسیم .

(۴) فيگار : دۆچارى برین . (ناوکه رژ) .

(۵) ئه شکبار : چاو به فرمیتسک .

خۆش به ناز فەرمۆی : (وهفایێ) عومری خۆی هیچ رابوارد
یا به قوربانی دەمم بۆ یا به سه‌رگه‌ردی که‌مه‌ر

پیتی غهین

- ۱ -

شهو لهخه ودا من چراغ^(۱) بوم دل چراغ بق جان چراغ
ئهی له بهر عهیشی شهوی دی جان چراغ جانان چراغ
گهه فریشته ، گهه پهری ، گهه خووری عین ، گاهی مهلهك
گهه قه مهر ، گهه موشته ری ، گهه روژ ، گهه رهخشان^(۲) چراغ
رهنگ به رهنگ زولفی درهوشان دم بهدم رۆی خوئی نواند
چل چراغ یاشه و چراغ بق ؟ یا به صهده رنگان چراغ ؟
رۆی له تاتا زولفی دهرخست هاته سهر رۆی مهرحه مهت
نهو بههار بق ، شهو بههار بق ، وا که دایيسان^(۳) چراغ
رۆ له حهلقه ی تاری زولفان ، دم له فرقه ی پیئکه نین
وهك له کن کانی حه یاتی شهو ههزار تابان چراغ
رهونهقی ههفت ئاسمان و زینه تی رۆیی زه مین
ههر وهکو بو شانشین و مه نۆلی شاهان چراغ

(۱)

- (۱) چراغ : چرا
(۲) رهخشان : روژن .
(۳) دایيسان : داگیرسان .

تابى سونبول ، تابشى گول ، نيم نىگامى چاوخومار
 نه شئه به خشا ، جان فزا^(۴) ، وهك شهو له مەيخانان چراغ
 عه كسى روى ئارائىشى زولف و خهط و خالان دهدا
 وهك به گول گولشه ن چراغ بى سونبول و ره يحان چراغ
 شهوقى دا من روى دهن كرد ديم شهوم پى بۆته روژ
 من ده سوتام . من عه جب مام ! من چراغ بوم يان چراغ ؟!
 دل له لايى ، تهن له لايى ، وهك نهستان^(۵) ئاورى گرت
 مه سجد و دمير و كليسا ماوه پى تابان چراغ
 دار و بهرد وهك من ده سوتا ، دهر نه ما ، ئه يوان نه ما !
 ظاهير و باطين چراغ بو ، دهر چراغ ، ئه يوان چراغ
 زولفى تو و روخسارى تويه ؟ يا شهوم روژى ويصال ؟
 رقيبى تو و بالايى تويه ؟ يا له سهروستان چراغ ؟
 [من ئهوا مهست و نهزان بوم بوچ له داغى باغى روت :]
 [گول وهكو بولبول ده سوتا طهرزى پهروانان چراغ ؟ !]
 ناگهان دولبه ر نيهان بو ، بو به روژى رهسته خيز^(۶)
 كهف زه نان مه يخواره ، ويران مه يكه ده ، گريان چراغ
 شه عشه عهى خورشيد نيهان بو ، لال و كهز بو نيلوفه ز
 مات و خاموش ما (وه فايى) وهك سه حه رگا هان چراغ

(۴) جان فزا : ليره دا مه بهست ئاوى حىاته .

(۵) نهستان : قاميشه لان .

(۶) رهسته خيز : روژى قيامهت .

پیتی میم

(۱)

فهرمویه که من پادشه‌هی حوسنی دل‌نارام
خورشید و مه‌ن ئایینه‌داری روخی^(۱) زیام^(۲)
فیرده‌وسی جه‌مالم به نیهالی^(۳) قه‌دی طوبام
یه‌عنی به دو له‌ب صاحیبی ئیعجازی مه‌سیحام
ماچیکی دهم کافیه بۆ کوشته‌یی بالام

فنجانی دهمت ساغیره یاقوتی ره‌وانه ؟
وه‌ك نه‌شئی حیات [دولبه‌ری یاقوتی ره‌وانه !] ؟
ئه‌و چاوه‌طه‌یب و به‌له‌دی دهردی دلانه
عیلله‌ت چیه بۆ من که هه‌کیمیکی نه‌زانه ؟
جیی نه‌شته‌ری وی ئاگری به‌ردا دل و سوتام
ئه‌گریجه‌و و په‌رچه‌م مه‌ده‌دی تیرگی کالن
فه‌وجی هه‌به‌شن ، له‌شکری سولطانی جه‌مالن

(۱)

- (۱) روخ : رۆ .
(۲) زیبا : جوان .
(۳) نیهال : دره‌ختی به‌رز و رێك و جوان .

ٺارائشي رَو رهنه قی باغی خهط و خالن
 هه رییکه له لایح به ئومیدی سهر و مالن
 بهو داوه ئهوی بهسته یه خۆم و دلی شهیدام

من سایی ئاشفته گییی زولفی دو تا بوم
 تیکچو که ئه من عه نه ری ته ز میشکی خهط بوم
 من هه منه فهس و هه مده می شاهزاده و شا بوم
 تادیم گولی تو عاشقی ئه ندای به لا بوم
 سهر گه شته ئه ویستا که له دوی گولبونی بالام

ئه برو و جه بین و روخی بی شیه و میثالن
 تیکه ل به گول و یاسه مه ن و غه رقی لوئالن
 بو مولکی جه مالی که شه هه نشاهی جه لالن
 یا شه مس و قه مهر ، قه وس و قه زه ح ، به در و هیالان
 وا جومله هه لا تون له گریان (٤) گوله ندام

خهط هاتوه ده وری له ب و روی داوه له سهردا
 یاخو حه بهشی فایه قه داغی له جگه ردا ؟
 گولزاری دهمی پوسته و باغی گولی به ردا
 یا له شکری کیشاوه [بزهی !] شیر و شه که ردا ؟
 شه زیانه له سهر که عه بیی رَو کافر و ئیسلام

ئه ی میشکی خهطایی خهط و خهط جه وهه ری کولمت
 ئه ی سونبولی ته ز دو که لی سهر مه جمه ری کولمت
 سوتاوه (وه فایح) له هه وای ئاگری کولمت
 سا ئه و دمه وایینه ئه تو بی و سهری کولمت
 غه یری ئه وه (بالله) نیه له و لیوه ته مه ننام

ئەرى ئەى بە زولف و روخسار سەنەمى چىن ماھتابم
 دەمەكە و خەندەكە و نىگاھت نمەك و مەزەى شەرابم
 من لەبەر نىگاھت بىرم ، تۆ سەر و غەمزەكەى جەلابم
 بلى پىم — گولەكەى بەھارى — : لە تۆ تا بەكەى جودابم ؟
 وەرەو ، بە شەرطى جاران ، رۆژى سەد جارت فیدابم

لە ویرانەى دلى شیواوم شیوەن و واویدلا و رۆژۆ
 ئاورىك بەربۆتە ھەناوم دیتە دەر لە ھەناسەم بۆسو
 بۆمە ئەفسانەى ولاتان : شار بەشار ، مال بەمال ، كۆبەكو
 خالى چاوت ، گوشەى ئەبرۆ ، دۆ دىنيان كردم لەسەر تۆ
 يا بىمكە پىرى مەيخانە ، يامورىدى خانەقا بىم

تۆ مەلەك و ، فرىشتە و ، پەرى ، گولدم و ، گولبەر و ، دولبەرى
 لالە رەنگ و ، فەزەنگى چىنى ، شوخ و شەنگى ، خەطا و بەربەرى
 نازك و ، نازەنىن و ، شىرىن ، ئاوتنە رۆژ ، رەنگ ئاگرى ،
 لە تىو مەظھەرى دۆدەرى خوشە سەبرى مەوجى بەھرى
 وەرە سەرچاوم غەزىزم ، چى دەكەى لە دلەى كەبابم ؟

ئەو شوخە بەتا^(۱) زولفان زنجىرى كردم دىوانە
 رۆحمە ، رۆحى كىشاوم ! رۆح نى لە رۆح يىگانە
 ئاشكار و ديار و مەخفى ، دۆر نى ، ئەزدىكە ، جیرانە
 غەرەضم چونكە پەنھانە وەزەزم لەو جىسم و جانە
 مەرەضم مەرگى دەرمانە ھەر ئەزم بۆ خۆم حىجابم

(۱) لە (خ)دا (بەتا) نۆسراو ، بەلام ديارە ھەلەىە و لە (ھ)دا (بەتارى)
 نۆسراو و ئەمەى (ھ) راستە .

عاشق واده بڼې به هه مو دهم : چاو پړاؤ ، دل بړاو ، مه جزون ،
 پټی هه وای بشکې ، پټی نه مینې غیری هو له دهر وون و بیرون
 خاکی ری دولبه ری و د بزانې سورمه یه بو چاوی پړ خون
 سه گه که ی (۲) ریازی له یلی و مره سر د وچاوی مه جنون
 دونیام نهو روژه لی رونه خاکی بهر پټی ناشنابم

روحه که م روی خوت بنوینه ، تا به که ی کوشته ی نازت بم ؟
 دمه که ت به ته که للوم یینه تا نه مردوم هه مزات بم
 جاریک به که رم بیدوینه من فیدای دنگ و ئاوازت بم
 مه یلی نه بروی تو قد نایم غه مزده ی چاوه که ی بازت بم (۳)
 من که هاتم قیله م گوزی ، یا خوا کافر بی جهلابم !

به زه ییت نه ر هه بی یا نه بی به نده ی بالاتم ، سه د شا بم !
 تو خودا دلم مه شکینه من که و عاشقیکی چا بم
 سه ره که م فیدات عه زیم و مره زیز مه به له سر دل (۴)
 سه ره پاییه ندی تویه ، دله مالی خوت هه تا بم
 به که مه ندی توه بمرم خوشتره نه وه که ره ها بم

گوتم : نه ی شای دلنه وازان مانگ و روژن موشته ری روت
 دلی چاکی پاکی بازان پټی به داوی زولفی جادوت

(۲) سه گه که ی له (خ) دا به هه له (سلکی) نوسراوه . له پارچه ی دوا پیدا راست کراوه ته وه .

(۳) به داخه وه به لای ناگه هان کوتای دسخته ته که ی له ناوبردوه و لیره به دواوه ی نه ماوه . له (ه) دا د و پینج خسته کی تر له سر نه م پارچه یه وای نه یان نوسین .

(۴) (له سر دل) له گهل قافییه ی به شه کانی که دا ناگونجی ، دیاره هه له یه ، به لام هیچ سه رچاوه یه کی تر نه بو په نای بهر بهرین .

له غه می ویصالی رۆی تۆ جگه ر و هه ناوی من سۆت
خۆش بو ئه و دهمه ی گۆل پشکۆت شه که ر ده باری له یاقۆت
لاده لیم (وه فایح) * ، ده یگوت : تۆ گه دا من شا بۆت نابم

(٣)

بلی پیم - گۆلی^(١) به هاریم - : له تۆ تا به که ی جودابم ؟
ومره وه ، به شهرطی جار ان ، رۆژی سه دجارت فیدابم
خالی چاوت ، گۆشه ی ئه برۆ ، دۆ دینیان کردم له سه ر تۆ
یا بملکه پیری مه یخانه ، یا موریدی خانه قا بم

* من له پیره بیاوانی مه هابادم بیستوه وه فایح ئه و رۆژه ی که بو حه ج
چووه و نه که زاده ته وه ئه و غه زه له ی گوتوه و گریاوه و مال ئاواپی کردوه .
ئه و غه زه له م زۆر جار به دهنگی سه عیدی ماملی و عابید بیستوه و پاشان
کۆزه کانی هام سه عید به ئاههنگیکه ی خۆش گوتویه به لام پینج خشته کت
نیه . مامۆستا گیوی نه مر نۆسیویه تی پینج خشته کت کوردی - وه فایح .
من له وه یان دۆ دلم به لام بی گومان غه زه له که ته خمیس کراوه .

(هیمن)

(٣)

(١) ئهم پارچه یه به رواله ت پارچه که ی پێشوه که کراوه به (پینج خشته کت)
به لام ، و کۆ وتمان ، له (خ) دا پارچه ی پێشۆ ناته واو بو و ئه و دۆ شیعه ی
دوایش که له (ه) وه هینامان گومانیان لێ ده کړی ؛ چونکه وه که له شیعی
سیه مه ی ئیره دا ده بینرئ و له و پێش ده س نیشانمان کرد (له سه ر دل)
له سه ر شیوه ی پینج خشته کت نیه ، جا بۆیه لیره دا به ته واوئ ئهم پارچه یه
وه که خۆی ده نۆسین . زیاد له وه ش ئهم پارچه لیره دا (١٥)
شیعه ره و ئه بو (پینج خشته کت) یه که ش (١٥) بوايه . ئهم پارچه شیعه رش
ئه گونجی به پارچه یه کی بلاونه کراوه بژمیهرئ ؛ چونکه - جگه له وه هشت
پینج خشته کیه - تا ئیسته بلاونه کراوه ته وه . (گۆلی به هاریم) له
پینج خشته کیه که دا به (گۆله که ی به هاری) نۆسراوه .

سه ره کهم فیدات ، عزیز ، وهره زین مه به له سهر دل
 سه ره پاییه ندی تویه ، دله مالی خوت تا بيم (۲)
 شهو به تای زولفت شیواندم ، روژ له تاوا دمستوتاندم
 چ خودا له تو هه لده گری به شهو و به روژ عه زابم ؟
 نه فه سی مؤله تی بده عومرم بدیینم زولفه کهت بگرم
 به که مه ندی تووه بمرم خوشتره نه وه کو ره ها بيم
 له نیومه نره ری (۳) دوده ری خوشه سهیری مهوجی به حری
 وهره سه رچاوم — عزیزم — چ ده که ی له دله ی که با بيم ؟
 غه مزه ده ی نازی چاوت بيم مه یلی نه بروی تو قه د ناییم
 من که هاتم قیلهم گوژی ، یا خودا کافر بی جه لا بيم
 بویه گول باغی گولی که ی من (۴) ، سازیز بق داغی دله که ی من
 رحمت کرد به حالم گوله که ی من ، به نده ی بالاتم صه د شا بيم
 داد له بهر حوسنی فیتنه جو ! دلم دا زولف و نه بروی تو
 له لای زونار به دوشم (۵) ، له لای رو به میحرا بيم
 سه که که ی ریازی له یلی وهره سهر دق چاوی مه جتقون
 چاوم نه و روژه لی رونه خاکی به ریپی ئاشنا بيم
 غه ره ضم چونکه په نهانه وهره زم له و جیسم و جانه
 مه ره ضم مه رگی دمرمانه ، ههر نه زم بو خوم حیجا بيم

(۲) (بيم) به هه له (بوم) نوسراوه .

(۳) (مه نره ری) له پینج خسته کیه که دا (مه نره ری) نوسراوه و ، نه وه یش راسته .

(۴) (گولی که ی من) ههر وه ها نوسراوه ، به لام (گوله که ی من) بیج راستره .

(۵) دوش : شان و مل .

خوینى گرتم چاوى بازى ، جگه‌رى بزم تيرى نازى ،
 ده‌لجى : من مه‌ستم سه‌رخوشم ، جگه‌ره مه‌زى شه‌رابم !
 خوش بو و دمه‌ه گول‌گول پشکوټ شه‌كه‌ر ده‌بارى له ياقوټ
 ليم‌لاده (وه‌فايى) ، ده‌يكوټ : تو گه‌دا ، من شا بوټ فابم !
 دمه‌كه‌ت به دل وايينه ، تو خودا دلم مه‌شكينه
 جى به‌جى روحم بستينه ، من كه‌وا عاشقيكى چابم ^(٦)
 وه‌ره طوټورى سينه‌ئەى دل با به دل به‌ ديدارى گول
 كه دل و دوله‌ر بوټه يه‌ك چ به ئاره‌زوټى جه‌وابم ؟ ^(٧)

(٤)

ده‌ميك ساقى دمه‌ت بينه ده‌خيلى چاو‌ه‌كانت بم
 به جاميك ده‌ستى من بگه‌ه فيداى پيرى موغانټ بم
 له دو لامه‌ست و هه‌يرانم ، به قوو‌ه‌ى جه‌ذه‌به‌ نازانم :
 نه سه‌رگه‌ردى سه‌رو گه‌رده‌ن ، نه قوربانى له‌بانټ بم ؟
 چ خوشه وه‌جدى سه‌رو و گول ، به دينى قوميرى و بولبول
 ده‌ميك شه‌يداى قه‌د و بالات ، ده‌ميك شيتى ده‌هانټ بم
 له نيشانه‌ى په‌ژه‌ى جه‌رگم نه‌وه‌ستا تا نه‌گه‌يه دل
 به قوربانى خه‌ده‌نگى ده‌ست و بازوټى چاو‌ه‌كانت بم

(٦) ئەم شيعره‌ش به‌ش به‌حالى خوټى گومانتيكى كه له دو شيعره‌كه‌ى (ه‌دا) ، كه

هينامان ، به‌يدا ده‌كات ، چونكه به‌م شيعره نيوه شيعريكى (ه) به .

(٧) ليره‌ش دا - به پيچه‌وانه‌ى ياساى وه‌فايى - نازناوى له دوا شيعردا نيه*

* هه‌رچه‌ند له‌ئەده‌بى فارسى‌دا زوټر جار شتى وا هه‌يه شاعير نازناوى خوټى
 له پيش ته‌واو‌کردنى غه‌زه‌ل يا قه‌سيده و قه‌تعه‌دا بلئ . به‌لام منيش
 گومانم هه‌يه ئەو شيعرانه ئى وه‌فايى بن .

شیفای دام غەمزە کە ی چاوت کەوا خوینی دلی گرتە
 بە قوربانی موداواپی هە کیمی حالزانت بێ (١)
 بە بێ ئیمدادی خالی گەردەنت دەردم شیفای نایە
 مە گەر بێم دەست و دامانی گەلاوێژی (٢) بە یانت بێ
 لە وەصلی زۆیی تۆی (٣) کردم حجابی پێچشی زولفت
 هەتا کە ی دڵ شکستە ی دەرد و طەعنە ی باغە بانت بێ ؟
 موقیمی خاکی دەرگای تۆ حەریمی جەننە تە جیگای
 لە لوطفی تۆ چ کەم نابێ منیش ریزە ی سە گانت بێ !
 بە زولفی پێ لە هاواری دلان کە وەتۆم ، دەسا روحمی !
 ئە مان سەرقافله چی قوربانی زەنگی کاروانت بێ (٤)
 لەوی روژی کە رۆت واکرد و (٥) لیت پرسیم ، هەتا دەرم
 بە بۆی جەننەت دەبێ من هەر (٦) لە سەر رازی نیهانت بێ
 برۆت تێکنا ، دەمت وێکنا ، لە دەریای لوطفی تۆ دۆرە
 لە قوربی قابە قەوسە یین و مەقامی لامە کانت بێ
 ئە من کورد و دڵ ئیفتاده ، ئە تۆ (٧) شوخ و عەرمب زاده
 مە گەر بمرم بە بەختی خۆم دەمیکی هەمزوبانت بێ
 بە یادی زولف و رۆی تۆ وەك (وەفای) هەر دەفایینم
 دەبێ تا روژی مەحشەر تازیه دار و رموضه خوانت بێ

(٤)

- (١) موداواپی ... (ف) موژە ی پە یکان و ئە برۆی چون کەمانت بێ .
- (٢) گەلاوێژی (ف) گولاوێژی .
- (٣) تۆی : لە (خ) دا بە هە کە (تۆم) نۆسرابۆ ، بە گوێرە ی (ف) نۆسیم .
- (٤) ئەم نیوه شیعره وەك نیوه شیمریکی (کوردی) وایه .
- (٥) واکرد و (ف) راگرت و .
- (٦) من هەر (ف) هەر من .
- (٧) ئە تۆ (ف) ئەویش .

(۵)

خۆشه روژی له عالم دهر به دهر بم
له یتو ئه وضاعی دونیا بی خه بهر بم
له بهر بی تاقه تی دیوانه ئاسا
له غه و و اصابی دهر یا بی خه بهر بم
شه و و روژی له چۆلی ههر به ناله
حه ریفی شه و ره وی بایی سه حه ر بم
نه زانی هیچ کهس ناو و نیشانم
ئه گهر عاقل ئه گهر ئاشفته سه ربم
له ههر لا با بسۆزینی غوبارم
له ههر جیگایی یتویستا سوپه ر بم
چرا بی هه لکری ، جانا ، له یتو دل
له روناکی دلی یارم خه بهر بم
له بهر چاوی ته رم سۆرانی بززی
که هی بی دایک و که ه بی پده ر بم
خودا خۆم چۆن بسۆتینم به جاری
له دهر د و داخی ئه حوالم به دهر بم
شه وی هه ر تا کو روژی ههر بنالم
به گریان ده ست و دامانی سه حه ر بم
چ ریگهی چاره نابینم (وه فایتی)
مه گهر سه ر تا قه دهم غه رقی نه ظه ربم ^(۱)

(۵)

(۱) ئهم پارچه تهنها له (ه) دا بق .

(٦)

ئه گهر بئ يادي زولف و چاوه كهت يهك له حظه صاير بم
ئه سيري به ندى كافر كوشته يي بيدادى ساحير بم
ويصالى خاله كهى ليوت حه ياتى عاشقه ئه مرؤ
به حه ققى ساقى يي كه وئهر بلا^(١) لهو به زمه حاضر بم
نيگامى [گهرمى !]^(٢) تاراجى هه مو دهر دو غه مه وهك مهى
كوشندهى ميحه ته قوربانى نه شهى دهورى ساير بم
به جه ذبهى خالى روت به لكو به باغى حوسنى تو شاد بم
ده بئ من ههر له سه ر ئايىنى ئيبراهيمى ئازهر بم
كه مه ندى زولفه كهى تو بمگرئ من عاشقى روتم
مورادو مه طله ييكى ديم نيه (غيراز) تو ، كافر بم !
وهكو په روانه ده گريم و ده سو تيم دور له زولفى تو
هه تا كهى من له داغى تو حه ريقى ئاو و ئاور بم ؟
به خه نديكى دلى بيمارى ئه و چاوانه مه شكينه
له ئه م گول قه نده مه حروم مه فهرمو به لكو چاتر بم
(وه فايح) گهر به هه ويائى وه صلى زارى دل مه ده زولفى
مه حالى عه قله جه معيه ت كه من ئاشفته خاطر بم !

(٧)

ئهى حوققه يي شه هد و شه كه رت ئابى حه ياتم
مردم ، به به دن بينه وه به و ئابه حه ياتم

(٦)

(١) بلا : با .

(٢) [گهرمى] له (ه) وه رگير او ه . له (خ) دا (كردى) يه .

ٺاهو ڪه ده ڪا جيلوه چ شيرينه نيگامهي ؟
 يهعني به فيداي غهمزه يي دَو چاوي سيا تم
 سهودايي زولفي سيهت نيم به ههوايي
 تا روڙي وهفاتم به ته ماي (ميهر) و (وهفا) تم
 پڙوانه چلوڻ عه ڪسي عوزارت له دلي دام ؟
 پهروانه به دل سوخته يي ^(۱) شهوقي چراتم
 هر چاوه نوازم ڪه ڪوت ديم و نه هاتي
 يا ره ب مهده دي ! ساليڪي ري هات و نه هاتم
 دل جيلوه گهه و جي قهده مي تو بوه ، ديدم ،
 هرچه نده ڪه دورم به دل و ديدم له لاتم
 سرگه شته يي سيزي ده مي تو م بهم روخه دايم
 گزيا ڪه دهقيقه شومهر ي روڙ و سهعاتم
 بهو رهنگه دل داوه به سيجري سهر ي زولفت
 تا دل هه يه مومڪين نيه لهو داوه نه جاتم
 گرتومي قولابي موڙه بو خدمه تي نه برو
 يهعني ڪه (وهفايي) وهره من قبيله نوماتم

(۸)

نه ي نه شهي خه نده ي زارت شيرين ڪاتي هه ياتم
 عيشوه ي زولف و عوزارت موڙده ي شهوي به راتم
 فهرموت : تو م نه مري نايم نايم ييه به سه رجيم
 وهده ڪان ^(۱) به خير بي هر چاوه زئي وهفاتم

(۷)

(۱) سوخته : سوتاو .

(۸)

(۱) (وهده ڪان) رهنگه سوك ڪراوي وهده ڪانت بين .

خۆزگەم بە ھەمى لە دۆى تۆ ھەر دەنوازىتە رۆى تۆ
 ھەم بە ئارەزۆى تۆ قوربانى ئاشناتم
 بە تىرىك دۆنیشانە ، شایانى شای تورکانە
 قوربانى دەست و بازۆى ئەو چاوى سورمەساتم (۲)
 ئەو (۳) تىرە دات لە جەرگم دەرکەوت ئاتارى مەرگم
 فەرەمۆت : کە دى بە سەر بى ! بەختم نە بق نە ھاتم
 چى عىشقى تۆى لە دلدا دەستى لە ئاب و گل دا
 داغى شىواوى رۆتم ، کوشتنەى رەقص و سەماتم
 تىرت قەرارى دل بق ئارامى دا بە جەرگم
 با دل دلى نەمىنى ئەو جارەکش فیداتم !
 ئەى ساقى خەراباتى ، قەطرىك ئاوى حەياتى
 ئامان دەستى منت دامان ! سۆتاوى ئىو طولماتم
 ساقى چاوت بنوینە ، زوھد و تەقوام بىستىنە !
 قوربانى جامىك مەى بى ھەمۆ صەوم و صەلاتم ! (۴)
 موطرىب (ھادى) (۵) رۆحاننى لىدە تارى سوبحاننى
 شاباشى سۆزەى نەى بى ھەمۆ جومە و جەماتم
 نوێژىكى (۶) گىژ و وێژ بى ، برىا دۆر و درێژ بى
 موشکل ئەو پۆشە وشکە بىتە مایەى نەجاتم

-
- (۲) ئەم مانایە لە پىنچ خستە کى پىنچەمى پارچەى «غەمزە و نىگەھ...» ی پىتى (تى) دا جارىكى تر ھاتو .
 (۳) لە باتى (ئەو) (بەو) بى راسترە .
 (۴) ئەم مانایەش جارىكى تر لە شىعرى (۲۲) ھەمى پارچەى «دیسە نەسىمى بە ھار» ی پىتى (رى) دا ھاتو .
 (۵) نازانم مەبەست لە (ھادى) چى . رەنگىشە (ھادەى) بىت .
 (۶) پاش لىكدانەو و بەراوردىكى زۆر ھاتمە سەر ئەو (نوێژىكى) بنۆسم ، بەلام مەعناکەشیم بەلاوہ تەواو نى .

دل پز خه و و خه یالات دهم به ذیکر و مونا جات
 زحمهت به روژی تاریک خوش بی و مهت و سه عاتم
 دهمیکی دل بلاوه به و زولفه پین به داوه
 یا خودا برۆت کشا بی^(۷) غه ری بی دۆر ولاتم
 نه مزانی گول دهمشکوت شیرین به لیوی یاقوت
 یا تو به خنده فهرموت حوققه ی شه هد و نه باتم ؟
 گول عه طری خوی بلاو کرد ، دونیای پز له گولاو کرد
 لال بق زوبانی بولبول ، کوشته ی ذات و صیفاتم
 خوش خوانی مه جلیسی گول ! بینه وه جوش روح و دل
 بی حاله زور (وه فایح) فیدای دهنک و سه داتم

(۹)

نیگارا ! دولبه را ! نامیره بان ! یاری جه فاکارم !
 به زاری کوشتمت ! تاکه ی دهمه رموی من وه فادارم^(۱) ؟
 ده لئی مورغی شه باهه نکه له دهموری صوبحی دیدارت
 له حهلقه ی زولفی تو دی دهم به دهم فاله ی دلی زارم
 به دهر دی موبته لا بوم جاهیل و دانا که حهیرانن
 مه گهر چاوی^(۲) نه خوشی تووم^(۳) نه مه خمورم نه هوشیارم
 گه هنی سوتاوی نه برۆتم گه هنی پابه ندی گیتوتم
 له لایه ک رو به میحرابم له لایه ک رو به زوننارم

(۷) ئهم دۆ وشه هه لده گری « به روژت گوسا بی » بی .

(۹)

- (۱) وه فادارم (ن) وه فاکارم .
 (۲) له (ن) دا به هه له چاوی دۆ جار نو سراوه .
 (۳) تووم (ن) تو .

نیشانه‌ی قاتیلی نامیهره بانم ظاهره یه‌غنی :
 فهره‌نگی خط و ، زه‌نگی زولف و ، هیندو خال و ، دلدارم
 به تای زولفی و چینی طورژه دین و دل دهبای چاوی
 ده‌لایی من خانه‌زاده‌ی (۴) ئاهوانی چین و تاتارم
 وه‌صیه‌ت بی که مردم ته‌خت و تابوتم له عهرعر که‌ن
 هه‌تا عالم بزانی من شه‌هیدی قامه‌تی یارم
 (وه‌فایج) — دۆر له تو — په‌یوه‌سته حالی ، شینه ، گریانه
 له‌هر چاوت به صد جی وه‌ک نیشانه‌ی دل بریندارم (۵)

(۱۰)

گا ده‌سو‌تیم گا ده‌گریتم غهرقی ئاو و ئاورم
 ئاخ له‌هر به‌ختی سیا ! نازانم ئه‌ز بوچ نامرم ؟
 ههر که ده‌دینم ده‌لایی تو شه‌مع و من په‌روانه‌تم
 تا سه‌راپا نه‌بمه کوی زوخال قه‌د ئارام ناگرم
 ههر ره‌گه‌م تاریکه ناله‌ی دی له شه‌وقی رویی تو
 عه‌نده‌لیم ، مو‌طریم ، خوش‌خوان ، گو‌ل ، راموشگهرم (۱)
 [زولف و رو ، بالا و ئه‌برۆ ، خه‌ط و خال و چاوی کال]
 [له‌و طه‌لیسمی هه‌فت خوان زۆر مو‌شکله‌ رو‌ح ده‌ره‌رم]

(۴) خانه‌زاده‌ی (ن) خانه‌زاوی .

(۵) گبو ئهم پارچه‌ی له ههر سێ چاپه‌که‌دا له گهل پارچه‌ی « خه‌ناوێ کردوه
 په‌نجه‌ی به‌ خویناوێ دلی زارم » ی نالی له یه‌که‌داوه و هیچ باسی ئهم
 له‌یه‌که‌دانه‌شی نه‌کردوه ، سه‌ره‌زای ئه‌وه‌ی که ههر خو‌ی پارچه‌ی
 « خه‌ناوێ ... » نالی له دیوانی نالیدا چاپ کردوه .

(۱۰)

(۱) راموشگهر : مو‌طریب و گۆرانی بیژ .

عه كسى زولف و رۆته مايه ي جۆششى گريانى من
 چي كه م ئاخىر چاوپر ئاوى دۆدى عۆدى مه جمهرم ؟!
 حه قمه خوئين بگريم له يىدادى خه ط و جهورى نيگاه
 من كه گيرۆده ي فه رهنك ، يه خسيري دهستى كافرم
 پي كه نينت جه ذبى كردم بۆ سه ر و زولفى سياه
 طوطى يى شيرين كه لام پابه ندى داوى شه كه كهرم
 گا په ريشانى روخ و گا دلشكسته ي قامه تم
 ههر ده زولفى تۆ ده چم سه ر گه شته و و سه ودا سه رم
 گهر به ناز ههر ده مكوژى با تير بينم چاوه كه ت
 لي م گه زى جارى به كوچه ي مه يفرۆشان رابرم
 دۆر له تۆ زۆر بى قه رار بۆم تا [به !] (۲) لوطى چاوه كان
 زمحه ت دا به ر طه بيان ها تى ئه مۆ چا ترم
 حاصلى سه ير و سلۆكم بۆ به خه نده ي زارى تۆ
 گه ه به قا ، گا هى فه نا ، گه ه غائب و ، گه ه حاضرم
 زاهيد ئىنصافت هه بى ، تۆ چت له رهن دو با ده خوار ؟
 تۆ و به هه شت ، تۆ و حۆر و غيلمان ، ئه من و چاوى دولبه رم •
 وه لك (وه فايح) دل بده دين دانى بۆ صاحب دليك
 دابزاني بۆچى من عاشق به حوسنى مه ظه رم

(۱۱)

به گو لزارى ئيره م — قوربان — ده پرسى گهر له ئه حوالم
 نه خوش و ، سه ر خوش و ، مه ست و ، خومارى چاوه كه ي كالم

(۲) [به !] له (خ) دا نيه ، له (ه) وه هينام .

پەريشانم ، بۆلۈم ، تېك شىكاوم ، خاۋ و شىۋاوم
 دەلىي شامارى زولفى تۆم لە دۆى تۆ شىت و عەبدالم
 بە نازى چاۋەكەى وەك بازى بازى دام ھەتا پىر بۆم
 دەترسم ھەر بە بازى بمكوژى ئەويارى مندالم
 نە داغى جەرگى خۆم زانى ، نە مايەى بەرگى خويىنىم
 شەھىدى دەشتى عىشقم ، لالە رەنگم ، مەن كەز و لالم
 دلەى بى ھۆش و گۆشم موددەتېكە ھەر دەئالېنى
 خودا روحمى بىكەى بەو مورغى ھەپسى بى پەز و بالم
 بفرمۆ با پەريشانم نە كا زولفت لەسەر رۆى تۆ
 ئەمان يا كاشىفى ظلۆمەت ، دەخىل ئەى شەوچراى مالم !
 بۆ خۆت سەرمەشقى زولف و دەرسى بالات دام و ئەز چىكەم ؟
 نىشانە و دەست خەطى خۆتە ئەگەر ئەلفم ئەگەر دالم
 ئەمەن ئوفتادە بۆم تۆ خۆت بە روحمەت دەست گىرم بۆى
 پەشىمانى نە شىۋەى تۆيە ، ئەى خورشىدى ئىقبالم
 ئىشارەى چاۋ و عىشۋەى زولفەكەت بۆن مورشىدى رىگام
 ئەگەر دەمىرى موغان قىيلەم ، ئەگەر زوننارە بەرمالم
 بە تىغى غەمزە ئەمەن و توركى رۆى تۆ قەط مەلئ ، قوربان ،
 ئەگەر قىمەم بىكەن ھەر رۆژ پەرسىم ، ھەر بەيەك حالم
 ئەمەن ھەر تۆم دەۋى ، مەن چەم لە رۆحم چەم لە دىن داۋە ؟ !
 بە قوربانى تەماشايىكى تۆ ۋەدە جار سەر و مالم
 لە تاۋ دەردى دلەى دىۋانە خويىن دەگىرىم و نازانم :
 نە خەستەى چاۋەكەى مەستم ، نە رەنجەى پەنجەكەى ئالم ؟
 بە مەرگى مەن بە رەمزيكى بلىن بەو چاۋە حالىم كا :
 ئەتۆ نازدار و بىمارى ئەمەن بۆچ زار و بى حالم ؟ !

کوټی : بؤ کوټی ده بهی روحت (وهفایټ) ؟ دهوریان گرتی !
نظامی پهرچهم و ، سهربازی زولف و ، عهسکه ری خالم •

- ۱۲ -

نهخوښ و مهستی دؤ چاوی کالم
حهقم به دهسته نه گهر بنالم
به غه مزه ی چاوت به خنده ی زارت
بردیان به غارمت خه و خه یالم
فهرموت : چلوئی ؟ چیلیم عهزیم ؟
- دؤر له زولفی تو - کافر به خالم
به یادی چاوت چومه خه رابات
له رهه نی مهیدا خه رقه و بهرمالم (۱)
من مورغی قودستی له لاهمه کان بقوم
ئیلاهی روحی ! شکسته بالم
شه ویکی تاریک ، ره هیکی باریک
ههر به ئومیدی چرای جه مالم
به تیری نازت بزاوه جه رگم
به چاوی بازت نه ماوه خالم
وهك من به چاوت یه خسیری زولقم
کهس وا نه گیرئ به داوی ظالم !

(۱۲)

(۱) (خه رقه و بهرمالم) به وهنده مانای شیعه ده که تهواو نابی و ، شاعیر وشه ی (دانا) ی لبردوه ؛ چونکه به گویره ی ری و شویندا ده زانری ، واته :
» له رهه نی مهیدا خه رقه و بهرمالم دانا » .

خۆش به و ده مانه گۆل گۆل ده پشکۆت
 شه کر ده باری پرستی له خالم
 سه با ده خيلم هه رتا کو ماوم
 بلی به زاری ، بزو به خالم
 ده میکی بابی دهوای دلم کا
 به چاوه کانی گه لی بی خالم
 (وه فایح) چی دیت له سه ر بگیزی؟! (۲)
 نه ما له سه ر تو نه سه ر نه مالم

(۱۲)

تا بادی خه زان دایه گۆل و به رگی ره زانم
 سه د جی وه کو بولبول به جگه ر داغی خه زانم
 وه ک به رگی گۆلم دی که به با چو به ئه سیری
 [کرد!] (۱) که وتم و ، شیت بۆم ، عه به نام (۲) ، لال بۆ زوبانم
 قومری ومه هه رتا ده مرین پیکه وه بگرین
 تو سه روی ره وانت چوه من رۆحی ره وانم
 بولبول وه ره تا رۆحی من و تو یه بنالین
 تو باغی گولانت چو ئه من داغی دلانم

(۲) « چی دیت له سه ر بگیزی؟! » : چی که ت له ده ور بگیزی و بیکاته ساقه
 سه ری تو ؟ واته به سه ر و ماله وه هه رچی هه یه له ده وری سه ری نه وی
 گیزاوه و هه یچی که ی نه ماوه !

(۱۳)

(۱) (کرد کوتم و) له (خ) دا به م شیوه نو سه راوه و ، ئه مه ش به ری نو سی فارسی ،
 که بیکه ین به کوردی گه لی جۆر هه لده گری ، نه وه ی له ماناوه نزیك بیت :
 (گرد که وتم و) ه .

(۲) عه به نام : حه په سام و سه رسام بۆم .

ئەى مەعدەنى شىر و شەكەر ، ئەى گولبەر و دولبەر
 ئەى تازە گولۋى دارە گولۋى باغى جىنانم
 كەس سىزى دەم و عىشقى ميانى ^(۳) نەدەزانى
 ئەشكەم بوە غەممازى ھەمۆ رازى نېھانم
 تۆ چونكە لە لەيلەن گەلەن شىرىن تىرى بۆيى
 مەجنۇنى دەر و دەشتەم و فەرھادى زەمانم
 ئىشەم ھەمۆ ئالینە لە ئىشى دلى ریشەم
 كارم ھەمۆ گریانە لەبەر دەردى گرانم
 بۆ گەردەنى تۆ بۆمە ئەسپىرى سەرى زولفت
 من مورغى شەباوئىزم ^(۴) و عاشق بە بەيانم
 جان بەخشە دەلەن ماچى دەمت وەقتى تەبەسسوم
 تاكەى بىرم موعجىزەى ئەو سىزە نەزانم ؟
 جەزبەى نىگەھت خوشى نەھىشتەم — بە برۆى تۆ ! —
 قىبلەم چوہ تامەستى مەيى پىرى موغانم
 فەرەمۆى : كە لە گەل ھاتم ئەتۆ رۆح بدە ، چاوم !
 سا ساقى ، جا جامى ھەروا نىگەرانم ^(۵)
 چاوت بە نىگەھ كردن و زارت [بە] ^(۶) تەبەسسوم
 ھاتن بە تەماى غارەتى عەقل و دل و جانم
 ئەو دەستە سوارىكە ئەمنىش ^(۷) تازە بەھارىك
 ئەو راو و شكارىكە منىش كاس و نەزانم

(۳) ميان : ناوہوہ .

(۴) مرغ شىب آويز ، (يا شىباھنگ) — : تاق تاقە كەرەيە .

(۵) ئەم نىوہ شىعرە بەم جۆرەيى باشتەرە :

« ساساقى دەجا جامى كە ھەروا نىگەرانم »

(۶) (بە) لە ئەسلە كەدا نەبۆ ، بەلام بە پىتويستەم زانى .

(۷) (ئەمنىش) لە (خ)دا (ئەمنىش)ە ، بەلام ئەمنىش راستە .

کیو هاته سه داو ناله به هاواری (وهفایج)
جاریکی له تو کاری نه کرد ئاه و فوغانم !

(۱۴)

ئه ی غاره تی هو ش و خیره دم ^(۱) بیر گسی کالت
رموشه ن گه ری ئاوینه یی دل عه کسی جه مالت
حاشا مه که قوربان له کوژاوی خه ط و خالت
ئیشباتی شه هیدیم ئه وه تا په نجه یی ئالت
دهستم که نه گه ییه به سه [بهو] ^(۲) گه رده نه خوینم

وهك زولفی رهش و بیر گسه که ی فیتنه گه ری تو
سه رمهستم و سه ودا سه رم و دهر به دهری تو
گه ر دین بوه گه ر دل بوه — قوربان — به سه ری تو
ئیسناکه له سایه ی سه ری زولف و نه ظه ری تو
گه رده ن که چی زونارم و مه یخانه نشینم

روژ عاریضی تو ئاگری بهردامه هه ناوان
شه و په رچه می تو دو که لی ئاویتمه چاوان
به ند به نده دهر و نم هه مق سوتاوه له تاوان
نالهم وه کو نه ی دی له خه می حه لقه و و داوان
له و شیوه وهرن گوی بدنه نه شیوه ن و شینم

زولفت که له سه ر عاریضی تو خوش هه ره کاتن
گویا سه هه ری عید و شهوی قه درو به راتن

(۱۴)

- (۱) خیره د : عه قل .
(۲) [بهو] به هه له ی نو سه ر له (خ) دا نه نو سراوه . له (ه) دا هه یه .

دایم ده گرین توشنه یی خوینی شو هه داتن
دو صف له فه زه نگی له طه رف رو مه وه هاتن
بر دیان به نه سیری دله که ی زار و هه زینم

وهك كافرئ تینو بی به خوینی سه ری ئیسلام
وهك تور کی له دین وه ربگه زئ مه ست و مه ی ئاشام
چاوت به که مان میهره یی نه برۆیی سیه هفام
تیریکی ودها سه ختی له موهره ی جگه ری دام
تا روژی هه شر هه ر ده تکی خوین له برینم

چیکه م وه کو قومی که نه یی ئاه و فوغانم ؟
پر خوینه وه کو نافه دلی به سته زوبانم !
هه ر له حظه به نازیکی ده کا غاره تی جانم
را ده برئ به بای عیشه وه ، ده لی : سه روی ره وانم
ده نوازی به تای زولفی ، ده لی : ئاهوی چینم

سینه م هه مو سوتا وه له تاو ئاوری سینا
دیدم هه مو پر خوینه له بهر چه شمه یی مینا
ئه وه درده (وه فایئ) ! که له چاوی گولم هینا
موشکل که شیفام بی به هه زار (بو عه لی سینا)
جاریکی مه گه ر بی به دلی خومی بینم

(۱۵)

به جاریکی ته ماشای تو ، فیدات بيم ، هاودل و دینم !
ئه گه ر سه د جار قیامت بی ده میکی هه سته بدینم
له غه مزه ی چاوه که ت ده تکی له جهرگم خوین و نازانم :
نه خه سته ی په نجه یی بازم ؟ نه به سته ی ده سته ی شاهینم ؟

مه گەر زولف و روخت وهك لاله حالتي بى كه من بوچى :
 جگەر سوتاو و سهرتاپا غهريقى مه وجهيى خوئينم
 وهكو نهى كون كونه جهرگم له تاو هيجراني تو بوين
 به سوزى نهى دهسوتينم و به نهغمه نهى دهنائينم
 ئه تو سهرويكى رهنگيني ، به سهر چاوان بى شيريني
 له بهر چاوم نه زوى چاكه ، چه ياتم ، غاره تى دينم !
 ئه تو گول ، عه نهرين رى تو ، ئه من خاكى بهرى پى تو
 له من تو زيز نه بى چاكه ، عه زيزم ، روى شيرينم
 كوتم : دا رومه ت وا يينه بگرم زولفه كهت ! فهرموى :
 بلا گول تيك نه چى ، بولبول نه سوتى ، چت له په رژينم ؟ !
 به باغم كوت : به رهنگ و بو ت مه نازه زهر د و سور بقوه
 ئه گەر بارم هه مو سونبول بى تاييك زولفى ناينم
 كوشندهى من نه بق هيج كهس مه گەر سهر دايرهى حوسنى
 له روى حه شرى خوئينى خوم له چاوى مه ستنى دهستينم
 له باتى خوئينى خوم ، وهك زولفى ، ته سكينيم به هيج ناين
 مه گەر ده ستنى شكستهى خوم له گهر دنى زهردى وهريينم
 شه كه ر قه درى نيه ، قوربان ، ئه گەر شيرين نه بى ، يه عنى :
 ده بى توش ليوه كهت يىنى ئه گەر من روى كه م يينم
 به نازى چاوى بازت وهك (وه فايچ) كه وتمه تيو زولفت
 نه ويستاش مه ست و مه خمورى شه رابى جامى دوشينم (۱)

(۱۵)

(۱) وه فايچ لهم پارچه شيعره دا ، له سهرتا سهردا په يزهوى سهره وای به
 شيوه يه كى ته وای نه كردوه ، ئه وه تا ده يىنى هه نديك جار (ئى) تيزى
 به كار هيناوه ؛ وهك : (په رژينم) و (ناينم) تاد ، و هه ندى جارى تر

له داغی زولفی یار و عاریضی وهك لاله سۆتاوم
 به رهنگی لاله بۆی داغدار و غهرقی خویناوم^(۱)
 دو چاوی مهسته بچی باده ، مه لایك رو ، پهری زاده
 پهری دیوانه بی کردۆم ، مه لایك دهستی لینی داوم
 له سهودای خهطی یاقوتی لهب و کاکۆلی ریحانی
 وهکو زولفی شکسته تیکشکاو و خاو و شیواوم
 له بهر چاوت که رهمزی نیکنه بازی مهکنه بی حوسنه
 وهها مهستم له رهنگی ههرفی مهعنا لهوخی سۆراوم
 له تێو سهیلی سروشک و سۆزی دل ههیران و مه بهۆتم
 له دۆری تۆعه جهب ماوم ! نه خنکاوم ، نه سۆتاوم !
 عوزار و زولفی تۆ — بچی شک — شهو و روژ پیکه وهن ، نه ماما ،
 شهو و روژ پیکه وهن ، لهو وهجهه من ههیران و دامام !
 طهلیسمی بابله ، سیهری هه لاله ، — قهد رههانا ب —
 (وهفایتی) ؟ یابه داوی زولف و ، رهمزی چاوه گیراوم ؟ !

که ههستا زولفی رۆی داپۆشی من لهو داغه سۆتاوم
 ئیلاهی ، نهی رهقیب ، روژی قیامت بیه پیناوم !

(ئ) ی کراوه ؛ وهك : (دهستینم) و (وهربینم) و (بینم) * .

(۱) مامۆستا ههیم پیتی وابه ئهم نیوه شیعره ئاوا بنۆسری :
 « به رهنگی لاله بۆی داغدارم و وا غهرقی خویناوم »

* ئافهرین مامۆستا ! منیش وهك تۆ پیم سهیره ؟ نه گهر ئهو غهزه له
 دهراویزری ههچ له دیوانی وهفایتی کهم نابیتمهوه .

قەرارى دا به رۆحم تيرى نازى چۆ له قهلبمرا
 مه پرسن چه ند ئه من لهو هه سه تهى دڵ پز له زو خام
 ده ميكه هه ر له تۆى ئاورى ده رۆن و ئاوى چاوم دام
 له دۆرى تۆ عه جه ب ماوم ؛ نه سۆتاوم ؛ نه خنكاوم ! (١)
 طه بيبىكم نيه ده ردی ده رۆنم بى موداوا كا
 هه تا ماوم به ئوممیدی شيفا هه ر چاوه زى چاوم (٢)
 دلم بۆ تۆ ده سۆتى ، دیده كم بۆ تۆ ده بارىنى
 ده ميك وابى ئه مان ! ئه ی جيت له تيو دڵ ، پيت له سه ر چاوم
 ئه تۆ رۆحت ده وى ئه منيش ئه ده ب سز طاليسى وه صلم
 مه كه مه نعم ، به دۆرى چاوه كانت ! ، پير و خه رفاوم
 به رۆح جۆيايى (٣) وه صلّه ره مزى چاوى ، باوه زم نايى ،
 له مه ردوم (٤) هيند خيلافى وه عده من ديتومه ترساوم
 له لايى بارشى چاوم ، له لايى سۆزشى جه رگم
 نه پيى ده مرم ، نه پيى ده گرم ، كه بابى نيوه برژاوم
 له سۆزى گريه جه رگم ره ش بوه ، چاوم ! چيه چيكه م ؟
 وه كو ماسى [به نو !] (٥) ماوم نه سۆتاوم نه خنكاوم

(١٧)

- (١) ئه م نيوه شيعره وهك نيوه شيعريكى پارچهى « له داغى ... » تپى (مىم) وايه .
- (٢) له باتى (چاوم) (ماوم) بى مهعناكهى ريكتره ، زياد له وهى دۆيات بۆ نه وهى يهك وشه له دۆ قافيهى يهك له داوى يهكدا په سه ند نيه .
- (٣) جۆيا : طاليب .
- (٤) مه ردوم : بيبلى چاو .
- (٥) ئه م وشه له ده سه خه ته كه دا ئاوايه (بنو) بۆم ساخ نه كرايه وه * .

* به برۆاى من ئاوايه :

« وه كو ماسى بن ئاو ماوم نه سۆتاوم نه خنكاوم » هيمى .

به بی تو قهط نه ژیم ، شادیم نه مینن ، دیده بی تور بم !
 ده میك ئارامی رۆحم به ، حه یاتم ، عومره کهم ، چاوم !
 له دهست ئهو شوخه وا زولفان به ناز دینن و دهبا ، هاوار !
 (وهفایج) رۆژی لی کردومه شهو ، عومری بهبا داوم

(١٨)

گو له کهم ده لاین : ئهوا دئ هه مو و مختی چاوه چاوم
 ئه ی خودا تو بلی و ههابی بیته وه رۆنایی چاوم ؟!
 سه به بی زولفی شیواوه حوسنی رۆ مه ده دی پنی داوه
 من کهوا رۆژم بو ته شهو که به رۆژی رهش دامام
 تا بزائن تو گولزاری روسته ی سهری جۆیاری
 به خنده هاتی به خیر بی قه ده مت سه رهردو چاوم
 خوینن من به گه رده نی زولفت به ئیشاره ی چاوه کانت
 من ئه گه ر شکاوه پشتم ، من ئه گه ر جگه ر براوم
 به سهری خه ده نگه ی نازت جگه ری بزیم چاوی بازت
 به ئومیدی نازیکی ویم ئه گینا ئه من نه ماوم
 دلی خۆم ئاوری تی بهردا تا له تایی زولفان رۆی دامی
 شهو هه تا نه گه رام به چراوه شهو چرا نه هاته بهرچاوم
 ئه تو ی توری شهو بیداران ئه من بو وهك شه م دایسیم ؟
 ئه تو ی گولی شای گولزاران ئه من بو غه رقی خویناوم ؟
 که ده لینی شهیدای گیسۆم چده که ی له سهری سهو داییم ؟
 که ده لینی پهروانه ی رۆمی چده که ی له دلی سوتاوم ؟
 شهو و رۆژ که ده لاین دۆبانن هه ر یه کن بو دۆن یه کبانن
 من له دۆ لاوه ی برۆی تو حهیرانی دۆ زولفی خاوم

ئەي شەمال ، ئەي شىفای نەساغان وەرە تۆبى و خالى رۆي يار
 بە گول و وەنەوشەي باغان بگەيئە دؤعا و سلاوم
 گلەيى لە چاوي کالتە کە معيني زولف و خالته
 دلى پز لە دەرەد و داخە سەري پز تەلەسم و داوم
 نە بەوەصلى تۆ سروقورم ، نە بە دۆري تۆ صەبقورم
 گيژ و سەرگەردان و حەيران ، هەر وە کوماسى سەر ئاوم
 بە نيگاي تۆ و عەرەقى رۆت دل و دينم چۆ نازانم :
 نە خومارى شەرابى ساقيم ، نە مەستى عەطرى گولآوم ؟
 حەقە کە وەکو (وەفایح) شيت و شەيداي سەحراي
 مەلەکان خويان نیشان دام ، پەريان دەستيان لى داوم (۱)

(۱۹)

يار هاتەوہ دەست و دلى خۆم گرت و بە سەر چۆم
 جان قايلی جانانە بق نەمزانی بەسەر چۆم (۱)
 فەرمۆي : چ کەسى ؟ کەوتە بەرپيى کە (وەفایح) م
 قوربان چيۆ عومريکە [کە !] لات بۆم (۲) و لە لات بۆم ؟!
 دەستى لە سەري دام و دلى دامەوہ فەرمۆي :
 خۆش هاتى ! بە خيەر هاتى ! وەلى رۆحە بەهائى رۆم !

(۱۸)

(۱) ئەم پارچە تەنھا لە (ه) دا هەيە و مامۆستا هيمن لای وایە ئەم کيشە
 داھيتانی (وەفایح) خۆيەتى .

(۱۹)

(۱) بەسەرچۆم ي (دوہم) : بە هەلە چۆم و ريزى ئەوم نەزانی .
 (۲) وشەي (لات) لە دەسخەتە کەدا وەك (لەت) دەچي . ئەکري (لەتۆ
 بۆم) بى .

وا خستمی^(۳) چاوی که به داو زولفی وه لادا
 شه و رویی ، به بیان به ربو ، نه من هه ره له خهوا بوم !
 یارایی^(۴) موژه و تابیی بروی توی نیه جهراگم
 بهو تیر و کهمانه نه فهرا مبرز و نه برزوم
 ماچی دهمی خهندهی دهمه کهی سیرزی بهیان کرد
 نهو جهوهه ره وا فهرده نه مهو جوده نه مهعدوم
 ده رزیکی له سیرزی دهمی تو — مرد و — نه زانی
 حیرانی که مالاتی (فلاطون) و (نهره سطق) م
 مومکین نیه بهو بیرگسه من یمه وه سه حال
 من دهر به دهری روتم^(۵) و سه و داسه ری گیسوم
 لهو زولفه — به غه مزه ی نیگه هت — نیمه ره های
 من به سته یی تیو داوی پهریزاده یی جادوم
 فه رموی : له کوفر لاده موسولمان به (وه فایح)
 دیوانه مه به ، ده ست مه ده زولفم ، نه وه تا روم

شب بعد از تجرد از علایق جسمانی در واقعه مشاهده شد که حقیر در
 شهر طایف از بلاد حجاز که آن حضرت به آنجا مهاجرت فرموده بودند در
 جوار آنحضرت هستم و وفات کرداند و حقیر در گریه و فغان بودم ، سر
 مبارک از تابوت بلند کردند فرمودند : که از گریه و زاری شما خبردارم چون
 بیدار شدم ، این قصیده تعزیه را تمام کردم ، در ابراز آن احتیاط کردم ، شب

(۳) خستمی) به بنی ناخته یی (تی) نوسراوه .

(۴) یارا : هیژ و توانا .

(۵) روتم : به دور جور ده گونجی مانای لیک بدریته وه : یه کهم له روت و
 قوتی و بنی بهرگی . دوه : مه به ست رو و دهم و چاوی .

ثانی در واقعه فرمودند : که برای من بخوان ، قصیده را خواندم ، فرمودند :
ابراز کن ، ابراز کردم ^(۱) .

(۲۰)

دریغا ^(۱) بای خهزان دایه بههاری شوخ و رهعناکم ^(۲)
له ئیظهاری عمهل کهوت ئافتابی عالم ئاراکم
ومرهق ریژان، خهزان کهوته رهزان ، وهضعی چهمن گؤزا
بهسهرچو فهصلی گولگهشت و تهماشای باغ و صهراکم
خهزان هات و چهمن چۆل بق له نهغمهی بولبول و قومری
دریغا ! هسهرته ! بؤ گولعوزاری ^(۳) سهرو بالاکم
له گریان ئاسمان دامانی سؤر بق ^(۴) شینی گیزاوه
مهگر گیراوه یا مایل بهشام ^(۵) بق رۆژه روناکم ؟

(۱) شهویک پاش رۆت بۆنهوه له پهیوهندییهکانی لهش بهزاستی دیترا
کهوامنی بهستهزمان (مهبهست له [وهفایح] خۆیهتی) له شاری
(طایف)م له ولاتی حیزاز که جهنابیان (مهبهستی شیخ عوبهیدوللای
نههرتی به) کوچیان کردبۆ بۆ ئهوی و ، لهپال جهنابی ئهواندام و ئهوان
وهفاتیان کردوه و ، منی بهستهزمان خهریکی گریان و فوناغم ، سهری
موبارهکیان له تابوتهکه بهرز کردهوه فهرمۆیان ئاگاداری گریان و زاری
ئیهوم ، که بیدار بۆمهوه ئهم قهسیدهی تهعزیم تهواوکرد .
بهلام پزکیشیم نهئهکرد دهریبیزم . شهوی دۆههمنی روداوهکه
فهرمۆیان : بۆم بخوینهوه . بۆم خویندهوه . فهرمۆی نیشانی خهلکی
بده . منیش دهرمخست .

(۲۰)

- (۱) دریغا : ههیف و خهسار .
- (۲) رهعنا : جوان ، به لهنجه و لار .
- (۳) گولعوزار : کۆلم و لارۆمهت وهک گۆل .
- (۴) سؤر بق شینی (ف) سؤر و شینی .
- (۵) شام بق (ج) شامه .

ئەدیمی بەختی من رهش بق (٦) تەرازۆ وا ترازاو (٧)
 دەبی مهیلی به طایف کردبی تهئیری شو عراکه م ؟
 له من دۆر بۆتهوه (٨) خورشیدی ئهوجی مهعریفهت ، شایهه
 به تیغی غه م سه ری خۆم هه لگرم هه مژهنگی جهوزاکه م (٩)
 له من وهحشی بوه ئاهۆ (١٠) خهرا می (١١) لاله روخسارم
 مه که ن مه نعم که هه ر وهك (١٢) شیت و هاران رۆ له صهحراکه م
 به مه حرومی له گه ل بهختی سیادا ماوه فرمیسکم
 له تازی (١٣) ههجره تی خورشیدی عاله مدا (١٤) ئوره بیاکه م
 (وهفای) پیت بلیم (١٥) : دویاو و دینم (١٦) بۆچی به رهه م (١٧) بق
 ده لێن : رۆی له سه ر دویایی (١٨) قیله ی دین و دویاکه م
 نیشاط و عوشه تی دویا به نه شه و قووه تی چاوه
 ئه من چکه م له دویایی (١٩) که رۆی (٢٠) تۆری بیناکه م ؟
 که تۆ رۆی ، له بهر چاوم کوره ی خاکی به ئاوا چۆ !
 له پاش تۆ ، ئه ی گولی نه وژهسته ، خاکی کوئی به سه رداکه م ؟

-
- (٦) ئەدیمی بەختی من (ف) بهختی من بهد بق .
 (٧) وا ترازاو (ح) دازاو .
 (٨) بۆتهوه (ف) کهوتهوه .
 (٩) جهوزا : بورجیکه له ئاسماندا .
 (١٠) ئاهۆ : ئاسک .
 (١١) خهرا م : ره قص ، جم و جۆلی به نهزاکهت .
 (١٢) که هه ر وهك (ف) ئهگه ر وهك .
 (١٣) تازی (ف) شانزیهی .
 (١٤) عاله مدا (ح) عاله م وا .
 (١٥) بلیم (ح) ده لێن .
 (١٦) دینم (ح) دینی (ف) دینت .
 (١٧) به رهه م (ح) بهزمی .
 (١٨) له سه ر دویایی (ف) له دویادا .
 (١٩) له دویایی (ف) له دویادا .

خوښا بهو (۲۱) روژه عه كسى پڙتهوى حوسنت له سینه مدا (۲۲)
 نهوښتاش (۲۳) مه ست و مه خمورى ته جه لالای طوری سینا که م
 خوښا بهو و هغه (۲۴) تو میراثی دولبر بوی به دلداریم
 نهوښتاش مه حوی دیداری جه مالی روژی (حیربا) که م (۲۵)
 به یادی پیکه نینی تو که ده گریم و ده بارینم (۲۶)
 ده بیته مه نبعی شیر و شه که ر شو راوی ده ریا که م
 که ده گریم بو جه مالی تو دیاره نه شک و ئاهی من
 له خورشیدی دمداتن دم ستاره ی شامی یه لدا که م (۲۷)
 به داغی تویه وا دم دم خوروشی ئاه و ناله ی دل
 له تاو (۲۸) گولشن ده نالې عه نده لیبی شیت و شه یداکه م
 فه له ك — خانه خرابی (۲۹) ! — به زمی مه ستانی ودها تیکدا
 نه ما داری له سهر به ردی ، به دهردی سهر چه ئاوا که م ؟
 له بن (۳۰) بالی هوما جیې بازو شاهین قهصری شاهان بو
 دریغا ! ئیسته ویرانه ی ، سیسار و جو غده (۳۱) جیگا که م

- (۲۰) که رو یی (ح) که بزوا .
 (۲۱) بهو (ف) بهم .
 (۲۲) له سینه مدا (ح) له سینه ی دام .
 (۲۳) نهوښتاش (ف) نهوښسته ش .
 (۲۴) وه قته (ح) وه قته تو . نه مه ی (ح) راسته و له بهر نه مه (تو) مان له
 مه تنه که دا دانا .
 (۲۵) حیربا (ح) صه هبا ، حیربا : گیانداریکه له بهر هه تاو رهنگی ده گوژی .
 (۲۶) ده بارینم (ف) دهنالینم . ثم پارچه یه له (ف) دا سیازده شیعره و ، به
 هه ندیک پاش و پیتشه وه لیره دا کوتای دیت .
 (۲۷) یه لدا : شه ویکه ریکه وتی نیوان پایز و زستان نه کات ، له هه مو شه وه کان
 دریژتره ، گوایه شه ویکي شوم و نه گبه ته .
 (۲۸) له تاو (ح) له ناو .
 (۲۹) خانه خرابی (خ) خانه ی خراب بن .
 (۳۰) له بن (ح) له ژیر .

له نالین که و توتم به و دهستی یاری موطرب و مه جلیس
 وه کو تاری گوسوسته (۳۲) تیکچوه به نده نده نه عزا که م
 دلم بیهوش و خونبار له دوری تیرگی ساقی
 صوراحتی که و توه ده گری ، ده لئ : کوا باده په یما که م (۳۳)
 شکا پشت و دلی من بو وه فاتی (۳۴) پیری مه یخانه
 به چه رخیکی فه له ک وای کرد (۳۵) نه جامم ما نه مینا که م
 له سهر حه و ضی دهر و نی چی به سهر هات هات و چۆت (۳۶) قوربان ؟
 کوا دهم که و تهر (۳۷) و خولد و خهرام و نه خلی طوباکه م ؟
 سه دای یا حییی دهر و یشان ، نه وای یا هوپی دلر یشان
 له دهوری خانه قادا بق به ئیسم و جیسمی عه نقا که م
 هه تا که ی قه لبی من دهر ههم (۳۸) بی ئهی ئیکسیری (۳۹) خاکی من ؟
 له خاکی کوئی موقیمی پیتم بلئی ؟ قوربانی ئهو خا که م !
 له سهر خاکی دهرت ، قوربان ، هه تا من بم هه تا سهر بی
 ئه گهر (۴۰) تاجی سکه نده ربی سهرم ناوئی له سهر نا که م

(۳۱) جوغد : کونده به بق . لهم مه عنايه وه نزیکه که نه لئین : « له جیگای بازان
 کور کوره وازان » .

(۳۲) تاری گوسوسته (ح) تاریکه سسته . گوسوسته : پساو .

(۳۳) باده په یما : شهراب خور .

(۳۴) وه فاتی (ح) وه فات ئهی .

(۳۵) وای کرد (ح) وا گردنه .

(۳۶) هاتو چۆت (ح) هاجرت .

(۳۷) کوا ... (ح) که وای ئهم که و تهر و خولد ...

(۳۸) دهر ههم : زیری ئایه خ و بی نرخ .

(۳۹) ئیکسیر : ماده یه کی کیمیاویه مس ئه کات به ئالتون ، به مه جاز بو
 مورشیدی کامیلی به کار نه هئین . لیره دا مانا مه جازیه که ی مه به سته .

(۴۰) ئه گهر (ح) هه تا .

هه تاروژی ئەبەد ، قوربان ، لەسەر عەهدی قەدیمی (٤١) تۆم
 بەهەشتم لێ حەرام بێ گەر بە بێ زۆی تۆی تەمەنناکەم
 [ئەمن شاییم بە تۆ بۆ ، چونکە شاھی غەم زەوینم بۆی]
 [کەمن شاییم لە دڵ روژیووە ، ئیدی دڵ بە کێ شاکەم ؟] (٤٢)
 جەنازەم دی سەری راگرد و (٤٣) فەرمۆی : گوێم لە نالەت بێ (٤٤)
 درێغا ! جێ بە جێ بۆ ، هاتە جێ (٤٥) تەعبیری روئیاکەم
 خودا بۆ خۆی دەزانێ مەنبەعی تۆری خودایی بۆی
 درێغا ! ئەخڵی ئەیمەن ، مەزھەری تۆری تەجەللاکەم
 نەسیمی فەیزی تۆ دین و دلی دۆبارە ئیحیا کرد
 درێغا ! وەك مەسیحا باعیشی ئیحیایی مەوتاکەم
 دەللی طالیبان بۆی ، بۆ خودا (٤٦) ، وەك روژ ھویدایە (٤٧)
 درێغا ! مورشیدی دەوران و خورشیدی ھویداکەم
 لە سایە ی تۆ گەلی کەس بۆنە (٤٨) عاریف : رێی خودایان گرت ،
 درێغا ! عاریفی رێگە ی خودا و ئەھلی تەقواکەم !
 موریدانی دەری تۆم دی بە چاوی خۆم ، لە ئینس و جان
 درێغا ! بۆ ئیمامی ئینس و جان مەولایی ئەولاکەم

(٤١) قەدیمی (ح) ئەلەستی .

(٤٢) ئەم شیعەرە لە (ح) ییشدا نیە و ، نیوە ییە کەمی کەمن لەنگە .

(٤٣) راگرد و (ح) راگرت و .

(٤٤) نالەت بێ (ح) فالت بۆ .

(٤٥) جێ (ح) دی .

(٤٦) (بۆ خودا) ، ئەگونجێ (بەو خودا) بێ و ، مەبەستی ئەوە بێ بلیت :

بەو خودا هیچ گومانی تێدا نیە و لە روژ روناکترە کە تۆ دەللی طالیبان

بۆی ...

(٤٧) ھویدایە : زۆر روناک .

(٤٨) بۆیە (ح) بۆن بە .

به لاییک هات و پئی گیرا ، به باییک توری کوژراوه
 دریغا ! شه مسی عیرفان و چرای تاریکه ریگاکه م
 له حهلقهی طالیشان وا ههر دهباری تور له ته شریف
 دریغا ! بۆ سهرو سهرحهلقهیی نه ولادی (طه) که م
 نه من نادان و نه مزانی^(۴۹) ، نه ری^(۵۰) بۆچ عاریف و عامی
 وه کو پهروانه سوتا بۆن له بهر شه معی شهب ئاراکه م^(۵۱) ؟
 له بهر چاوی نه زانان ساحیر و زه ندیق و کافر بۆی
 دریغا ! پیری (بسطام) ، قوطبی (خرقان) ، غه وئی به غدا که م
 به داوی دانه بۆ گیرا^(۵۲) ، به ده ریای عیلمی نه سماوه
 له بهر چی^(۵۳) هاته خوار ئادهم له سهر فیرده و سی نه علا که م ؟
 په نای بۆچ برده بهر دار نه و^(۵۴) که ده یزانی ده بی شه ق بی ؟
 نه ئاخیر صاحبی ئایات و موعجیز بۆ زه که ریا که م ؟
 له سیژری توری چاوانی عه جهب بی تور و حیکمهت بۆ^(۵۵)
 بلئی بۆچ پیری که نعانج ده گریا ، توری عه ینا که م ؟
 سوله یسان خاته می ون بۆ له قودرته^(۵۶) ماوه نه یفه رمو
 به لا سه خره ی به ئاودادام به لا ئاصه ف له ده ریا که م
 که لیم ئیستا نه بۆ بۆ چه ند هزار مه عصوم له سهر وی چو ؟
 ده بی جوابی چبی روژی جهزا گوستاخی موسا که م ؟

(۴۹) نادان و (ح) نادان بۆ .

(۵۰) نه دی (ح) نه ری .

(۵۱) شهب ئارا : شه ورازینه ره وه .

(۵۲) به داوی دانه بۆ (ح) به دامی دانا بۆچ .

(۵۳) له بهر چی (ح) له سهر چی .

(۵۴) نه و ، له (ح) دا نه .

(۵۵) بۆ (ح) ما .

(۵۶) قودرته (ح) حیکمهت .

له بهر قهومی مونا فیک بو ده بی^(۵۷) هه لئی که ده یزانی
 مه قامی خوی وه کو روژ رونه (روح الله) بی عیسا که م
 سه حابه ی بو شکا^(۵۸) ؟ بوچ^(۵۹) شه هید بو گوه هری پاکي ؟
 (محمد) : با عیسی بون ، شاهی تاج و ته ختی له ولا که م
 شه هیدی دهستی کافر بون که نه کشر نه ولیایی دین
 جه وایی موده عی چیده م ؟ سکوت بی حه ددی^(۶۰) ئینشا که م
 [نه ئاو موختاره بزویی ، نه ئاور تا بسوتینی]
 [نه خاک چینی بنوینی نه گهر سه د جاری بهر با که م]
 عه ده م باری سه به بکاره^(۶۱) وجودیکی حه قه دیاره
 بو خوی فه ععال و موختاره خودا وه ندی ته وانا که م
 به مینها جی خه لیلی حه ق ، به میعراجی (رسول الله)
 ده بی هه ر بیته جی ئه مر و ئیراده ی حه ق ته عالا که م
 نه تو چوی بو جیواری حه ق ئه من مام حه بس و زیندانی^(۶۲)
 غه می به ندیت هه بی ئه ی سه یید و سه ردار و مه ولا که م
 به صوره ت گه رچی لیم دوری ، به مه عنا به رقی مه ستوری
 به لئی بهر^(۶۳) چاو و مه نظوری ده لئی توی توری بینا که م
 له کوئی^(۶۴) بدینمه وه ، شادیم به رقی تو ، بیسه سه رچاوم ؟
 مه گهر چاوم له دل بی سینه که م ئایینه سیما که م

(۵۷) ده بی (ح) هه ر ده بی .

(۵۸) شکا (ح) شکان .

(۵۹) بوچ (ح) بو .

(۶۰) حه ددی ، له (ح) دا نه .

(۶۱) سه به بکاره (ح) سه به بکارم .

(۶۲) لیره دا له (ح) دا شیعی (به حه ققی ...) نو سراوه ، که له (خ) دا دوا
 شیعه .

(۶۳) به لئی بهر (ح) به را بهر .

(۶۴) له کوئی ... (ح) له کوئی بتینمه وه شادیم به تو ماهی جیهان ئارا .

دهست ښه دلم مه شكينه دهستم^(٦٥) بگره نهو جارەش
 به هوښياريم دهين ساقى ، كه نهژژى جامى صهباكه
 غريب و بڼ كەس و ئاواره كه وتوم ، دور له روحي خوم^(٦٦) ،
 به دهردي بڼ دخوا ماوم ، رهفيقان كوا مه سىحاكه ؟
 خداوه ندا ! رحىما ! قادرا ! نامورزگارى^(٦٧) خوم !
 كهريم و ، حىيى و ، غهفزار و ، قهديم و ، فهردي يه كناكه
 به حهقى توري وهجهي^(٦٨) پاك^(٦٩) و بڼ مانەند و بڼ ميثلت
 به ئيسى نه عظمى خوت نهى خوداي سەتتار و داناكه
 به سهرمه ستاني بادهى ساغري عهدهى نه له ست كهى^(٧٠)
 به قه طريكي نه جاتم دهى له دهست خوم رو له دهر ياكه
 [وهفاتي بڼ كەس و داماو^(٧١) پابه ندى طه لىسيكه]
 [مه ده د ياروحي غه وئى نه عظم و ، شاهى بوخاراكه]
 به حهقى توري موطلهق ، جهددى نه مجهد ، شاهى له ولاتان
 ئيمامى يه ثريب و ، قبيله مه لايك ، ماهى به طحاكه^(٧٢)
 به حهقى چار يار و ئال و نه ولادى (نبى الله)
 به نه نصار و موهاجير قايدانى قبيله گومزاكه

(٦٥) دهستم ، له (ح) دا نيه .

(٦٦) له روحي خوم (ح) له خویشانم .

(٦٧) نامورزگار : به خشنده .

(٦٨) توري وهجهي (ح) نور و جهددى .

(٦٩) پاك و (ح) پاكي .

(٧٠) نه له ست كهى (ح) نه له ستى توم .

(٧١) له (خ) دا (دماوه) نوسراوه ، به لام هه لهى نوسره و ، (داماوه) راسته .

(٧٢) مه به ستى له (توري موطلهق) و (جهددى نه مجهد) و (شاهى له ولا) و

(ئيمامى يه ثريب) و (قبيله مه لايك) و (ماهى به طحا) پيغه مبه ره - د - .

به رَوّحی خواجه گانی نه‌قشبه‌ند و قبیله‌گاهی خَوّم
 غریب و (۷۳) جان‌سپاری که‌عبه قوطبی دین و دنیا که‌م
 به قووه‌ی جاذبه‌ی دلتان (و‌ه‌فایح) ده‌ست و دامانه
 چ نابجی گهر له سایه‌ی ئیوه قه‌طعی (ما سوی الله) که‌م (۷۴)

برادران دینی قرباتان شوم، وصیت اینقدر فراموش نفرمایند محضالله،
 بحکم «انما المؤمنون اخوة» واجب بود عرض کنم، زنه‌ار هزار زنه‌ار!
 نسبت بحضرت پیر برزگوار که غوث روزگار، قطب مدار بود بددل نشوید
 که سم قاتل است و بجان و جنان مخلص و محب آنحضرت شوید، که باعث
 نجا‌است، من جمله تصرفات آنحضرت این مختصر را زحمت ندهد، یکی
 از هزار است: بعد از تألیف این قصیده تعزیه چاشتگاه عریضه بحضور مبارک
 ولیعهد آنحضرت مینویشتم و چنان فهمیدم که روحانیت آنحضرت در وقت
 تحریر عریضه حاضر و ناظر است، همان روز بصحابت حجاج عریضه‌را
 فرستادم، شب آمد در واقعه آنحضرت - قدس سره! - فرمودند: که
 (وفائی) فلان فقره‌را که در عریضه نویشتی مصلحت نبود وسهو کرده، اگر
 ممکن میشود بقافله حجاج بررسی تبدیل کن! و یحجاج نرسیدم و چون حجاج
 مراجعت کردند و جواب عریضه آوردند، چنانکه آنحضرت - قدس سره -
 فرموده بودند واقع شد، برای حقیر غیراز تبلیغ مصلحت نیست * مختاری
 نشد (۱).

(۷۳) غریب ... (ح) غریب و جان‌سپار و قوطبی دین و هر دنیا که‌م .
 (۷۴) له دا بهم شیعره و شیعرای پیشو یه‌ک شیعر پیک‌ها توه .

(۱) یانی: «برایانی ثابینی به‌قورباتان بم، و‌ه‌صییهت بی له بهر خوا ئه‌م
 ئه‌ندازه‌یه فراموش مه‌کن. به‌گویره‌ی «انما المؤمنون اخوة» (موسولمان و
 خاوه‌ن باوه‌زان هه‌مو^{یان}) راگه‌یاندنیم به‌پتویست زانی، زینه‌ار هزار
 زینه‌ار! له گه‌ل پیری گه‌ورده‌دا، که قوطبی مه‌داره به‌دگومانی مه‌کن و

- ئەي^(۱) (امام المرسلين ، شمس الهدى ، بحر الهمم)^(۲)
 ئەي (شفيع المذنبين)^(۳) ، خير الوري ، مولى النعم
 ئەي نەسیمیکی گولۋى زار و^(۴) شوعايتىكى روخت
 شەوقى رۆژ و ، بەدرى تابان عطرى گولزارى ئىرم
 ئەي لە شەوقى جەننەتى رۆت ئەنبيا و ئەوليا^(۵)
 رۆح لەسەر لیون وەکو پەرۋانە بۆ دیدارى شەم

دل خراب مەكەن ، ئەو كارە ژارىكى كوشندەيە . وە بەدل و گيان
 خۆشەويست و دلشۆزى ئەو كەسە بن كە مایەى سەرفەرازيە ، لە
 كردار و (كەرامەتى) ئەو زاتە ئەم كورته يەشتىكى گران نيه و يەك لە
 ھەزارە : دواى دانانى ئەم مەريئىيە لە كاتى چاشتەنگاودا ، نامەيەكم بۆ
 جىگرى ئەو زاتە نۆسى ، وام زانى لە كاتى نۆسىنى نامەكەدا گيانى لە لام
 حازرە . ھەر ئەو رۆژە نامەكەم بە حاجياندا ئارد . شەو لە حالەتى
 واقىعەدا ئەو زاتە (قدس سرە) فەرمۆى : وەفایچ لە فلان قسە كە لە
 نامەكەتا نۆسىوتە بە ھەكەدا چۆيت و باش نيه ، ئەتوانى بگە بە حاجيان و
 بىگۆرە . نەگەيشتم بە حاجيان ... ! باش گەزانەويەيان و ھاتنەوہى
 وەلامى نامەكەم ئەو زاتە چۆنى فەرمۆبو ھەر وابۆ . ئەم بەستە زمانە
 ھەر راگەياندىنى لە سەرە و رىگەي تری ئيە .

(۲۱)

- (۱) لە (ف) دا لەسەر ئەم پارچە نۆسراوہ : «درمدح سيد عالم محمد المصطفى
 — صلى الله عليه وسلم —» واتە : لە ستایشى گەورەى عالەمدا كە
 محەمەدى ھەكبزىتراوہ . — درۆدى خواى لە سەر بى — .
 (۲) ئەي (امام المرسلين ...) (ف) ئەي رەئىسى ئەنبيا ، (شمس الهدى ،
 فخر الامم) . امام المرسلين ... تاد : پيشەواى پيشەمبەران ، رۆژى
 ھىدايەت و رىگەرۆن كەرەوہ . دەرباى ھىمەت .
 (۳) (شفيع المذنبين) (ف) (امام المرسلين) . شفيع المذنبين ... تاد : تەكاكەرى
 گوناھكاران ، چاكترىنى خەلك ، بەخشندە !
 (۴) (زارو) لە (خ) دا وەك (لادر و) نۆسراپۆ لە (ف) دا (زار) نۆسراوہ . ئەمەي
 (ف) م بە راست زانى بۆيە لە سەرەوہ دامنا .
 (۵) ئەي لە ... (ف) وەي لە شەوقى ئارەزۆي تۆ .

ئەى (٦) دەم و خەندەت دەلىلى دەعويسى بۆن و ئەبۆن
 ئەى برۆ و بالات بەيانى مەعنىسى تۆن و قەلەم
 ئاسمان پير بۆ لە داغى خەطى رۆى تۆ شەو لە رۆژ
 سەد (٧) چرای هەلکرد و نەییۆو (٨) سەوادى يەك رەقەم
 تۆبىسى و تەشرىفى (لولا) سیرۆى (مازاغ البصر)
 تۆ و مەقامى (لى مع الله) ، تۆبىسى و تۆرى قیدەم (٩)
 بى نەوام هیچم نیه هاتۆم و مەحروم مەكە
 قەت لە دەرگای خۆى گەداى (١٠) ناكاته دەر صاحب كەرم
 [هیچ طەبىسى رۆى نیه دەردى دەروتم كادەوا]
 [ئەمۆ گەر چارەم نەكەى (وا حسرتا يوم الندم !)] (١١)
 هاتمە بەر ئەبرۆت و ناسۆتیم لە سایەى خەطى رۆت
 ئایەتە : « چى داخلى كەعبەى (١٢) بۆ نایبى ترس و غەم » (١٣)

- (٦) ئەى (ف) وەى .
 (٧) سەد (ف) چەند .
 (٨) نەییۆو سەوادى يەك رەقەم (ف) نەییۆ و سەوادىكى رەقەم .
 (٩) (لولا) و (مازاغ البصر) و (لى مع الله) سى پەلەى ریزى پێغەمبەرن - د - .
 (لولا) ئىشارەى بەوەى كە لە بەر پێغەمبەر نەبواىە خودا جیهانى دروست
 نەدەكرد . (مازاغ البصر) : چاوەلەى نەكرد و . ئىشارەى بە ئایەتتىكى
 سۆرەتى (والنجم) كە هەندىك بەسەرھانى شەوى ميعراجى پێغەمبەرى
 - د - تێداىە .
 (لى مع الله) : هەمە لەگەڵ خودا . ئىشارەى بەوەى كە پێغەمبەر
 فەرمۆىە : لە رۆژى قیامەتدا ئەوەستم و شەفاعەت و تەكا بۆ ئوممەتەكەم
 دەكەم .
 (١٠) گەداى (ف) گەدا .
 (١١) ئەم شیعەرە لە (ف) یشدا نیه .
 (وا حسرتا يوم الندم) : (هاوار بە مالم) لە رۆژى قیامەتدا !
 (١٢) كەعبەى ... (ف) كەعبەى شەریفە ئەو دى نایبى ترس و غەم .
 (١٣) ئەم نێو شیعەرە ئىشارەتە بۆ ئایەتى : «ومن دخله كان آمنا » .

دهست و دامانی خه می گیسوی (۱۴) توم بهو عاریضه
 نا ئومید نابم که من دهستم له حلقه‌ی که عبه دهم
 من چلون مه حروم بیم نهی (رحمة للعالمین) ؟
 دئی صه‌دای (لا تقنطوا) (۱۵) من رحمة الله (دهم به‌دهم
 هات نه‌سیم‌ی خاکی دهر گای ئاوری دهر دم (۱۶) دامرا
 (ذقت من ماء الحیاة شابنی بعد (۱۷) الهرم (۱۸))
 چاوه کانت سه‌رخوشن ، قوربان ، کوتم (۱۹) : مایل به چین ؟
 عه‌کسی زولفی خسته سهر حه‌رفی موده‌ووهر ، یه‌عنی : دهم
 که‌وتنه‌ خاکی دهر کی هاتن (۲۰) بمکوژن خوش بهو دهمه
 (قال رب البیت) هان (۲۱) (لا تقتلوا صید الحرم) (۲۲)
 ذه‌وقی ئه‌برۆی ، شه‌وقی رۆی ، خستمیه‌ ناو زولف و کوتی (۲۳) :
 که‌عه‌و و رۆژی مونا‌جاته (۲۴) و مه‌قامی مولته‌زهم (۲۵)

-
- (۱۴) گیسوی (ف) ئه‌برۆی .
 (۱۵) لاتقنطوا من رحمة الله : له‌ که‌ره‌می خوا مه‌ئیس مه‌بن . له‌ (خ) دا به‌ هه‌که
 (لاتقنطوا) به‌ (ت) ی بچۆک نۆسراوه .
 (۱۶) ئاوری دهر دم (ف) ئاگری دل .
 (۱۷) له‌ (ه) دا له‌م شیعره به‌ دواوه به‌ هیلتیک بژ دراوه و شیعره‌کانی دوا‌یی به
 پارچه‌یه‌کی سهر به‌خۆ نۆسراوه . به‌لام له‌ (خ) و (ف) دا هه‌مۆی - واته
 هه‌ردۆ پارچه‌که‌ی (ه) - یه‌که‌ پارچه‌یه .
 (۱۸) (ذقت من ماء الحیاة شابنی بعد الهرم) : له‌ ئاوی حه‌یاتم خواره‌وه ،
 دوا‌ی پیرتی گه‌نجی کرده‌وه (شاب) هه‌که‌یه و ، ده‌بج (اشب) بیت .
 (۱۹) کوتم (ف) وتم .
 (۲۰) دهر کی هاتن بمکوژن (ف) دهر گه‌می هات بمکوژی .
 (۲۱) هان (ف) ان . هان وشه‌ی بیدار کردنه‌وه‌یه له‌ فارسیدا .
 (۲۲) قال رب البیت ... : خوا‌ی به‌یت - که‌عه‌ - فه‌رمۆی : نیچیری حه‌ره‌م
 مه‌کوژن .
 (۲۳) زولف و کوتی (ف) زولفی وتی .
 (۲۴) که‌عه‌و و رۆژی مونا‌جاته و (ف) که‌عه‌یه و رۆژی مونا‌جات و .
 مونا‌جات : پا‌ژانه‌وه‌ی هیواش و بچ ده‌نگ .

(یا رسول الله) ده زانی تۆ که شیطانه عهدوت
 هم له تۆ (۲۶) مه علومه ئه منیش ئوممه تی تۆم هه رچی هم
 که ی ره وایه و غیره ته بۆ تۆ که (فخر الانبیا) ی
 دوشمنی خۆت شاد بفرمۆی (۲۷) ، ئوممه تی خۆت دل به غه م ؟؟
 داغی تۆم هه ر پێویه سه دجار دهرم که ی دیمه وه
 من سه گیککی (۲۸) تۆم (وه فایح) (۲۹) رو له دهر گای کچی ده که م ؟ (۳۰)

-
- (۲۵) مه بهستی له (مه قامی مولتهزه م) جیگه که که حاجیان تیا ئه وهستن و
 دۆعا ئه کهن و نوێژ ئه کهن (مه قامی ئیبراهیم) .
- (۲۶) له تۆ (ف) له خۆت . نالچ و شیخ ره زای تاله بانج و شاعیرانی کهیش ئهم
 مه عنایان به شیعر وتوه .
- (۲۷) بفرمۆی (ف) بکهیت و .
- (۲۸) سه گیککی (ف) غولامی .
- (۲۹) (وه فایح) (ف) (وه فایح) م .
- (۳۰) دوا ی لیکۆلینه وه و کاتی چاپی ئهم دیوانه لای دۆستم کاک مه حمود ئه حمده
 فرمانبهر له وه زاره تی ئه وقاف چهند پارچه شیعی وه فایم له کاغه زی
 په ره په ره و په رپۆندا دی که یه کیکیان ئهم پارچه یه بو ، پاش به راورد
 دهر کهوت ته نها دۆ جیاوازی تیدا بۆ . یه کهم : شیعی
 « هیچ طهیبی دبی نیه » که ته نها له (خ)دا هه یه له و پارچه
 کاغه شه دا نه بۆ . دۆهه م : له (خ)دا ده لێ : « کهعه به و روژی مونا جاته وه
 مه قامی مولتهزه م » لیره دا نو سرا وه : « کهعه به یه ، روژی مونا جاته » .

پیتی نۆن

(۱)

دلم پز خوین و خوین باره به غه مزه‌ی نازی چاومه‌ستان
هه‌تا نه‌مرم ره‌ها نابم له مه‌کر و سیحری چاو به‌ستان
ئه‌تۆ سه‌رویکی نازداری ئه‌تۆ شوخیکی گولزاری
به‌دل و اچاکه بدگیرم له سه‌ر چاوان له‌سه‌ر ده‌ستان (۱)

(۲)

ئه‌ی پز ته‌وی حوسنت هه‌مۆ ره‌نگی گوله‌ باغان
نه‌شه‌ی نه‌ظه‌رت (۱) ذه‌وقی دل و شه‌وقی ده‌ماغان
ئه‌سماو و (۲) صیفاتن به‌ ته‌جه‌للی له‌ وجۆدم
یاشه‌و بۆ ئه‌تۆ هاتی له‌مه‌ت کرده (۳) چراغان ؟

(۱)

(۱) ئهم دۆ شیعره دیاره سه‌ره‌تای پارچه‌یه‌کی درێژن، به‌لام نۆسه‌ره‌که، له‌به‌ر
هه‌ر هۆیه‌ك ، بۆی ته‌واو نه‌کراوه ، بۆیه ماوه‌یه‌کی له‌ ده‌سنۆسه‌که به
سپیتی بۆ بێ داوه .

(۲)

(۱) نه‌ظه‌رت (ح) نه‌ظه‌ری . له (ح) دا (ذه‌وق) و (شه‌وق) هه‌ر یه‌که‌یان له
جیگه‌ی ئه‌وی تر دایه .

(۲) ئه‌سما و ... (ح) ئه‌سمائی صیفاتن به‌ ته‌جه‌للایی وه‌جیزت .

(۳) له‌مه‌ت کرده (ح) له‌ من کردته .

تۆ هاتیه گولشه‌ن به سهر و زولفی بلاوت ^(۴)
 زۆر پئی نه‌چۆ رۆیی له چه‌مه‌ن لاله له داغان
 زولفت به هه‌ناسه‌م گه‌یه‌ه سینه‌یی بازت ^(۵)
 زستانه گولستان بوه پابه‌سته‌یی ^(۶) زاغان ^(۷)
 ئه‌و کۆلمه که ئارایشی سه‌د دایره زولفه
 گۆل شه‌وقی به‌شه‌و داوه چراغانه له باغان ^(۸)
 [له‌و راسته‌یی بازازه چ ناده‌ن به دلی من]
 [ههر مه‌رحه‌مه‌تی تۆیه خۆیداری ئه‌یاغان ^(۹)]
 سه‌د نه‌شته‌ری غه‌مه‌ت له دلم دا که ره‌مت کرد
 قاتونی طه‌بیانه بیرسن ^(۱۰) له نه‌ساغان
 سوتاوه ده‌روقم ، وهرن ^(۱۱) ئه‌ی موطریب و ساقی
 تۆ لێده له طه‌نبۆره ، ئه‌تۆ ^(۱۲) پێکه ئه‌یاغان ^(۱۳)
 چاره‌ی نیه دێوانه‌یی رۆی تۆیه (وه‌فایه)
 سه‌د سال ئه‌گه‌ر بیه‌نه ^(۱۴) به‌ر پیر و وه‌جاغان ^(۱۵)

(۴) به سهر و زولفی بلاوت (ح) که سهر و زولف بلاوه .

(۵) باز : کراوه .

(۶) پابه‌سته‌یی (ح) پاسته . دیاره هه‌له‌یه .

(۷) زاغ : قه‌له‌زه‌ش .

(۸) ئه‌م شیعره و شیعی دوا‌یی له (ح) دانین .

(۹) ئه‌یاغ : ئایه‌خ و گه‌ند و له کۆمه‌ل جیاکراوه .

(۱۰) بیرسن (ح) ئه‌پرسن .

(۱۱) وهرن (ن) وهره ، به‌لام ئه‌مه‌ی (ن) هه‌له‌یه .

(۱۲) تۆ لێده له طه‌نبۆره ئه‌تۆ (ح) تۆ لێ‌بده له طه‌نبۆر و ئه‌تۆش .

(۱۳) ئه‌یاغ : پیا‌له‌ی شه‌راب .

(۱۴) بیه‌نه (ح) بیه‌یه .

(۱۵) پیر و وه‌جاغ : پیری وه‌جاغ ، (وه‌جاغ) به‌ ناگردان ده‌لێن ، وه‌جاخ کویڕ که‌سیکه نه‌وه‌ی نه‌بێ . له‌وه‌وه هات‌وه که پاش‌س خۆی

(۳)

نه و چاوانه وا خوماری نازن
به ئیما ئیمانم ده خوازن
هاته دهر وهك رۆژ شای شه كه ر لیوان
غمزه كه و رهمزه ی تورکی پیش تازن (۱)
دهستی هینا دهر پیی له سه مادا
چاومهستی چاوبهستن یا سیرسازن ؟
زوهری یه غما كرد موشته رتی کیشا
خرنگه ی خرخال ، چرنگه ی بازن
نهوبه هار توبه رهی شکوفه و گولن
یا غونچه ی دوگمه که ی سینه که ی وازن (۲) ؟
به نه سیم ده پشکون با غونچه (۳) سیوان
به با له ئاهی من دوگمه ده ترازن
نازانم بۆچ وا رۆح و دل که وتون
غهرقی خویناوی جیی داغ و گازن !

ئاگردانی ده کوژیته وه و شوینه واری نامینن . واته : (پیری
وه جاغان) که سیکه به دؤعا و دهرمان نه وه به و وه جاخ کویرانه
بدا . یان (پیری وه جاغان) خۆی زهلامیکی تایه تی بوه و ،
چاره ی دیوانه و شیتی کردوه . وهك (قازی بهنن) و (میلی سۆر =
میری سۆر) و ... هتد . مامۆستامه لا که ریم ئه فهرموئ : وه جاغ بنه ماله ی
(سید رستم) ن که له بهرزنجه وه چۆنه ته ده وری داله هۆ و نه و ناوانه و
له پاشان بۆن به کاکه یج . جاوانه ده یج (پیری وه جاغ) یه کینک له و بنه ماله یه
• بج

(۳)

- (۱) تاز : غار ؛ راکردن . واته : تورکی پیشه وه .
(۲) واز : کراوه .
(۳) باغونچه) به لامه وه هه له ی نۆسه ره راستیه که ی (باغچه) یه .

يا كوشته‌ی غەمزەى ئەو چاوانەن
 يا رەنجەى پەنجەى شەهین و بازن ؟
 سیرۆى زارى تۆ من بەکەس نالیم
 رەنگى زەرد ، ئەشكى ئال ، هەردۆ غەممازن
 ئەوانەى عاشقن بە چاؤ و زارت
 تا ئەبەد سەرخۆشى مەحرەمى رازن
 موپریان موپریان ^(٤) دەم بە دەم گویان ^(٥)
 بولبولان ، قومریان نەغمە پەردازن
 دڵ دەنالیئى ، رۆح لە شیوەندا
 قودسیان ئینسییان چەند خۆش ئاوازن ؟
 [دەنگى من ، صەوتى تۆ ، بۆ بەزمى خوسرەو ،
 [چەنگ و نەى ، عۆد و دەف ، تار و شەهنازن]
 ئەمن و تۆین بۆ رۆخ و گەنجى پەنھانى
 طەلیسم و طەوق و گۆل ، [برین !] ^(٦) و بازن
 [کەمەندەى ئاسکان ، هاتوچۆى بازان]
 [هەمۆ بۆ خاطر چاوەکەى بازن]
 قەفەسى بە دەنم تەنگ و تاریکە
 باز دڵ و ، مورغ جان ، هەر دۆ پەروازن
 (وهفایى) ناژى بە تارى زولفت
 سەرتاپى ئازای ^(٧) ماران گازن ^(٨)

- (٤) موپریب : نازانم چیه ئەگەر (موپریان) ، واتە (بوپژان) نەبێ .
 (٥) دەم بە دەم گویان : ئەوانەى گۆرانجى بۆ یەكتر دەسیننەوه .
 (٦) [برین] لە (ه)دا (بەربەن) نۆسراوه .
 (٧) لێرەدا تۆزێك لەنگى هەست پێ دەکړی .
 (٨) کیشى ئەم پارچه شیعرەش داھێنانى (وهفایى) خۆیەتى .

ئەرئى خەندەى دەمت ئارامى دڭ كانى حەياتى من
 لە سەر چىزىز دەبى ؟ رۆحت دەوئى ؟ هانى حەياتى من ^(١) !
 گوئ : دڭم و نەهاتى سەر گرفتارى سەرى زولفت
 لە گەڭ بەختى سىا چىكەم ؟ دىيارە خۆ نەهاتى من !
 من و سەوداى سەرى زولفت لە سەر طاقى برۆت ؟! حاشا
 عەزىزم ئەهلى قىبلەم ! كافرى دۆرە لە ذاتى من
 بە خەندەى زار و عەكسى زولف و رۆت خوش بۆ دڭم ، سەد حەيف !
 دەقىقە شمارى خوشى چۆ شەو و رۆژى سەعاتى من
 لە لايى رۆح دەبا عىشوەت ، لە لايى دڭ دەدا خەندەت
 عەزىزم ھەر بە دەست خۆتە حەياتى من مەماتى من
 لە دۆرى تۆ بە دەفتەر نايى شەرحى ماجەراى چاوم
 ئەگەر دەريايى ئەعظەم بى ھەمۆ سورخى ^(٢) دەواتى ^(٣) من
 دەستۆتىم طەرزى پەروانە ، دەنالىنم وەكو بولبول
 سەراسەر بۆتە مەظھەر بۆتە گولشەم شەش جىھاتى من
 چ خوش رۆى دادەھىنا زولفى ئەفشان کرد بە دڭدارىم ؟
 ئىلاھى قەط نەكەى رۆژ بى شەوى قەدر و بەراتى من
 ئەمن كەوتۆم لە بەر گريان دەلى : دەستى من و دامان
 سەبا گەر بۆيە خوڤن دامانى يار ، مەگرى ^(٤) لە باتى من

- (١) (ھانى حەياتى من) بۆ دۆ مانا دەگونجى ، يەكەم : تۆ رۆحت دەوى ھانى
 رۆح ، ... دووھم : ھانى حەيات و ژيانى من بۆ تۆ . بەلام دەبى حەيات
 ماناى لە رۆح فراوانتر بى .
 (٢) سورخ : مەرەكەب .
 (٣) دەوات : مەرەكەبدان .
 (٤) رەنگە (نەگرى) بى .

دلّم جه زبى نىگهت خستيه زولفان ، ئەي خودا روحمى !
 به به ندى جادووان وا كهوت غهريپى دۆرولآتى من
 بلا مهعلقوم بىي كوزراوى كىم ياران وه صيهت بىي :
 چراغى تور به تم ههر دهسته گول بىي پاش وهفاتى من
 ئە من چى و [زاهد !] ^(۵) صوفىيانە ؟! من و گوشىكى مهىخانه ،
 به قوربانى نىگههيكهت ههمو صهوم و صهلاتى من ^(۶)
 به خه نده روى له زولفان خسته رو فهرموى : وهره ، يهعنى
 (وهفايى) ! شهو چراغى پىي دهوى ئابى حهياتى من

(۵)

لهو روژه كه دۆر بوته وه سايهت له سهري من
 سوتاوه له تاوت ههمو جان و جگهري من
 جه رگم ههمو لهت لهت بو به سيلاوى سروشكم
 چىكه م كه به دهريا چوه لهعل و گوهرى من ؟
 دهيفهرمو ، له سهر خاكى دهري خوى كه منى كوشت :
 جه ننهت به سه بو خوئينى شه هيدى نهظهري من
 قهد وا ده بىي خاكى دهري تو تاجى سهرم بىي ؟
 ئەو دهوله ته بو من نيه ، ئەي خاك به سهري من !
 زولفت كه وه كو شامى غهريبانه لهويدا
 حالى چيه داخو دلّه كهى دهربه دهري من ؟!

(۵) (زاهيد) نۆسراوه ، بهلام بو ماناكهى (زوهد) ريكتره ، بۆيه رهنكه ههلهى
نۆسهري .

(۶) ئەمه سيههم جاره ئەم مانايه ديت .

وهك بولبولی شهیدا به هزار نهغه ده نالم
 جاریکی گولم ^(۱) گوئی بده نالهی سهحررتی من
 دیم هاته عیادمت دهمی پز خنده بویه غنی :
 روح و دلی بیمار ^(۲) دهوای گولشه کهری من
 بی نوره ^(۳) دلم هینده له سهریه که مشکینه
 رو واکه شهوقیکی بدا ^(۴) تا فنهری ^(۵) من
 زولفت سه به بی جه ذبی دلم بو ، به بروی تو ،
 کافر بوه بو قبیله یی من راهبهری من
 خوش بهو دهمه ساقی له دهری مه یکه ده ^(۶) فهرموی :
 نهو جامه له من بگره (وه فایح) به سهری من

(۶)

[خه طی ئازادی نهو روزه به من دا دلستانی من]
 [که سهروی قامه تی ته شریفی هینا باغی جانی من]
 نهروی نهی وه صلی گولزارت حیاتتی جاویدانی ^(۱) من
 نهروی نهی چاوی بیمار تله یی میهره بانی من

(۵)

- (۱) جاریکی گولم (ح) جاریک گوله که م .
جیاوازی (ن) و (ح) وه که یه که .
- (۲) روح و دلی بیمار (ح) بو زامی دلی بی چاره .
- (۳) بی نوره (ح) بنوازه . بی نوره : بی هوده .
- (۴) رو واکه شهوقیکی بدا تا (ح) رو ئاوا بکه شهوقیک بدریته .
- (۵) فنهیر : شه معدان : جیگهی مؤم که به شیوه یه کی تایبه تی دروست کراوه .
- (۶) مه یکه ده : مه یخانه .

(۶)

- (۱) جاوید : نهمر .

له سه پری حیکمه تی زاری به عه کسی زولف و چاوی کهوت
چ زو شیوا ، به جامینک باده ، عه قلی نوکنه زانی من ؟
دوای رمدو قه بول دهرحق به زولفی کرد و گیرابو
ئیلاهی تیک نه چی عومری دریژی باغه بانی من !
به عیشوهی زولفه کهی تووم دا هه مق صه بر و قهراری خووم
به نه شئی چاوه کهی توو چو هه مق تاب و تهوانی من
سه ری زولفت چیه ؟ عومری دریژم ، طولی ئامالم !
قه دی به رزت چیه ؟ سه روی چه من ، روچی رهوانی من ^(۲) !
له کن تو هات له چهرخی ههفته مین رابردو نه دزانی
عه جبه مام بوچ نه گه یه عالمی بالا فوغانی من !
ئه گهر مه جنونی توو نیم له یله کهی بی مه یله کهم بوچی :
له ههر کوچیک و بازاریککی دایه داستانی من ؟
له سه رچاهی زه نه خدان ^(۳) دی و ده چی روحی نیه زولفت
فه زه نکچی ، روژ په رسته ، کافره ، زیندانهوانی من
به داغی زولف و خالی توو قه طاره ی به ستوه فرمیسم
خه یالی چین و ماچینی له سه ردا کاروانی من
کوتم : کوا حوسنه کهت ؟ عه نه رفروشی زولفه کهت فه رموی :
حه بهش ئیسلامی داگرت ، تیکچوه ده ور و دوکانی من

- (۲) لهم شیعه ردا ورده کارییه کی جوان هه یه . ئه گونجی دوا ی پرسیاره کان (سه ری زولفت چیه ؟ قه دی به رزت چیه ؟) وشه کانی (عومری دریژ) و (طولی ئامال) و (سه روی چه من) و (روچی رهوان) بکرین به وه لام واته : سه ری زولفت چیه ؟ عومری دریژی منه ، طولی ئامالی منه ... وه ده شگونجی ئه ورستانه له سه ر شیوه ی نیدا - بانگ - له خوشه وسته کهی به کار بهینرین بهم شیوه : عومری دریژم ! طولی ئامالم ! سه ری زولفی توو چیه ئه وه نه دریژه ؟ هه روه ها نیوه شیعی دو هه میش .
(۳) زه نه خدان : ههر به مه عنای (زه نه خ) دیت ، واته : چه ناکه .

له گه‌ل ئابی حیات چیکه‌م ؟ به‌تویه زینده‌گی رۆحم
 مه‌سیحا بۆچی بێ ؟ قوربان ئەتۆی ئارامی جانی من !
 له داغی خالی سەر لیوت دلم‌پێز خوین و خویناوه
 که هیندۆزاده بۆته مه‌رحمه‌می رازی نیهانی من
 نه‌خۆشی چاوه‌که‌ت خوینی (وه‌فایێ) بۆته دهرمانی
 فیدات بم ، زیز مه‌به ، ها بمکوژه دهردت به‌گیانی من

(٧)

جیلوه‌ی سه‌با له‌هه‌جه‌ی شه‌مال ، بۆی زولف و خالی یارده‌ده‌ن
 یا نه‌وبه‌هار دینێ به‌ بار ، میشکی ته‌تار بۆی نه‌سته‌ره‌ن (١) ؟
 ره‌نگی وه‌نه‌وشه‌ی ده‌شت و راغ (٢) ، عه‌کسی گۆل و سه‌حرا و باغ ،
 عاله‌میان کرده شه‌وچراغ ، وه‌ک زولف و رۆی دل‌داری مه‌ن (٣)
 به‌ که‌سک و سۆر ، باغ دهر و ژۆر ، پێز بۆ له‌ تۆر ، وه‌ک کینوی تۆر
 له‌ به‌ر ظوهور که‌وته حوضۆر ، نزديک و دۆر ده‌شت و ده‌مه‌ن
 به‌ر قه‌ع (٤) به‌ سه‌ر ، ئەطله‌س له‌ به‌ر ، وه‌ک بۆکی ته‌ز گۆل هاته‌ دهر
 کاکۆل به‌ دۆش ، عه‌نه‌ر فروش ، پێم گوت : ئەتۆش ؟ دیم (غه‌فه‌ته‌ن) —
 گیسۆ بلاو به‌ نازی چاو ، هات له‌ نه‌کاو ، به‌ قه‌صدی راو
 رۆژ بۆ به‌شه‌و ، ژین بۆ به‌ خه‌و ، بێزۆ بێزۆ که‌وته زه‌مه‌ن

(٧)

- (١) نه‌سته‌ره‌ن : گۆلیکی سپی بۆن خۆشه .
- (٢) راغ : میرغوزار و دامه‌نی چیا .
- (٣) (دل‌داری مه‌ن) ئەگه‌ر (دل‌داری من) بێ راستره ، به‌لام کیشی شیعه‌ره‌کان تێکرا به‌ (. . . نه‌زوا) .
- (٤) به‌ر قه‌ع : سه‌رپۆش و په‌چه .

جیلونکی دا ، هات لیکي دا ، خوش تیکي دا ، نارامی دل ،
 جوغد و هوما هوښی نهما ^(۵) کهوته سهما ، چونه مهعدن ^(۶)
 زولفی وهشاند ، روی خوی نواند ، عطری وهراند ، پیمنی نواند ،
 کهسی نه هیشت ، بانگی ده هیشت : بو کییه وا وجهی حهسن ؟
 نهو زولف و روی مانگه شه وه ، خوش دیگوت و ده بیسته وه
 ویم مه که وه ، ده تویمه وه ؛ ناسک چاوم ، ناسک بهدن
 نهو دولبه ری موعه نهری ، نهو موشته ری ههر وهک پهری
 خوی پیمن نواند ، دلمی ستاند ، هوښی رفاند ، به مه کر و فهن
 نهو خال و خط هیندو فزهنگ ^(۷) ، وهصل و هیجران شه هدر شزهنگ ^(۸)
 پر شور و جهنگ ، لیم هاته دنگ ، غه مزه خه دنگ ، زولفم رهسن ،
 چین چین له سهر روی وهک شه کهر ، زولفی عه نهر به ستیان چه نهر ^(۹)
 طابوری چین هاتن به قین ، خوش داوهرین ، باغی سه مهن
 زولف و توری ، روی بلوری ، بخوری شه معی کافوری
 خالی سیای ، چاوی شه هلاي ، نافه ی خه طای ، ناهوی خوتهن
 خه نده ی دهمی ، بوی په رچه می ، چاوی بازی ، نازی که می
 شه هد و شه کهر ، میشک و عه نهر ، یه غمایي ^(۱۰) تین ، تاراجی تهن
 به غه مزه کان ، به ره مزه کان ، به قهوسی نه بروی چاوه کان
 تیر و که مانی تورکمان ، صیدی دلان به جان ده کهن

-
- (۵) (هوښی نهما ...) نه کهر (هوښیان نهما ، کهوته سهما) بی راستره .
 (۶) (مهعدن) : نازانم مه بهستی چیه ، له وانه یه (عهدن) بی .
 (۷) (فزهنگ) له ده سخه ته کهدا به (فزهنگی) نوسراوه ، دیاره هه لیه .
 (۸) (شزهنگ) : بو گه لی مه عنا دیت ، لیره دا مه بهست گوژالکه یه .
 (۹) (چه نهر) : نهمیش بو چند مه عنا دیت ؛ وهک : په پکه ی مار ، هه لیه رکیی
 پیچه وانه ، شین و شه پور ، لیره دا مانای یه کهم مه بهسته .
 (۱۰) یغما : غاروت و تالان .

نرخ و به‌های میشکن‌ه‌وای ، نافه‌ی هه‌ر تاي زولفی سیای
 بازارای چین ، مولکی صه‌با ، خوططه‌ی خه‌طا ، شاری ده‌که‌ن (۱۱)
 له‌علی له‌بی خۆش مه‌شره‌بی ، زولفی شه‌بی ، گۆی غه‌به‌بی
 قوتی ره‌وان ، ئارامی جان ، ئابی حه‌یاتی مه‌رد و زه‌ن
 ئه‌برۆی که‌مان ، گیسۆی که‌مه‌ند ، زاری به‌خه‌ند ، بالای به‌له‌ند
 هه‌م سایه‌بان (۱۲) ، هه‌م سۆره‌جان (۱۳) ، هه‌م ناره‌وان دۆ ناره‌وه‌ن
 ره‌قص و سه‌مای زولفی دۆ تاي ، له‌به‌ر هه‌وای بالای به‌لای
 هه‌ر وه‌ك بولبول به‌ رۆح و دَل بۆ داره‌ گول‌که‌وته‌ شیوه‌ن
 یه‌غما ده‌که‌ن وه‌ك تورکه‌مان ، ده‌رمان ده‌که‌ن وه‌ك طه‌بیان
 وه‌قتی ده‌زوا ئارامی جان ، وه‌قتی که‌ دی ته‌سکینی ته‌ن
 حه‌لقه‌ی گیسۆ تا تا لاچۆ ، له‌ سه‌ر سینه‌ و برۆ و عاریض
 شه‌و و چۆ سه‌حه‌ر ، دیم هاته‌ده‌ر ، شه‌مس و قه‌مه‌ر ، سه‌ر و سه‌مه‌ن
 له‌ هه‌ناسه‌ی ئه‌و دله‌نده‌ی ، فرقه‌ خه‌نده‌ی ئه‌و دهم قه‌نده‌ی
 به‌ بای به‌هار ده‌دگوت به‌ بار ، گول دینه‌خوار بۆ تێو چه‌مه‌ن
 گیسۆ دراز (۱۴) ، وه‌ك تیلی ساز ، به‌ چاوی باز ده‌یگوت به‌ ناز :
 چاوی پزئاو ، جه‌رگی پزاو ، سینه‌ی سۆتاو ، په‌یلا ده‌که‌ن
 ئه‌تۆ چ‌ژه‌نگی ئاده‌می ؟ ده‌میکی گول ، ده‌میك شه‌می !
 هاوار له‌یاری ده‌مه‌می ! فه‌ریاد له‌دۆستی ریشه‌که‌ن
 ئه‌تۆ نه‌ تور نه‌ ئاوری ، ده‌میك دیوی ده‌میك په‌رێ ،
 هاوار له‌یاری سه‌ره‌ه‌رێ ! فه‌ریاد له‌ دۆستی دل‌شکه‌ن

(۱۱) ده‌که‌ن : ناوی شارێکه‌ له‌ هیندستان .

(۱۲) سایه‌بان : ئه‌وه‌ی سیبه‌ر بکات بۆ سه‌ر ؛ وه‌ك : که‌پر و چه‌تر .

(۱۳) سۆره‌جان : گیایه‌کی به‌رزه .

(۱۴) دراز : درێژ .

ئەى شەوچراى زىندەدلان ! ئەى رەنگ و بۆى باغى گولان !
 نازىم تۆ خۆش ، دەرم ، بەلان ، ھىندەم بەسەتۆم بىيە كەن
 جارىك وەرە بەر پەنجەرە ، رۆحم بەرە يا دل بەرە
 تۆ پادشاى موشكل گوشا ، من بىي ئەوا (يا ذو المنن) (۱۵)
 دل پارەيە ، ئاوارەيە مەى خوارەيە ، بىي چارەيە
 موطريب بلئى ! ساقى وەرە ! جاميك بدەن ، تاريك لى دەن
 خاكى دەرى مەيخانەتم ، تەشنەى دو سىي پەيمانەتم
 جانانى پەرۋانەتم ، تۆ شەوچراغى ئەنجومەن
 (انت الذى بجمالك بكمالك بجلالك)
 (كشف القدم ، وصف العدم ، نشف الوجود للوثن) (۱۶)
 بىي موختەسىب وەختى خۆشە ، بىي [گوفتوگۆيى بىي غەشە !]
 لەو ساغىرە وا دل كەشە ، كامى بە دل جامى بەمەن
 تارى دەمادەم خۆش تەرە ، جامى پەياپەى بىيەتەرە (۱۷)
 كوا جامى جەم ؟ كوا تاجى كەى ؟! ھەى مەى بدە ھەى نەى يزەن
 ئاخىر زەمانى ھىجرەتە ، دەور و دۆكانى فىترەتە
 ۋەقت و ئەييامى غىرەتە ، تۆ دل گوشا من موختەجەن (۱۸)

(۱۵) (يا ذو المنن) : ھەلەيە (يا ذا المنن) راستە واتە : ئەى خۋاى بەخشندەى ناز و انىعمەت .

(۱۶) واتە : تۆ ئەو كەسەيت توانىوتە بە جوانى و تەۋاۋى و گەورەبى خۆت (كەشفى قىدەم) و (باسى عەدەم) و نەبۆنى ... تاد بکەيت ... بە راستى ماناى ئەم شىعرە و شىعرە غەربەيەكانى دۋاى ئەمىش رۋالەتتىكى ئايىنى ئاشكرايان ھەيە و ، پارچە شىعرە كەيش رۋالەتتىكى ئەۋىندارى تىدايە ، بۆيە چۆنىيەتتيان و گونجانيان نازانم و دەس بەردارى مانا لىدانەۋەيان ئەبىم .
 (۱۷) بىيەتەر : چاكتەر .

(۱۸) موختەجەن : چۈۋەيەك و گوشاۋ .

خۆزگەم بەوہی بہ نہشئہی مہی ، بہ بانگی دہف بہ دہنگی نہی
دہ گریئ ہامون (۱۹) ہەر وەك مەجنون دڵ غەرقی خون رۆت و رہبەن (۲۰)

خۆزگەم بہ وہی سہوداسەرہ [سہرتاپا زەخمی خەنجەرہ !]
ئاو بی ئاور ، بی خەبەرہ ! (فانی فی اللہ) (۲۱) بی جی و مەسکەن

گریہ و خەندہی زۆر و کەم بی ، سۆزی سینہی دہمادەم بی
شادیی شیوہن ، خوشیی غەم بی ، ساغ و کویری سیرز و عەلەن

جەرگی ھەمو جی نہشتەر بی ، خوینی جەرگی کە بی دەر بی ،
ھەتا حەشری خوینی ھەر بی ، سہوداسەر و خوینین کەفەن

سیر (۲۲) ئافاق و ئەنفوسی ، بەحشی لە صەفحە ی دڵ نوسی
گا بہ طحایت گا قوددوسی ، رەھزەو بی پی ، خوش خو بی تەن

(فی ضیقة اشباحنا سارت یھوی ارواحنا)

(لا یفترق اجناحنا کالطیر یشوی للوطن)

خۆزگەم بەوہی سہوداییہ ، سەرخۆشی شین و شاییہ

پیر و شیخ و وہفاییہ ساکن سالیك ئەھەر وەطەن

(یا صاح فانظر حالک من مالک مما لک)

(تقوی والا والک وابی لک من العدن)

(افتحسنوا بمفاعل وفاعل بالظلمات ؟)

(افتؤمنوا بخوارق وخالق الفلق الالسن ؟)

شیخی کەوابی (ماسوی) ، (مانعتوی) لە (ماغوی)

(ماینطق عن الھوی ، فاغتنم بالقلب الحزن)

(۱۹) ھامون : دہشت و دەر .

(۲۰) رہبەن : پیاوی ژنی نہہینابی .

(۲۱) (فانی فی اللہ) مەبەست (فنا فی اللہ) یە کە پلە یە کە لە (تصوف) دا .

(۲۲) (سیرز) دہشگونجی بہ (سەیر) بنۆسری .

شیخیکى ئاشنایى بى ، خودایى بى (وهفایى) بى
(توجه فاینما) یتته سه ما دار و دهوون

(۸)

ئەى دىل وەرە ھۆشيار بىه ھذا طريق العاشقين
مەھوى جەمالى^(۱) يار بىه ھذا طريق العاشقين
لەم لاوہ گرىه ي نای و نەى ، لەولاوہ خەندەى جامى مەى
ئاگر لە عالەم بەربدەى^(۲) ، ھذا طريق العاشقين
جاری لەچاوان بگرەخەو ، بگرىج بە نالەى نیمەشەو^(۳)
تایتتە دەر خورشیدی نەو ، ھذا طريق العاشقين
شۆرى^(۴) دىل و سۆزى دەرۆن ، زوخواى جەرگ و مەوجى خون ،
خوینى گەش و فرمیسكى رۆن ، ھذا طريق العاشقين
تادل نەسۆتئ دەم بەدەم ، فانتى نەبى سەر تاقەدەم
پەروانە قەط ناگاتە شەم ، ھذا طريق العاشقين
تا چاو و دىل خوین بار نەكەى ، قەطعی ھەمو ئەغیار نەكەى
فیکرى ویصالى يار نەكەى ، ھذا طريق العاشقين
عاشق دەبى مەستانەبى ، خاکی دەرى مەیخانە بى
ساقى لەکن پەیمانە^(۵) بى ، ھذا طريق العاشقين
گەر دىل گوشا بادى صەبا ، شەرحى دىل بۆ گۆل نەبا
عومرى عەزیزم چۆ بەبا ، ھذا طريق العاشقين

(۸)

- (۱) جەمالى (ح) حەیب و . ھوشيار (ح) ياشار .
- (۲) ئاگر ... (ح) ئاور بە عالەم بەردەدەى . (ن) ئەدەى .
- (۳) نیمەشەو (ح) نیتوہشەو . جاری (ن) جاریک .
- (۴) شۆرى ... (ح) سۆزى دىل و ئاھى دەرۆن ، زوخوا و جەرگ و جامى خوین . دیارە (خ) راسترە و زیاتر لە گەل شیتوازە کەدا دەگونجى .
- (۵) پەیمانە (ح) جانانە .

سوتا دهر و قنم سهر به سهر ، خوینین ^(۶) دلّه جان و جگر
 جیسمیکه بنی ئیسم و ئه نهر ، هذا طریق العاشقین
 دیسا ^(۷) له سهر عه هدی (الست) ، جامیک له جامان ^(۸) بگره دهست
 هه رتا ئه بهد مه خمور و مهست ، هذا طریق العاشقین
 دیوانه و ^(۹) سهودا سهرم ، کوژراوی غه مزه دی دولبه نرم
 دل پز له ئیشی ^(۱۰) نهشته نرم ، هذا طریق العاشقین
 چاوم به سۆزی دل ته ره ، دهر یایی ئاو و ئاوره
 مو طریب بلّی ساقی وهره ، هذا طریق العاشقین
 په روانه خوی ئاویته بهست ، فهرموی (چرا) ^(۱۱) مه خمور و مهست ؟
 وه صلّم به سوتان دیتته دهست ، هذا طریق العاشقین
 بولبول ده نا ئینیی چه زین ، گول دیتته عیشوه ^(۱۲) و پیکه نین
 بگری به سۆزی ئاتهشین ^(۱۳) ، هذا طریق العاشقین
 چی وهك (وه فایح) بهندهیه ؟ لهو باغی دل گول خهندهیه ؟
 بهو جامه ^(۱۴) خضری زیندهیه ؟ هذا طریق العاشقین ^(۱۵)

(۶) خوینین (ح) خوینی . دیاره (خ) راسته .

(۷) دیسا (ح) دیسان .

(۸) جامان (ح) جانان .

(۹) دیوانه و (ح) دیوانهیی .

(۱۰) ئیشی (ح) ئیش و .

(۱۱) ئاویته : خسته . چرا (ح) چرای .

(۱۲) عیشوه (ح) خهنده .

(۱۳) ئاتهشین (ح) ئاستین .

(۱۴) بهو جامه (ح) بو جامی .

(۱۵) شایانی باسه ماموستا گيو موکرییانجی رواله تی سهر له بهری ئهم غه زه لهی
 — به مه بهستی خزمه تی وشه ی کوردی — گۆزبوه و له باتی : « هذا طریق
 العاشقین » نویسیوه : « ئاوايه ريگای عاشقان » و له سهر ئهم شتیوه ی
 ماموستا گيو ئهم غه زه له ، ريگه ی (ستۆدیۆ) ی گرتوه ته بهر و به گۆرانی
 تۆمار کراوه .

پیتی واو

(۱)

ئەي رەفيقان وەر نه ياريم زۆر زەليلم دَل شكاو
 جان و دَل مەحرۇقى نارم ، ئاخ لە بۆ تېزىك^(۱) دراو !
 ئاخ لە بۆ تېزىك دراوان ، تۆرى دَل ، يىنايى چاوان
 مەرھەمى دَل كون كراوان ، مۆمياي^(۲) پىشتى شكاو
 كوا رەفيقىكى تەواو بى ، شىرمەرد^(۳) و دەستىلاو بى ؟
 صاحىبى چايى و پىلاو بى ، حاتەمى دەوران بە ناو
 زىز و زىو فيكر و خەيالىمە ، دايك و باب و مام و خالىمە ،
 دولبەرى صەد ماھ و سالىمە ، لازم و مەلزۇم كراو
 زىز و زىو بابى ھەتيوان ، غەوٹ و قوطبى ھىچ نەديوان
 ئاخ كە لە منىش بۆتە ميوان ، دين و دَل بۆي دانراو

(۱)

(۱) تېز : تۆبەرە = تۆبەرە ، شىتېكە وەك خورج وايە دەخريته سەر پىشتى
 گویدريز و بارى پەيىن و كۆتكە و كەرەسەي جۆت و كشتوكالى پى
 دەگويزدريته وە .

(۲) مۆميا : مادەيەكە بدرى لە برين و شكسته زۆ چاكى دەكاتە وە .

(۳) شىرمەرد : مەردى ئازا و نەترس ، يان مەردى ساليكى ريگەي طەريقتە .

ھەر ڪه پاريڪي دهينم ، ديتھ ڪوڻ جوڻشي گرڻم
 داده ٿيم ٿيمان و دينم ، ديمه ٿيڪلام (۴) و سلاو
 ديمه ٿيڪلام و سلاوان ، زيڙ و زيو بينايي چاوان
 راحه تي جهرگ و هه ناوان ، [گهر به سي !] (۵) بي ته واو
 چا و زيڙم بو وهه درين ، سويند و مصحافم له به رين
 خه نجر و شيرم له سه رين ، عاشقم عاشقي دراو
 عاشقم عاشق به زيڙم ، ٿهي خودا چاوان ده گيڙم
 پڙ بڪهي خورجين و تيرم ، دا منيش بيمه پياو
 قهه دهست دي طه رزي من بي ! صاحبي منداڻ و ڙن بي
 دهست مايه ي ڪير و گون بي ، روت و قوت و ڪس نه ماو ؟
 غه رقي ده رياي ري ايٽي ، مهستي توبه ي دوهه وايٽي
 عاشقي ميسڪين (وهه فايٽي) ٿهي خودا بيخه ي له داو !

(۲)

بو هه وائي زولف و دل چاڪم له روي جانانه بو
 ٿهو پهريشانيه هه مق ته قصير و سوچي شانه بو
 مودده تيك بو توري چاوم چو بو ، روڙم بيوه شهو
 روي درهخشاني له بهر زولفي پهريشان وا نه بو
 زولفي لادا هه به ٿومميد بوم ڪه روڙ ٿاوا بي بي
 مالي من ويڙان بو عومري من چو ، روڙ ٿاوا نه بو
 قهطره قهطره خويني چاوم يه ڪه دم ٿارامي نيه
 روڙيڪي بو ڪارواني عاشقان ٿاوا نه بو ؟

(۴) ٿيڪلام : ٿيڪرام ، قهه درگرتن .

(۵) ٿهوهي ناو دو ڪه وانه ڪه ٿاوا نو سراوه (ڪر بس) له دوايشيه وهه شتيڪ هه يه وهه (ها) وايه بوم ساخ نه ڪرايه وهه ، رهنگه (گهر به سه رها) بي .

وهك چرا سۆتام و روحمىكى به حالى من نه كرد
 جاريكى لوطفيك له لاي ئه و ياره بى پيروا نه بق
 زولفى لادا خالى روى دهر كهوت و هيچ روى پى نه دام
 شه و چو ئه ستيه ي به يان هات ، رۆژى من پهيدا نه بق
 له وحي مه محفوظم له بهر چاوى به صه دىل خوينده وه
 غه يري بيمارى نه صيبي عاشقى شهيدا نه بق
 به ستيي زنجيري زولفى تۆم نيگاهى ! رحمه تى !
 ئه ي طه بيبى ميهره بان ! ئامان دلم ديوانه بق !
 يا نه خوشى چاوى تۆم يا بى قهرارى زولفى تۆ
 عاشقى بى چاره قهط بى دهر د و واوه يلا نه بق
 وا به دهر دى چاو و داغى زولفى تۆ حالم نيه
 وهك نه خوشيكي په ريشان چى گوتم هيچ وا نه بق
 په زپه زى ئه وراقى دىل پىر خوينى وهك گول كرده
 دهفته ريكه پىر له خوين ههر ئه و بق چى تيدا نه بق
 قهط به چاوى سوك ته ماشاى رهند و روتيكى مه كه
 ئه ي به سا (۱) ئاوري نيهانى موهليكي صه د خانه بق
 ههر ده ميكي مهظه رى ديدارى وادى (ايمن) ه
 خو ته جه لالا مونحه صير بو سينه يى سينا نه بق
 باغه بان بو خوئ كه هات ئارايشى گولزاري دا
 خارى (۲) ميسكين تۆ بلئى چ بكا گولى ره غنا نه بق ؟!

(۲)

(۱) ئه ي به سا : ئه ي زۆر .

(۲) خار : دىك .

ئەي فروغى^(۳) ظولمەت و تور! تۆ و چراغى دىن و دل
 رەحمەتى! وەبزەنە ئەم ويرانە ھەر ئاوا نەبۆ
 گول بەبا سونبول بە تاراجى خەزان چۆ عاقىيەت
 ھەچ^(۴) گولتيك لافى لە رەنگ و بۆت نەدا رسوا نەبۆ
 گەر ئەتۆ لوطفيك بفرمۆى بى زوبانى من بەسە
 مەيلى تۆ بۆ وەر نە ئادەم عالمى ئەسما نەبۆ
 تا بە ئاھ و ئالە نە گرى فەيضى رەحمەت زەحمەتە
 بى نەسيمي بەرق و باران جۆششى دەريا نەبۆ
 شای گولان، سولطانى خوبان، ئەمشەو ھات دامەن کەشان
 روژ و شەو، خورشيد و ظولمەت، گەنج نەبۆ ويرانە بۆ
 بانگى توشا توشى ساقى، دەنگى موطريب، سەوتى تار
 قوتى جان، رۆحى رەوان، ئارامى دل قەط وانەبۆ
 دل بە دولبەر، جان بە جانان، شاد و خورزەم^(۵) کەف زەنان^(۶)
 وەصلی بولبول، بەزمى گول، شایى شەم و پەروانە بۆ
 خالى گوشەى چاوەکەى فەرمۆى: (وەفایى) پیت بلیم:
 تا نەبۆمە خادیمی مەيخانە کارم چا نەبۆ!

(۳)

شەھیدی خەنجەرت ئەو روژە عومرى جاويدانى بۆ
 مەلئ پەروانە خو سۆتاو، مەرگى زیندە گانئى بۆ!

-
- (۳) فروغ: روناكى روژيان ئاگر.
 (۴) لە دەسنۆسە کەدا (ھیچ) نۆسراو، بەلام بەلامووە ھەلە بۆ و (ھەچ) واتە: (ھەرچی) راستە.
 (۵) خورزەم: کەیفخۆش و زەوق و شادى.
 (۶) کەفزەن: چەپلەپلەندەر.

به تیری خو له عالم بووه چاوت ، نهی شهیدتیم ،
 له کن خوی نهو فره نگی زاده عینی ناتوانی بو !
 سهر و مالی به بیدادی چه بهش پاماله ، نهی صهده حیف !
 شههی حوسنت که دایم چهتری سونبول سایه بانی بو
 له بهر ته تیری خه ندهت من که سوتام بهو دمه زانیم
 به لایی خهرمه نی من هر چ بو بهرقی یه مانی بو
 به خوژی و ده کو پهروانه من سوتام و نه مزانی
 نه وهی ئیمه ی به داوی خست ئیلتیفاتی سهر زوبانی بو
 به بهدمهستی دهرسیم بیته دیوانی خودا فهریاد !
 که سی وهك من شهیدی چاوه کانی نیکنه زانی بو (۱)
 نه من نهو روژه لیم مه علوم بو که عبهی دین و دل گیرا
 که وهك طابوری هیندو له شکری نه گریجه سانی (۲) بو
 له بی گول ، زاری گول ، نه ندای گول ، روخساری گول ، بهر گول
 هه تاکه ی من بلیم : سهر بهسته جهل لادم فلانی بو ؟
 به هر سیجریکی بو هر وهك (وهفایت) کوشتمت ، ئاخر
 نه گهر نه ندازه بی نازت ، نه گهر نامیهره بانی بو

(۴)

گوئیکم بو له دونیادا شکوفه ی باغی رمعنایی
 له داغی په رچه می شیوام له تیو بازاری ریسوایی

(۳)

(۱) له (ه) دا ئهم شیعره ههیه که له (خ) دانیه .

(۲) سان : چهك و که ره سه ی شه ر .

(وه فايح) من شهيني قوڻي^(۵) چاوبازاني شاهان بوم
 نه سيري دهستي گول دهم ، سهر و بالا ، ماهر قيانا بوم
 گههني بولبول ، گههني طوطي ، گههني مورغي غهزه لخوان بوم
 به نوم ميدي غهزيك^(۶) — دور له چاوم — پيري كه نعان بوم
 به جاري مالي ويرانم نه ويشم چو نه ميشم چو !

خوداوه ندا خوداوه ندا ! په شيمانم په شيمانم
 به كاري ناخيرت ناييم عهجهب نالوده دامنم
 به باري مه عصيهت شهرمندهم و^(۷) چاو پز له گريانم
 نه دينم بو نه دونيا گهر نه كيشي خط به ديوانم^(۸)
 به جاري مالي ويرانم نه ويشم چو نه ميشم چو !

(۵)

نه ي له سايه ي سهر ي زولفت به نيگا وو خهط و رو
 به سته ي داوه ، چ طاوسه ، چ شه هبازه ، چ قو
 مه ستي نه و تير گسه كالم ده گريم بو له بي تو
 شيشه بو جامي شهرابم ، كولي گريه م له گه رو
 مه مده بهر حلقه يي نه و زولفه له سهر ماچي دهمت
 له طه نافم مده مه مكوژره له سهر هيچ و نه بو
 تيك نه چو قهط سهر ي زولفت له هه ناسه ي دلي من
 دو كه لي نه و شه مه هه رگيز به نه فسه واوه نه چو

(۵) قوڻي (ح) قوقو . شاياني باسه له (خ) دا له باتي (قوڻ) ، (قوض) نوسراوه .

(۶) غهزيك (ح) غهزاليك .

(۷) شهرمندهم و (ح) شهرمندهو .

(۸) به (ح) له .

له دو زولف و سه ری کولمانی عهجهب ماوم ئه من !
 راسته ئهو توره به لا تور نيه دو سایه له رو
 ومه به و ئیرگسه ساقی - به فیدای گهرده تتم -
 نهفه سی بینه وه گهردهش به وه فای جام و سه بو^(۱)
 عاریض و زولفی به خهنده به (وه فایچی) ده فروت
 گول به تا ، نافه به خهرمه ن ، دورر و شه ککهر به قوتو

(۶)

به چاوان غه مزه وو ئیما مهفه رمو
 به قه تلی عاشقی شهیدا مهفه رمو
 ئه من کوشته ی جه مالی تو م ، عه زیم ،
 له باغی (جنة المأوی) مهفه رمو
 ئه تو موسو نبول و رو ئافتابی
 له حوسنی طه لعه تی له یلا مهفه رمو
 ده لئین : فه رمو ته بمکوژی به ناحق
 که تو سولطانی حوسنی وا مهفه رمو
 دو چاوم ، دور له تو ، طوفانی خوینه
 له مه وج و جو ششی ده ریا مهفه رمو
 دهمت وایینه ، قیله م ، تو ی طه بییم
 به ته شریفی ده می عیسا مهفه رمو
 من و یه که له حظه شهو ئارام و تاقت !
 له دوری ماهی شهو ئارا ؟ مهفه رمو

(۵)

(۱) سه بو : کوپه ، جه ززه . کوپه ی شه راب .

بۆ خۆت بىمكۆڭرە نەك بەو چاۋە مەستە ،
 بە جەللادانى بىن پەروا مەفەرمۆ
 (ۋەفایى) عاشقى ئەندامى تۆيە ،
 شەھىدى قامەتى طوبىا مەفەرمۆ

(۷)

ئەي ما يەيى سەد فېتنە بە دۆ ئېرگىسى جادۆ
 ئەي حوققەيى (۱) زولفت رەسەنى گەردەنى ئاھۆ
 ئەي دەستە گۈلى باغى بەھەشتى بە مەلاھەت (۲)
 ئەي بوستە دەم و سەرۈقەد و سىلسىلە گىسو
 خەط سەرشكەنى (۳) زولفى لە ئازارى دلان کرد
 گەر تەرىيەتى داۋە فەژەنگ چىن بە خەطا چۆ
 رۆژ بۆۋە كزەي با لە خىبابانى گولانزا
 زولفى بە ھەناسەم كە لەسەر عارىضى لاچۆ
 فەرمۆي : ۋەژەزم لەو غەرەضى پىر مەرەضى تۆ
 رازى مەرەضى چاۋى كە پىرسىم لە ئەرەسطو
 خەندەي دەمى تۆ بۆيىن شىفای دەردى دلانە
 پەرۋەردە لە گەل گول شەكەرە گەۋھەر و لولتو
 ئەو خالە چ شىرىنە لە ئىتو حوققەيى زولفت
 نەمدىۋە سۈھەيلى يەمەنى يىتە تەرازو (۴)

(۷)

- (۱) لە دەستۈسەكەدا نوسراۋە (حقە) كە بە (حوققە) دەخوینىرېتەۋە ،
 بەلام رەنگە (حەلقە) بىن .
 (۲) مەلاھەت : جوانى .
 (۳) شكەن : چىن .

تۆرەنجه مەبە كوشتنى ئاسانە (وەفایى)
بەو غەمزە ئىشارەت بکە ، بەو چاۋە بفرمق

(۸)

عەزىزم رۆحى شىرىنم لەمن بۆچى ^(۱) كەنارى تۆ ؟
وەرە سەر هەردۆ چاۋى من كە سەروى جۆييارى ^(۲) تۆ
لەسەر چاكى گرىبانت سەبا شىت بۆ وە كىوان كەوت
كە رىيى ^(۳) كەوتە خىابانى گول و باغى هەنارى تۆ
نەخۆشى چاۋەكانت بۆم و خەندەى تۆ سەبۆرى دام
شىفایى بيمارى خۆت دا ، گولشەكەر بارى لە زارى تۆ
لە لايتىك ^(۴) تارە داۋى دل ، لە لايتىك مارە قەصدى سەر
چ سىحرىكە ؟ عەجەب ماوم لە زولفى تارو مارى تۆ !
خەطت هينا ^(۵) جەمالت پىن نەما ، كوا رەونەقى خالت ؟
فەزەنگى هات و كەعبەى گرت و مەهدى چۆ لە شارى تۆ
رەگ و ريشەى دلەم هەر دەنگ و نالەى عىشقى تۆى لىدى
بلى موطريب ، وەرە ساقى ، سەراپا بۆمە تارى تۆ

(۴) خوش ئەوہیە مامۆستا (گىو) زیاد لەوہى دەسكارى وشەى فارسى و
عەرەبى و كوردى كردوہ ... چۆنىش ئارەزوى كردبى وەهاى گۆزبون
وہك لىرەدا (سۆھەلى يەمەنچ) كردوہ بە (سۆھەلى سەقزى) ! .

(۸)

- (۱) بۆچى (ف) بۆچ وا .
(۲) جۆييار : گۆج جۆگە ، كەنارى جۆگە .
(۳) كە رىيى ... (ف) كە دى گۆشەى خىابانى ...
(۴) لە لايتىك (ف) لە لاين . لە هەردو جىگاكا دا هەر (لەلاين) يە .
(۵) هينا (ف) هات و .

به چاوت كهوتووم ، بۆ زارى تۆ ئاگر له من به ربۆ
 سوپه ندم^(٦) هەر بستۆتیم چاكه من بۆ چاوه زارى تۆ
 كوتم : شیواوه زولفم چاوه كهت به لكو عیلاجم كا !
 ئیشاره ی وایه و [٠٠٠ !] وایه داغداری تۆ
 نهخۆشی چاوی تۆم بیهودیه دلداری یی خالت
 به ئیفلاطون عیلاجی نای — بالله — دهرده داری تۆ
 چه مالت ئاهی من گرتی خه طی سه بزت به سه ردا كهوت
 چه من رابرد و سه رما هات و تیک چۆ نه به هاری تۆ
 نیگاهی کرده من هه ستاوه زولفی خسته رو^(٧) فهرموی :
 قیامهت هات و ، روژ گیرا ، (وهفایت) هەر خوماری تۆ^(٨) ؟!

(٩)

ئە ی جه ننه تی عه یشی ئە به دم ری گوزه ری تۆ
 تۆری نه ظه رم تاجی سه رم خاکی ده ری تۆ
 به و قامه ته خال و خه طی رو ی تۆ كه ده بینم
 هەر گولشه نی فیرده و سه به نه خلی شه جه ری تۆ
 سه روی سه هج^(١) — قوربان ! — ئە گەر ئازاده ئە دی بۆچ :
 بادام و گول و سونبول و نه سرینه به ری تۆ ؟
 ده ره وشێ له ئیو زولفی ره شت ئاره قی گه رده ن
 خو هەر شه وه په یدا بۆ ستاره ی سه هه ری تۆ ؟!

(٦) سوپه ندم : ئە سپه نده ر . گیایه كه بۆ چاوه زار ده یستۆتین .

(٧) رو (ف) رو ی .

(٨) ئەم پارچه له (ف) دا شه ش شیعه ره .

(٩)

(١) سه هج : جوړیکه له داری سه رو .

نازانم ئەتۆ چى بە لەب و قامەتى شيرين ؟ :
 غونچەى شەجەرى ، يا نه گولئى نه شەكەرى تۆ ؟
 ئەو چاوه كهوا مەسته به حوسنى روخى زىيا
 داخۆ چىكا فیتنهى دەورى قەمەرى تۆ ؟
 تۆخودا دەمه كهت دەرڤه له تۆ طوژژە بزەنم :
 تامى چىيە شەو حوققەيى شير و شەكەرى تۆ
 خۆ صەيدى حەرەم قەتلى حەرەمە ! ئەدى زولفت :
 كافر كه نه بۆ بۆچى منى كوشت لە دەرى تۆ ؟
 ئەو رۆژە به زوننارەوه من چۆمە خەرابات
 زولفت منى كيشا به ئىشارەى نه ظەرى تۆ
 بۆ من كه نه بۆ وەعدەيى دیدارى جەمالت
 چىكەم له به هەشت و نه ظەرى حۆر و پەرى تۆ ؟
 قەد گول به روخى تۆ نه بوه ، سەرو به بالات ،
 سەرويكە رهوان به خشە گولئى سىنبەرى تۆ
 بۆ قىلەيى لاژۆته هەمو سەيى (وەفایى)
 عومرەم به خودا عەينى صەفا وا له دەرى تۆ

(١٠)

پەنجەى له حەنا به ستوه — ئايا — گولم ئەمژۆ ؟
 دەستى له دلئى كوشتەيى خۆى خستوه [ئاخۆ !] ؟
 باكم دل و رۆحم نيه ، تۆ زىز مەبه قوربان !
 ئەو رۆحه به سەر گەردى سەرت بۆ [وەرەوه تۆ !]
 پەيوەسته غەريقى ئەنەرى ئاتەش و ئابم
 بۆ ئابى روخت سینه مه وهك مەجمەرى پشكو

تۆ بی و سهری خۆت مه مخهره زیندانی جودایت
 خویتم نیه ها بمکوژه بهم خه نجهر و ئه برو
 بولبول صیفهت ههر له حظه له دهوری گولی زارت
 نالینمه هه ی رو ! دله کهم رو ! گوله کهم (۱) رو !
 بۆچی نه گریم ههر دهمه بۆ حالی (وهفایت)
 جان خهستهوو ، دل عاشق و ، دلدار جهفاجۆ

(۱۱)

سهراستان خهراستانه ئیمرو
 بههاری عهیشی ههر زستانه ئیمرو
 به زهردی پایزی رهنگم دیاره
 به خالی رۆته تابوستانه ئیمرو
 ژیاانی عومره کهم بی تو زیانه
 گوستان بۆم به خارستانه ئیمرو
 تهواوی زینده گانیت بی وجودت
 سهراپا وهك قومارستانه ئیمرو
 که نارستانی عیشقت بۆ (تجمل)
 ئهویستا نهوعی شارستانه ئیمرو
 ههتاوی خاکی گهرمیتت به من چی ؟
 له بۆ من ههر وهکو کوستانه ئیمرو
 گولی من بی نهظیره تو ته ماشا
 ویلایهت پاکی باغستانه ئیمرو

(۱) له (خ)دا به ههلهی نوسهر له باتی (گوله کهم) (گولم) نوسراپو ، ئیمه راستمان کردهوه .

خه ده نگت کاری ئەژماری به میقات
هەمو میشه و چنارستانه ئیمزۆ

(وهفا) مه‌ظلقومی به‌یروته به‌روتی
هەتیوی شاری کوردستانه ئیمزۆ^(۱)

(۱۱)

(۱) ئەم پارچه‌ ته‌نها له (ه) دا هه‌یه‌ ئەمه‌ش یه‌که‌م جاره‌ نازناوی (وه‌فا) له‌
باتی (وه‌فایح) بنۆسری و دۆ شاعیری که‌ی کورد هه‌ن نازناویان (وه‌فا)یه‌.
یه‌که‌میان هاوچه‌رخه‌ و له‌ ناوچه‌ی مه‌هابادی ئیتران ده‌ژی . دوه‌م :
شیخ عه‌بدله‌رحمانی طالهبانی ، ئەم زاته‌ش نازناوی (وه‌فا)ی بۆ خوی
هه‌لبژاردوه‌ و شیعری زۆری فارسی هه‌یه‌ به‌لام شیعری کوردی ئەم
شاعیره‌م نه‌دیوه‌ . جا نازانم ئەم پارچه‌ شیعره‌ شیعری یه‌کێ له‌م دۆ
شاعیره‌یه‌ ، یان شیعری (وه‌فایح) یه‌ و ئەم ته‌نها جاره‌ ئەم نازناوه‌ی
به‌کاره‌یناوه‌ !(*)

* هیچ گومانم له‌وه‌دا نیه‌ ئەم شیعره‌ هی وه‌فایح نیه‌ و ره‌نگبێ ته‌واو ویده‌چی
ئێ عومهری وه‌فا بێ که‌ ئیستا له‌ بۆکان ده‌ژی به‌ بزوا‌ی من ده‌رباوێزری
هه‌یمن
باشتره‌ .

پیتی هی

(۱)

له سه ر رۆت کاذیهی زولفت وه لابه
که صادق بچ طولوعی ئافتابه (۱)
دل و دین هه رچی بۆ قوربانی تۆ بۆ
هه تاکه ی ئیدی (۲) ئهم ناز و عیتابه ؟
بلا به و رۆژه نیلۆفه ر بسۆتی
به مهرگی من سه ری زولفت وه لابه
له عه کسی عاریضت فرمیسکی چاوم
گولای رۆته ههم خۆنابی نابه
وه ره بنوینه خۆت بمکوژه قوربان
به دینیك کوشتنی عاشق تهوابه

(۱)

(۱) له دۆ وشه ی (کاذیه) و (صادق) دا ئیشاره به زاراویکی شه رعی ده کات ، که بۆ (فهجر) به یانی به کار ده هینن و ، ده لێن : (فهجری صادق)،
یان (فهجری کاذیب) ، له کاتی فهجری کازیدا ئاسۆ هه ندیک رۆناک
ده بیته وه و دوا یج تاریکیاییه کی به سه ردا دێته وه . (وه فایج) زولفی
خۆشه ویسته که ی به و تاریکیاییه شو به اندوه .

(۲) ئیدی : ئیتر .

وهره بنواژه به زمی عالمی دل
 چ خوش دهوری که هوشیاری خه را به !
 نه گهر چی ناله یه هر شهوق و ذهوقه
 نه گهر چی گریه یه عینی صه وابه
 به نالینی دلی سوتاوی عاشق
 هه مقو هر نغمه یی چه نگ و روبابه
 به چاو و گهردهن و روخساری ساقی
 هه مقو هر شاهید و شه مع و شه را به
 کو تم : با قیمه تی وه صلت به دل بی
 به ماچیکیش له زاری خوت ره زا به
 که چی فهرموی : دلت نه شکین (وه فای)
 نه وه سه و دایه (۳) ، زهر زیکیش حیسابه

(۲)

به لیوی تو به چاوی تو که وا هر مه ست و سه ره مه ست
 عه زیم تا به که ی نه م خهسته یه هر مه ست و سه ره مه ست ؟
 له قوبیه ی سینه سوتاوم دل به وه ناره پر ناره
 بروی په یوهسته خستومی منی وا خهسته په یوهسته
 به ئاه و گریه یی من پیکه نی ، وه که به رق و باران بی !
 به هاران پوسته خه ندان بی به ناز [ئاهسته ئاهسته !]
 هه تا زنجیری زولفی تو م هه بی هر شاد و ئازادم ،
 سه رم هر داوه به و داوه ، دل به پا بهسته به و بهسته

(۳) سه ودا : مامه له و کزین و فروشتن و ، شت گورینه وه .

به‌لین راسته گه‌رده‌ن که‌چم بی رستی ده‌ستی وی^(۱)
 قه‌لاده و رسته بو من په‌رچه‌می ئه‌م سه‌روه نه‌ورده‌سته
 قه‌د و قامه‌ت قیامه‌ت قه‌د قیامه‌ت تا بلین قامه‌ت^(۲)
 برؤ ئه‌ی تازه گول ده‌سته ده‌میکی هه‌سته راوه‌سته
 بیارینه گول و نافه به‌خنده داغی باغانه
 سه‌ری زولفت که‌دهم به‌سته له‌دهم به‌سته ئه‌مه به‌سته
 (وه‌فایتی) مه‌جلیسی گه‌رمه چ خوشه‌بی و ساقی بی
 وه‌کو گول ده‌سته بد‌گیرئی به‌دل له‌ده‌سته به‌ده‌سته

(۳)

سه‌رگه‌شته‌و و شیواوه وه‌کو سایه له‌دوته
 گویا سه‌ری زولفت وه‌کو من عاشقی روته !
 زه‌نگیی و فه‌زه‌نگیی صه‌فی کیشاوه به‌قه‌تلم
 غه‌مزه و موژه دین بو دلی دیوانه به‌جوته
 یاقوتی له‌بانت به‌که‌رم بینه ته‌به‌سسوم
 بو ته‌ن ئه‌وه‌ته قووه‌ت و بو دل ئه‌وه قوته
 تورانییه‌ عالم که‌له سایه‌ی سه‌ری زولفت
 سایه‌ی سه‌رته سایه‌یی مولک و مه‌له‌کوته
 هه‌رچی هه‌یه جه‌ننه‌ت به‌گول و نافه نه‌نازی !
 عه‌کسی روخ و عه‌طری شکه‌ن و تایه‌کی موته

(۲)

- (۱) رست : په‌تی زنجیرکردنی سه‌گه و تانجی .
 (۲) ئه‌م نیوه شیعه‌ ده‌گونجی ئاواش بنوسری :
 « قه‌د و قامه‌ت قیامه‌ت به‌ ، به‌قه‌د قیامه‌ت بلین قامه‌ت »

غافل مه به بۆ رایطه یی گهردهن و چاوی
مه ی بگره (وه فایح) که ئه مه جام و سه بۆ ته

(٤)

دل ده نالی دهم به دهم سۆتاوی تاوی فیرقه ته
بولوله بۆ رۆیی گۆل دل پز له داغ و هه سه ره ته
چاو پز ئاو و ، دل پز ئاور ، دل به دوله ر چاوه رۆ
ئهی خودا ده ردی جودایی چه ند گران و زه حمه ته !
روح له سه ر لیو چاوه رۆیتم ئهی ته جه لای توری طور
هینه جارێک خۆت به دل بنۆینه ، مه رگم هه سه ره ته
ره مز و غه مزهی یه ک نیگا هت قه لبی کون کون کردووم
بۆمه جیی ده ست زۆری تورکان ؛ بۆیه جه رگم له ت له ته !
داغدار ی ئه لفی بالات با له رۆت مه حروم نه بی
من که فیلی وه صلی جه ننه ت هه رچی ئه هلی وه حده ته
زولفی له رزاند که و تنه سه ر رۆ شادمان فه وجی دلان
قه ط له دۆزه خدا ئه به د نین ، جه ننه تین ئه و ئومه ته
قه ط چ ده رگای وا نیه عالی به شه رطن بچمه وه
با هه زار جورم و خه طا [باز یار !] له سه ر رۆی زه حمه ته
چاوی بازی کوشتمی ، خه نده ی به ناز هینامیه وه
صه د که بیمار و نه خۆش بی پیکه نینم شه ره ته
با حیجاییکم نه مینی لاده تاری زولفه کان
تا به که ی دل نامورادی وه حده ته له و که ئره ته
گۆل به دهم بادی صه باوه پیکه نی ، خۆش بۆ جیهان ؟
یا له ته ئیری هه ناسه م عه طری به رقی خه نده ته ؟

چاوه کهت با [امکه !] خهط هات و به من روحمی نه کرد
ئاری ئاری مهردومی نه و کیسه^(۱) ههردون هیممه ته؟!

من په ریشانم له بهر زولفت به رۆدا که و تووم
زولف و رۆی تو سونبول و گۆل ، یا که^(۲) تۆر و ژولمه ته ؟

ئهو بوتهی سهودا سهری کردۆم به زولفی بێ میثال
چاو غه زال ، بالا نیهال ، ئه برۆ هیلال ، گۆل وهجنه ته^(۳)

ئهو گۆلهی شهیدا دلێ کردۆم به لیوی شه ککه ریتن
عه بهرین مق ، نه ستهرین بو ، لاله رو ، مه هه جه بهه ته

بو روخی تۆ رو به ئه برۆ وهك موژهت دهسته و دوام
ئهی چرای میحرابی ئه هلی قبیله روژی رحمه ته !

بو جه مالی تو منیش وهك زولفی سه رگهردانی تۆم
ئهی چرای ئیسلام و کافر وهقتی مهردی و مروه ته

مردم و نه مزانی ئه و ئاورهی منی سقوتاند چپۆ
حاصلی سهیر و سلوکی عاشقان هه رهیره ته

مردم و هه رگیز نه گه یسه قبیله یی طاقی برۆت
ئاخر ئه ی قبیله ی مورادان تا به که ی ئه م هه سه ره ته ؟

یار ئه و به یعی و یصالی رۆی له گه ل تۆ کردوه
جه ننه تی داوه به رو ح ، نامه رد (وه فایح) ! فرسه ته !

(٤)

(١) مهردومی نه و کیسه : مرۆی هه تیوچه و تازه بیا که و تو .

(٢) یا که : یان ، یا . (که) لیره دا یان زاراویکی تاییه تییه ، یان له بهر کیشی
شیعه ره که هیناویه .

(٣) وهجنهت : کۆلم .

ئەر ئى ئى زولفە كەت سەر تا قەدەم ھەر ھەلقەو و بەندە
 چ داوئىكە كە ھەر داوئىكى بەندى صەد خىرەدەندە ؟
 كە تۆ ھاتى بە گولشەندا لە شەرمى زولف و روى تۆ بۆن
 وەنەوشە و گول سەراسەر غەرقى خوئىن ، مات و سەر ئەفگەندە
 خودايا ئەو جەمال و قامەتەى دۆر كەى لە چاوى بەد
 درمختى گول لە نارنج و گول و بادام پەيوەندە
 كۆتم : قوربان زەدەى چاوم ! شىفای دەردم چىيە بىدە ؟
 دەمى خۆى كرده غونچە و پىكەنتى فەرمۆى : كە گول قەندە
 بە خەطپىكى شەكستەى زولفى رىحانى لەسەر عارىض
 لە مەعنای ئاتەش ئەم طۆمارە شەرحى زەند و پازەندە (۱)
 لە عىشقى تۆ ھىلاكى ئەو دلەى دىوانە دۆ چت بۆن :
 وەك ئاھۆ چاۆرەش و وەك غونچە زارى پىز شەكەرخەندە
 لەژىر بارى غەمى زولفى خەطى ھات و رەھای كردم
 ئىلاھى قەد جەوانمەردان نەكەى داماو و دەرمەندە (۲)
 (وەفایى) ھەرچى بىي ، ئاخىر ، ھىلاكى چاوەكەى خۆتە
 بە چاوى سۆكى مەنواژى مەلىي : مەيخوارە و و رەندە

(۶)

تۆ سەرى زولفى بلاوت زولفى خاوت بامەدە
 جىي دلم سەودايىيە ، چى دى دلم جزيا مەدە !

(۱) زەند و پازەند : دۆشەرحن لەسەر ئاویستا .

(۲) دەرمەندە : داماو و بىي جىگە .

من که بیت نازیم وهره روحت هه بی نه شکئی دلم
 با بینای که عبه نه زوخن — چاوه کهم — لیم لا مهده
 عاشقی زولفم به روح و دل نه من جویایی تو
 خیری خوته دست له سینهی مهربدی خوش سهودا مهده
 هه مده می من خاکی گوشه و [لیوی تهعلیمی دهدام !] :
 عیش و نوش و کونجی ته نهایی به روی دونیا مهده
 شه و قهرارت دا له سهر زولفت به دل شاد به تو
 لا مهده زولفت وهفات بی ! وهعهدی فهدا مهده
 با قیامت را نه بی ، با روژ نه گیری — چاوه کهم —
 توند مه به ! هه له مهسته بی ! سونبول به روی گولدا مهده !!
 [چت له ذهوقی دینی دولهر داوه ! بو به دینی خوت ؟ !]
 تا بمینی دهم له وهصلی ئاتهشی سیتا مهده
 مهرگی من ساقی دلم بگره دهمت وایینه وه
 یا کهرهم که جامی له بریز ، یا شهرابی وای مهده
 نیوه سوتاوم نه مان بی [بهس مه که] ^(۱) نهی تارزن :
 یا وهفات بی ، یا جهفایی عاشقی شهیدا مهده
 نهی (وهفای) هینده خوین مه گری له روی ئارامی دل
 گه وهه ری تو وای له کن تو ، خوت به دهم دهریا مهده !

(۷)

روژی طهره ب و وهقتی گول و فهصلی ^(۱) به هاره
 یاران گوله کهم کوا که دهمی بوس و که ناره

(۶)

(۱) نه می نیو دو که وانه که به (سل مه که) ش دهچیت ، به لام ته و او بوم
 به لالا نه کرایه وه .

گولزاری ئېرەم ، سۆرەتى غېلمان ، قەدى طوباً
 گۆشەى چەمەن و ، رۆيى گول و ، پايى چنارە
 بنواژە لە ئېو حەلقەيى زولفى سەرى کولمى
 دۆ رۆژى درەخشانە لە ئېو دۆ شەبى (۲) تارە
 ھەر لەحظە کە دى پېندە کەنى حەقمە کە بگريم
 پشکوتنى گول مایەبى (۳) بارانى بەھارە (۴)
 بۆچى نەگريم کوشتەيى سەد غەمزە خەدەنگم ؟
 مەن يىک و نىظامى حەبەشى زادە ھەزارە
 بەو زولف و موژە مەمکوژە ھەر دەم بە جەفایى
 جارئى لە طەنافم مەدە جارئى لە قەنارە
 بەو قامەتە حەيرانى شەکوفەى قەد و بالام
 قەد نارەو ھەنى باغى گولان باغى ھەنارە
 سۆتاوم و شىواوم و سەودايى يو مەستم
 بەو عارىضە بەو پەرچەمە بەو چاوە خومارە
 گول دەستە ، نىگەھ مەستە ، دەھەن (۵) پوستە ، گول ئەندام
 زولفى کە ھەمۆ داوى دلى عاشقى زارە (۶)
 بەو دۆ مەمە زولف و روخى تۆ نۆبەرى سەرون
 ھەر عەطرە بەتا ھەر گول و نارنجە بە بارە

(۷)

- (۱) ۋەقتى : لە (ن) دا (ۋەقت) و (فەصل) ھەريە کە لەجیى ئەوى تر دا يە .
- (۲) شەبى (ح) شەو .
- (۳) مایەى (ح) عىللەتى .
- (۴) ئەم شیعەرە لە (خ) دا نیە .
- (۵) مەستە دەھەن (ح) مەستەى مەن . ديارە لێرەدا (خ) راستە .
- (۶) ئەم شیعەرەش لە (خ) دانیه .

پر سیم : چیه ته بخاله^(۷) له سهر ټه و له به ؟ فهر موی :
جی ماچی (وه فایح) ټه وه نیشانه یی پاره

(۸)

دولبه را ! تو بی و سهری زولفت به عاریض وا وهره^(۱)
کې ده لې ټاخر که شه و بی روژه ، روژ بی سیبه ره ؟ !
تا به دل توری عوزاری توم نه دی زارم نه دی
ذهرزه^(۲) مه علومه که شه و هه لې له گوشه ی په نجه ره
عاشقی بهرگی گولم ، ټه و ماره بگره باغه بان ،
روحه که م ! یه غنی : که کولمت یینه زولفت لابه ره !
حلقه یی زولفی به باری خسته بهرده م دولبه رم
یه غنی عه نی عه نهرم به و نوقطه ټه مرؤ غه مبه ره
هر دؤ زولفی خسته [!] دهم شاهیدی رو دا بلین
میمی (بسم الله) له جه ننه ت عه نی شه هد و شه ککه ره
خه ططی بهر زولفی په ریشانی به موژگانی ده لې :
پادشای حوسنی شکا ، توژی شکسته ی له شکره
طاقه ټه بروی تو به خوین ریژی به دؤ زولفی سیاه
خه نجه ری ذی جه وشه نه عیشوه و ئیشاره ی جه وه ره
تو که ټاوینه ی دلم مه شکینه بنوینه ویصال
با هه ناسه م نه دگری روت واوه یینی چانه ره

(۷) ته بخاله (ح) ټه وخاله . ته بخاله : تیمسک .

(۸)

- (۱) (واوهره) له (خ) دا به (داوهره) ش ده چیت و معنایشی نازیک نیه .
(۲) (ذهرزه) (نوخته ی (ذ) که به سهر (ر) که وه نوسرا بو ؛ به لام من به هه لمه زانی .

چاوه کهت وا ته‌شنه‌یی خوینه به موژگانی سیا
 بو هیلای من ده‌لایی مه‌ستیکه ده‌سته‌وخه‌نجه‌ره
 قیله گۆزای (وه‌فایتی) عاشقی صادق نه‌بی
 بن صه‌فای دل — عومره‌که‌م^(۳) — نه‌و سه‌عیه هر ده‌ردی سه‌ره

(۹)

نه‌ی خوش‌خه‌به‌ر نه‌سیمی سه‌هر په‌یکی عاشقان
 نه‌ی قاصیدی نیازی هر ئاواره وا وه‌ره
 دیدهم بیتنه هر وه‌کو دۆ چاوه پز له خوین
 سینهم بیننه هر وه‌کو کوره‌ی پز ئاواره
 گهر ئاوی سه‌یلی دیده نه‌بی سیننه سۆتوه
 گهر تاو و جۆشی سیننه نه‌بی دیده (مضطره)
 سۆتاوی تاوی سینهم و [غرق و !] ئاوی چاو
 لوظف بفرمۆ چاره‌یی له‌و ئاو و ئاواره
 وه‌ك (نه‌هری) چاو و مه‌شه‌له‌یی دل بزۆ به‌تاو
 بو و دولبه‌ره که گولبه‌ره په‌یغامی دل به‌ره
 (نه‌هری) که جینگه‌ییکه هه‌مۆ خاکی سورمه‌یه
 نه‌هری که جه‌ننه‌تی گول و ، گول‌ئاوی که‌وئنه‌ره
 نه‌هری غوباری عه‌طره بوخاری بوخوری رۆت
 خاکی ته‌زی که وشکه هه‌مۆ میشلکی نه‌دغه‌زه
 نه‌هری وه‌هایه با له گولآو و گول‌ئاو ته‌شی
 عه‌نهر فروشه خاکی له که‌وئنه‌ر موخه‌مه‌ره

(۳) عومره‌که‌م) بو دۆ مانا ده‌ست ده‌دا . یه‌که‌م : خیطاب و قسه‌کردن بن
 له‌گه‌ل خوشه‌ویسته‌که ، واته : عومره‌که‌م ! جه‌یاته‌که‌م ! بن صه‌فای دل
 نه‌و سه‌عی و هاتوچۆیه هر ده‌ردی سه‌ریه . مانای دوهم نه‌وه‌یه :

نه هریځ که خولده نه هری ره وان سه لسه بیلله
 نه هریځ که پاکی دارو دوه ون پاکی عه نبره
 نه هریځ که خاکی قبیله مه گولزاري گولبره
 نه هریځ که شاری دیده مه جی ژاوی دولبره
 دولبر به لوطی حه ضره تی باری (مطیه)
 گولبر به توری رحمه تی داوهر مونه ووهره
 دولبر که سه روی نه وره سی باغی سیاده ته
 گولبر که نه وشکوفه پی ره وضه ی په یه مبره (۱)
 دولبر که وا له گولبونی (یاسین) شکوفه یه
 گولبر که وا له گولشه نی (طه) صنه و به ره
 نه و طاقه نه سله نه صلی له جوتی فریشته یه
 دورزی یه تیمه زاده پی به حری دو گوه ره
 نه و شه معه زهینی [مه حفلی !] (۲) شه مزینه ره وشه نه
 نه و شه معه خو موبه ره نه نه و توره نه ظه ره
 فهیضی جه سیمه ، خولقی به سیمه ، عطای عه میم
 بو لوطی جود و مهرحه مهت نه و صه دره مه صه دره
 به حری دلنی که وادی روناکی نه یه نه
 جیگای ظوه قوری مهرحه مهت و توری داوهره
 نه وری (۳) حه دیکه یه که له عیرفان موطنه یه به
 توری حه داقه یه که (۴) به رحمه مهت مونه ووهره

مه به سستی له عومره نه و زاراوه شه رعیه یح که ده لکین : حه ج و عومره .
 نه و دی پالپشتی نه م مانایه ده کات هینانی (صفا) و (سهعی) ه که سهعی
 نیوان (صفا) و (مهروه) له حه ج و عومره دا ده کری .

(۹)

- (۱) په یه مبره : پیغه مبره .
 (۲) (مه حفلی) وه کو (محض) ی نو سراوه .

سهر تاقهدهم به توری خودا روښنه به لښ
 ټه و نه خله بو تهجه للیه ټه و توره (مظهره)
 ټه بروی مه حبه نه تی ټه و مه میجرابی خانه قا
 طور زهی مه و دده تی ټه و مه میعماری مینه ره
 که عییکه خانه دان که (۵) هه مو خه لقی طایفه
 قیللیکه ئاستانی هه مو ټه هلی زایه ره
 به یتی ټه و ی چ به یتنه ؟ مه لښ پاکه ! جه نه ته
 خاکی ټه و ی چ خا که ؟ مه لښ چا که ! عه نه ره
 گهر سهر نه خاکی مه قدده می ټه و روحه پاکه یه
 گهر دل نه توژی ریگه یی ټه م شه خصه طاهیره (۶)
 سهر خالیه له مه عریفهت و دل له ټه هلیهت
 (باله) نه دل دلی منه حاشا نه سهر سهره
 ټه ی په یکی شاره زا به ټه دهب ټه و که حه ضره تی
 په رده ی عه روستی عه رضی من ئاهیسته لابه ره
 دهستی بده له دامه نی بگری به زاری من
 بو یه بکه له مه قدده می پاکی که ټه نوه ره
 چاوم له دوری توری جه مالی ، به خالی تو ،
 خالی له توری بینشه دایم موسه ییه ره
 سینهم له شه وقی میهری که مالی که مالی تو
 سینه چ سینه ؟ نا ، وه کو (سینا) (۷) پر ئاوره (۸)

(۳) نه وړ : گول .

(۴) حه داقه = حه دهقه : گلینه ی چاو .

(۵) (خانه دان که) ټه گهر (خانه دانج) بی راسته .

(۶) (طاهیره) به گویره ی سهر وای شیعه ره کان ده بیج (طاهیره) بی .

(۷) (سینا) : کیوی طور ، طور ی سینا ، له قورئاندا ناوی هاتوه .

يا خو گلي له خاكي بهري پيټ به با بده
يا خو گولي له توتني خوټ ، بيخه هم بهره
بو ديدده ټو موفه زړيچه هر عيني سورمه يه
بو سينه ټو موفه زړيچه نارامي دل دهره
ټو توتنه که مهيلي وه کو دل به سوتنه (۹)
ټو توتنه که رهنگي وه کو عاشق ټه صفه ره (۱۰)
ټو توتنه که زړه بهردو کاني (۱۱) غه زنه يه
ټو توتنه که خوښه له طيفه موعه ططره

تاتوتني له طيفه ده گانن له هاتني
دوچاوی پر له خويني (وه فايي) له بهر دهره
تا شه و وه کو ره وافي دل ته نگ و تيره يه
تا روژ وه کو ويصالي گولم هر مونه ووهره
زه زړيک له ميهري طاليعي تو يي که سهروهري
نوقطيك له بهختي دوشمني تو يي که بهدغه زه

(۸) (ټاوره) : ټاور : ټاگر . وه فايي لهم پارچه يه يه دا سځ جاري (ټاوره)
به کاره يټناوه ، به لام به گويره ي سهرواي تیکزای شيعره کان ده يي
(ټاوره) بيت .

(۹) سوتن : سوتان .

(۱۰) ټه صفه ره : زهره .

(۱۱) (بهردو کاني) ټه گهر سهيري رينوسه کونه که ي واته : (بردکان) بکه يين ،
ده کړي به دق سځ جوړ بنوسريت ، ټوه ي له خه ته که وه نزيک بيت
ټه وه يه ټاوا بيت (بهرد) ، (و) ، (کاني) ، واته : بهرد و ، کان و جتيگه ي
ټو توتنه : خاك و زهوي و زار و بهرد و شويني هموي غه زنه يه . يان :
بهرد و کاني و ټاوي هموي غه زنه يه . يان : له بهر دو کاني غه زنه دايه .
يان : (بهرده کاني) ؛ ټو بهرده وردانه ي ده که ونه ناوي غه زنه ن . جا
به م پييه شوين بيري خوټ بکه وه و له و رينوسه دا ئيجتihad بکه و شيوه و
مانا بدوزمروه !!

ده میکی هسته پی ، قوربان ، جه مالت عالم ئارا که
 بزنان نه خلی طوبا ، باغی جه ننهت ، خار و خاشاکه
 ئه گهر رهنجیده بوی^(۱) ، قوربان ، له ویرانهی دلی ته نگم
 وهره سهر مه نظهره ی چاوم ته ماشای مهوجی ده ریا که
 [به ئه مری چاوی بیمارته که ههر خوینخواریه کاری]
 [مه گهر تاری سهری زونناری زولفت ماری ضه حاکه]
 له عهینی ئاه و سۆز و گریه زولفت هاته تاراجم
 شهوی پز بهرق و بارش روژی هیندوی دوزدی^(۲) ناپاکه
 شه هیدی چاوی بازی پز له نازی شاسواریکم
 که گوی^(۳) چهوگان^(۴) زولفی دائیره ی خورشیدی ئه فلاکه
 دلم شیواوی چاو و زولفته بهو زاره چاره ی که
 که ئه و بیمار ماران که سته یه دهرمانی تریاکه
 له رقی تودا نه ما پهروای شه هیدانی نه بق چاوت
 له روژی حشری ناترسی ، عهجهب تورکیکی بی باکه !
 به یادی روم ده لی بگری ، بلا چاوم له گریهت بی
 به هاران نم نمی باران به مه یخواران طهره ب ناکه
 له فه همی جهوه هری خنده ی دهمت عومرم چو نه مزانی
 که سیرزی حالی و بیج دانی وهرایی فه هم و ئیدراکه

- (۱) رهنجیده : په شیو و په ژار اوی .
 (۲) دوزد : دز .
 (۳) گو : توپی یاری ، که به چهوگان لپی ده دریت .
 (۴) چهوگان : داریکه سه ریکی پیوه یه بو یاریه کی تاییه تی به کارده هیئرت .

له قه تلی عالمی دل بووه خالی روت ، بلا بهس بی
 سوهیلی کاروان کوژ چی دهوئی بهو روژه روناکه ؟
 دهمی هینا ، دلّم کرده نیثاری پیکه نئی فهرموی :
 که زهرژیکیش بی ون نابین (وهفایتی) ! چاکه هر چاکه

(۱۱)

به م روخ و لهب مهیلی گولستان مه که
 هه تکی گول و غونچهیی خه ندان مه که
 جانی عهزیم ! به سه ری زولفی خاو !
 یوسفی دل چی دی له زیندان مه که
 [بمکوژه بو خو نه به دو چاوی مهست]
 [قه تلی منی خهسته به مهستان مه که]
 دل مهده زولفت به ته مای کوشتم
 یاری کافر له موسولمان مه که
 گول شه کهری زار و عوزاری دهوئی
 طیفلی دلّم حه یفه له گریان مه که
 حه یفه له سه ر خالی دهمی ئهی (خضر)
 ئاره زوویی چه شمه یی حه یوان مه که (۱)
 طوطیی دل زار و قسه ی زارته
 مه نعی له قوتی شه که رستان مه که
 حالی (وهفایتی) ، گوله ! ، با تیک نه چی
 سونبولی ژولیده (۲) په ریشان مه که

(۱۱)

(۱) ئەم شیعره تهنها له (ه)دا ههیه .

(۲) ژولیده : ئالۆز .

غەمزە دەدى خۆتەم^(۱) نیشانەى تیری موژگانم مە که
 عاشقى رۆتەم^(۲) — غەزیزم — تیرە بارانم مە که
 بەس دڵم بشکینە بەم^(۳) ئە برۆیە بۆ ماچی دەمت
 بۆمە بەر تیغ و لەسەر هیچی^(۴) لە گریانم مە که
 چیم لە ئە برۆت داوہ ! من پابە ندی زولفم لێم گەزى !
 کافرى عیشقم ، بە قیلەى خۆت موسولمانم مە که^(۵)
 عاشقى خەندىکى تۆم با بەس بە ئاھو ئالە بىم
 بولبولم پەرۋانە نیم و^(۶) حەز لە سوتانم مە که
 دڵ بە من ناکا لە بەر ئاوری دەرۋنم دیتە جۆش
 تۆ که سۆتانت نەدیوہ مە نعی گریانم مە که
 مەمەدە بەر طابوری موژگان تە تا کو غەمزە بى
 ھا بە جارێک بمکوژە ، یەخسیری تورکانم مە که
 سەد کەژەت کوژراوی یار بى لێم مە پرسە ئەى طەیب
 دەر دی یارم خۆشترە بێھۆدە دەرمانم مە که
 [عەرزە چى نى تۆ ، بە قوربان ، پادشاھى عالەمى]
 [دادى مە ظلۆمان پىرسە ، حەیفە بیدادى مە که !]
 [پێم بلێ : یاقوت و ریحان خەططى کامیان خۆشترە ؟]
 [وا عەیارە چاوەکانى ، لەعلى خەندانم مە که]

- (۱) خۆتەم (ف) رۆتەم .
- (۲) رۆتەم (ف) خۆتەم .
- (۳) بەم (ف) بەو .
- (۴) هیچى (ف) ماچىک .
- (۵) ئەم شیعەرە لە (ف) دا نیە .
- (۶) نیم و (ف) نیم وا .

[حەقیقەتی بەو چاوە کالانە کە تالانم دەکا]
 [طیفلی نادانم لەسەر ماچیک لە گریانم مەکا] (۷)
 پەنجەکە ی پاک ی لەسەر خوینی (وەفایتی) بۆتە گۆل
 دەمکوژی و پیشم دەلی : ئالودە دامانم مەکا !!

(۱۲)

چ طەلیسمیکە ؟ چ سحریکە ؟ چ سەوداییکە ؟
 سەری زولفت کە دۆصەد چینی بە هەوداییکە
 نالە نالی دلی سەودازەدە لەو پەرچەمەدا
 ئەووە تیشانەیی (۱) دیوانەیی سەوداییکە
 وەرە مەنوازە بە سۆکی لە نیشاری قەدەمت
 ئەشکی دیدە ی تەژی من گەوهری دەریاییکە
 ئە ی شەکەر لەب کە مەری تۆ چییە بەو مەحکەمیە
 کە هەزاری وەکو من بەستەیی هەوداییکە ؟
 بیرگسە غارەتی دین ، پەرچەمە شیواویی دلی
 هەر یەکە (۲) ئافەت و فیتنە ی سەری مەولاییکە
 کوشتەیی تیغی غەمی ، کافییە ماچیکی دەمی
 بەلی ئەو دولبەرە لەو عەصرە مەسیحاییکە
 مەنە ی نالینی (وەفایتی) مەکا مەجنۆن صیفەتە
 ئاخر ئەو غەمزەدە (۳) پابەستەیی لەیلائییکە

(۷) ئەم سۆ شیعەرە لە (ه) و (خ) دا نین زیادە ی (ف) ن، بەلام دۆبات بۆنەوہ ی قافیە ی « لەسەر ماچیک لە گریانم مەکا » هەندێ دۆدلی لە عاستی شیعری دوایدا پەیدا دەکا .

(۱۳)

- (۱) نیشانەیی (خ) نیشانە یە .
- (۲) یەکە (ن) یەکە ی .
- (۳) غەمزەدە : خەفەتبار .

(۱۴)

قەد گول و رق گول و دەمانى گولە
راسته ئەمىرۆ گولە خەرمانى گولە
تا بەتارى زولفى كە شىواو بەرۆ
سونبولستانى گولستانى گولە
رۆژ بەدەرناكهوئى تا صوبجى عوزار
هەل نەپى شەولە گريانى گولە^(۱)
بۆ دلى شيفته بۆچى بگريم ؟
بەستەيى چاو و زەنەخدانى گولە
زولفى توركانە لەسەر عاريضى يار
ئەووە چەترى سەرى سولطانى گولە
رق بە مىجرابى برۆ پەرچەمى خاو
كافرى تازەموسولمانى گولە
عەطرى خەندەى گوللى باغانە كە دى ،
يا هەناسەى دەمى خەندانى گولە ؟
غولغولەى شۆرى (وەفایى) كە دەلىلى
بولبولى گوشەيى بوستانى گولە^(۲)

(۱۵)

ئەى صەبا ! تىك مەدە تۆ پەرچەم و كاكوللى گولە
زولف و كاكوللى گولە مەسكەنى صەد پارە دلە

(۱۴)

- (۱) نيوە بەيتى دۆهەم و سىپهەم و شەشەمى ئەم پارچە لاسەنگى . ئىمەش
نوسخەى راسترمان دەس نەكهوت .
- (۲) ئەم شيعرە بەم شىوە ماناكەى تەواو نىە ، بەلام خۆى چۆن نۆسرابو
وامان رۆنۆس كرد .

رامی (۱) دامم (۲) نه بۆ هه رگیز به فسۆن (۳) دَل بوه خوین ،
 گوله سه رمه سته غه زالیکی عه جهب وه حش و سله
 چیه ئهم نوقطه کهوا بۆته نیشانهی دهمی تو ؟
 نوقطهیی هیچه کهچی نوکتهیی صه د ئاهی دله !
 دهمی خه نده و قسه یی ، ماچی دهم هه رزانه به رۆح
 دهم و خه ندهی نوغولستانه (۴) قسه ی وی نوغوله
 وه ره بنواژه دلم ئهی گوله ! بۆ زاری گولت
 بولبولیکه چ هه زینه ، چ له گریان به کوله ؟!
 قه ط به دَل یاری (وه فایتی) نه بۆ ، هه یرانم ئه من
 دَل که مه علومه یه که به س گوله بۆچی دۆ دله ؟!

(۱۶)

له محهت به صه فا نیوهیی ماهیکی ته مامه
 دَل عاشق و سه ودایی بی ماهیکی ته مامه (۱)
 ههلقهی سه ری زولفت له دو لا چه تری عوزارن
 دهوری وه ره قی لاله و گول عه نه ری خامه

(۱۵)

- (۱) رام : راهاتن .
- (۲) دام : داو .
- (۳) فسۆن : سیحر ، فز و فیل ، خویندنی هه ندی شتی تایبه تی .
- (۴) نوغولستان : له وانه یه مه به ست شوینی پز له نو قول بی .

(۱۶)

- (۱) ئهم شیعره له (خ) دا نیه و سه ره تای (خ) به « ههلقهی سه ری ... »
 ده ست پێ ده کات .

بۆ قەتلى دلم بۆتە دو صف له شكري موژگان
 دو تيرگسه فرماندهري سولطانە نظامه (۲)
 ئەو رۆژه که ديم طوژره له سەر عەنبەري خالي
 زانيم ئەو بۆ صەيدى دلم دانەو و دامە
 پيتم کوت : وەرە بۆ خۆت بە دەمى بمکوژە ! فەرمۆي :
 مومکين نيه ئەو ئەمرە له سەر چاوى سيامه
 بەو پەنجە که رهنگى دل ساقى که ئەتۆبى
 پەيمانەبى زەهرم بدەري عەينى شيفامە
 بۆ کوشتنى من دەست مەدە خەنجەر ، بە فیداتم ،
 لەو خونچە گولێ وەك دەمە يەك ماھى تەمامە (۳)
 من طاليب و دل رەھزەوى تيو ظولمەتى زولفت
 خالت خضرى زیندە ، دەمت ئابى بەقامە
 فرمانیە ئەو ماھە تەمامە وەرە قوربان (۴)
 قوربانى سەرتبم بەدل ئەو ماھە تەمامە
 پيتم کوت بە ئەسىمى سەحەر : ئەي پەيكى (وەفایى)
 مروەت نيه گول هیندە له سەر جەور و جەفامە
 گول ھاتە شەكەر خەندە بە دەم بادى صەباوہ
 فەرمۆيە (وەفایى) که جەفا عەينى وەفامە
 مەطلب نيه شيعر و غەزەل و بەيت و قەصیدە
 مەظھورى (وەفایى) که لە گەل کاکە سەلامە (۵)

(۲) ئەم شيعرەش لە (خ) دا نيه .

(۳) ئەم شيعرەش لە (خ) دا نيه .

(۴) ئەم شيعرەش زیادەى (ھ) يە .

(۵) ئەم شيعرەش لە (خ) دا نيه ، لە (ھ) وەرگراوہ . بەلام وەك دەبينى لە
 (سى !) شيعرى يەك بە دواى يەكدا ھاتنى نازناوى شاعير (وەفایى)

ئەو زولفە دو تايە چ طەلیسمیکە چ دامە ؟
 سۆتاوۋە ئەوی پوختە یە بەو غەنبرە خامە
 دَل کەوتە سەری زولفی لە بەر جەذبەیی خالی
 ومحشج سەبەبی دانە یە پابەستەیی دامە
 دەستم بگرتی تۆ کە بە جامیکی صەبوحی
 بەو چاۋە ، ئەگەر پادشەهی شامە ، گەدامە
 شەیدایی بی من غەمزەیی ئەو چاۋە یە باعیت ،
 سەرمەستی بی من جوملە لە بەر نەشئەیی جامە
 [بۆ قەتلی دَلم بۆنە دو صف لەشکری موژگان]
 [ئەو تیرگسە فەرماندەرە سولطانی نیظامە] ^(۱)
 لەو زولفە بلالو و صفی موژگانە دەلەرزە
 مەلومە کە شەو لەشکری بەرگەشتە بە سامە
 بۆ ماچی دەمی کولمە لە تێو پەرچەمی خاوی
 لەو ظولمەتە بۆ ئابی بەقا توری چرامە
 عومریکە دەنالم بە دَل ، ئەو قەد گولە نەیکوت :
 ئەو بولبولە — ئاخ — بە تەمای (میهر و وەفا) مە

شتیکی تازە یە و ئەمە یە کەم جارە بەم شتیو سنج جار نازناو بە شوین
 بە کدا بیت !
 ئەگەر راست بی و ئەم شیعرە ی دوا یی هی وەفای بیت ئەو دیارە
 ئەم پارچە شیعرە ی بۆ (سەلام) ناویک نوسیو ، بەلام هیچ شتیکی
 دەر بارە نازانم .

(۱) ئەم شیعرە لە پارچە ی « لەمحەت بە صفە ... » دا بە زیادە ی (هین)
 نۆسیمان . وا لێرە دا لە (ه) دا نیە . دەبی لێرە گوێزرایتەو بۆ ئەوی .

بۆ کوشتن ئەتۆ دەست مەدە خەنجەر لە (وەفایى)
لەو غونچە گولەى وەك دەمە يەك خەندە تەمامە

(۱۸)

برىنداره دلم سەودا زەدەى زولفى دلارامە
مەكەن مەنعى دلى زارم كەوا بى صەبر و ئارامە
بە ناز ھات بۆ تەماشای شيوەنى دل ، پىكەنى فەرموى :
لەگەل گريەى صوراحتى : نەشەيى مەى ، خەندەيى جامە
[موفەسسیر غەمزەكەى ریزە و شكستەى زولفى مەعنا كرد]
[دەلى : چى كەوتە بەرپىم - كافرىش بى ! - سەر بە ئىسلامە]
خەطى ھات و بەسەر چۆ رەونەقى زولفى دل ئاویزی
لە تازیەى ئەھلى دل گیرانى رۆژ مەشھورى ئەييامە
بە مەرگى من ھەتا ماوم سەرت وایینە بیزانم :
روخت یا بەرگى نەسرینە ؟ لەبت یا شەككەرى خامە ؟
[بە مەحضى روئیتى زولفت سەرم دانا ، دەبى چىكەم ؟]
[لە ئەم بازارە توركى سرکە ئەوومل سۆد و سەودامە]
بە غەمزەى چاو و لوطف ^(۱) ئەو دەمە رۆحم وەبەر یینە
دەمى تۆ رۆحى شیرین ، چاوەكەى مەستت مەسیحامە
لەشەوقى رۆت دەنالیتم لە سایەى گەردەن و زولفت
گولستان بى صەداى بولبول نیە ، گەر صوبجە ، گەر شامە
بە تاتا زولف و روى کردە (وەفایى) پىكەنى یەعنى :
شەكەر ھەمراز و ، عەنەر ھەمسەر و ، گول باغى بالامە •

(۱۸)

(۱) لوطف : دەبى وەكو لوطف بخوینریتەوہ تا كیشەكە لەنگ نەبى .

(۱۹)

به ماچی جان ده به خشی ، ئه ی مه سیحای عه صره ، بیستومه
ئهوا من عاشقی رۆتم ده خیل دَل زار و مه ظلومه
ئیشارهم کرده زولفی رۆ به ئه برۆ بۆ چیه ؟ فهرموی ،
به قبیله م : ئوموسولما ئیکه زه نگی زاده یی رومه
دَلم طیفلی ده بوستانی ^(۱) غه مه وا مه یده بهر غه مزه
هه تاکه ی تیره باران ؟ ئاخر ئه و مه ظلومه مه عصومه !
له بهر طاقی برۆت گریانی دَل بۆ زولفه [هه ر بابو !]
عه جه ب ماوم ده لَین : شه و رۆ به قبیله ناله [مه رحومه !]
له سیرزی حیکمه تی زارت که نوقطه ی جه دوه لی رۆحه
عه جه ب ماوم ! چ نیکی ئیکه نه مه وجوده نه مه عدومه ؟ !
سیه ه رۆژ و نه خوشی تۆم کوتم : ئاشفته بۆ ، یه عنی :
به داوی طورژه وایه چی له دۆی دۆ چاوی جادومه
(وه فایح) وا له کول ده گری ، به دَل بۆ گول ده نالینی
به سه د غولغول دلی بولبول له (باغی قبیله) ^(۲) مه حرومه

(۲۰)

دۆر له تۆ بۆ و زولفه دَل حه ققی به لا و وه ره مه
بۆ عه زیزی خۆی هه مۆ که س وا به شین و ماته مه
خاللی سه ر چاهی زه نه خدانت چ شیرینه ؟ ده لَیی
هیندویکی ته شه بی جۆیایی ئابی زه مزه مه

(۱۹)

- (۱) ده بوستان : قوتابخانه .
(۲) باغی قبیله : باغیکی خوش و ناودار بوه له سابلاغ جیکه ی سه یران و
رابواردنی سه رده می وه فایح بوه .

زولفه که ت گرتمی ، به یاضی گهرده نت سوتاندمی
 خوینی په روانه به دهسته ی شه و له سهر نه ستوی شه مه
 شه معی مه جلیس دهرمه که په روانه که ی سوتاتوه
 ههر نه وه سهر تا قه دهم بۆت ئاته شین و مه حره مه ^(۱)
 عوشره ت و عه یشی جیهان خه تمه له سهر ماچی دهمت
 ههر سوله یمانه نه وی دهستی بگا به و خاته مه
 ساعیدی ئیمدادی په نجه ی دا به فه تحی دل کوتی :
 صه فشکینی قۆلی ^(۲) گورجستانه ، فه وجی پینجه مه
 [زولف و خالی تۆ که و شاد بۆن به تۆ عه یی نیه]
 [نه مژۆ ههرچی روژه شه بالانشین و مه حره مه]
 من دلّم بۆ ماچیککی چاوی به زولفی دا کوتی :
 نه ی په شیمانم ! (وه فایح) مه سته سه ودا ی به ره مه

(۲۱)

روژی طهره ب و که یف و دهمی [جۆته کوتانه !]
 به و دهسته یی جۆنیوه ^(۱) پهری بۆته نیشانه

(۲۰)

- (۱) نه م شیعره له (ه) دا هه یه و له (خ) دا نیه . به لام دۆر نیه دهسکاری کراو
 یا نوسخه یه کی که ی نه و شیعره بی که له (ه) دا نیه ، زیاد له وه که له چاپی
 یه ک و دۆی (ه) دا ته و او نه کراوه و له چاپی سیته مدا ته و او کراوه .
 (۲) قۆلی له (خ) دا به (قو زی) نو سراوه .

(۲۱)

- (۱) نه کرکی (جوانیوه) بی .
 (۲) نه م نیوه شیعره نه مانا و نه شیوه ی خویندنه وه ی ته و او ی نازانم ؛ بۆیه

دهستی به مه توند گرتوه گهرمی قهوه تانه
تیوکی نه که وی یازمبی بهم باره گرانه

جانی منه جونى ده که تی عودر و به هانه (۲)

په روانه صیفهت سوخته یی شه و قی چراغم
وهك بولبولی شه یدا هه مق سوتاوه ده ماغم
دل پز له غم و داغی جه مائی گوله باغم
وهك بیرگسی مه خموری پهری مهست و نه ساغم

جانی منه جونى ده که تی عودر و به هانه

دولبر که به خنده سهری زولفان دهه ژینى
بازاری شه کهر ، قیمه تی عه نبر ده شکینى
ماندو بوه ئارهق به روواندا ده ژینى
به رگی گول و نه سرین به گولاوی ده ژینى

جانی منه جونى ده که تی عودر و به هانه

ئهو شوخه که جیلوه و ره ووشی که بکی ده رتی بى
گیسوق شهب و ، مهه عاریض و ، گهردهن سه حهرتی بى
چاوی رهش و ، زاری گول و ، زولفی قه جهرتی بى
ئهو دولبره بهم رهنگی جوان رهنگه پهرتی بى

جانی منه جونى ده که تی عودر و به هانه

ههر له حظه له خنده یی ده می وهك حوققه یی یاقوت
شه ککه ره ده وهری ، گول ده ژا ، غونچه ده پیشکوت

وا لیره دا به رینۆسه که ی خۆی ده ینۆسم :

« جان منه جونى دکتى عدر و بهانه »

سەر تا به قهدهم رۆحی (وهفایچی) له غه مان سۆت
نالهی دلی زاری (۳) گه ییه عالمی لاهۆت

جانی منه جونی ده که تی عودر و به هانه

(۲۲)

تا خه ندهیی گۆل کاشیفی ئه سراری نیهانه ،
زارت له ته به سسوم نه که وێ قهط له زه مانه !
زولفت چیه وا تا به ری پێ حهلقه به حهلقه
یا نه شهوی ههجرانه که زیندانی دلانه ؟
تۆ پێده که نی دهوقی دلانی به هه ناسه ،
یا عه طره ده بارێ ئه ئه ری باغی گولانه ؟
قوللابی موژده گرتسی رۆی کردمه ئه برۆت ،
یه عنی که ئه وه قبیله نومای ئاهی (۱) دلانه
تۆ رۆژی درهخشان و ، ئه من شهو وه کو زولفت
سه رگه شته له دۆی تۆ ده گه ژیم : خانه به خانه (۲)
گریانی دلانه له سه ر ئه و زولفه به رۆدا ،
یا نالهی مورغانی شهب ئاوێزی به یانه ؟
باعیث به جودایی له به هاری گۆلی رۆته
بێ رهنگیی رهنگم که وه کو رهنگی خه زانه (۳)

(۳) زاری له (خ) دا وهك (رازی) نۆسراوه به لام (زاری) راسته .

(۲۲)

- (۱) ئاهی (رهنگه هه له بێ) ئه هلی (راست بێ) .
(۲) خانه به خانه : مال به مال .
(۳) خهزان : پاییز .

[هیشتا دلی من ناده یه وه هر له جه فادای
 بو تیری هه مو دهر د و غه مت بومه نیشانه]
 بولبول له زبان کهوت و بوه خوین گولبه ری گول
 جاریککی نه پرسی : که چه فریاد و فوغانه ؟
 ههیرانی برۆ و خالی له رۆی تۆیه (وه فایحی)
 بوچی هه رهم ئاته شککه دهیی^(۴) پیری موغانه^(۵) ؟

(۲۳)

ئه لا ئهی ساقی بی مهستان به حه ققی پیری مه یخانه
 به گهر دش یینه جامی مه ی به یادی چاوی جانا نه
 ئه مان ئهی مو طریبی مه جلیس به حه ققی تاری رۆحانی
 بلا بی نه غمه که ی سازت^(۱) که ئاوی ئاوری هه جرانه
 ئه تو^(۲) ئهی رۆحه که م ساقی ، ئه تو ئهی عومره که م مو طریب
 په یاپه ی^(۳) لیده چه نگ و نه ی ، ده ماده م یینه په یمانه
 به تیری غه مزه بملاوینه وه زولقم له گهر دن که
 به سهر هاتومه مه یدانت ، به دل بو ت بوم به^(۴) نیشانه
 ئه گهر شه وقی جه مالی تو نیه^(۵) من مه ست و هه یرانم^(۶)
 له بهرچی بو ته بولبول گول ، چرا بوچ بو ته په روانه ؟

(۴) ئاته شککه ده : ئاگردان .

(۵) موغ : ئاگر په رست .

(۲۳)

- (۱) سازت (ح) تارت ، ئاوی ئاوری (ن) ئاوا دهر دی .
- (۲) ئه تو (ح) ئه تو ی . له هه ردۆ جینگه که دا .
- (۳) په یاپه ی (ح) ده ماده م . وه له شوینی (ده ماده م) دا (په یاپه ی) ه .
- (۴) بوم به (ح) بومه .
- (۵) نیه (ح) نه بی .
- (۶) هه یرانم (ح) نادانم .

له شهوقی تۆیه سهرمهسته ، به^(۷) ذهوقی تۆیه پا بهسته
 ئەگەر عاریف له کهعبهیدا ، ئەگەر کافر له بوتخانه !
 له شیرینی^(۸) جه مالی تۆیه رۆژی رۆنی له یلایه^(۹) :
 ئەگەر فرهادی سهرگردان ، ئەگەر مهجنونی دیوانه
 ده میکی مهست و بیمارم ، ده میك بی هوش و هوشیارم
 چ کهس نازانی دهردی من ، مهگەر ئەو چاوه کالانه
 ده ههر حهلقیکیدا صه د دل گرفتاره ده نالینیی
 سهری زولفی په ریشانت مهگەر زنجیری شاهانه !^(۱۰)
 هه ناسهی عاشقان با نه دگرئ^(۱۱) ، بی مروه تی تاکهی ؟
 بترسی ئەی گولی نازك به دهن له و بایی^(۱۲) زریان^(۱۳)
 ئەگەر زولفت وه کو من عاشقی رۆی تو نیه بۆچی :
 سهراپا تیکچوه که وتوته بهرپیت^(۱۴) دهست و دامانه ؟
 ترازا دوگمه کهی^(۱۵) سینهی ، به یاری زولفی هات غه مزه
 به یان به ربو له لای چین ، باخه بهرین تیره بارانه
 (وهفایت) بۆ گولیکی سهرو بالا شیت و شهیدایه^(۱۶)
 وه کو قومی ده نالینیی^(۱۷) وه کو بولبول غه زه لخوا نه

-
- (۷) به (ن) له .
 (۸) له یلایه (ح) له یلایی .
 (۹) ئەم شیعره و شیعری پیشو له (ح) دا نین . ههروهها له (ن) یشدا نین .
 (۱۰) شاهانه (ح) شاهینه .
 (۱۱) نه دگرئ (ح) نه تگرئ .
 (۱۲) بترسی (ن) بترسه . بایی (ن) بادی .
 (۱۳) زریان : بایه کی ساردی زستانییه ، به زورئ بهو بایه دهوترئ که به فر و
 سهرما له گهل خۆی بهینئ .
 (۱۴) بهر پیت (ح) بهر پات .
 (۱۵) دوگمه کهی (ح) دوگمه یی .
 (۱۶) شهیدایه (ح) شهیدایی .
 (۱۷) ده نالینیی (ح) ئە نالینئ .

دلی پڑ ئیشی من بویه ودها خونابی گریانه
 هه مو سینهم وه کو نیشانه جیگا ئیشی موژگانه
 به زاری پیم کوت : ئاخر بهرده باری تابه کهی ؟ فهرموی :
 دهسا دهی بیکوژن ^(۱) ، یاران ، که روژی بهرده بارانه
 به لاگهردانی تۆم ، ئهی من بنازم خالی روخسارت ،
 خه لیلی ^(۲) ئاتهشی نه مروده ، خه ططی سه بزی ریخانه
 که تۆ سولطانی حوسنی بۆ له حضرت ئه برووت ^(۳) ریت دا
 له بهرچاوت که هیندو مالی که عبهی کرده مهیخانه ؟
 طه بیی میهره بان بیهوده تاکه ی دلنه وازی من ؟
 وه کو بۆ خۆم دهزانم ههسته — بالله — روژی گریانه
 دهلی : حالت له سهیلی دیده ، سۆزی دل چیه ؟ قوربان !
 له دوری تۆ بلیم چی ؟ حالی من خنکان و سوتانه !
 ئه من له و شاره کوژراوی خه دهنگی نازه نینیکم
 فهژهنگی طینه ته ، کافر دلّه ظاهیر موسولمانه
 به هیچ وهجهیکی ناویرم که ئیزیکت بیم ، قوربان ،
 به عهینی ههر له من روی داوه حالی شه مع و پهروانه
 دهخیل ئهی مه حرمی دهردی (وهفایتی) ! خزمه ته دیبری !
 ئه و مه حبوبه چاره ی نایی خۆ کوژرانم ئاسانه

(۱) له (خ) دا وه کو (بمکژن) = بمکوژن نۆسراوه و به قه لهم کراوه به
 (بی کوژن) .

(۲) (خه لیلی) وهك (خیل) نۆسراوه ، به لام رۆنه که هه له ی نۆسه ره .

(۳) ئه بۆ بۆ راگرتنی سهنگی نیوه به یته که وا بخوینریته وه .

حەریقی ئاوری دۆریم ، داغداری زولفی جانانە
 ئەگەر بايىك لە لای قىبلەم نەيىن حالىم پەريشانە
 نەسىمى صوبىجەم قوربانى نەشئەى تۆزى ريگاتم
 غەريىم ، بىن كەسم ، رۆح و دلم سۆتاوى هيجرانە
 ئەمن وا ليڤرەكە و رۆحم لە خاكى پاكى بەطحادا
 حەياتم يىننەوہ رايبرە بەو باغ و گولستانە
 ئەگەر دەريايى ئاور بى ، ئەگەر طوفانى خوڤن ھەستى
 بە سۆز و گريه بى زارمە ، بلى بەو ماھە تابانە
 بە غەمزەى چاوەكەى مەستت ھەمۆ جىي نەشتەرە جەرگم
 بە موژگانى سياى قەلبم سەراسەر جيگە پەيكانە
 بە تارى زولف و ، گولنارى جەمالى تۆ بەرۆژ و شەو
 سەرم دەربەندى سەودايە ، دلم سەرگەرمى سۆتانە
 دلم سەودا سەرە و جانم (پراز) غەوغايە نازانم :
 نەداغى تارى زولفانە ، نەدەردى وردە خالانە ؟
 نە خالت روحمى پيىمدا دى ، نە قەلبى دايرەى زولفت
 عەجەب ماوم ! دەليى دەورى فەزەنگى كافرستانە !
 بە شەوقى رۆت لە حەلقەى زولفەكەت دى ئاھ و ئالەى دل
 لە صوبجى كازىيەى شەودا چريكەى مورغى خوشخوانە
 شەھيدى تيغى ئەبرۆتم بە جەزبەى خالەكەى چاوت
 مەقام قابە قەوسەينە لە سايەى پيرى مەيخانە
 ھەمۆ عالەم بە دیداريكى تۆ قوربانى ئەبرۆتن
 مەگەر طاقى برۆت — قوربان — هيلالى عیدی قوربانە ؟!

عیاده تخانه به رههم بۆ به نه شئی قبیله که ی نه برۆت
 له سایه ی چاوه کانت مالی که عبهش بۆته مه یخانه
 به ئاه و گریه بۆ سهیری جه مالی چۆم و پیتی فهرمۆم :
 ته ماشای باغ و گولشن بۆ چیه بهو باو و بارانه ؟!
 خه طی هات زولفه که ی له رزی له سهر خالی سیا ، گویا :
 حه بهش بۆ چین له تیلی دا : که رۆم و هینده شه زیانه
 به ناز رۆی کرده میجرابی برۆ موژگانی ده فهرمۆ :
 که تو لوظفت هه بی ، قوربان ، خه راباتیش ^(۱) موسولمانه
 (وه فایح) دهردی بی دهرمانه بهو چاوانه نازانم :
 هیلاکی تویه ؟ یانه خه سته جانی دهستی په ریانه ؟

(۲۶)

خه راما بهو سهری زولفی په ریشان چیه بنوینه
 له گۆل رهنگ و ، له سونبول بۆ ، له سهروان جیلوه بستینه
 شه هیدی شهوقی نه برۆی تو به جه ننه ت شاده ، نازاده ،
 نه تو قبیله ی مورادانی ده میکی رۆت وه ها بینه
 زه کاتی خالی لیوت بۆسه یه لهو چاوه کافیمه
 نه تو بی و ساقی که و نه ر دلّم بهو جامه مه شکینه !!
 به زولف و رۆی گوشاد جارێک بیرسه حالی شیواوم
 ده میک شه ککه ر بده ، سونبول به با ده ، گۆل بیارینه
 دلّم هیناوه بۆ لیوت به لا زولفت رهضای لی بی
 وه کو قه ننادی ^(۱) خویش سهودابه : زۆ زۆ بیده بستینه

(۲۵)

(۱) خه رابات : مه یخانه . به لام بهو جوړه مانا که ی ریک نه و ، ده بی بگوتری :
 خه لکی دانیشتوی خه راباتیش هه مو موسولمان .

زەدەى چاوم ، لە لیوی خۆت شیفام دە ، بەس بەزقدا چۆ
 بە قەطریك ئابی حەیوانت نەخۆشی خۆت مەسۆتینه
 ئەگەر صەد رۆح و دل ینم مورادی من رەوا نابى
 لەبى لەعلى بە من نادا دەزانى رۆح چ شیرینه
 لە ئەنفاسى سەحەرگاھی بترسى ، ئەى چرا ، جاریک ،
 هەناسەى عاشقان تیرە ، مەلى (۲) پەروانە بى خوینه
 دەلیلی چاک و پاکی پى دەوی وەصلی روخ و زولفی
 خودا شادی بە شانەى دا ، صەفای جەننەت بە ئاوینه
 لەسەر میجرابی ئەبروی کەوتە زولفی دايمە بەر غەمزە
 بە جەللادی دەکوت : مورتەدد ! حەلالە خوینی بژينه !
 سەرى دان ! لەسەر رۆى تو ، بە شوینی زولفی تودا چۆ
 (وەفایى) ئاخىر خیری ، دەمیکە بى سەر و شوینه

(۲۷)

ئەى حوسنى ئەزەل ، دا نەفەسى خۆت بنوینه
 ئاوینهی رۆى خۆتە دلى من مەشکینه
 کەوتۆمە شەکەنجى (۱) سەرى زولفت بە تەمای رۆت
 یاریم کە نەکەى چۆم بە طەلیسماتی خەزینە

(۲۶)

- (۱) قەنناد : شەکەرۆش .
 (۲) (مەلى) دەگونجى وەها بى کە نۆسیمان واتە : مەل ، بالندەى پەروانەى
 دەورى شەم بى خوینه . یان (مەلى) واتە تو مەلى : پەروانە بى خوینه ،
 قەیدى چیه با بسۆتى و بکوژرى !

(۲۷)

- (۱) شەکەنج : بە گرى و چىن و پىچى زولف دەوترى ، هەر وەها بە مار و ،
 ئازار و ، فزو فیلش دەوترى .

عالم هه مو ره نگیه له بهر عه کسی جه مالت
 ههر ره نکه به زه نگیکی هه زار ره نکه نوینه
 چونکه سه به بی دهوله تی خه ندهی گوله باران
 ئهی دیده ! هه تا ههی بگری ، خوین بزژینه !
 چونکه شهره فی قوربی به قا وا له فه نادا
 ئهی دل وهره تا زیندوو به خوت بمرینه !
 سوتاوه دهر قنم ، وهره ئهی بادی به هاری ،
 زیندوم که وه بی نیکی له غونچهی دهمی یینه
 رابیره به دامان و خیابانی یه خهیدا
 نهختی له گول و سونبول و نه سرین بوه شینه
 مومکین نیه له و چاوه نه جاتی دلی زارم
 ئهو مورغه^(۲) برینداره گرفتاری شه هیینه^(۳)
 عهینی که رهم و مهرحه مه ته هه رچی بفرموی
 لوطفت نیه جارئ به جوینم بدوینه !
 دهمکوت : که خهطت بی دلی خوم ناده مه چاوت ،
 نه مزانی که مهی فه صلی به هار توبه شکینه
 خوی داوده ته زولفت له دولا گوشه بی ئه بروت
 میزان که دلان هیینه دهبا سوچی شه هیینه^(۴)
 فرمویه : (وه فایحی) به دلی تویه ویصالم
 قوربان ههر ئه تو و دل ؟ وهره رو حیش بستیینه !

(۲) مورغ : مریشک ، بالنده .

(۳) شه هیین : باز .

(۴) شه هیین : لیله دا مه به ست ترازوه .

رۆحم به فیدات ئه‌ی گولێ گولزاری مه‌دینه
 لوطفت هه‌بێ ، رۆ وا بکه ، مه‌قصودی مه‌دینه
 به‌و چینگه [بویتته !] شه‌ره‌ف و قورب و مه‌قامت
 لوطفت بێی بمه‌خشه وه‌ره جورمی مه‌بینه^(۱)
 ده‌رمان مه‌که هاتومه‌ کهیمی هه‌مو ده‌ردان
 ده‌رمان بکه جه‌رگم که هه‌مو کۆنه برینه
 عومریکه ده‌نالیم به ئومیدی گولێ زارت
 جاریکی بفرمۆ : که چ هاواره ؟ چ شینه ؟
 فره‌زن هه‌مو دونیا من و عومری خضرم بو
 بێ جه‌ننه‌تی رۆی تو چ هه‌یا تیکه ؟ چ ژینه ؟
 ئیحسانی گول و خاکی ده‌ری پاکی له‌ چاودا
 بویتیکه فه‌له‌ك تا هه‌یه چاوی له‌ زه‌مینه
 ره‌وشه‌ن بکه چاوم به‌ کلی خاکی ده‌ری خۆت
 به‌و عزیزه‌ته فره‌شی قه‌ده‌مت عه‌رشی به‌رینه
 زولفت له‌ دو لا شاد و گوشادن به‌ جه‌مالت
 کوا ئه‌هلی شیمالی ؟ هه‌مو ئه‌صحابی یه‌مینه
 مه‌ه‌وقوفی نیگاهیکه بفرمۆ به‌ ته‌ره‌حوم
 زه‌نگاوییه ئاوی نیه ئاوی نه‌بی سینه
 پا به‌ندی ئیشاریکه ، ده‌ری که له‌ ده‌روقم :
 خودیینیو ، بوخل و ، هه‌سه‌د و ، نه‌خوه‌ت و ، کینه

(۱) له‌ نوسخه‌که‌ی به‌رده‌ستماندا نوسراوه : لوطفت بێ و بمه‌خشه .. تاد .
 به‌لام به‌م جوژه لاسه‌نگه .

به و خال و خهط و صوره تی گیسوی هه ته حه قیه
 (مانج) که په ریشانی سه نه مخانه یی چینه
 نایده م به هه مق ده وله تی دونیاوو قیامه ت
 جارئ به (وه فایح) که بلئی که لبی نه مینه

(۲۹)

له سه ر چی لیم زیزی چیه چ قه و ماوه ؟
 ده م له رقی تو دا کابه نه رخواوه
 چ کیوه طوریکه چ شوعله توریکه
 [دلیم له تاوی رقی تو نه گهر نه سوتاوه ؟ !]
 چ بهرق و بارانه چ گول به هارانه ؟
 چاوم له بهر خه نده ت نه گهر نه گریاوه (۱)
 نه زولفی جادوتم نه خالی لای روتم
 عه زیزه که م بوچی نه منت وه لا ناوه ؟
 [چیکه م که هه ر نه گریم له ده ست نه و چاوه کاله ؟]
 [شه هید به هیچ وه ختان خوینی نه وه ستاوه !]
 [له بهر هه ناسه ی من زولفی له رو لاچو]
 [مه گهر نه سیم نه نگوت به یانی بهرداوه]
 [به زاری خوی داخو پرسی له من ، یاخو]
 [گول بو وه ها پشکوت شه کهر بو ده تواوه ؟ !]
 [به تاری زولفانت نه من وه ها شیوام]
 [صبر و قهراری من رویی نه گه زاوه]

(۲۹)

(۱) ئەم پارچهیه له (ه)دا پینچ شیعره ؛ ئەم سێ شیعره ی سه ره وه و ،
 شیعره ی « به غه مزه کوشتمی » که له دواوه دی و ئەم شیعره ی
 خواره وه ش که له (خ)دا نیه .

[له بهر شه کهر خه ندهت ئاورم وه ها که وتی]
 [سۆز و گودازی ^(۲) من نهی بق نه شیراوه]
 [سۆراغی دیوانان ، چراغی پهروانان ،]
 [شهرابی مهیخانان ، خوماری ئه و چاوه]
 [ئه تۆ و گولی ، بۆ خۆت کردت به ئاوینه]
 [ئه تۆ و دهمی ، فهرمۆت به و ئاوه کوژاوه]
 [ئه ی روژی شه و گهردان ، رۆی تۆ له ییو پهردان ،]
 [شیفای ههمۆ دهردان ، به خه ندهت هیئاوه]
 [تۆ و زولف و خالی خۆت ، ئه تۆ و جه مالی خۆت ،]
 [که شه و به تاریکی ، که رۆژ گیراوه]
 [به و ئال و والایه ، به و به ژن و بالایه]
 [که ذاتی ئه سمایه ، که وه حده تی ناوه]
 [یه خسیر و به ندی تۆم ، له دۆی که مه ندی تۆم ،]
 [به زولفه کان جاری بفرمۆ به و لاوه]
 [فهرمۆت : ده بی بگری ، صبر و قهرار نه گرتی]
 [ئه مرت له سه ر عومرم ، حوکت له سه ر چاوه]
 [به تیری ئه و شوخه چلۆن نه نالینم ؟]
 [برینی تیراوی به ئیش و زوخواه !]
 [فهرضه ن ئه من شیت بۆم رۆم نه بق نه مزانی]
 [هه میشه خۆ پادشا رۆی به گه دا داوه]
 به غه مزه کوشتمی ، به شیوه گرتومی
 ده ژلی : وه فا مه گرتی ، شه هید نه شوراه !

[دەمىڭكە رەنجۆرم ، لە يارى خۆم دۆرم]
[شەمال دەخيلت بىم ، وەعدەى دوعا و سلاوھ]^(۳)

[بۆۆ بە زارى من ، بلى بە يارى من :]
[دۆربى لە حالى تۆ ، رۆحم بە تىو ماوھ]

[ئەتۆ كە رى زانى چۆل و بيا باني]
[دەستى من و دامانت (وەفايت) داماوھ !]

(۳۰)

لەبەر نازى چاوبازان خورد و خەوم خويناوھ
بە تىرى تيراندازان چىكەم جەرگم بۆاوھ !

شىت و^(۱) شەيداي سەحرايتى ، دەگريم ھەر وەك (وەفايت)
چىكەم لە دلەى سەودايتى ، پەرييان دەستيان^(۲) لى داوھ ؟

لەسەر طاقى دۆ ئەبرۆى^(۳) ، مەيلى زولفان دەمكىشى
خۆ وەختە من كافريم ،^(۴) چىكەم قىلەم گۆزاوھ

عیشوھى رۆى تۆ ھەر خۆش بى ، موشكل گوشا و سەرخۆش بى
بزۆت بادى نەورۆزى ، گرىنى زولفت كراوھ^(۵)

(۳) (وەعدەى دوعا و سلاوھ) لە كىشدا قۆرت و لەنگىيەكى تىدايە .

(۳۰)

(۱) شىت و شەيداي (ف) شىتەم شەيداو . لە (ھ) و (ف) دا ئەمە دوا شىعرە .

(۲) دەستيان (ف) دەسيان .

(۳) دۆ ئەبرۆى (ف) دۆ ئەبرۆت .

(۴) خۆ وەختە من كافريم (ف) خۆ من كافر بۆم بۆ خۆم .

(۵) ئەم شىعرە لە (ف) دا نيە .

ئەي ئاوينەي^(٦) دولبەرەي ، زارت گول زولفت زەزى^(٧)
 با ھەناسەم نەدگرى^(٨) ، روى خوت يىنە بەم لاوہ
 زولفت جىيى بى قەراران ، روت روژى شەو يىداران
 ئەمان ئەي شاي گولزاران روحمىك^(٩) تا رۆحم ماوہ
 بەس عومرى من بە بادە ، روت يىنە زولفت لادە !
 دل بۆيە نامورادە ، بەو شەوہ روژ گىراوہ
 با شەو بۆوا سەھەر بى ، باغى گولان وەبەر^(١٠) بى
 گەر تو مەيلت لەسەربى ، کافر ئىسلامى ناوہ
 دەستم لە تاي زولفت دا بەم بالايە نەمزاني
 بۆچ دەمکوژى خۆ قوربان^(١١) پردى قيامەت نەپساوہ ؟ !
 لەبەر چاوت نەمزاني ، بى باغەبان گول چىنم
 مەست بۆم ھۆشم لى نەبۆ ، دەم بۆ روت ھىناوہ
 ھاتم بە بۆنەي^(١٢) خالت ، توشى بەلاي^(١٣) زولفت بۆم
 تەپرىكى نابەلەد بۆم نەمزاني دانە و^(١٤) داوہ
 ئەمرو صەباي مورادان^(١٥) کاسى کردم نەمزاني :
 نە عەطرى نافەي چىنە ، نەبۆنى زولفى خاوہ ؟

(٦) ئاوينەي (ف) ئايىنەي .

(٧) زەزى (ف) ئەرى .

(٨) نەدگرى (ف) نەتگرى .

(٩) روحمىك تا (ف) روحمى بکە .

(١٠) وەبەر (ف) بەبەر .

(١١) بۆچ دەمکوژى خۆ قوربان (ف) بۆچ وا دەمکوژى قوربان .

(١٢) بە بۆنەي (ف) بە بيانوى .

(١٣) بەلاي (ف) داوى .

(١٤) دانە و (ف) دانەي .

(١٥) ئەمرو صەباي مورادان (ف) باي (مروحه) ي فراوان .

له سایه‌ی چاوه‌کانی بۆمه (۱۶) رهن‌دی خه‌رابات (۱۷)
 له لای پیری مه‌یخانه (۱۸) خه‌رقه‌م له گرۆی مه‌ی ناوه
 تو خودا دلم مه‌شکینه ، با بزانه : — رۆت وایینه —
 رۆته یا گۆل هه‌ناره (۱۹) ؟ لیۆته یا شه‌کری خاوه ؟
 وه‌قتی ئاره‌ق ده‌ژێژی بۆ کوشتنی (وه‌فایتی)
 به‌گۆلی کۆلمی (۲۰) سوینده‌خۆم گه‌رده‌ن شو‌شه‌ی گۆلاوه (۲۱)
 له ده‌ردی بی ده‌رمانی که‌وتومه‌ سه‌رگه‌ردانی
 به‌جوابی (لن ترانی) چیکه‌م رۆحم سۆتاوه (۲۲)
 قه‌یتانی دۆ لیۆنت به‌ندی جه‌رگی پساندم
 کوفرت له‌لام ظاهره‌ روحمت له‌لا نه‌ماوه
 سلاوم کرد له‌یارم ، به‌دلیکی غه‌مگینه‌وه
 به‌له‌فظیکی زۆر شیرین جوابی سلاوی داوه

(۳۱)

چاوه‌ژێی موژده‌ی نه‌سیم ، تا له‌گۆلشه‌ن دێته‌وه
 به‌لکه‌ فه‌رمایش بکا گۆل ، بولبولم با ییته‌وه
 وا وه‌عیدی به‌فری زستانه‌ و فیراقم که‌وته‌ دل
 مه‌ر به‌بای وه‌عه‌دی ویصالت کبوی دل ره‌ش‌ییته‌وه

-
- (۱۶) چاوه‌کانی بۆمه (ف) چاوه‌کانت بۆم به .
 (۱۷) خه‌رابات (ف) مه‌یخانه .
 (۱۸) مه‌یخانه (ف) خه‌رابات .
 (۱۹) هه‌ناره (ف) ئه‌ناره .
 (۲۰) کۆلمی (ف) کۆلمت .
 (۲۱) گۆلاوه (ف) گۆلاوی . ئهم شیعره‌ی دوایی له (ف) دا به‌جیاوازی
 نوسراوه .
 (۲۲) له (ه) دا ئهم سێ شیعره‌ی له (خ) زیاتره .

میرومعهی زولفت له دهوری ئاوری رۆت بی چلۆن
 ئاگری عیشقت به ئاوی چاوی من ده کوژیتته وه؟!
 سوچی زولفت بو که پهروانهی دلم رۆی کرده رۆت
 ئاگری وهصلی شه م و پهروانه شه و ده کریتته وه
 خه ططی میهر و زولف و خالی حوججه تی مولکی دله
 نه قشی ئه و موهره به ئاوی (خورخوره) ناچیتته وه
 دل له ترسی چاوی بو ، رۆی کرد له میجرابی بروی
 ئیسته بیستومه له چینی زولفی جی ناییتته وه
 کیوی هیجرت خسته سهر شان و ، دلم پیی خسته
 تا نه گا دهستی به زولفت زهمه ته هه لسیته وه
 صه د که زه ت خستمته گیزی مه هله که ی به حری فیراق
 ئاخری قوللابی موژگانت دهرم دینیتته وه
 مه زره عه ی میهر و مه حه بیته توخمی وهصلی شین نه کرد
 گول به شادی داده چینم خاری غه م ده زویتته وه
 خوت ده زانی مودده تیکه سهر و پامالی جه فام
 که ی وه کو نه قشی قه ده م سهر نیمه ژیریته وه ؟
 دل ئه و که وتوته زیندانی غه م و قورباتم
 تاییکی زولفت بنیره به لکه بۆم ده ریته وه
 تو خودا تاکه ی له تاریکتی شهوی هیجرانی تو
 دهسته و نه ژنۆم دابنیشم : ره بیی که ی روژ بیتته وه ؟!
 بی ئیشاره ی (حکمة العین) ی (شیفا) ت نایه شیفام ،
 خوت ده زانی زامی دوری سه خته خوش ناییتته وه

فیکری من چونکه ده قیتی عاشقی قه ددی نه وه
مۆ له مۆ گیراوه ، چکه م لیک جوئی نایته وه ؟^(۱)

(۳۲)

چین چین و تاتا [کر !]^(۱) زولفی حهریری بکه وه
[دین و دلان مهست که رپی میسک و عهیری بکه وه !]
چه ند خوشه بۆسه کردن ، پیکه وه دهست و گهردن ،
ئیدی هه تاکو مردن به شه ههد و شیریی بکه وه
هیلاکی غه مزه و برۆی ، شاد و شه هیده بۆ خۆی ،
ئهی دلی ره نه جه ژۆ بۆی ، شیر و تیری بکه وه
گه ره وه کو زولفی سیای ، حهلقه بیهستن صه فای
بهره له بهز خاکی پای ، ههر به ئه سیری بکه وه
له میژه بن حاصلم ، تاکه ی بنائی دلم ؟
بولبولی خۆته گولم ، جارێکی ییری بکه وه
دل که له تۆ زیز بوه ، خوین وه سه ری که وتوه ،
طیفله گزۆی^(۲) گرتوه ، به و مه مه ژیری بکه وه

(۳۱)

(۱) ئهم پارچه یه له نوسخه ی (ف) دا له گه ل کومه له شیعی (وه فایح) دا و به
شیعی ئه و نوسراوه ، به لام وهك ده بینین له کوتاییدا نازناوی ئه وی تیدا
نیه ، که (وه فایح) زۆر کهم ئه وه ده کا . زیاد له وهش ئه گه ر تۆزێ به
وردی سه ره نه جی بده ین ده بینین تام و چیژیکێ تایه تی تیدا یه که کهم له
شیعی وه فایح دا ههستی پین ده کری .

(۳۲)

(۱) رهنگه (کر) (گری) پین و به هه له ی نوسه ره وه (پین) که ی له بیر کرابین وه
ره نگیشه (سه ری) پین .
(۲) گزۆ : وژک و بیانۆ .

چاو مهسته رو گول دهسته زاری خوی کرده پوسته
فهرموی : (وهفایح) ههسته بهس به زویری بکهوه !

(۳۳)

مه مکوژه تو گهرده نی خوت زو له زولفان دهرخه وه
ئه ی صه بای صالحان ئه تو بکه ی ئه م شه وه روژ بیتته وه
طاقتهم چو ئاره قی گهردنت به زولفان ون مه که
ئه ی ستاره ی صوبجدهم ئه مشو که زوتر دهرکه وه
سوتبوم خوم دا په نای زولفت ده میك ئاسوده بم
روت نیشان دام باز^(۱) له سایه ی تو وه ئاورم گرتته وه
زولفت ئه فشان کرد و په نهان بوی و دونیات کرده تم
خوت وه دهرنا عالهمت سوتاند و ئاورت کرده وه
با به هه ویای پایی بوست عومری من کوتا نه بی
مه یخه پشت گوئ ، مهرگی من ، بی زولفه کانت بهرده وه
ئولفه تی زولفت چیه قوربان له گه ل روخساری تو ؟
خو به هیچ دینیکی نابی کوفر و ئیمان پیکه وه
هاته سهر خه نده که من سولطانی حوسن و دولبه رم
غایه تی صورته نوما ی روژی جه مالی من شه وه
بای صه با به رقه ع گوشا بو ؟ یا ئه تو بوی خوت نواند ؟
یا نه ریضوان دهرکی گولزاری به هه شتی کرده وه ؟
من له بهر عه کسی نیگاهت که وتووم هو شم نیه
چاوه که ی تو ههر نه خوشه یا نه سهرخوشی خه وه ؟

(۳۳)

(۱) باز : دوباره .

(خارق العادات) ی زولف و ، خال و ، خه ندهی زاری تو
 میشک و عه نهر ، شه هدهو شه ککهر ، له عل و گوههر پیکه وه
 زولف لاده با دیاربئ جاعیلی له یل و نه هار
 رقی ودهدرنا تا بزائن (خالق الاصباح) ^(۲) ئه وه
 نه و ره سیده ی نه خلی بالا شه رحی حه رفی ودهده ته
 نه ور و نه کههت ، تور و طولمهت ، نار و جه ننهت پیکه وه !
 وهک سه ری زولفت ده بی کی بی حیسابی تیک نه چی
 گهر به ناز تو بییه په ی مه حشر به چاوی مه سته وه ؟
 چم له ئوممیدی به ههشت و بی می دۆزه خ داوه من ؟
 دۆزه خی من ههر فیراقه ، جه ننه تی من ههر ئه وه !
 لیوه کهت عومرم بقو شهرطت کرد به دل جاریکی دیش
 ودهخته بۆت بمرم وهره عومری دۆبارهم پی بده وه !
 خوش به ناز رامه بره ، قوربان ، ئیلتیفاتیکت هه بی
 دادخواه زۆر که وتوون نه ختی سه مه ندت ^(۳) بگره وه
 طاقی ئه برۆت دهرخه شادم کا هه تا قوربانی بم
 عیدی قوربان چونکی شهرطی روئیه تی ماهی نه وه
 داخو چبکا پاش خه ط و خالان صه فی موژگان به ناز ؟
 له شکری تورکان ئه واهات و فه زه نگی پیشره وه !
 ئاه و ناله ی بی قه رارت عاله می خستۆته جۆش
 گۆل به ناز پهروه رده یه ئه ی دل ده میکی بیره وه
 من له سه ر خاکی ده ری یاری سه فه ر که رده نه مام
 نامرم ئه هلی به هه شتم گهر ژیانم بیته وه ^(۴)

(۲) ئهم شیعره زیاده ی (ه) یه .

(۳) سه مه ند : تیری په یکان .

(۴) ئهم شیعره ش له زیاده ی (ه) یه .

تۆهه‌لستای به‌و ده‌مه رۆحی (وه‌فایچی) زینده‌کرد
با قیامه‌ت که‌س نه‌لێ هه‌ر ییکه‌ تۆ خودا هه‌سته‌وه

(٣٤)

تا به‌ تا له‌و رۆژه‌ تۆ زولفت به‌ رۆدا خسته‌وه
من له‌ سایه‌ی زولف و رۆی تۆ رۆژی رۆناکم شه‌وه
دا بزانی خه‌ط له‌ ده‌وری عاریضی هات و کوتی :
[هه‌رچی نه‌یدیوه شه‌و و رۆژ تور و ظوله‌ت ییکه‌وه !]
دڵ له‌سه‌ر طاقی برۆی خۆی خسته‌ داوی زولفی خاو
قیبله‌ که‌م گۆزاوه بۆیه پێم به‌ داوی کوفره‌وه
رۆحی شیرینم به‌ چاوان وا به‌ زاری ده‌مکوژی
قه‌د نه‌لێ : داخۆ ئه‌وه فه‌ره‌هاد یاخۆ خوسره‌وه ؟
چونکه‌ دڵ عاشق به‌ ئه‌برۆی بۆ به‌ داوی زولفی به‌ست
حه‌قیه‌ زنجیری بکا دیوانه‌یی ماهی نه‌وه
من وه‌ها زۆ مه‌ستی مه‌ی نابم به‌ نه‌شه‌ی چاوه‌که‌ت
مه‌رگی من ساقی له‌ گه‌ڵ ئه‌و جامه‌ لیوت بێنه‌وه
تۆ (وه‌فایچی) ت کوشتوه ئیباتی کۆلمی سۆرته
رۆژ که‌ گیرابی نیشانه‌ی قه‌تلی مه‌ظلقومان ئه‌وه

(٣٥)

سه‌روه یا عه‌ره‌ره یا تازه‌ نیهالی چه‌مه‌نه ؟
یا ئه‌وه گۆلبونی بالای گۆلزاری مه‌نه^(١) ؟

(٣٥)

(١) (مه‌نه) له‌م شیعره‌ و دوا شیعردا له‌ به‌ر سه‌روای شیعه‌که‌ وام
نۆسی ، راستیه‌که‌ی (مه‌نه) یه .

عاشقی زولف و روخی سهرسهری یاریکم ئەمن
 چاوی بیماره ، گولی زاره ، قەدی نارەووە
 قەدی سەرۆه بەری هیناوه که میوهی که می وی
 ناری پوستانه ، گولی نەوژەسه ، سییی زەقەنە
 لە هەوای باغی گولانی که دەنازی حەقیه
 گولی من : گول دەمه ، گول چەپکه نه ، گول پیره هه نه
 دل که کوشتە ی روخیه بەستەیی زولفه دەگری
 شەوی هێجرانە دەلێی نالەیی مورغی چەمە نه
 ئەشکی من چونکه لەسەرچاوهیی دل دیتە دەری
 رەنگی گولنارییه مروارییی خاکی یەمە نه
 زولفی لەرزانی به سەر چاوی به دەم بادی وهزان
 میشکی تەژ عەنبەری تەژ ، چەتری غەزالی خوتە نه
 [کوشتنی بولبولی میسکین چیه پشکووتنی گول]
 [مەطلەبت کوشتنی عاشق نیه تو پێمە که نه]
 دل و دینم لە بەهای ماچی دەمی داوه دەلێ :
 لە (وهفایێ) مەگرن عاشق و مەجتونی مە نه

(٣٦)

چاوی پێر خوینم دەگیرم قیله کهم پەیدا نیه
 توری چاوم رۆییوه ، یا دیدە کهم بینا نیه ؟
 وهك نه یستان ئاوری بهربۆتی دەرۆنم بهند به بهند
 دل که هەر وهك نهی دەنالێ دەم بە دەم بێجانییه
 ئەهی چرا لەحظیک مودارا تیر بینێ رەنگ و رۆت
 وەر نه پەروانه ی غەریب جان و دلی پەروا نیه

بۆ نیشاری مه قدهمت عومریکه ده گریم روژ و شه و
 تا به که ی گه وهر فشانی چاوه کهم ده ریا نیه ؟
 چی ده کهم ، ده گریم ، ده سوتیم ، ئاوری دل نامریته وه
 چبکه م ئاخر — توری دیدم ! — سینه کهم (سینا) نیه
 گهر هزار جار بی به کوی زوخال به توری کیوی طور
 ئه و دلّه جۆیایی یه که دیداری وه که موسا نیه
 هات و رۆی وا کرد و دونیای کرده ناله ی عاشقان
 دا نه لّین : نایی قیامت ، روژی واوه یلا نیه
 حهلقه حهلقه تاری زولفت خسته سهر رۆی نازه نین
 دا نه لّین : روژ حهلقه گوشتی ماهی شه وئارا نیه
 پیکه نچی مه منونی کردم ، زولفه که ی دامی به دل
 دا نه لّین : شه که هر فروشی ئیمه خوش سه ودا نیه
 خۆم به سهر گیترا ، کوتم : قوربان په ریشانی به سه !
 سویندی خوارد : به و زولفه وه صلّم عهینی سهر گهردانیه
 مه نعی نالینم له شه وقی گهردهن و رۆی خۆت مه که
 بولبولی صوبجی به هار بی شین و واوه یلا نیه
 دل که به سته ی زولفه له و لیوانه مه حرومی مه که
 بی شه کهر ئهم طوطیه ناژی که هیندوستانییه
 گا به ناز گاهیی به غه مزه مه مده بهر تیغی برۆت
 کوشتنی عاشق به هیچ دینیکی — قوربان — چا نیه
 با فریبی من نه دا واعیظ به گولزاری ئیره م
 عاشقی رۆی تو به هه ویای (جنة المأوی) نیه
 گهر هه مو عالم بلّین : مه جتونه ، تا ده مریم ده لّیم :
 هه ردو دنیا قیمه تی دیداریکی له یلا نیه

داد له دهست حوسنت ، که زولفت نابج بې نالهی دلان
 ئاری ئاری دائیره‌ی شاهانه بې غه‌وغا نیه ؟
 چت له‌وه‌صلی زولفی من ؟ فه‌رمو (وه‌فایتی) ها دهم !
 طالیبی عه‌یشی نه‌به‌د به‌ عومری دونیا فانیه^(۱)

(۳۷)

صه‌د هه‌زار دل پیکه‌نتی وه‌ك گول به‌دم بادی به‌هشت^(۱)
 یا هه‌ناسه‌ی جان‌فزی گول‌زاری غه‌وئی ثانیه ؟
 جانشینی هه‌ضره‌تی (غوث الخلاق) قوطبی حه‌ق
 فره‌عی (طه) نه‌صلی (یاسین) نه‌وبه‌ری گه‌یلانیه
 ره‌وشه‌نتی چاوی قولوبی عاریفه‌ی عه‌کسی دلی
 کیوی طوره ، مه‌ظه‌ری توره ، کلی سو‌بحانیه
 [پیی له‌سه‌ر شانی هه‌مو وه‌لییانه جه‌ددی خو‌ی ده‌لی :]
 [جیی له‌سه‌ر چاوانه شاه و شانشینی ثانیه]

(۳۸)

دلی دیوانه له‌سه‌ر زولفی له‌عالم به‌ریه
 قه‌د ره‌هایی نیه له‌و داوه که به‌سته‌ی په‌ریه

(۳۶)

(۱) ئەم پارچه‌یه له‌گه‌ل ئەم پارچه بچکوله‌ی دوایدا ، له (ه)دا تیکه‌ل
 کراوه و دۆپارچه‌ی ۱۰ و ۱۱ شیعریان لښ پیکهاتوه . به‌لام ئیمه وه‌ك
 (خ) نوسیمان .

(۳۷)

(۱) ئەم چوار شیعره له‌سه‌ر کیش و قافیه‌ی پارچه‌که‌ی پیشه‌وه‌ن ، به‌لام
 له (خ)دا جیا کراونه‌ته‌وه و بۆ یه‌که‌م جار له‌و ده‌ستۆسه‌دا له‌سه‌ر ئەم
 چوار شیعره نۆسراوه : «ایضا» . بۆیه ئیمه‌یش په‌یزه‌وی (خ)مان کرد و
 به‌جیا نوسیمان .

به و وفا به که دهمکۆژی به میهرم وهره سهبر
دا نه لاین عاشقی بئ میهر و وفا سه سه ریه

[چت له دل داوه عه زیم وهره نیو دیدهی من]
[دل همو ئاوره چاو مه نظه رهی دۆ دهریه]

چاوی بیماری طهیی همو دهردی دلمه
غمزه دهرمانیه ، په یکانی موژه نه شته ریه
قامه تی تو که گول و بهی بهری بئ بهری بئ
بوچ ده لاین ئیدی صه و بهر بهری بئ بهری بهریه ؟ !
بو به سۆتاوم ئه من عاشقی به دناوم ئه من
دل که م غمه دهیی غمه و و نازی په ریه
رو به ئه بروته ئه گهر بوچی دل ئازاره موژه ت ؟
ئه هلی قیله عه جه به وا رهوشی کافریه !
سه روی گولزاری (و وفا یی) به که گولزاری جه مال
خه نده گول ، گول به ریه ، هم گوله هم گول په ریه

(۳۹)

کار و پیشه ی ئه م دلهم چیکه م خودا ههر زاریه ؟
سه یلی فرمی سکم وه کو جو که له چاوم جاریه
سه روه ، یا شمشاله ، یا خو عه ره ره ، یا ناره وهن ؟
یا چناره یا که تو بای قامه تی دلداریه ؟

نوخته یی ئایاتی قورئان ، یانه هیندوی خه طی تو
یا سه وادی عینه ، یا خو خالی سه ر رو خساریه ؟
بئ قسه وختی ته به سسوم سه د هه زارانی ده کوشت
یانه غیلان ، یا په ری ، یا حوره ، یا گولزاریه ؟

مات و حهیرانم که بۆچ ئەمۆ دەمی هینا ئەمه
 یانه تهئیری فوغانمه ، یانه وەعدە ی پارێیه ؟
 زەخمی ناسۆره قەرارگه ، یانه ئیشی خەنجەرە ؟
 یا خەدەنگی چاوی یتیمارت له جەرگم کارییه ؟
 دەنگی قوقۆی قومرێیه یاخۆ سه لایی شیوه نه ؟
 دەنگ و نهغمه ی بولبوله یا ناله ئالی تارییه ؟
 ئەشکی دۆ چاوی (وەفایتی) سۆره جارێ ئاوییه
 چونکی لێوی له عله گەردن به نده که ی مروارییه (۱)

پیتی یی

(۱)

فەژەنگی میللەتی ، کافر دلّی ، ئەگریجە تەرسایین
 مەلایك سۆرەتی ، ئاھۆ خەرامی ، ماھ سیمایین
 پەرتی پەیکەر ، بوتی ، گۆل پەرچەمی ، زنجیر گیسۆیی
 شەكەر لەب ، نازەنینی ، عیشوہ سازی ، سەرو و بالایی^(۱)
 نیگاری ، توندخۆیی ، سەرکەشی ، عاشق کوشی ، شوخی ،
 گۆلەندامی ، دلّ ئارامی ، سەمەنەر ، دیدەشەھلایین
 بە دۆ زولفان رەسەن بازی ، بە دۆ ئەگریجە طەننازی
 بە دۆ چاوان سحر سازی ، بە دۆ لیوان مەسیحایی
 کەمان ئەبرۆیی پەیوەستی ، لە عیشوہی نیرگسی مەستی
 کە سەھمی خستە ئیو شەستی [نران !] ھەریەك لەسەر لایین
 ھەلّی دا دای لە جەرگم ، خستنی قەصدی سەری کردم
 شەھیدی (کەربەلا) من بۆم ئەسیری دەستی تەرسایین
 شکاندی سەددی ئیمان ، پشتی دین ، دەستی تەوانایین
 حیجابی ئابزۆ ، تۆبە (وەفایتی) صیدقی مەولایین
 دەخیل ئەھەم جەلیسان ، ئەھە رفیقان ، خزمە تا ماوم
 بە ھەر نەوعیککی بۆ خۆتان دەزانن بۆم بکەن رایین
 ھەمۆ عومری عەزیزم صەرفی دەردی ئینتظارێ بۆ
 بەسەر وەقتی (وەفایتی) داخۆ دێ ئەم شوخە یانین ؟

(۱)

(۱) (بالایی) لە (خ) دا وەك (بلایی) نۆسراوہ .

سه‌حەر مه‌ستانه رابردم به بهر دهر کی کلیسای
 که چی دهستی دلی گرتم خه‌رامان ^(۱) به‌چچه ته‌رسای
 ئیرهم بقو عه‌نبه‌ری زولفی ، ئه‌سیری چه‌نبه‌ری زولفی
 که‌راماتی سه‌ری زولفی به‌هه‌رتای مه‌سیحای
 به‌داوی زولف موژه هه‌ستان له‌سه‌ر مولکی دلم ^(۲) وه‌ستان
 نیظامی چین و تورکستان رژان به‌ربونه یه‌غمایی
 نیگاهی ^(۳) دلستانی من ، خوماری دا به‌جانی ^(۴) من ،
 طه‌بیبی حالزانی من ، نه‌خوش بقو ، شه‌ربه‌تی دایی
 ئیشاریکی به‌چاوان کرد ، برۆی هه‌مباشی ^(۵) تورکان کرد
 دلیمان تیره‌باران کرد ، که‌مانداران له‌هه‌ر لای
 سه‌با ^(۶) زولفی په‌ریشان کرد به‌روخساری عه‌ره‌قناکی
 چه‌شیرینه له‌گه‌ل یه‌کدی مه‌ه و په‌روین ^(۷) که‌شه‌و دایی ؟!
 په‌ریشان زولفی زونناری ، دره‌خشان رۆیی گولناری
 له‌زاری گول شه‌که‌ر باری : که‌ئهی مه‌جنتونی له‌یلایی !
 ومه‌ر بزوانه مه‌یخانه چ مه‌عموره چ وئرا نه !
 له‌هه‌ر لای دل ئارایی ^(۸) ، له‌هه‌ر گوشیکی شه‌یدایی !

- (۱) خه‌رامان (ح) خه‌رمان . دیاره خه‌رمان هه‌له‌ی نۆسه‌ره .
- (۲) مولکی دلم (ح) ، (ق) هه‌ددی دلی .
- (۳) نیگاهی (ق) نیگاری .
- (۴) جانی (ح) خانی .
- (۵) هه‌مباشی ... (ح) هه‌مباشی موژگان ... هه‌مباش : جۆت .
- (۶) سه‌با .. (ح) سه‌فی .
- (۷) یه‌کدی (ح) یه‌کدا .
- (۸) بزوانه (ح) بنواژه . دل ئارایی (ن) دل‌ئارایی . دیاره دل‌ئارایی هه‌له‌یه .

که دهستم دا دهري دل بۆ (۹) ، نه دل بۆ گولشه ني گول بۆ
 هه مو نه سرين و سونبول بۆ ، قهرنقول نه خلی طوبايي
 له جيگايي ته جه لا دم به دم بي (لن تراني) بي
 به قورباني دلي عاشق هزار وهك (۱۰) طوري سينايي
 سروشکم هاته خوارى ، دور له چاو و گهرده ني ساقى ،
 به سهر (۱۱) هه وض و فواره ي عاشقان ئاخ جام و مينايي !
 جه مالي مو طريم كه وتۆته ياد كوا نه غمه كه ي تاري (۱۲) ؟
 هه وای خورشيد ئه و سوتاندمى (۱۳) ، ئاخ بۆ كزه ي بايي !
 موغهنى كوانى ئاهه نكي حيجاز و به ربه ط (۱۴) و چه نكي ؟
 سىتاي (۱۵) مو طريب سه داي بۆ كه وت (۱۶) ؟ له به رچى ده نكي نه ي نايي ؟
 به له هجه ي ده نك و ئاوازت ، به شوعله ي زه خمه كه ي سازت
 موداراي ئاو و ئاور بۆم ، ئه مان مو طريب مودارايي !
 به شه وقي ئاته شى روى تۆ ، به باده ي چاوى جادوى تۆ
 سه راپا بۆمه كۆي ئاور ، ئه مان ساقى سه راپايي !

-
- (۹) دهري دل بۆ نه دل بۆ (ح) وهري گول بۆ نه گول .
 (۱۰) هزار وهك (ح) هزاران .
 (۱۱) به سهر (ح) له سهر .
 (۱۲) تاري (ق) سازى . ئهم پارچه يه له (ق) دا ده شيعره .
 (۱۳) ئه و سوتاندمى (ح) ئه و سوتاند .
 (۱۴) به ربه ط (ح) مو طريب .
 (۱۵) سىتا : سۆكراوى (سى تاره) كه جۆريكه له ئاله تي مۆسيقا .
 (۱۶) بۆ كه وت (ح) ئه نگوت .

له بهر تاوی جه مالی عالیه می مومکین بو ئارام
 ده سوتام نه ز نه گهر سایه ی سه ری زولفی نه بویایی (۱۷)
 به گریانی دلی من هاته زهخم (۱۸) و پیکه نی فهرموی :
 مه حال بو خنده یی ساغیر نه گهر مینا نه گریایی !
 نه مان شوخی خه راباتی ! که بو دین و دل ئافاتی
 بهر موق بوچ که تو هاتی له من دهنک و صه دا نایی ؟!
 به ئاب و تابی رو خسارت (وه فایح) (۱۹) و مه سوتینه
 خودارا ! نه ی چراغی دیده ! بو پهروانه پهروایی !
 (وه فایح) ماوه (۲۰) دهست بهردان ، له دهوره ی نوقطه سه رگهردان ،
 نه مان یاقوطبی ره بیانی ، مه ده د یا شای بو خاریی !

(۳)

هه تا روژی قیامت دیت و (۱) نایی
 له دوری نامه شه رحی ماجرایی

(۱۷) ئهم شیعه ی خواره وه بهم شیوه له (ه) دا به زیاد ده چی :

« ئه سیری عه نه بهری زولف و گراوی خه به بهری زولفی »

« کهرامانی سه ری زولفی به ههر تایی مه سیحایی »

به لام له گهل شیعی دوه می ئهم بارچه دا جیاوازی به کی ئه وتویان نیه .

(۱۸) له (خ) دا وه کو (رحم) بی وایه به لام تارمایی نوخته به که به سه ر (ر) ئی که وه
 دیاره و له (ح) شدا به رونج (زهخم) نوسراوه بویه لیره دا منیش کردم به
 (زهخم) .

(۱۹) وه فایح و ... (ح) وه ها و بسوتینه .

(۲۰) ماوه (ح) ماده . دیاره هه ئیه .

تبیینی : ئهم چهند جیگه ی به (ق) ئیشاره م بو کردن ، له که شکوئیکم
 وه رگرتن ماوه ی له سه ر نوسینیم نه بو .

(۳)

(۱) (دیت و نایی) به (دیت و نایی) نوسراوه ، به لام من (نا) یه کیانم به زیاد
 زانی .

له ئاھ و ئالەبى پەرۋانە خوئىنى
 كە تۆ بگرى خودا ئىشم بە باين
 دەمت دەرمان ، طەيب تۆ ، من بريندار
 دەسا بۆ خالى من تەدبير و رايى !
 لە سەر گەنجى روخت رەشمارى زولفت
 لە بۆم هاتن بە داو ھەر يەك لە لايى
 بريندارى ھەواى جيلوھت شەھيدە
 ئەمان ساقى بە مەرگى من سەماين !
 ھەمق دەم رۆ لە ميحرايى برۆتم
 ئىلاھى (۲) كەى ئىجابەت كەى دوعايى ؟
 بە يادى طاقى ميحرايى برۆى تۆ
 (وہ فايى) چۆ لە گۆشەى خانەقاينى (۳)

(۴)

ئەرى ھەببى رەوانم طەيبى دەردى جودايى
 (چنين تو عہد شکن يار شوخ ديده چرايى ؟) (۱)

- (۲) (ئىلاھى) لە (خ)دا بەم شىۋە (اللہى) نۆسراۋە ، بەلام دۆبارە ھەلەيە و راستىيەكەى ئەۋەيە كە نۆسىمان .
- (۳) ئەم پارچە لە (ھ)شدا (ھوت) شىعرە ، بەلام دۆ شىعرى يەكەم و دوھمى جيايەو بەم شىۋەيە :

نەخۆشى چاۋى تۆم دولبەر نىگايى
 بەزەيىكت بە مندا چۆنە نايى !
 ئەمن كافر نەبۆم كەوتۆمە داوت
 موسولمانى ، دە بۆ دەردم دەوايى !

(۴)

- (۱) ئەى يارى چاوشۆخ تۆ بۆچى وا پەيمان شىكىنى ؟

دلیکه داومه به زولفت فیدای غه مزه یی تو بی
 (که در کمند تو خوشتر عزیز من [چو رهایی !] ؟) (۲)
 له تاوی دهردی فیراقت نه ماوه رۆح له به ده ندا
 (طمع بریده ام از جان مگر تو باز بیایی) (۳)
 هه میشه بۆیه ده نالم به ئاه و ناله یی بولبول
 (دمی چو غنچه بخندی و همچو گل بدر آیی) (۴)
 نه سیمی باغی گوله یا عه بیر و عه طره ده باری ؟
 (توی شکر شکنی یا ز زلف نافه گشایی ؟) (۵)
 به چیه ره باغی گولانی ، به خه نده زه وقی دلانی
 (مگر تو شاخ نباتی گل بهشت خدایی !) (۶)
 بلا به جیلوه نه نازن غولام و حوری به هه شتی
 (خدایرا چه شود گر جمال خود بنمایی ؟) (۷)
 به غه مزه کوشتمی چاوت عیلاجی دهردی نه فهرمو
 (بیا که صد گله دارم ز آهوان خطایی) (۸)
 دلت شکاوه چ قه و ما خیلافی عه هدی مهحه بیته
 (خدا نکرده چه دیدی ز دوستی (وفایی) ؟) (۹)

- (۲) له ناو که وانی تودا دیل بی خوشتره له وه که ئازاد بی .
- (۳) ده سه بهرداری گیان بوم ، مه گهر دۆباره تو بیتته وه .
- (۴) تاویک وهك غونچه پنه بکهنی و وه کو گول بپشکوی .
- (۵) توی شه کر ده شکنی یا له زولفته وه میشک بلاو ده که یتته وه ؟
- (۶) بۆچی تو لقی نه باتی یا گولی به هه شتی خوی ؟
- (۷) چ ده بی نه گهر جوانی خوت بنوینی ؟
- (۸) وه ره من صد گله ییم هه یه له ئاسکه کانی خه تاو خوته ن .
- (۹) خوانه خواست چی خرابت له دوستایه تی وه فایی دیوه ؟

(۵)

تا تیرگسی تو نازی هه بی غه مزه نو مابی
شه رمه نده نه بی چی نیه ئاهو بی خه طاب بی
ئهی خوسره وی خوبان به دو لیوی شه که رینت
شیرین نی بی فهرهاد بکوژی تو به عیتابی !
سه بزه ی دهمته دایه شکسته خه ططی ریجانی
خه ططیکه غوباری که به یاقوت کشابی
حهیرانی دهم و سه بزه یی نه وخیژی^(۱) له بی تو م
بی نوکته نیه قهط خه طی ئایاتی خودابی
سو تاوه دهر و نم له غه می غه مزه یی جانان
مو طریب بلای ، ساقی به که رهم بیننه شه رابی !
خوینی دلی ریتم^(۲) له هه وا دل نه بو خالی
عاشق به خودا وایه وه کو من به وه فابی
حوسنت به له طیفی قهده شیرینی زارت
قهده باغی ئیرهم داره گولی که گولی نابی
تو هه ر به جه فامه یلی (وه فای) ته عه زیم
مه عشوقه ده بی هم به وه فاهم به جه فابی

(۶)

شه رهی دهر دی ئاره زومه ندی له کهس ته ئیری نابی
ئهو کهسه دهر دم ده زانی گهر له یاری خو ی خودابی

(۵)

- (۱) نه وخیژ : تازه پیگه یشتو .
(۲) ریتم : رستم .

ئەي برادر خانەویرانی ، جودایت بۆ وهفایت
وهك وهفایت ئەي جودایت یا خودا خانەت خەرابی !
غەیری دولبەر دەردی دڵ نالێم بە هیچ کەس تا بمینم
بۆ کەسێ بێم چاکە دەردی دڵ بە دڵ ئەو ئاشنایی^(۱)
ئاخر ئەي سولطانی خۆبان تا بە کەي نامیهرەبانی ؟
چاکە مەحروم نەفەر مۆی : یا خیطابی ، یا عیتابی
رۆژ و شەو بۆبۆیتە — قوربان ! — شیوەن و شینی دلی من
کاری بۆلبول فەصلی گۆل نالینە تا ئاهیتکی مابی
مەنعی سۆتانم مەفەر مۆبا و جۆدی ئەو جەمالە
پیشەیی پەروانە^(۲) سۆتانە تا شەوقی چرای
هەرکەسیکی گۆل فرۆشە باغی پز جۆش و خورۆشە
یا دەری گۆلزاری بگری ، یا لە بۆلبول بێ صەدابی
هەرچی تۆ پیت خۆشە مەحضی رەحمەت و مەقصۆدی دلمە
گەر عیتابی (لێ ترانی) یا خیطابی (او دنا) بێ
بۆی سەر تا پا گوناھم ، بۆی عاصی و رۆسیاھم
تا گەدا شایانی روحم و ئیلتیفاتی پادشایی
دۆر لە ئەغیار و رەقیبان عومری دۆصەد سالا دینێ :
دەست لە دەستی یار و صەحنی باغ و ، گۆشەي ماھتابی^(۳)
رەنگ زەرد و ، لیو بە بار و ، ئەشک بار و بێ قەرارە ،
زۆر پەڕیشانە (وهفایت) ، وهك لە یاران هەلبێرابی !

(٦)

- (۱) ئەم نیوہ شیعرە دەکری بەم جۆرە بنۆسری :
« دەردی دڵ بۆ وهی بێم چاکە بە دەردم ئاشنایی »
- (۲) لێرەدا ئەگەر (هەر) ێک بێ ئەوسا کێشەکە راست دەبێ .
- (۳) ماھتاب : بۆمانگەشەویش و هەیوانی بچکۆلەیش دەگونجی .

(۷)

زدهدی رۆتم ، به چاوی تۆ ^(۱) ، شیفام بێ لیوه کهت نابێ
 به حهقی ئابزۆی پیری موغان ساقی مه بێ نابێ ؟!
 ئه تۆش ئه ی تارزه ن ساده ی سرو دیکه ی به نه غمه ی نه ی
 بلا طه ی بێ غه م و ، تۆ به ی سرۆری جامی مینابێ
 ئه تۆ دهم دهم به نه غمه ی نه ی ، ئه تۆ خوش خوش به جورعه ی مه ی
 کزه ی باییکه ی رۆحانه ی ، نه شه ی جامیکه ی یار ، بابێ
 به قوربانی سه داتم ها بلێ ^(۲) مو طریب ، وهره ساقی
 نه یستان ئاوری به ربۆتی بلا طوفان له سه ر دا ^(۳) بێ
 له شه وقی باده داگیراوه ساقی رۆی عهره ق ناکی
 وه کو شه بنم له سه ر گول که وتبێ رۆژ عه کسه ی لێ دا بێ
 وهره بنواژه تاب و تابشی زولفی دل ئاو یزی
 ئه گه ر نه تدیوه ^(۴) (عرش الله) چرای ده یرو کلیسا بێ
 له تاو ئاوری جه مالت که ی ده زانی حالی دل سۆزان
 که سیکی تاوه کو زولفت نه شیوا بێ ، نه سوتا بێ ؟
 که ناری چاوی مه ردوم شانشینی ^(۵) عاشقی رۆته
 به لێ وه ک سورمه وایه هه رچی سوتاوی ته جه للا بێ

(۷)

- (۱) چاوی تۆ (ف) چاوانت .
 (۲) بلێ (ف) بکه ی .
 (۳) نۆسه ری (ف) یان ئه و نۆسخه ی (ف) له به ری نۆسیوه ته وه ئه م نیوه
 شیعه و نیوه ی یه که می شیعی دوا یی بواردوه ، واته به م دۆ شیعه
 شیعیکی هیشته ته وه ئه ویش به م جوړه :
 « به قوربانی سه داتم ... تاد »
 « وه کو شه بنم ... تاد »
 (۴) نه تدیوه (ف) نه ددیوه ، واته (نه ت دیوه) .
 (۵) شانشینی : له (خ) دا به هه له (شانشینی) نۆسرا بۆ ، لیوه دا به گو یه ری

ئەتۆ بەو چاۋە سەرمەستە دەمىكى ھەستە راۋەستە
 بىنىم كەي قىامت دى ؟ بزانم بۆچ مەسچا بى ؟
 دەلېن غەم لەشكرى كېشاۋە ، تۆيش بەو زولف و خالانە
 فەرمۆ تا شەبەيخونى لە لای چىن و ھەبەش را بى
 دەلېن : يار دېتەۋە ، خۆ من بە دەردىكى گران كەوتوم
 طەيبى دەردەداران ئەي خودا بى ، ئەي خودا وا بى (۶) !
 بە گۆشەي چاۋ و خالى لىو و خاكى (۷) كۆي يار نادەم
 ئەگەر سەد جامى جەم ، ئابى خضر ، ئەۋزەنگى (۸) دارا بى
 لە رۆم مەحرۇم مەبە فەرمۆي (ۋەفائى) عاشقى زارم (۹) !
 كەسى دەرزىكى ئيمان بى بەھەشتى لى ھەرام نابى
 دريغا سەروى بالاي من گوليك بۆھات و با بردى
 گوليكى وا بەھار ناگرى ھەتا دۇنيا بە دۇنيابى

(۸)

ئەمان موطرىب بى ساقى وا بى
 ئەگەر مەي نابى بۆخۆي با بى
 كەسى يېھۆشى تەجەللا بى
 خەيالى نەشئەي بادەيى نابى

ھەتا نەبىھە خاكى مەيخانە
 مەلى ساقى يىنە پەيمانە

-
- (ف) راستم كردهۋە .
 (۶) ئەي خودا وا بى (ف) ساخودا وا بى .
 (۷) خالى لىو و خاكى (ف) لىو و خال و زولف و ...
 (۸) ئەۋزەنگ : تاجى شاھانە .
 (۹) زار : دەم .

مه‌حاله بگاته شه‌م په‌روانه
مه‌گه‌ر سه‌رتا پي ئه‌و سوتا بي

★ ★ ★

له تاتا زولفاني روي تابانه
ده‌لي شه‌و شه‌وقي گوله باغانه
وه‌ك ده‌لين ئه‌مشه‌و خو چراغانه
به‌لكو شاي گولزاران وازابي

★ ★ ★

نه‌خوشم كه‌وتوم بي زوبانم
ده‌نالم له‌به‌ر ده‌ردى گرانم
به‌بي ئه‌و شوخه‌ خو‌م ده‌يزانم
ده‌واي من نايي سه‌د مه‌سيحا بي !

★ ★ ★

نه‌خوشم كه‌وتوم ده‌رده‌دارم
وه‌ك زولفي دولبه‌ر بي‌قه‌رارم
روح له‌ سه‌ر ليوم چاوه‌ډي يارم
يار ده‌لين : وا دي ، تو بليي وا بي ؟

★ ★ ★

تو و غه‌مزه‌ي چاوي زوبان زانت
تو و سه‌ري زولفي په‌ريشانت
مه‌ييله‌ بسم له‌ هيجرانت
بلا مه‌جنون بي به‌له‌يلي شابي

★ ★ ★

گه‌ر ده‌گرم زولفت ، ده‌ليي كافر بوي !
[ده‌ست بو دينم ، ده‌ليي چاتر بوي !]

[به هر حال بۆ من تۆ ئاوربۆی !]

فیدای مردن بې ژيانې وا بې^(۱)

★ ★ ★

يا خودا به ناله‌ی دلی ئیشان که‌ی !

يا رهب به ياهوی دهر ویشان که‌ی !

غهمی جهرگی من په‌ریشان که‌ی !

رۆت له نيو زولفت بۆ بلاو نابې ؟!

★ ★ ★

دهمیکې وابې ئه‌ی مایه‌ی سه‌برم

به دل دامانی زولفت بگرم

هه‌تا که‌ی ئاخر هر بۆت بمرم ؟!

تاوئیک نا تاوئیک سه‌لام لی زابې^(۲)

★ ★ ★

ئه‌گه‌ر یاریتته گۆشه‌ی قه‌صری

دلیکی دهم به‌دهم ئاور نه‌گری

به دیداریکی سه‌د جار نه‌مری

دلی وام ناوی طوری سینا بې

★ ★ ★

نه‌زولفی تۆم ، بۆچ بې قه‌رارم ؟

نه‌چاوی تۆم ، بۆچ وا بیمارم ؟

عه‌جه‌ب شیواوه‌ سه‌ر و کارم !

دیاره‌ دهردی بې ده‌وابې

★ ★ ★

(۸)

(۱) ئهم به‌یتهم له‌به‌ر ته‌ربۆن و کۆژانه‌وه بۆ ساخ‌نه‌کرایه‌وه بۆیه به
گومانه‌وه له نيو که‌وانهم دانا .

(۲) سه‌لام لی زابې : خراپم لی قه‌ومئ ، بانگم لی به‌رز بیتته‌وه .

دهمىكى رۆت بىگرم زولفت لادەم
 بە خوشى ھەردوك دونيات نادەم
 كە تۆم بى چىم لە روضەيى ئادەم ؟
 بە ھەشت وا خوشە تۆى تىدا بى

★ ★ ★

چەند خوشە ئەمەن و تۆ ھەرتا^(۳) مردن
 وەك زولفى تۆ بىن : دەست و گەردن
 [لە تۆ گول گول غونچەت واگردن !]
 لە من قوربان بۆن تا رۆح مابى

★ ★ ★

مەگەر تۆ بۆى و ھاتىە خەندە
 كەوا دونيا پىز لە كەلە قەندە
 بە مەرگى من بلى نرخی چەندە ؟
 دەلىلى دل ؟ ھانى ! دەلىلى رۆح ؟ تا بى !

★ ★ ★

دەلىلى : گول زارم ، گەردەن ئاسكەم
 وەنەوشە بسكەم ، زىوين باسكەم
 بلا بزانی چەند نەرم و ناسكەم
 ئەگەر رۆح دىنى (وەفایى) بابى^(۴) !

★ ★ ★

(۹)

موطرب وەرە دەستى من و دامانى وەفات بى
 سوتاوم و بىم ئەستىنەو بە دەنگى نەوات بى

(۳) ھەرتا : ھەتا .

(۴) ئەم پارچە كیش و رواڵەتتىكى تايبەنى ھەيە و ، كىشى ھەندىك لە شىعرەكانى بە رىكى نازوات ، بەلام جگە لە نوسخەى (خ) - كە ئەویش لەم جىگەدا زۆر پەرىوتە - سەرچاوەيەكى تر نەبۆ پەناى بۆ بەرىن .

ساقی وەرە مەجلیس بە سەر و گەردەنی جامت
 بێ نەغمەیی نە ی نامەوی گەر ئابی حیات بێ
 تۆ گەنجی جەمالت هەیه ، من عاشقی رۆتم
 یەك بۆسە چ نابێ کە بفرمۆی بە زەکات بێ
 نایتتەووە روژ ئیدی صەباحی ئەمەلی من
 بەو گەردەنە هەرتا شکەنی زولفی دۆتات بێ
 دەگریم و لە گەڵ ئاهی دەرۆن سۆزی دلم دێ
 وەك بەرقی بەهاری کە لە عینی ظولومات بێ
 قوربان کوتم : ئاخر بەسە بەو زولفە ئەسیری !
 فرمۆی : ئەتۆ مورغی شەباویژی ، صەدات بێ !
 [مەنعم مە کە مەستم کە بە تەفسیری جەمالت]
 [عاشق ئەوەتا بێ صیفەت و پێتەوی ذات بێ]
 من رەند و قەلەندەر^(۱) صیفەت و مەست و خەراپ
 تۆ پیری خەراپاتی ئەگەر مەذهەبی وات بێ
 نەمزانی هەتا پێ نەکەنی گۆل بە دلی من
 فەجانی لە مەرجانی دەبێ پێ لە نەبات بێ
 هەر چاوەنوازی قەدەمی تۆم و ئەگەر دێی
 زۆ بێ نەفەسی ئاخرە ، رۆحم^(۲) بە فیدات بێ !
 هەستە وەرە بەو جامی ئەلەستێ بدە دەستم
 بەستە دەری گۆلزارە ئەوی مەستی صەفات بێ
 صەد جار بچم و بێم و بسۆتیم حەقی تۆیە
 هەر چەندە بە شەری شەم و پەروانە خەطات بێ !

(۹)

- (۱) رەند و قەلەندەر : پیاوی رۆت و پەرپۆت و بێ موبالات .
 (۲) (رۆحم) لە (خ)دا بە (روحوم) نۆسراوە .

بۆ ماچىكى مەمكۆژە ، بە روحم و بە وەفا بە
 ھەرچەندە بە دىنى گول و بولبول ھەسەنات بى
 ەھەدىكە لە گەل گول كە بەبى موطرىب و ساقى
 تا ئېرە نەچى ئىدى (وەفايى) بە ھەيات بى

(۱۰)

(وەفايى) بوت پەرستى تۆيە ەد جار كوفرى ظاھىر بى
 بە دىنى بولبولان سەجدە ەلەل گول كە مەظھەر بى
 دەمىك با دەست و گەردەن بى ، دەمىك با ەمدەمت م بى
 نەخۆشى چاوى تۆم بەلكو شىفای م شىر و شەككەر بى
 قەسەم بەو لىوى خەندان ! ەەر ئەتۆى بەو شەكل و بالايە
 لە جەننەتدا ئەگەر ەيچ نەخلى طوبى ئابى كەوتەر بى
 لە تاوى تىرەبارانى نىگاہت بۆچ نەنائىم ؟
 ديارە ەالى بىمارىكى جەرگى پز [لە] ^(۱) نەشتەر بى
 روخ و گەردنى نىشاندام پىم دەلى : تۆ ەر بنائىنە
 كە خۆشە نەغمەبى بولبول بەھاران وەك بەيان بەربى
 لەدو لا زولف و ەالى ەنەبرىن كەوتۆتە روخسارى
 وەكو طابورى ەىند و چىن بە باغى دلکەشا وەربى
 كە روى خوى خستە دەر ەستا لەھەر گۆشىكى غەوغاى
 جىھان پز بو لە نالەى عاشقان وەك روژى مەحشەربى
 قەرارى دا بە روخ و دل بەرى پىي ماچ بكەم تاسەر
 ئىلاھى ەھد و پەيمانى ەبىبى م ەتا سەربى !

(۱۰)

(۱) [لە] بە ەلەى نۆسەر لە (خ)دا بویرراوہ لە (ھ)وہ ەینامان .

به ههویای خالی لیوت که و تمه داوی ظولمه تی زولفت
 ئیلاهی ره بهری ئابی به قام خضری په یه ممه ربی !
 لهوی روژی که دهستم دا له روی سیرزی دهم زانی
 به قورئان سویند دهخۆم که و ئه ر ئه گه ر وهك له علی دولبه ربی (۲) !
 ده لئ : بگری ، بیارینه ، هه تا بیم دهست و گه ردهن بین
 نیشاری شای شه که رلیوان ده بی هه ر له عل و گه وهه ربی
 ده لئ : بمره و بستوتی ، تا به دل من بیمه سه ربی جیی تو
 سلوکی عاشقان وایه که دل ده ربی به دولبه ربی
 وه ها مه حوی ته جه لای گه ردهن و روخساری تو م - قوربان ! -
 له خاکم ، رهنگه ، تا مه حشر که هه ر نه سرین و گول ده ربی
 خوشا به و روژه گوشه ی چاوه که ی دامی به ناز فه رموی :
 (وه فایتی) بو درهنگ هات ؟ ئه ی خودا جه لادی کافر بی (۳) !

(۱۱)

سو تلام به نازی فیرقه تی ، ساقی که رهم که شه ربه تی
 وه کو قه قه س ئاورم که وتی ، یا غه وئی ثانی هیمه تی
 ریشه ی دلم بهس پاره که ، مو طریب دهستی بو تاره که
 به یادی زولفی یاره که ، یا غه وئی ثانی هیمه تی
 تو مهظه ری قوری خودای ، تو مه نه عی صیدق و صفای
 سهرداری کوللی ئه ولیای ، یا غه وئی ثانی هیمه تی

(۲) لیره دا وه فای پاش ئه وه ی به قورئان سویند دهخوا سوین پی خوراوه که
 دیاری ناکات ، بو ئه وه ی خوینهر زیاتر بیری خوی وه کار خات و مانای
 وردتر بدوژیته وه . ئه وه ی به یه که م سه رنج ده رده که وئی ئه وه یه :
 که و ئه ریش وهك له علی دولبه ر نیه ، یان : مه گه ر که و ئه ر وهك له علی
 دولبه ربی .

(۳) لیره دا سهروای شیعه که هه ندیک ناجۆره ، چونکه به گویره ی سهروای
 تهوای پارچه که ده بی (کافر بی) بی .

من په روانه ی بی حاصلم ، من بولبولی خوینن دلم
 شه یدای چرای رومه ت گولم ، یا غه وئی ثانی هیسمه تی
 من ته شنه ی چوّل و طولماتم ، ئاخر تو ی کانی حیاتم
 هه روا به هه ویای و دفاتم ، یا غه وئی ثانی هیسمه تی
 من خه رموهره م تو یاقوتی ، من ناسوتی تو لاهوتی
 تو روژ دیوانه یی روتی ، یا غه وئی ثانی هیسمه تی
 دلخه سته ی یاری سه سه ریم ، ماران گه سته ی دیو و په ریم
 شایه د په ریم [که ی !] ره به ریم ؟ یا غه وئی ثانی هیسمه تی
 سه رگه شته ی چوّل و غوربه تم ، شایانی روحم و رحمه تم
 هه ر چاوه رژی یه ک هیسمه تم ، یا غه وئی ثانی هیسمه تی
 نه فس و شه یطان دامه ن که شان ، بو سه رکه شی رقی مه هوه شان^(۱)
 ده مان^(۲) کیشن به باوه شان ، یا غه وئی ثانی هیسمه تی
 خاکی سه گانی دهر گه هم ، خواهنده ی بی جیگا و ره م
 چاو له ده سته شاهه نشه هم ، یا غه وئی ثانی هیسمه تی
 تانه یه خاکی مه یخانه ، [نه یه رقی دو ست و بیگانه !]
 حاشا تو و پیر و په یمانه ، یا غه وئی ثانی هیسمه تی
 گرتوی که نار دهر یای فه نام ، سه وداسه ر و شیت و شه یدام
 هه ر چاوه رژی که شتی به قام ، یا غه وئی ثانی هیسمه تی
 سه دای یاهوی دهر ویشان هات ، ئاه و ناله ی دلریشان هات
 ره گ و روحم وه ئیشان هات ، یا غه وئی ثانی هیسمه تی

(۱۱)

- (۱) مه هوه ش : وهك مانگ .
 (۲) (دهمان) (دما = دهما) نوسراوه به لام لام وابق که (ن) ه که له بیر کراوه .

دهستی من و صهراي دلاَن ، چاوي من و باغي گولان
 دل بِي گول بِي دهرم ، بهلان ، يا غهوثي ثاني هيمه تي
 بهزميكي و ائاماده بِي ، هم باده بِي هم ساده بِي
 قهط بِي وهفاي و ده بِي ؟ يا غهوثي ثاني هيمه تي
 دَو حهرفي ئه مره كاف و تون (۳) ، زهحه ت نيه رَوژه وه بون
 ئه سبابي داناوه بِيچَوَن (۴) ، يا غهوثي ثاني هيمه تي
 مو طريب تَو و تاري رَوحاني ، ساق تَو و جامي سوبحاني
 تَو و بهربه طي ، تَو و شهر به تي ، يا غهوثي ثاني هيمه تي
 ويلى ولا تي بِيهوشتي ، گيژي گيژاوي سه رخوشي
 ماسي سه راوي ئاته شتي ، يا غهوثي ثاني هيمه تي
 ئه مَرَو دهمي صوبحي سه حر ، راوه ستا بوم دهسته ونه ظه
 دولبر به ناز ديم هاته دهر ، يا غهوثي ثاني هيمه تي
 زاني دلم سه و داسه ره ، [تا وينه ي ساو و سيپه ره !]
 رَوژ دايه گو شه ي په نجه ره ، يا غهوثي ثاني هيمه تي
 رَوژ دايه قهلبى مينايي ، ديوانه بق سوفه سطا ئي
 مو شكيل كار ه ناپه نايي ، يا غهوثي ثاني هيمه تي !
 مه وجي دهر ياي بِي جي و سكون ، كيشاميه گيژاوي پَرخون
 (انا اليه راجعون) ، يا غهوثي ثاني هيمه تي
 به دري سه نا به رقتي نه بق ، غهربي نه بق شهر قتي نه بق (۵)
 هه رچي هه بق به رقتي نه بق ، يا غهوثي ثاني هيمه تي

(۳) مه به ستي له دَو حهرفي ئه مر (كن) ه ، كه ئيشاره يه به ئايه تي (. . . كن فيكون) .

(۴) بِيچَوَن : بِي وينه .

(۵) ئه مه ئيشاره يه بَو ئايه تي : « الله نور السموات والارض مثل نوره كمشكاة فيها مصباح ، المصباح في زجاجة ، الزجاجة كانها كوكب دري يوقد من شجرة مباركة زيتونه لا شرقية ولا غربية . . . » .

شەوقى سەمەي دەزەراتى رۆژ ، بۆ بە گۈلى باغاتى رۆژ
 رۆژھاتى مەن نەھاتى رۆژ ، يا غەوئى ئانى ھىممەتى
 ھەرقى : لە ئۆيىرەخەوئى ^(۶) ، مەن قەلبى سۆتاوم دەوئى
 (ۋەفائى) با نەنوئى شەوئى ، يا غەوئى ئانى ھىممەتى

(۱۲)

ئەي بەھەر ئاۋىنە ھوسنىك و تەجەللايىكى دى
 ئەي بەھەر چاۋى دلى عاشق دلارايىكى دى
 بۆ خىطايىكى شەو و رۆژ ئەو دلەي سۆتاۋى مەن
 طورى رۆحە ، طالپىي دىدارە مۆسايىكى دى
 چونكە ئاۋىنەي جەمالى شاھى خۆبانە دلەم
 دىتە ئاھ و نالە ھەرتا رۆيى زىبايىكى دى
 غارەتى ھۆشم دەكا ھەردەم پەرىكى شوخ و شەنگ
 بۆيى وا ھەر دەم لە دلما شور و غەوئاىكى دى
 ھەجرى تۆ رۆحان دەكىشى ، ۋەصلى [تۆ] ^(۱) رۆحان دەدا
 ئەي فېداي زولف و روخت بىم ! تۆ مەسىحايىكى دى
 مەن بە چاۋ و گەردەنى تۆ تەشنەو و خوينىن دلەم
 ئاۋرى مەن دانامرىنى جام و مېنايىكى دى
 قىيلە گاھى عارىفان كەس ۋەك (عېدالله) نەبۆ
 عالميىكى دى دەبىي بۆ = غەوئى بەغدايىكى دى ؟

(۱) وشەي (بىرە خەو) جارىكى تر لە پارچە (شىرىن تەشى دەزەيسى) دا
 ھاتوہ .

(۱۲)

(۱) [تۆ] لە (خ)دا بۆيرراۋە ، لە (ھ) ۋە ھىنمان .

هەر له تهغديرى (وهفایى) بۆ شهوى دى مهفروش :
حهفه بۆ تۆ هەر دهمه دهپرو کلیسایىكى دى

(۱۲)

که شانهى دا له زولفى تار و ماری
له هەر تايىكى بارى ناهه بارى
به داو هەر تاره بۆ من بۆته تاريك
له پيىم ئالاوه زولفى تار و ماری
مه گهر تۆ بۆى به گريهه هاتيه خنده
که گول پشکوت به دهم ههورى به هارى
وه ره سه ره هەر دۆ چاوم تا بزانه
که واشيرينه سهروى جۆيارى
به بهردا زولفى بهرداوه که تاتا
شهوى گيىرا به رۆژ باغى نه هارى
له بهر ئاورى دهروندا ده گريهه
به بهر قهنگوتوه ههورى به هارى
کوتم : ئهى تازه غونچهى باغى جهننه
کوتم : ئهى سهروى چين ، ماهى ههصارى
له بهر طهوقى فیراق و ئيشتیاق
فیراقى کرد دلم — طوقى ^(۱) به زارى
به جارى بمکوژه ، خوینم بۆژه ،
خه لاصم که له دهردى ئینتظارى !

(۱۳)

(۱) طوقى : وهك (خ) نويسيم ، بهلام راست (توقى) يه ، وا بزانه له بهر خاترى
جیناسى نيوان (طهوقى — طوقى) وای به سه ره هینراوه ، به تايهتى که به
ريئوسى کون بنوسرين ههردوکیان (طوقى) ده نوسرين .

برۆی تیکننا به رۆدا ئاره‌قی ریت
 له ماهی قه‌وسدا شه‌بنم ده‌باری
 وه‌ها شیوا (وه‌فایه) — دۆر له زولفت !—
 له داغی تۆ که ههر گریانه کاری

(١٤)

سولطانی ههمۆ سه‌رو و قه‌دان ماهی حه‌صاره‌
 چاوی که غه‌زالن ^(١) ده‌گرن شیرێ شکاره‌
 بۆ هه‌تکی ^(٢) ریاضی چه‌مه‌ن و بادی به‌هاره‌
 زولفی که هه‌وا خسته‌یه سه‌ر غونچه‌یی زاری
 ههر له‌ظه له خه‌نده‌ی که گۆل و نافه‌ ده‌باره‌ ^(٣) ، ^(٤)
 گۆل هاته‌ ^(٥) ده‌رێ لافی له حوسنی بوتی ما دا
 له‌رزی قه‌دی به‌رزی له رقان زولفی که با‌دا
 عه‌طریکی له دهم په‌رچه‌م و ئه‌گریجه به‌ با‌دا
 چین و خوته‌ن و هیندی به‌ شاباشی سه‌با‌دا
 یه‌کسه‌ر ههمۆ عاله‌م که بوه‌ میشکی ته‌تاری ^(٦)
 له‌عل ^(٧) و شه‌که‌ر و زاری ^(٨) که وه‌ک فیکری ده‌قیقه
 شوبه‌هی نیه‌ ئه‌و مه‌رکه‌زه‌ ^(٩) په‌زگاری عه‌قیقه

(١٤)

- (١) چاوت که غه‌زالن (ح) چاوی که غه‌زالان .
- (٢) بۆ هه‌تکی (ح) بۆ موشکی .
- (٣) ده‌باره‌ (ح) ئه‌باری .
- (٤) لی‌ره‌دا له (ح) دا پینج خسته‌کی «دهم غونچه‌یی ...» نۆسه‌راوه .
- (٥) دۆشیرێ «گۆل هاته‌ ده‌رێ...» و «عه‌طریکی ...» له (ح) دا ههر یه‌ک
 له شوینی ئه‌وی تر دان .
- (٦) له (ح) دا «یه‌کسه‌ر ههمۆ...» له گه‌ل پینج خسته‌کی «دهم غونچه‌ی» دایه‌ و
 لی‌ره‌دا نۆسه‌راوه : « ههر یاری منه‌ ره‌شه‌نێ گۆلزاری به‌هاری » .

ئەو سەبزە لەسەر ئەو لەبە وەك راحی رەحیقە
 ھەر جەوھەرە جەوھەر خەطە خەطە میشکی عەبیقە (۱۰)
 یاقوتی گولم نەقشە لە گەل خەطلی غوباری (۱۱)
 بۆ ھەتکی ریاضی خوتەن و کانی بەدەخشان (۱۲)
 وەك لەشکری ھیند و جەبەشن ، گەرمی تەماشان
 تیکەل بۆون زەرژە و خورشیدی درەخشان
 یا زولفیە بێ شانە لەسەر شانی پەریشان ؟
 وادین و دەچن ھەردو لەسەر زار و عوزاری
 پەرچەم جەبەشی زادە ، فەرەنگی بوتی زیام (۱۳)
 سەر حەلقەیی شوخانی پەری چیرە گولەندام
 پیم کوت : چییە ئەم (۱۴) نوقطە لە تێو دۆ لەب و یەك جام ؟ (۱۵)
 فەرموی : ئەو نوکتیکە بە دۆ (۱۶) لیوی شەكەرخام
 تا ماچی نەكە ی ناگیە سەر چیکمەتی باری

-
- (۷) لە (ح) دا لە پیش ئەم شیعرەو پێنج خستەکت «من عاشقی رۆتم
 وەكو ...» نۆسراوە .
 (۸) لەل و شەكەری زاری (ح) بەو دۆ لەبە ئەو زارە .
 (۹) مەرکەزە (ح) نیرگسە . پەزگار : میقیاسی ھەندەسە .
 (۱۰) عەبیقە (ح) عەتیقە . عەبیق : بۆن خوش .
 راح : ھەردق . رەحیق : بێ فیل و غەش .
 (۱۱) غوباری (ح) بەھاری .
 (۱۲) ئەم پێنج خستەکیە لە (ح) دا نیە . بەدەخشان : جیگایەكە لە ھیندستان ،
 کانی لەل و جەواھیر لەوێ ھەبە .
 (۱۳) بوتی زیام (ح) بوتە ھەندام .
 (۱۴) ئەم (ح) ئەو .
 (۱۵) دۆ لەب و یەك جام (ح) دۆ لەبی ئەنجام .
 (۱۶) ئەو نوکتیکە بە دۆ (ح) ئەو نوکتە بکە لەو .

بادی (۱۷) سه‌حەری هات و دل و رۆحی مه‌نی دا (۱۸)

هەطری گۆل و گۆلزاری خەطاو و خوته‌نی دا

یان دەستی لەدوگمە‌ی وەرەقی پیرەهە‌نی دا ؟

یە‌کسەر هە‌مۆ‌عالم گۆلی جە‌ننە‌ت شکه‌نی دا

باغی سه‌مه‌ن و یاسه‌مه‌ن و سیو و هە‌ناری

فە‌رمۆ‌یه (وە‌فایێ) که دە‌بی ئە‌هلی نه‌ظه‌ربێ

عاشق ئە‌وه‌تا هە‌مده‌می ئە‌تفاسی سه‌حە‌ربێ

سیلاوی سروشکی (۱۹) هە‌مۆ‌خویناوی جگە‌ربێ

بۆ‌طه‌وفی ریاضی حە‌ره‌می قبیله‌‌له‌به‌ربێ (۲۰)

ئە‌و (۲۱) سه‌عیه‌‌سه‌فای عومره‌ ئە‌گەر عاشقی یاری (۲۲)

دە‌م خو‌نچه‌یی نه‌شکوفته‌یی گۆلزاری جە‌ماله‌

ئە‌برۆ‌چیه‌ میجرابی دۆ‌عای تیرگی‌سی کاله‌

قە‌د نارە‌وه‌نی نه‌وژه‌سی باخی خە‌ت و خاله‌

تیرگی‌س به‌ نواژین خە‌طه‌راتی سه‌ر و ماله‌

یە‌کسەر هە‌مۆ‌عالم که بوه‌ میشکی ته‌تاری

من عاشقی رۆ‌تم وه‌کو په‌روانه (وە‌فایێ)

بیماری نیگه‌م به‌ غە‌زالانی خە‌طایی

تۆ‌بی و سه‌ری خۆ‌ت ئە‌ی گۆلی سه‌رپه‌نجه‌‌ه‌نایی

چیت دیوه‌ خە‌تا مه‌مخه‌ره‌ زیندانی جودایی

بنۆ‌ینه‌ ویصالت که له‌سه‌ر وه‌عه‌ده‌یی پاری

(۱۷) ئە‌م پێنج خشته‌کیه‌ش له (ح) دا نه‌یه .

(۱۸) له (خ)دا له‌ با‌تی (مه‌نی‌دا) (مه‌بی‌دا) نو‌سراوه ، به‌لام دیاره‌ هه‌له‌یه .

(۱۹) س‌ریشکی (ح) سروشکم .

(۲۰) حە‌ره‌می قبیله‌‌له‌به‌ر بێ (ح) دۆ‌له‌بی که‌عه‌به‌ له‌ سه‌ربێ .

(۲۱) ئە‌و (ح) ئە‌م .

(۲۲) ئە‌م دۆ‌پێنج خشته‌کیه‌ی خواره‌وه‌ له‌ زیاده‌ی (ه) ن .

حەریفان ئەلئەمان کۆشتۆمی یارم ، چاوی بیماری ^(۱) ،
 دەسا یین دەست بە شینم کەن ! بە یە کجاری ، بە یە کجاری !
 گرفتاری کە سیکم ، دڵ برینداری جوانیکم
 جەفا جۆ ^(۲) ، توند خو ، زنجیر مو ، خەبیاطیە کاری
 چ دڵکێشه ئیلاهی سەبزهیی نەوژستەیی کۆلمی
 لە دەوری بەرگی گۆل شیرینە ئاری خەطی ژەنگاری ؟
 [بە خەندە هات نیکاهی کردە من وا مەست و شەیدایۆم
 کە نەمدی غەیری وی ، هەر غونچە بۆ پشکۆت و گۆل باری]
 خودا تۆبە لە دەست ئەو چاوە بیمارە چ سەحارە
 بە عەینی دڵ دەکێشێ گە بە یاری گە بە عەبیاری
 لە خەندە زار و جیلووی تار و کاکۆلی پەریشانی
 شکا بازاری قەنادیی و نرخی میشکی تاتاری
 بەهاری حوسنی خەملیو ^(۳) بە باری گۆلبونی بالا
 شکۆفە دەمیە ، رەیحان خەطیە ، تیرگس چاوی بیماری
 عەجەب مام بە چاوت وا بە بیماری دڵ ئازارە
 چ کافر میللەتە — یازەب — لە مەستیدایە هۆشیاری ؟
 ئەمن تەشبیهی روخسارت بە میهر و مەهە بکەم ! حاشا
 کە تۆ ماھی سنەوبەر قامەت و خورشیدی گۆلزاری ^(۴)

- (۱) ئەم نیوہ شیعرە بۆ نمۆنە (بدل البعض) دەگونجێ .
- (۲) جەفا جۆ : سەمکار و نامیهرەبان .
- (۳) لەباتی خەملیو لە (خدا) (غەمضیو) نۆسراوە ، بەلام ئاشکرایە کە هەلەیه و ، ضادی لە باتی لامی قەلەو بە کارهێناوە .
- (۴) (گۆلزاری) دەکرێ بە (گۆلزاری) یش بنۆسریت واتە : تۆ (خورشید) = رۆژی گۆل دەمی ، و دەمت وەك گۆل وایە .

[چ خوا بهرداره دایم غه رقی خوین بی مهردومی چاوم]
 [له خوا خوش نایه ، ئاخړ کاکه ، هه یفه مهردوم ئازاری]^(۵)
 به خوږایی نیه وا خاو و وا شیواوی ، ئهی سونبول ،
 مه گهر توش وهك (وهفایج) غه مزه دهی کاکوئی ره شماری !

(۱۶)

هیڼد نه خوشی دهردی دۆریم وهخته گیان و دل دهری
 ئاخ نه سیمی صوبخدهم کوا عرض و حالی من^(۱) بهرئ ؟
 دهرده دارم ، بی زوبانم ، بی دلّم ، سهودا سهرم
 ئاخ له بو دل میهره بانئ ، هم زوبان و ، هه مسهرئ !^(۲)
 کهس له حال و سۆز و گریانئ من ئاگادار نیه ،
 ئاخ له بو یهك حالی زانی دل پړ ئاو و ئاورئ !
 له حظه یك^(۳) یادی خودا ناکا له بهر عهیشی جیهان
 نهفسی کافر وا ده زانئ قهط جیهان رانا برئ^(۴)

(۵) (مهردوم) ی یه کهم : مه بهست ره شی و گلینه ی چاوه و ، (مهردوم) ی دوهم : مه بهست مرو و ئاده میزاده .

(۱۶)

- (۱) ئاخ ... (ح) کوا نه سیمی صوبخدهم تا عرض و حالی من بهرئ . (ف) له باتئ (گیان) ی نیوه ی یه کهم (جان) ه و ، نیوه ی دوهم وه کو (ح) یه تنها جیاوازی (بی) له باتئ (تا) هه یه . ئهمه و (دۆریم) له (خ) دا به هه له (دۆرم) نوسراوه . گیان (ر) جان .
- (۲) دل میهره بانئ ، هم زوبان و (ح) یهك حالی زانی ، هم زوبانی ، دی ، (ف) دل میهره بانئ ، هم زوبانئ . لیره دا نوسهری (ح) به هه له به شیکی نیوه ی دوه می ئهم شیعه ری له گه ل به شیکی نیوه ی دوه می شیعی دوا ی ئهمه ی (خ) دا له یهك داوه و ئهو شیعه ری که له (خ) و (ف) دا سپه مه له بری کردوه .
- (۳) له حظه یك (ح) ، (ف) له حظه یی . خودا (ن) خوا .
- (۴) رانا برئ (ح) ، (ف) رانا برئ (ر) رانا گری .

من به دل ، زولفت به سهر ، که وتوینه به ریپی رحمه ت
 نهی ئومیدی موئمین و کافر (۵) به حاله نهظه ری !
 بی شه کهر خه ندهی دهمت (۶) وه صلی روخت مومکین نیه
 جه ننه تم نابی (۷) هه تا نه مشون به ئاوی که وئه ری
 پییم بلئی : وه جهی چیه زولفت موقیمی رومه ته ؟
 خو به شهرعی موصطه فا جه ننه ت به کافر نادرئی !
 باب به ئاخر بی جه فا به و چاوه بیمارته (۸) بلئی :
 یا دهوای دهردم که رهم کا ، یا له دهردم (۹) هه لگری ؟
 کردمیه مه جنونی دهر و دهشتان و فهرهادی زهمان
 شوخ و سه لماره نگ و ، له یلا ده نگ و ، شیرین شه که ره ری
 کردمیه نه فسانه ی هه مق بازار و شاران عاقیه ت
 رو به خال ، که رده ن مه رال ، چاو کال و ، گیسو عه نه ره ری
 مه نعی نالینم مه که ن یاران له ده ست موژگانی یار
 زور به ئیش و دهرده ری شی جی که ئیشی نه شته ری (۱۰)
 زهمه تی بی هوده تاکه ی ؟ نه ی طه بیبی میهره بان !
 دهردی من دهردی که بی دهرمانه چاره ی ناکری

(۵) موئمین و کافر (ح ، ف) کافر و موئمین .

(۶) دهمت (ح ، ف) له بت .

(۷) نابی (ح ، ف) ناوی .

(۸) بی جه فا به و چاوه بیمارته بلئی (ح ، ف) پزجه فام به و چاوه کالانه ت بلئی .
(ر) ئاخری جه فام .

(۹) له دهردم (ح) له عومرم .

(۱۰) ئهم سئ شیعه ری پیشو له (ف) دا نین . له (ر) دا ئهم جیاوازیه هه یه .
له ده ست (ر) له بهر ، ری شی (ر) ری شه . . . نیش : نوک ، جزو .

سۆزی نېو جەرگم به گریان هر له تاوی خوش تره (۱۱)
 گهر (۱۲) هزار طوفانی توح بن ئاوری من دانامری
 دهست و دامان بوم ، گولیککی مهظههري قوم بق کوتی :
 عزیزه تی حوسن و جه مالم شه و که تی هه ناگرئی (۱۳)
 دودی ئاهم سۆزی جەرگم وا که هر بالا دهچی (۱۴)
 شه و نیه ئاسمان که نه گرئی چاکه ئاور (۱۵) ناگرئی
 رقی ودهدەرنا تا به تا زولفی دل ئاویری بزوت
 ئاهو نالهی عاشقان هات بق به روژی مه حشهری
 ماچی سهرتاپای که دای فهرموی : (وهفایح) من ده زوم
 ئهو (۱۶) دهمهت ماوه له عومرت ههسته باخوش رابری (۱۷) !

(۱۷)

ئهی غهزالانی (۱) خهطا ، ئاهوی چین ، کهبکی دهری (۲) :
 بهندهیی تو به نیگاه و به رهم و جیلوه گهری
 جیلوه بوو سهروه چ مهوزونه دهلی نارهوه نی
 خهنده بهو زاره چ شیرینه مه گهر گول شه کهری ؟

- (۱۱) به گریان : (ح ، ف) هه مو دم وا له بالای هه لچوه . ته نها (ف) به بالای .
 (۱۲) گهر (ح ، ف) سه د (من) له (ن) دا نیه ، ئاوری من (ف) ئاگرم ، (ر) ئاورم .
 (۱۳) ئهم شیعره له (ف) دا نیه .
 (۱۴) دودی ... ئاهم (ح ، ف) ناله نالی ئاهی سهردم عالمی هینایه جوش .
 (۱۵) ئاور (ف) ئاگر . که نه گری (ح) که ناری . شه و نیه ئاسمان : به هه له
 له نوسخه کانی بهرده ستمانا نوسراوه (ئاسمان شه و نییه) . ئیمه خومان
 راستمان کرده وه .
 (۱۶) ئهو (ح ، ف) ئهم .
 (۱۷) رابری (ح ، ف) رابوری .

(۱۷)

- (۱) (غهزال) و (ئاهو) هر ئاسکه ، به لام وهفایح له بهر (چین) و (خهطا) دوباتی
 کرده ته وه .
 (۲) (کهبکی دهری) کهوی دهری ، یان کهوده ری . رهم : سل کردن و
 هه لبه زینه وه .

عاشقی قامه تی تۆم کوشتی خه ندهی ده می تۆ
 بهر و باغی^(۳) ئیره می یا گولی نه خلی شه جهری ؟
 غایب و حازری^(۴) هر له حظه ده لئی چاوی منی
 رهوشه نچی مهردومی ، یا عینی سهوادی به صهری ؟
 گۆل به خه نده پهریه ، قیله به جیلوه مه له که
 شیت و دیوانه یی^(۵) کردۆم : چ مه لایک ، چ پهری !
 به طه لیسمی^(۶) حه به شی زاده وه سه رگه ردانم
 عاشقی خالم و دل به سته یی داوی که مه ری
 وا ده گریتیم به زه لیلی له غه می گه رده نی تۆ
 ئاگری خسته دلم ناله یی مورغی سه حهری
 خه نده یی گۆل سه به بی جۆششی بارانه به لئی
 چونکه تۆ پیده که نی بۆیه (وه فایتی) ده گری^(۷)

(۳) بهرو : به (برو) نۆسراوه ، به لام رهنگه (بهری) جوانتر بی .

(۴) (حازری) به (حازری) نۆسراوه ، به لام رۆنه که هه له یه .

(۵) (دیوانه یی) (دیوانه یان) بی راستره .

(۶) (طه لیسمی) له ده سه خه ته که دا (طسم) نۆسراوه ، دۆباره دیاره که هه له یه .

(۷) له دوا ی دواشیره وه که نازناوی تیدایه شیعیک نۆسراوه زۆرم هه ول له گه ل دا و له مامۆستانان : شوکور مسته فا و عوله ما زه بیحی و هیمنیشم پرسى بۆیان نه خوینرا یه وه ، وا لیته دا ، به گویره ی بۆچۆنی خۆم ، له سه ر رینۆسه کۆنه که رۆنۆسى ده که م بۆ بیرى خوینده واران :

« دور دون هر به دل منعم دون دی دکری

مثلی ترکیه «خیر خیر طاپار سو چفری»

ئه مه به گویره ی بۆچۆنم ، به لام ئه وه که به (خیر خیر) نۆسیم هه ل ئه گری (حیز حیز) بی ههروه ها (سو) یش دۆر نیه (مو) بیت .

تاییکی^(۱) ریشه‌یی دل به توکی غه مزه‌دا دا
ده‌ستیکی بۆ سه‌ما برد رۆبه‌ندی ماهی لادا

(۱) له ههرسرخ چاپه که ی گیتو و چاپه که ی سهیدیاندا ئەم پارچه شیعره ریز و زنجیره ی خوێ شکاندوه و ها توه بوه به سه ر قه تاره ی هه مۆ پارچه کان ، ئەمه ش به گوێره ی دانانی (گیتو) که له چاپی یه که مدا ئەم سه رده قه ی شکاندوه . به مه شه وه نه وه ستاوه ها توه رۆ داوێکی سه یری کردوه به مونا سه به ی وتنی ئەم پارچه شیعره ، که هه ر که س توۆزێک بیر له و رۆ داوه بکاته وه و دوا ییش بیر له حا لی وه فایج بکاته وه که : تا چ ئەن دا زه یه ک مو خلیص و بچوک و گو یگری قسه و با سی شیخی نه هری بوه هه رگیز به دلیدا ناچی که وه فایج ئەم پارچه شیعره به م هه مۆ قسه و با سه وه ، که به زوړی له کرده وه ی جینسی ئەدو ی و زوړ بی په رده و به شیوه ی ئەده بی رو هه لمار او قسه ئەکا ت ، له با نی نامه ی سولطانی قا جا ری بدات به ده ست شیخی نه هری وه ، زیاد له وه ی توۆ سینی پارچه شیعی کی ئاوا کا ت و بیر کرد نه وه ی ده و ی و ئاوا به سه ر پی یی کو تو پز ناوتر ی .

له پێشه کییه که شدا با سم کرد که وه فایج ئەم پارچه ی بو لاسای کرد نه وه ی پارچه ی (مه ستوړه ی) (نا لی) و توه و ، له وه زیاتر من چه ند م بیر لی کرد وه ته وه هیچی که م به بیر دا نه ها توه و ، ته نها وه فایش نیه ئەم کاره ی کرد ی ، به لکو (م ص با ح الدیوان) (ئه ده ب) یش به پارچه یه ک لاسایی (نا لی) کرده ته وه .

جگه له‌مانه‌ش له مامۆستا هێمنم پرسى بۆ ئەم مه‌به‌سته وتى : هه‌يچ
كات نه‌بىستراوه وه‌فایه‌ ژێكی بوبه‌ به‌ ناوی (شیرین) ، ئەوه‌ی بىسترايه‌
خه‌زىانى وه‌فایه‌ (زارا) یان (سارا) بوه‌ و به‌س .

به هەر حال و هەر کام لهو باسانه راست ییت ئەم پارچه شیعره به جوانترین و سهرکهوتوترین پارچه شیعری وه فایز دادمنزی ، تهنها لاسایی کردنه وه که ی لی دهر چی ؛ چونکه ئەم له خۆیه وه ئەم قاییهی نه کوتاوه و شوین رجهی پیش خۆی که وتوه .

نهم پارچه شيعره له (خ) دا نيه ، بهلام له نوسخه کاني (ف) و (ح) و (ن) دا ههيه ، ليرهدا به گويرهی (ح) تيکسته کم نوسی و له گهل (ف) و (ن) دا بهراوردم کرد ، بهلام (ح) و (ن) زور له يهکوهه نزیکن .

نافه‌ی گولی به دهر که وت عه‌طری به دهم صه‌با دا
 باریک و لوس و نازگ وهك زولفی خاوی بادا
 وهك شاخی گول به‌لادا^(۲) ، شیرین ته‌شی ده‌زیسی

توکی ته‌شی به گهر دوش چه‌رخیکه قوطبی پیوه
 (مجبرب)^(۳) و به داوی که چه‌رخ‌ی که‌وته پیوه
 وهك زوهره ده‌ستی کیشا که به‌ندی قه‌وسی زیوه
 نه‌ستیره ماهی داگرت ثابت کرا به پیوه

عه‌رق به‌زۆ به‌زیوه^(۴) ، شیرین ته‌شی ده‌زیسی

له‌بانی عاره‌قی رشت^(۵) له پیکه‌نینی زاری
 به‌خهنده غونچه گول بو گول‌اوی لی ده‌باری
 وتم : بفهرموه سهر دۆ چاوی من به‌یاری
 به‌چاوی من بینن^(۶) طه‌لیسمی سحرکاری

که سه‌روی جۆیاری ، شیرین ته‌شی ده‌زیسی

که ده‌ستی برد و هینا به دولبه‌ری به‌تادا
 هینایه چه‌رخه^(۷) و گیزای به رانی صافی‌دا دا
 عه‌یان بۆ په‌نجه‌یی رۆژ به‌خه‌طی ئیستیوادا
 به‌صوبجی صادق نه‌نگوت ذه‌نهب له پیو سه‌مادا

حیره‌ت له ماسیوادا^(۸) ، شیرین ته‌شی ده‌زیسی

- (۲) به‌لادا (ف) بلاو بۆ .
 (۳) (مجبرب) و به (ف) مه‌جه‌ززه بۆ به .
 (۴) به‌زۆ به‌زیوه (ف) له رۆی بلاو بۆ . ئەم پینج‌خشته‌کیه له (ف) دا سیه‌مه‌مه .
 (۵) رشت (ف) ریت .
 (۶) بینن (ف) به‌بینه . ئەم پینج‌خشته‌کیه له (ف) دا دوه‌مه‌مه .
 (۷) هینایه چه‌رخه و (ف) به چه‌رخ‌ی خست و .
 (۸) حیره‌ت له ماسیوادا (ف) سحریکه بۆ دین و دل .

که هاته چهرخه و بازی تهشی به رانی^(۹) لوسی
 ده کهوته^(۱۰) پایتوسی دق زولفی ئابه توسی
 دهنه ب له مانگه شه ودا ده هاته چاپلوسی
 له سهر^(۱۱) به یاضی گهردهن به خه ططی خوش توسی
 مه ، بیتته^(۱۲) پایتوسی ، شیرین تهشی ده رتسی
 یه خهی کراسی لاجق پشکوت^(۱۳) به ههر دق لیوان
 گول و شه که ر ده باری له کوچهی باغی سیوان
 زولفی^(۱۴) پرزاند و کولمی وده رئه کهوت له نیوان
 شه مس و قه مهر هه لاتن دوینتی^(۱۵) نوژی شیوان
 وه فایج^(۱۶) کهوته کیوان ، شیرین تهشی ده رتسی
 که کهوته چهرخه و گهر دوش تهشی به دهستی رهنگین
 هه ودا ی له لیو و دهم دا خورشیدی سینه^(۱۷) نه سرین
 سه مای^(۱۸) به دوده نه ب دا (کف القضیب)^(۱۹) ی شیرین
 گرتی^(۲۰) خه طی مودارا شه فقه به عه قدی پهروین
 سیحریکه بو^(۲۱) دل و دین ، شیرین تهشی ده رتسی

-
- (۹) که هاته ... (ف) تهشی که خسته بازی به رانی نهرم و لوسی .
 (۱۰) ده کهوته (ف) دل کهوته .
 (۱۱) له سهر (ف) به سهر . چاپلوس : پیای قسه زان و زمان لوس .
 (۱۲) مه ، بیتته (ف) مهتابه .
 (۱۳) یه خهی کراسی لاجق پشکوت به (ف) په رده ی دزی که لاجق شکوفهی .
 (۱۴) زولفی ... (ف) زولفی په خشان بو کولمی وده رکهوتن له نیوان .
 (۱۵) دوینتی (ف) دوینتی له .
 (۱۶) وه فایج (ف) عاشقی .
 (۱۷) هه ودا ی ... (ف) هه ودا ی له ناو ده می دا خورشیدی به سته نه سرین .
 (۱۸) سه مای (ف) ئیمای .
 (۱۹) (کف القضیب) (ف) (کف الخضیب) .
 (۲۰) گرتی (ف) کردیه .
 (۲۱) سیحریکه بو (ف) حه یران ده کا . ئهم پینج خسته کییه له (ف) دا چواره مه .

دو زولفی چین به چین کرد که نافه یی خه طایه
 دو مه مکی خسته سه رلق هه ناری دل گوشایه
 به خنده چه رخیکی دا که شه وق و نه شه وایه
 به نوکته پیی نشان دام سه ما له سه ره وایه

هه مو ئیشاره وایه ، شیرین ته شی ده رییسی

به عیشوه زولفی لادا له سه ره عوزار و زاری
 دو گمهی کراسی ترازا ، بزوت هه وای به هاری
 که شه و به یانی به ردا گوّل و وه نه وشه باری
 سه ودای به عاشقان دا باغی گوّل و هه ناری

دونیا یه ک ئینتظار ی ، شیرین ته شی ده رییسی (۲۲)

که زولفی که وته سه ره رو هه مو خه طای به چین دا
 خه رامی طاوسانه ی به سه روی نازه نین دا
 سفیده یی به یانی به باغی یاسه مین دا
 فه نایی پز به قا بو ده می له پیکه نین دا

سه ده ئافه تی له دین دا ، شیرین ته شی ده رییسی (۲۳)

سمی غه زاله یی چین له نافه دا (۲۴) عه یانه
 ده لئی له نیوه شه ودا سفیده یی به یانه (۲۵)
 قه دی گوّل و ده می گوّل ئه مه ی (۲۶) که قوتی جانه
 له باغی یاسه میندا شکوفه یی گو لانه

به هاری بن خه زانه ، شیرین ته شی ده رییسی

(۲۲) ئه م پینج خسته کییه و پینج خسته کی پیتشو له (ف) دا نین .

(۲۳) ئه م پینج خسته کییه ییش له (ف) دا نیه .

(۲۴) سمی ... (ف) سوممی غه زاله یی چینه له نافه دا عه یانه .

(۲۵) سفیده یی به یانه (ف) ئه سیره یی به یانه .

(۲۶) ئه مه ی (ف) ئه صلی .

شکوفه وا هه‌لستی^(۲۷) له زێژ و زیو حوبایی

له که‌وته‌ری به‌هه‌شتی ده‌رقنی پێ کرابی

خز و له‌طیف و نازگ بلقوری خود نومایی

به‌طه‌رزی درزی ده‌رزی له‌خۆوه درزی دایی^(۲۸)

دیاره سه‌روی وایی ، شیرین ته‌شی ده‌زیسی

شه‌وی له‌بیرمه‌خه‌ودا^(۲۹) جه‌مالی ویم به‌دل دی

دۆچاوی مه‌ست و کالم^(۳۰) وه‌کو غه‌زالی سل دی

ئه‌گه‌ر چی نه‌وبه‌ه‌ارم به‌ره‌نگی باغی گۆل^(۳۱) دی

هه‌ناری نه‌وژه‌سیده‌م^(۳۲) شکاو و خاو و بل^(۳۳) دی

گۆلم له‌خاک و گل^(۳۴) دی ، شیرین ته‌شی ده‌زیسی

وتم : چپو نه‌مام ! به‌خال و خه‌ط نه‌ماوی ؟

وه‌کو به‌هاری سونبول بلاو و تیک‌شکاوی ؟

وتی : گلاوی سه‌گ بو شکوفه‌ گۆل گولاوی

به‌گه‌ردوش و^(۳۵) سه‌ماوه ستاره‌یی سه‌ماوی

به‌سه‌ر چو چاو و راوی^(۳۶) ، شیرین ته‌شی ده‌زیسی

(۲۷) هه‌لستی (ف) هه‌لستا .

(۲۸) به‌طه‌رزی (ف) به‌جورمی نوکی ده‌رزی له‌نبوی درزی دایی .

(۲۹) بیره‌خه‌و (ف) پیره‌خه‌و . بیره‌خه‌و : سه‌ره‌تای خه‌و ، وه‌نه‌وزه‌کوته .

(۳۰) دۆچاوی مه‌ست و کالم (ف) ئه‌گه‌ر چی چاوه‌کانم .

(۳۱) له‌ (ح) دا (به‌ی) نو‌سراوه ، به‌لام ، وه‌ک له‌سه‌ره‌وه نو‌سیم ، له‌ (ف) دا

(گۆل) نو‌سراوه و ئه‌مه‌یش راسته .

(۳۲) هه‌ناری نه‌وژه‌سیده‌م (ف) ئه‌ناری نه‌وژه‌سیشی .

(۳۳) بل (ف) مل .

(۳۴) گل (ف) گیل .

(۳۵) گه‌ردوش (ف) که‌رته‌شنی .

(۳۶) چاو و (ف) چاوه .

مه‌نمی مه‌که‌ن^(۳۷) (وه‌فایج) که خاوی دَلْ بلاوه
 سه‌ریکه مه‌ستی نازی ، دلّیکه بۆی نه‌ماوه^(۳۸)
 به داوی دَلْ دلّی خۆی به داوی زولفی داوه
 دلّم حقی به ده‌سته فتوایی سه‌رمی داوه
 که ئەم غه‌زاله چاوه ، شیرین ته‌شی ده‌رئیی^(۳۹)
 قوطوی لوئالییانه له زیوی داژژاوه
 له‌باله‌به له حیکمه‌ت له شه‌هدی هه‌ل‌کراوه
 له‌به‌ر نه‌زا‌که‌تی رۆژ رووایی داد‌ژاوه
 به طه‌رزی درزی ده‌رزی له خۆوه درزی داوه
 به مه‌ی عه‌یان کراوه ، شیرین ته‌شی ده‌رئیی^(۳۹)
 شیفای جه‌را‌حه‌تی دَلْ ته‌شی نه‌بو ، که‌ی رستی؟! ^(۴۰)
 شه‌ش په‌زه‌که‌ی کاکی خۆی پزئاو و پز به مستی ^(۴۱)
 هه‌تیوی که‌لله‌شه‌ق بو به داوی حيله ^(۴۲) به‌ستی
 له‌تاوی هاتوچۆدا به لیوی غونچه‌گه‌ستی ^(۴۳)
 به رۆح و دَلْ به قه‌صدی ^(۴۴) ، شیرین ته‌شی ده‌رئیی

- (۳۷) مه‌نمی مه‌که‌ن وه‌فایج که خاوی (ف) مه‌که‌ن مه‌نمی وه‌فایج که خاو و .
 (۳۸) نازی ، دلّیکه بۆی (ف) نازه و ، دلّی له بۆی نه‌ماوه . ئەم نیوه شیعه و
 نیوه‌ی دوا‌یی له (ف) دا‌پاش و پیشن و ئەم پینج‌خسته‌کیه له (ف) دا‌دوا
 شیعه .
 (۳۹) ئەم پینج‌خسته‌کیه له (ن) دا‌نیه .
 (۴۰) نه‌بو ، که‌ی رستی؟! (ف) به توکی ده‌ستی .
 (۴۱) شه‌ش په‌زه‌که‌ی (ف) شه‌ش‌په‌زی کاکی خۆیه بزاوه پز له مستی !
 (۴۲) حيله (ف) هه‌مله .
 (۴۳) له تاوی ... (ف) که هاتو چۆکی دادا به لیوی غونچه‌گه‌ستی ! ئەمه
 جوانتره .
 (۴۴) به رۆح و دَلْ به قه‌صدی (ف) که ئەی غه‌زاله چاوه . (قه‌صدی) قه‌ستی
 راسته .

به دل به دیده سۆسهن به غونچه گۆل يهرهق (٤٥) بۆ
 شه شپه زه كه ي (وه فايح) كولوفت و تير و رهق بو (٤٦)
 گۆلى (. . .) هه مۆ وه رهق وه رهق بۆ
 به عاره قى عوروقى (٤٧) كه سه رخۆشى عه رهق بۆ
 به مه ي (٤٨) چ موسته هه ق بۆ ، شيرين ته شى ده زيسى

(١٩)

ئه و دولبه ره وا باده به چاوان ده فروشى (١)
 هه ر دهم به ته به سسوم له بى خه ندان ده فروشى
 بۆ شه هه و شه كه ر حوققه بى مه رجان ده فروشى
 ئه و غه مزه كه چاوى به شه هيدان ده فروشى
 چى زا هيده ئه و زۆ دل و ئيمان ده فروشى

- (٤٥) به غونچه گۆل يهرهق بۆ (ف) له غونچه گۆل به رق بۆ .
 (٤٦) نيوه كانى دۆهه م و سيهه م له (ف) دا به م شيوه ن :
 « له هاتوچۆي سه ماوى گۆل هه م وه رهق وه رهق بۆ »
 « شه فايحيكه شه ق بۆ ، شه فايحيكه شه ق بۆ »
 كولوفت : ئه ستۆر .
 (٤٧) ئاره قى (ف) عاره قى .
 (٤٨) به مه ي (ف) بلّى .

(١٩)

- (١) له (ه) دا ده لّى : « وه فايح له كاتى مردنى پيروژه - خانمى خيزانيدا
 ئه و پينچ خسته كى به ي داناهه ، نيوبراو ئافره تىكى . . . تاد » به لام به
 گويره ي ئه وه ي من پرسىومه و بيستومه له وانهى كه هه ندئ له ژيانى
 (وه فايح) يان بيستوه وه فايح ژينكى به م ناوه نه بوه ، ته نها ژنى كه وه فايح
 بۆيه تى ناوى (سارا) يا (زارا) بوه . زياد له وه ش ناچيته سه ر كه ئه م
 غه زه له بۆ شين و لاوانده وه ي ژن مردن بى ؛ چونكه هيج رى و شوينىكى
 ئه و مه به سته ي لى ده رناكه وئى .

ياقوتى له بى له على كه وا قوتى ره وانه
رو باغى گول و دهم گول و قهد سه روى ره وانه
موژگانى كه چى قاتىلى صهه قافله جانه
تا پى نه كه نى زولفى نه دا به رده مى شانه
نه زمانى كه گول شه ككه ر و رهيحان ده فروشى

قه طره ي عه رقه ي نافه له سه ر له على دره خشان ،
يا ميشكه له گو شه ي و ه رقه ي گول بوه ئه فشان (۲) ؟
داغى دلّه ياخو ، به سه رى زولفى په ريشان ،
خالى دهمى تو زه نكيه كه وتوته به ده خشان ؟
يا خو خضره چه شمه يى حه يوان ده فروشى ؟

تاتا كه به داو زولفى وه كو سونولى بادا
گول ده سته يى شه وبو بو به به رگى گوليدا دا
شه وبويى گول و نافه له دهم بادي صه بادا
شيخم به هه واي زولفى دل و دينى به با دا
وه جه ي چيه به و كوفره كه ئيمان ده فروشى ؟

گه ر طاليسى ماچيكي ئه تو له و دهمه قه نده ي
به و زولفه ده بى هه ر وه كو من خوت له ره سه ن ده ي
شاهه نشه ه ي ميسر و حه به شه چى بوه به نده ي
چاويكي به گريانى ده وى طاليسى خه نده ي
مه علومه كه گول خه نده به باران ده فروشى

جیلوه ی مه یی ئه و ساغیره نه شئیکى نه دامی
ساقی وهره له و لیوه ، به چاوت ، بده جامی

کوشتهم به خهط و خال و روخی تازه نه مامی
 من طالیبم ئه‌ی بادی صه‌با یینه په‌یامی
 له‌و لیوه که ماچی به دل و جان دفرۆشی
 تا دوینی ئه‌من وه‌صلی روخ و زولف و دهمم بق
 باغی ئیرهم و ، عومری خضر ، جامی جه‌م بق
 ئه‌مزو که جوداییم له‌ غه‌زاله‌ی حه‌ره‌م بق
 به‌و سه‌عه‌ له‌سه‌ر قبیله‌ صه‌فا عه‌ینی غه‌م بق
 چاوم به‌ دو جی زه‌مه‌می گریان دفرۆشی
 ماوه‌ر به‌ خه‌ط نافه‌بی چین میشکی خه‌طایی
 دیم هاته‌ صه‌فی گول به‌ هه‌وای عه‌طرنومایی
 ته‌فضیلی گولم دا هه‌مق یه‌عنی به‌ ریایی
 بو‌ ماچی ده‌می شاهیدی دوله‌ر بق (وه‌فایی)
 شیخم که به‌ هیچ و نه‌بو ئیمان دفرۆشی^(۳)

(۲۰)

ئه‌و^(۱) غه‌مه‌ که چاوی به‌ شه‌هیدان دفرۆشی
 چی زاهیده ئه‌و زو دل و ئیمان دفرۆشی
 تا پێ نه‌که‌نی زولفی نه‌دا به‌رده‌می شانه
 نه‌مزانی که گول شه‌ککه‌ر و زه‌یحان دفرۆشی

(۳) ئه‌م پێنجینه‌ی دوا‌یی له‌ (ه) دا به‌م شیوه‌یه :
 « کوژراوی خه‌ده‌نگی موژه هه‌ر بو‌ ده‌می ده‌گری
 گویا که برینی نیه بو‌ مه‌لحه‌می ده‌گری
 په‌ز سوخته په‌روانه له‌ ده‌وری شه‌می ده‌گری
 بی‌چاره (وه‌فایی) له‌ خه‌می په‌رچه‌می ده‌گری
 سه‌رمازه‌یه (پ) رۆتیه مه‌رجان دفرۆشی »

(*) ئه‌م شیعه‌ی دوا‌یی زیاتر له‌ گه‌ل دوا‌شعیری پارچه‌ی هاتودا - که به‌م
 پارچه‌ کراوه به‌ پێنج خسته‌کتی - ده‌گونجی .

خالی دهمی تو زه نگیه که وتوته به دهخشان ،
 یاخو خضره چه شمه یی چه یوان دفروشی ؟
 [ټه و خاله چ شیرینه له لټوی شه که رینت
 هیندو به چه ، گویا ، شه که رستان دفروشی]
 چاویکی به گریانی دهوئ طالییی خه ندهی
 مه علومه که گول خنده به باران دفروشی
 شیخم له هه وای زولفی دل و دینی به با دا
 وهجهی چیه به و کوفره که ئیمان دفروشی ؟
 بی چاره (وهفای) له غمی په رچه می ده گری
 سه و دازده به و روتیه مه رجان دفروشی (۲)

(۲۱)

به یادی زولفته ئارامی روح و راحت ی جاننی
 عهجهب عاشق و هها جهمه له گه ل عینی په ریشانی !
 له باتی بمکوژی ده مخاته داوی زولفی شیواوی (۱)
 له باتی بی که ئازادم بکا ده مکاته زیندانی !

(۲۰)

- (۱) (ټه و غمزه) هه رچه ند له پارچه ی پټشودا به روئی (غمزه) نوسراوه ،
 لټره دا ، له (خ) دا ، وا ده رټه که وئ غونچه بی .
- (۲) ټهم پارچه به پارچه ی پټشو - ټه ډول به رهی - پیتی (ئ) کراوه به پټنچ
 خشته کچ به لام له (خ) دا دوباره به جیا نوسراوه وا ئیمه یش وهک (خ)
 ده بنوسین . زیاد له وه یش ټهم پارچه لټره دا هوت شیعره و شیعریکیشی
 له پټنچ خشته کیه کان زیاتره ، به لام ټه ټو به گویره ی ټه وان و شیعره زیاده که
 ټهم پارچه (۹) شیعره بوايه .

(۲۱)

- (۱) ټهم شیعره له (ه) وه رگریاوه و له (خ) دا نیه .

به سهر نه یدما مه گهر زنجیره ، یا زونناره ، یا ماره ،
 له نه خلی قامه تت ئالاوه یاخو زولفی ریحانی ؟
 به شیرینی که جان به خشی ، به مه جوبی که دل کیشی
 ئه تو هه ر ئابی حه یوانی ، ئه تو هه ر ماهی که نغانی
 زه مانن قبیله م ئه برۆته ، دهمی زوننار گیسوته ،
 به دهردی بی ده و ماوم له گه ل کوفر و موسولمانی
 به دۆ گیسوی ره شمارن ئه گهر زنجیری داوودن
 به دۆ له علی شه کهربارن ئه گهر موهری سوله یمانی
 عه جه ب ماوم به بۆسج له و دهمه هه ر جانه به خشینت
 به ئی عجازت قه سه م ! ئاته ش په رستم گهر موسولمانی
 له سهر چاکی یه خه ی زولفی له قوبیه ی سینه ئالاوه
 له گو شه ی دۆ ئو فوق نه مدیوه شه و دۆ ماهی تورانی
 قسه ی خاکی به ری پیت [شهریه !] بۆ چاوی نابینا
 هه تا نه مدی به چاوی خۆم به سورمه ی دیده نه مزانی
 له بهر شۆراوی ئه شکی خۆم و سۆز و تاوی عیشقی تو
 سه را پا عاقیبه ت هه ر وهك (وه فایح) بومه بریانی

(۲۲)

یارم که قه دی به رزی صه د نه خلی شه جه ر دینن
 په روینی شه کهر به ندی صه د رشته گوهر دینن
 دل به سته یی یاریکم کوژراوی نیگار یکم
 زاری له ته به سسومدا خه ندی به شه کهر دینن

ئەم ئاھوقىيى تاتارى ، بۆنەخلى شەجەر دارى
 ھەر نار و بەيە بارى ، ^(۱) ھەر شەمس و قەمەر دىنى
 گەر خەستە و وديوانەم ، بەو ئىرگسە كالانەم ،
 رەمىزى كە بە تالانم ، ئەگرىجە بە شەز دىنى
 ناچىتتە دلم غەمزەي پەيۋەستە كەچى دەمخا
 ئەو لەشكرە بەرگەشتە ھەر فەتخ و ظەفەر دىنى
 دلسۆزىيى ئەشكەم كە دايم لە كەنارى دام
 مەيلى پدەرى ناننى ئەو حوبىي پىسەر دىنى
 ئەي مەردومى بينايى ، ئىدى بەسە رسوايى !
 گريانى بەخۇزايى ، ھەر قەطعى نەظەر دىنى
 چى رۆرەشپە كارى ، ھەر صوبچە شەبى تارى
 زولفىكى بە غەيارى دەستى لە كەمەر دىنى
 سوتايى جودايى بە ، ھەمدەردى (وفايى) بە ،
 بنوازە كە ئەم دەردە ھەر ئەھلى نەظەر دىنى

(۲۳)

ئەگەر چى بادى نەورۆزى نەويدى وەصلى گول دىنى
 ھەتا گول دى بە ناز بولبول بە صەدىك عومرى نامىنى
 بە ئومىدى ^(۱) كە جارلىك يىتتە خەندە گول ، بەلا بولبول
 وەكو ھەورى بەھارى ھەر بنالى ھەر بيارىنى

(۲۲)

(۱) بار : بەر . بەرى درەخت .

(۲۳)

(۱) (بە ئومىدى كە) بە گویرەي ئەۋەي كە نوسراۋە (بەامىدىكە) ئەم جۆرە
 ھەل دەگرى بخوئىرئىتەۋە (بە ئومىدىكى) .

هه‌وای جیلوه‌ی گولانه ، بولبول ئاوری گرتوه ، نازانم :
به‌هار هات یا ته‌یار هات شه‌وقی رۆی وامن ده‌سۆتینی ^(۲) ؟ !

به‌هاریکی چ شوخی ، هیچ له‌فیکری بای خه‌زاندا نی ؟
ده‌ترسم ئاهی ره‌نگ‌زه‌ردان وه‌کو زولفت بشیوینی !

به‌شینی عاشقان ره‌سمی قه‌دیمه‌ شایی مه‌عشوقان
به‌له‌یلێ نه‌غمه‌یی عوششاقه ^(۳) گهر مه‌جئون بنالینی !

ده‌زانێ تاوی بارانه‌ شه‌رابی پیکه‌نینی گول
ده‌میگ نابێ له‌ سه‌ر خه‌ندیکی سه‌د جارم نه‌گریینی ؟!

کوئی : رۆم وا ده‌که‌م تیرم بیینی ، چاوه‌ژێم داخۆ :
له‌ لای قیسه‌م که‌ که‌ی بای وه‌عه‌ده‌ بیینی نه‌سته‌ره‌ن بیینی ؟
له‌ جه‌رگم (طرفة العین) ئی ^(۴) هه‌زار نه‌شته‌ر چو نه‌مزانی :
نه‌تیر و ته‌رکه‌شی تورکه ، نه‌ئه‌و چاوانه‌ هه‌لدینی ؟

غمی ئه‌و زولفه‌ نایلی دلم یه‌ك بێ له‌ گه‌ل بالات
به‌ ژه‌نگی که‌ژمه‌ت ئه‌و ئاوینه‌ وه‌مده‌ت دۆره‌ بنوینی
به‌هه‌ر شیوکی بێ عاشق مورادی هه‌ر ره‌ضای یاره
بلا شیرین به‌خوینی کوه‌که‌ن په‌نجهی بزه‌نگینی

قه‌ضای چاوت له‌ رۆحی من که‌وێ ، ده‌رم ئه‌تۆ خوش بی
(وه‌فایێ) بۆ چیه‌ گهر خۆی له‌ به‌ر ئه‌و چاوه‌ نه‌مرینی ^(۵) ؟!

(۲) (ده‌سۆتینی) به‌هه‌له‌ (ده‌سۆتی) نۆسراوه .

(۳) نه‌غمه‌ی عوششاق : ئاوازیکی خۆشی موسیقای فارسییه .

(۴) (طرفة العین) : چاوبه‌به‌کدا نانێ .

(۵) ئهم دوا شیعره له (ه)دا به‌ته‌نها بلاوکراوه‌ته‌وه و له‌ سه‌ری نۆسراوه :

(ئهم تاکه‌ش ئی ویه !) .

(٢٤)

دلى ديوانه ويصالى له بى جانانى دهوئ
بولبولى شيفته خه ندهى گولى باغانى دهوئ
دل له سهر په رچه مى شيواوه نه سيري زه نه خه
نارئ نارئ نه وه ديوانه يه زيندانى دهوئ !
به كولى گريه ي من بويه گولم پينده كه نى
شه كه رو گول دفروشى دوز و مهرجاني دهوئ
به سته يي زولفيه ، بو زارى دهناللى دل كه م
طوطى يي گولشه نى هينده شه كه رستانى دهوئ
دل به صه د جيگه له نيو زولفى ده سوتى به عوزار
پادشاي حوسنه به شه و حوكمه چراغانى دهوئ
غهملى طورفه يي من قهط نيه به و نازكيه
بو له بهر كردنى دانايى قه درزانى دهوئ
خه سته يي چاوته سوتاوه (وه فاي) ساقى
سه رخوشى باده يي سادى كه ^(١) غه زه لخوانى دهوئ

(٢٥)

له باغان ناه و نالين دى ، ده لئين شاي نيو ^(١) گولان روئى
له مه يخانان صه داي شين دى ، مه گهر ^(٢) پيرى موغان روئى

(٢٤)

(١) سادى كه : ساده : ئينسانى ساده و لوس .

(٢٥)

(١) نيو (ح ، ف) نه و .

(٢) مه گهر (ح ، ف) كه وا .

ده لېږي دهوړه قه مەر ، سه یري فله لك ، ميزاني گۆږاوه
كه وا گول زهر د بۆ ، سونبول ټيكنچو ، رهنگي غه رغه وان روږي^(۳)
له بهر^(۴) چاوي جيهان ينم جيهان تاريك بو نه مزاني :
نه توري چاوه كانم چو ، نه خورشیدی جيهان روږي ؟
[له دوری تۆوه سۆر بۆ چاوه كه م^(۵) به و گريه مه علومه]
[شه فق دي ، كه و كه ييش هه لډي ، كه ميهری خاوه ران روږي]
[ده ميكي هات به چاوي سورمه سا ، يه عني : وه فدارم]
[كه جهرگي سورمه يي كردم به سيحري جادووان روږي]
[..... ۰۰۰]^(۶)
[عه جهب حاليكه گه ميه ي ځاته شي بي باده بان روږي !]

سه حهر^(۷) مه ستانه هات^(۸) بولبول به شادي بۆ طه وافي گول
كه دي باغ بي گول ه ، داغ^(۹) بۆ ، به صه د ځاه و فوغان روږي

(۳) له دواي ئهم شيعره وه له (ح) دا ئهم شيعره به قه له ميكي تازه نوسراوه :
به هار هات ، غونچه پشكوت ، دهنگي بولبول سو به سو روږي
ده بي حالي چي بولبول به هار روږي نه چو روږي !؟
له (ف) شدا ئهم شيعره هه يه ته نها به جياوازي ئه و نه ده له باتي (روږي)
يه كه مي ئيره له (ف) دا (زور پي) واته (زور پي نه چو ...) ه كه ئه مه ش
راسته .

به لام ئهم شيعره به دو نيوه شيعر له پارچه ي (به بي باكي ده ميكي
هات ...) ي (پي تي پي) دا بلا و كراوه ته وه بۆ يه ئيمه به م په راويزه
ده س به ردار بۆ ين و ، به لاما نه وه وايه (خ) كه ئهم شيعره ي تي دا نيه
راستره .

(۴) ئهم شيعره له (ح) و (ف) دا شيعري شه شه مه .

(۵) له دوری تۆوه سۆر بۆ چاوه كه م (ف) له دوری تۆيه چاوم سۆر
بو ه .

(۶) ئهم نيوه شيعره له (خ) دا به سپي تي ماوه ته وه و ئهم شيعره و شيعري
پيشق له (ف) و (ح) دا نين . ئه و وشه ييش به (سورمه يي) نوسيمان وه ك
(سرمه) نوسراوه بۆ يه (سیرمه) و (سورمه) هه لډه گري .

مه‌ئین : بولبول مه‌نالینه که‌وا گول گولشه‌نی چول کرد
 دل‌ئارامی ^(۱۰) نه‌ما چیکا ؟ که‌ئارامی دلان‌رویی
 قیامت ^(۱۱) بو دلان‌هه‌ستا که‌چاوی مه‌ستی وه‌رگیتر
 مه‌گه‌ر ئازورده بو ساقی که‌به‌زمی مه‌یکه‌شان‌رویی
 چ شینیکه ؟ چ‌هاواره له‌ئو‌هه‌لقه‌ی ^(۱۲) موریداندا ؟
 مه‌گه‌ر خواجه‌ی سه‌مه‌رقه‌ندی له‌ئو‌صاحب دلان ^(۱۳) روئی !
 [چ‌ئافه‌ت که‌وته به‌رچاوم که‌وا چو‌توری بینیم ؟ !]
 [مه‌گه‌ر شاهی بو‌خارایی له‌قه‌صری عاریفان‌رویی ؟]
 [به‌نالهی دل‌شیفام نایی دریع بو‌مه‌ره‌می جه‌رگم]
 [له‌زه‌نگی کاروان‌چیکه‌م ؟ ده‌لیلی کاروان‌رویی] ^(۱۴)
 خرابو ^(۱۵) خانه‌قا ، بی‌شیخ و شه‌وقی طالیشان سه‌ده‌حیف !
 چه‌مه‌ن ویران بو ، نه‌غمه‌ی بولبولان چو ، باغه‌بان‌رویی
 به‌نالهی بولبول و قومی (وه‌فایی) ! بو‌یه‌هه‌ر ده‌گرم ^(۱۶)
 گولیکی سه‌رو بالام بو ^(۱۷) به‌تاراجی خه‌زان‌رویی

-
- (۷) ئەم شیعره له (ف) و (ح)دا چواره‌مه .
 (۸) هات بولبول (ح ، ف) بولبول هات .
 (۹) داغ (ن) باغ ، دیاره‌هه‌ته‌یه .
 (۱۰) دل‌ئارامی (ح ، ف) دل‌ئارامی .
 (۱۱) ئەم شیعره له (ح) و (ف)دا نیه . به‌لام وه‌ك له‌شیعری دوایدا
 ده‌رده‌که‌وئ له‌هه‌ردو‌لادا ئەم شیعره و شیعری دواپی به‌هه‌له‌کراون
 به‌یه‌ك شیعر .
 (۱۲) هه‌لقه‌ی (ح ، ف) جه‌می . له‌(خ)دا به‌هه‌له‌له‌باتی (هاواره) (هاره)
 نو‌سراوه . ئازورده : وه‌زه‌س و ، دل‌ته‌نگ .
 (۱۳) ئیو‌صاحب دلان‌رویی (ف ، ح) به‌زمی مه‌یکه‌شان‌رویی .
 (۱۴) ئەم شیعره له (ح)دا نیه .
 (۱۵) خرابو = خه‌رابو (ف) خراب بو .
 (۱۶) ده‌گرم (ح ، ف) ده‌گری .
 (۱۷) بالام بو (ح ، ف) بالای بو .

(۲۶)

به بڼې باکي ده ميکي هات و داغي کردم و روڼي
 ده بڼې حالي چيې بولبول ، به هار زور پڼ نه چو روڼي ؟
 نيگار هات دايه خه نده ، که و ته دونيا ټاه و نالهي من
 به هار هات غونچه پشکوټ ، دهنگي بولبول سو به سو روڼي
 فیرا قم کرد له پاش تو ، هيچ حه ياتم پڼ نه ما ، قوربان
 حه ياتي من که تو ي ، مه علومه نامينم ، که تو روڼي
 له سره ماچيکي زاري خوټ که نه تدا رهنگ نه بو (۱) زيزبي
 عه زيزم بڼې وه فاييت کرد له سره هيچ و نه بو روڼي (۲)
 خه رامن هات و چو دولبر ، (وه فايي) ما به ناکامي
 دريغا ! عومري شيرينم چ زو هات و چ زو روڼي ؟

(۲۷)

به نازيکي کوشنده ي صده هزار جان و دل عيقتاده ي
 مه لهک يا حوري عيني تو ؟ فرشته يا پهريزاده ي ؟
 به دل خه نديکي بنويته ، بلورين ساعيدت يته
 يه دي به يضات (۱) هه يه تو دهم له عيجازي مه سيحا ده ي !

(۲۶)

- (۱) (رهنگ نه بو زيز بي) ده بڼې ماناي (حه ق نه بو) و (زهوا نه بو) بڼې . به لام
 (رهنگ نه بو) بهم مانا من نه مبيستوه ، ټه بڼې له شيوه ي موکريدا شتي وا
 به کار بهيئرئ . زيز : زوير .
 (۲) له دو قافيه ي « که تو روڼي » و « نه بو روڼي » دا ، (ت) يه که لابراره ، ټهم
 جوړه زارواه له پرسياړي رو به ژودا ؛ وهک : « ټهرئ تو ټه ژوي ؟ » =
 « ټهرئ تو ټه ژويت ؟ » زوره ، به لام لهم جوړه ي ټيره دا که متر ، ټهم شيوه
 لابرده هه يه .

(۲۷)

- (۱) يه دي به يضا : دهستي سپي . ټيشاره يه بو ټه وه ي که حه زره تي (موسا)

نه قه ند تامی ده بی ، قوربان ، نه گول ریژ و ، نه عه نهر بۆ ،
 نه گهر جاریك به خنده بیی ، سه ری زولفت به دهم با دهی !
 کوت : هازولف و کافر بوم ، کوت : ها روم و چاتر بوم
 که من ههر بیسه سهر ریی تو ده بی تو بۆچ له من لادهی ؟
 دهمت وایینه دهستم بگره ، بابرم له بهر چاوت
 به جامیکی خه لاصم که له دهست نه و تور که جه لادهی
 به چاوی مهستی تو که وتوم ^(۲) ، به ناری زولفی تو شهیدام
 نه خوشی تو دم ده نالینم ، حیاتم ! بۆچ بهرم نادهی ؟
 که تو سولطانی روحه بی به زولفان بهس دلم تیک ده
 ده بی تا که نگکی (بیت الله) به دهست کافر به یه غمادهی ؟
 دهمت بیته بد دل بگرم ، له بهر جامی له بت بمرم ،
 ده ما دهم روح به خشی ، بۆ له باله ساغیر و بادهی
 چرای قه ندیله ، شه مسی ئاسمانه ، رقی دره خشات
 نه گهر صه د جار به زوهره و موشته ری رقه بندی پیدادهی
 [وه کو ماسی و سه مه ندر ته شنه گیم ناچی نه گهر صه د جار]
 [به ئاب و رهنگی روت سینه م وه بهر تیری ته جه لادهی !]
 له بهر چاوی وه کو زولفی په ریشان که وتم و فهرموی :
 (وه فایح) چت له مه یخانان ؟! که تو واپیر و یفتادهی !

کاتیک دهستی کردوه به گیر فانیدا و دواپی - بۆ موعجزه - ده ری هیناوه
 دهستی سپی و جوان بوه . وه که له نایه تی « واخل یدک فی جیبک تخرج
 بیضاء من غیر سوء ... » دایه .

(۲) له (خ) دا له باتی (که وتوم) ، (که وم) دیاره هه له یه .

باشماوهی پیتی (ری) (۱)

یا ره سوله لالا ده خیله ک روم نییه بیمه حوضور
وهک دزان گهر دهن که چ و شهر مه نده ویستوم له دۆر

(۱) ئەم پارچه شیعره یه کێکه لهو پارچانهی تهنها له نوسخه ی (ه) دا هه بۆن له کاتی چاپکردنی (پیتی ری) دا به هه له بویرا بۆ ، دوا ی تهواو بۆنی چاپی بهشی کوردی دیوانی وه فایح ، لای دۆستم کاک مهحمود ئەحمەد فه رمان بهر له وه زاره تی ئەو قاف نوسخه یه کی ده سخته تی ئەم پارچه شیعره م ده ست کهوت که له ده سخته ته کانی لای خۆمدا نیه ، وا لێره دا پیشکه شی ده که م .

ئەم پارچه شیعره له لاپه زه یه کدا نۆسرا وه ته وه و - وا دهر ده که و ی - جوار قه د کرا وه و ما وه یه کی باش له گیر فاند ا هه ل گیرا وه تا نزیکه رزین بوه ، دوا ی ئەوه به سریش لکینرا وه به پارچه موقه بایه که وه ، پرژی ئا و چه وریش بهشی خۆی پێ کرد وه ، زۆر به زه حمه ت ، وهک نۆسیومه ، بۆم ساخ کرایه وه . له سه ره تا که یه وه نۆسرا وه : « من کلام میرزا رحیم وفائی » واته : له که لامی میرزا ره حیمی وه فایح ، وه له کوتایشیدا نۆسرا وه : « تحریر و ترقیم گردید فی ید الحقر من یوم الخمیس ۱۳۱۵ » واته : نۆسرایه وه به دهستی بهسته زمان ، له روژی پینج شه مه ی ۱۳۱۵ دا .

لاپه زه که جگه له وه ه یچی تری به سه ره وه نه نۆسرا وه ناوی نۆسه ره که یشی دیار نیه ، ئەوه ش نازان ری کاتی خۆی ئەم لاپه زه هه ر به جیا نۆسرا وه ته وه ، یان به شیکه له که شکۆل و ده فته ری شیعر و ئەمه ی لێ کرا وه ته وه و لێره دا خۆی گرت وه ته وه ، زۆر تر گو مان بۆ ئەوه ده جیت که هه ر وهک خۆی به جیا نۆسراییت ؛ چونکه نۆسه ر له سه ره وه ناوی شاعیری نۆسیوه ، ئەگه ر به شیک بوا یه ت له کۆمه له شیعر ی (وه فایح) ئەوا به یاسای نۆسینه وه ی کون له سه ری ده نۆسرا : (وله) . ههروه ها نۆسه ر له کوتایشدا نیشانه ی تهواو بۆنی به رو نی نۆسیوه .

گهرچی سهرمايه م نيه خو موسته حه ققى رحمه ته :
 رهنگى زهره و ، روى رهش ، موى سپى و فرميسكى سور
 وه كه له گوشه ي بيشه ... توشى دام و داو
 توشى نهفس و ، توشى شهيطان بوم غريب و بى شوعور
 موسته حه ققى رحمه تم ، ئه ي مهستى حه ق ! ئه ي دهستى حه ق !
 دهستى من بگره له نار و بمخه تيو دهريايى تور
 روح له سهر ليوم ، نهفس گيره ؛ له تيو خهوف و رهجا
 چاوه زى فهرمى تويه : بچيته دهر ، يا ييته ژور !
 تابى گيسوت وه قى خهنده تابشى روت بو ، وتم :
 نهردهباني (۲) عهرشه پايه ي لاهه كان مايه ي حوضور
 تا خهس و خاشاكي بهر دهر گاهى توم بو دهست بدا
 چم له گولزارى بههشت و له زهته حور و قوصور !
 يادى روى توم كرد و ئارامى نه هيشتم توري حه ق
 ئاوري تى بهردام شوعاعى روژ به ته قريبي بلور (۳)
 دهنگى بى رهنگى سه داي هات رهنگ و دهنگم پى نه ما
 باغى روح ئه فا دهپشكوتن له پوشى وشك و زور (۴)
 [قلت لى هو الورى خبث نفسى بالهوى]
 [... له ماء العيون ... النادم ماء طهور !]
 روى وه دهر نا موى پهريشان كرد دلى پى دامه وه
 يه عنى : ههر ئه منم شه فيعى عاصيان روژى نوشور
 طاقى ئه بروم دى ، عيان بو سوجه گاي مولك و مهلهك
 تابشى روم دى ، وه دهر كهوت باره گاي توري صودور

(۲) نهردهبان : پليكانه ، پى پيلكه ، قادرمه .

(۳) ته قريبي بلور : تريك خستنه وهى شوشه .

(۴) زور : زير .

ئەى شەھەنشاهى سەرىرى عەرش و رۆحانى غولام !
 چل چراى عالم فراز و شانشىنت ماھ و ھۆر ^(۵)
 شانشىنت عەرشى ئەغظەم ، جىلوھ گاهت فەرشى خاك
 مەظھەرى وەعد و وەعیدت : سەوتى رىضوان ، نەفخى صور
 ئەى گۆلى گۆلزارى و مەدەت ، سەروى باغى ئىصطىفا ؟
 عارىضت [قەسپى !] بەيانان ، قامەتت وەقتى ظوھور
 ئەى جەمالت باوەشىنى شاھبائى جوھرەئىل
 جاىرۆبى ^(۶) خاكى رىت كاكۆلى غىلمان زولفى حور
 [بەندەگانى عاشقى رۆتن ستارەى مېھر و ماھ]
 [ئەز خەيدى خاكى پىتن عەنەبەر و مىسك و بخور]
 خوش نويسى موصحفى رۆت بۆ رەواجى حوسنى تۆ
 خوش خەطى كىشا بە سەر ئاياتى (تەورات) و (زەبور)
 گەر تەجەللای حق مورادى جىلوھى رۆى تۆ نەبۆ
 چاوى (موسا) كەى دەبۆ رۆن بى بە سورمەى كىوى (طور) ؟!
 تۆ و خەمى گىسۆت كە تەشرىحە لە سىزۆ رۆژ و شەو
 تۆ و خوطوطى رۆت كە تەفسىرە لە سەر ئاياتى (تۆر)
 [تۆبى بو ذاتى خودا — قوربان ! — وە ھاوارم وەرە]
 [ئەو دەمەى بى كەس دەمىنم دەبمە لوقمەى مار و مۆر]
 دەم بە خەندە يەك دەم ئەى كەششافى سىزۆى لامەكان
 كافىيە جارێك بفرمۆى بۆ (وەفایى) : يا غەفور

(۵) ھۆر : ناویكە لە ناوھەكانى رۆژ ، ھەروەھا ناوى ئەستێرەيەكىشە ھەر ھەزار سال جارێك دەردەكەوێت .

(۶) جاىرۆب : جارۆب : گسك .

قسمت فارسی

- ۱ -

(۱)

ای صفا بخش جان نسیم صبا
حرکات تو جمله روح افزا
بگذری چون بشهر بی خبران
بوفائی رسان سلام مرا
کای تبه کار دامن آلوده
کای سیه نامهء هزار خطا
چند با زلف و روی مغچه گان
چند مخمور و مست صبح و مسا
چند از کار خویش غافل و مست
با خدا باش یکزمان بخود آ
شد جوانی ، گذشت وقت طرب
پیرگشتی بکنج میکده ها
خرقه زهد و سبجه تقوی
دام مکرند از پی دنیا
حقه بازی بکار ما ناید
خرقه بازی است پیشه زهدا
توان شد بخرقه خرقانی
پاک آینه شو زرننگ هوا

کفر محض است در طریقت عشق
 بر بیاض خیال حرف ایا
 با دل دردناك و دیده تر
 با لب خشك و رنگ زرد درآ
 چشم خود را بکن تو چشمهء خون
 رستخیزی بهم رسان ز دعا
 یارب یارب بسوز سینه پاك
 یارب یارب بصدق اهل صفا
 یارب یارب بآه شب خیزان
 یارب یارب بگریهء صلحا
 بمه و برج قاب قوسینت
 بشه نشاه افسر لولا
 قلم غفو بر گناهم کش
 عاصیم زرد روی و روی سیا
 یارب یارب سگم خطا کارم
 زار شرمنده ام بر جرم خطا
 یارب یارب فتاده از راهم
 دستگیرم ز لطف و راه نما
 يك دل از هم گسل علایق روح
 يك سر از دل فگن غم دو سرا
 در خرابات شو بآب مغان
 لوح دل پاك كن ز ماسوا
 دست در گردن صراحی زن
 روی بر خاك پای جام بسا

جرعهٔ بر دل (وفائی) ریز
 گره از کار بسته‌اش بگشا
 باز شهباز باش سدره نشین
 بگسل این رشته و علایق‌ها
 جنبشی آر تا ریاض بهشت
 باز شو نکته سنج و نغمه سرا
 عشق جو عشق باز عشق طلب
 عشق ورزند عاشقان خدا
 ساقی ای مظهر تجلی و نور
 ای همه جلوهٔ تو عیش و سرور
 مستم و رند و دامن آلوده
 شست و شویم بکن بآب طهور^(۱)

(۲)

بتم بر طلعت خود شانه زد زلف چلیپارا
 پریشان بر صبح عید دارد شام یلدارا
 هلاکم کرده بی پروا فرنگیزاده ترسایی
 که گر دستش رسد یکبار خون ریزد مسیحارا
 من از رخسار و گیسوی تو حیرانم نمیدانم
 که دخلش چیست این کافر ید بیضای موسی را؟!
 اگر محراب ابروی تورا از گریه می‌بیند
 بفرق خویشتن ویران کند راهب کلیسارا

(۱)

(۱) این دو بیت در نسخهٔ اصلی ضمن همین قطعه درج شده ولی اختلاف قافیه مشهود است .

خیال قد جانان در دل سوزان حیرانم
 که ترسم آتش دوزخ بسوزد نخل طوبارا
 بهار آمد بیا ساقی برغم چرخ مینایی !
 و بال گردن زاهد بریزان خون مینارا
 بیک خنده دل و دین (وفائی) برده حیرانم
 مگر برق یمان زد خرمن جان تمنارا

(۳)

ای ترک خطا ماه ختن سرو خود آرا
 بر سوخته خویش بیخشای خدارا
 ما تشنه لبانیم تو هم آب بقایی
 بر تشنه یکی جرعه بیخش آب بقارا
 در هر شکن افتاده هزاران چو دل ما
 مشکن دل ما ، شانه مزن زلف دو تارا
 آرایش روی تو صلا زد بقیامت
 یارا دیگر این روی دلارای میارا
 گویند (وفائی) ز فلانی تو بکش دست
 با پادشهان کی سرو کاراست گدارا
 در مکتب ما حرف جفا خوانده نمیشد
 چشم تو اگر درس بمن داد وفارا
 از ناکسی من همه ملت گله دارند
 در صومعه و دیر مسلمان و نصارا
 لطفی کن و بر حال (وفائی) نظری کن
 ای خواجه احرار من ای شاه بخارا

(۴)

تاریک مکن روز مرا باز نگارا !
بر چهره مزین شانه دگر زلف دوتارا
دیوانه شدم در غم بالای تو از جان
هرچند بجان دوست ندارند بلارا
داد از ستم چشم تو ، ای پادشه ناز ،
زندازه بدر میبرد این ترک جفارا
بزمی خوش و می بیغش و دلدار کریم است
ساقی تو بزن ساغر و مطرب تو سه تارا
نومید ز عفو و کرم حق نشود کس
جایی که فروشت سیه نامه ما را
یکقطره ز بحر کرم اوست دو عالم
باکی نبود غرقه الطاف خدارا
شیطان چه کند با دل هشیار (وفائی)
سگ را بحریم حرم کعبه چه یارا !

(۵)

ای ترک خطا ، ماه ختن ، سرو ^{خوب} آرا
بر سوخته خویش بیخشیای خدارا
در هر شکن افتاده هزاران چو دل ما
مشکن دل ما ، شانه مزین زلف دوتارا
سودازده زلف تو ، مرحمتی کن !
صد نیش بجان است ازین مار دوتارا
از باد غبار در تو صد گله دارم
کین سرمه سلامی نکند دیده ما را

چشمان تو خوش ساخته با ابرو و مژگان
 کافر عجب از کف ندهد قبله نما را
 حال دل صد پاره بجایان که رساند
 کاندر حرمش ره نبود باد صبارا
 من خود به کجا ، بار کجا دین چه (وفائی) است
 با پادشهان کی سرو کار است گذارا

(۶)

باغبان از ما در گلزار بندیدن چرا ؟
 جان گرفتن بهر يك نظاره نادیدن چرا ؟
 با نگاهی قتل من کردی و رفتی جان من
 کام خود از خون من دیدی و رنجیدن چرا ؟
 لشکر مژگان مکش بر کشتگان ناز خود
 ملك ملك تست دیگر فکر چاییدن چرا ؟
 روی گردان چین در ابرو افگنان از ما چه بود
 فصل گل از ماه قوس این ژاله باریدن چرا ؟
 گر جمال کعبه مقصود میخواهی بنال
 در بیابان طلب ، ای دوست ، خوابیدن چرا ؟
 گل چو از بلبل نخواهد غیر شیون مطلبی
 تا بود جان در بدن دیگر تنالیدن چرا ؟
 شمع چون از سوزش پروانه مینالد بجوش
 جان اگر شیرین تراست آخر نسوزیدن چرا ؟
 احتیاط جان (وفائی) ، نیست در بازار عشق
 دوست گرفتن سر ز تیغ دوست خاریدن چرا ؟

(۷)

شانه زد بر روی خود چون طره دلاله‌را
یاسمن برماه من داغی بدل زد لاله‌را
پر عرق شد لعل او از چشم چون رو بر فروخت
پس چرا گویند گیرد مهر از گل ژاله‌را ؟
روزها دل در پی زلف تو آهو ، ناله کرد
جز پریشانی چه حاصل گشت آه و ناله‌را ؟!
گم شد از بیداد خط ، شرینی لعل لبش
غارتی کردند آوخ هندو ان بنگاله‌را
جز خط روی تو در زلف پریشان کس ندید
عقرب عنبر فشان و ، ماه مشکین هاله‌را
در خط خود بین به افسون عالمی‌را راه زد
گمره آن کو پی رود آوازهٔ گوساله‌را
چون (وفائی) التفات نرگس مغ‌زاده‌گان
بگذرانیدم بمستی عمر چندین ساله‌را

(۸)

حلقه زد چون دردی زلفا رخ جانان‌را
مانا زگلستان پر گل کرده دامن‌را
ای کز اثر خنده دل پرور و جان بخشی
بر کشتهٔ خود بگشا باری لب خندان‌را
رویت گل و ، لب شکر ، من خسته ، تو جان پرور
این گلشکر ، ای دلبر رحمی ، من بریان‌را
نازم خط خوش بویت ، گرد لب دلجویت
ریحان که نمیروید جوی شکرستان‌را

آسوده خوش آنروزی لعل تو مزم زنسان
 یکقطره نماند باقی چشمهء حیوان را
 بگرفت خط مشکین لعل لب شیرینت
 مور از چه بکف دارد این (مهر سلیمان) را
 گر کحل نظر خواهی تا عالم جان بینی
 دریاب بجان ایدل خاک در مستان را
 دور دهند گردم، ساقی بکرم جامی !
 شاید که کنم بیرون از دل غم دوران را
 خوش رفت نرسید آن کو عمر (وفائی) بود
 آری که وفا نبود خود عمر شتابان را

(۹)

بشکست چو زلف سیه مشکفشان را
 بشکست دگر رونق و بو، عنبر و بان را
 در ابروت از عارض و مژگان بخیالم
 يك جا نبود مهر و مه و تیر و کمان را
 زلف تو بلای دل و خط فتنهء دلهاست
 خونین دل ازین پیر و جوان پیر و جوان را
 فریاد ازان چشم غزالانه که کردند
 در سلسلهء زلف تو صد شیر ژیان را
 تا چشم من غمزده سیراب جهان است
 یکسرو نرسته است چو تو باغ جهان را
 خون گشت دل و، دیدهء من موی برآورد
 از بسکه بدل گریه کنم موی میان را

گفتم که کنم شکوه ز هجران تو ، زلفت
در گردنم افتاد و فرو بست فعانرا
بی شمع رخت روز ، شب خلوتیان است
یکروز بر افروز شب خلوتیانرا
زین جام و سبوطی نشود تشنگی ما
ساقی بیغل گیر سبک رطل گرانرا
از کشمکش دهر توان است (وفائی)
در چشم کشی خاك در پیر مغانرا

(۱۰)

ان روز کران طره برخ بست شکنرا
در گردن خورشید و مه افگند رسنرا
گیسوی تو خودرنگی و روی تو فرنگی
کافر شده زان برده ز دل حب وطنرا
باز ای بت من ، در سر این طره چه داری ؟
زانرو که بهم برزده چین و ختنرا
در زلف تو از قامت و رخ نالهء دلهاست
چون بلبل و قمری که سبب سرو سمنرا
زین گونه که خیزد ز لب خنده دمام
شکر نشنیدم که بود لعل یمنرا
بخرام بیاغ سمن و سنبل امروز
زان پیش که سنبل دمد این برگ سمنرا
در باغ گذر کرد مگر سرو چمانت
کزگریه بگل برده فرو سرو چمنرا

مشکین سر زلفت دل مسکین (وفائی)
مشکن دگر این زلف پراز تاب و شکن را

(۱۱)

ز دست خود مده ای دیده یاد زلف مشکین را
که این ظلمت فزاید روشنایی چشم خونین را
ز عشق روی او شد دل اسیر غمزه چشمش
چو در گلشن بچنگ افتد کبوتر بچه شاهین را
پیشانی هر زمان گیسو برخسار عرفناکش
تماشا خوش بود شب در کنار ماه ، پروین را
ز مژگان تو ویران گشت دل ز آنرو هینالم
که چندین رخنه کرده است این کچ آیین کعبهء دین را
بهر چشمی ازان چون کوهکن جوی خون دامن
که بر شکر میان خسرو نه بینم جز تو شرین را
همیسوزم هینالم گه از دل گاه از دلبر
بگو مطرب ، کجا ساقی دواى جان غمگین را ؟
نسب از کلهء جم دارد از روی ادب پرکن
بچشم کم مبین ساقی تو این جام سفالین را
(وفائی) جز خدایینی بکوی میکشان نبود
ز سیر طوف این گلشن چه حاصل چشم خودین را

(۱۲)

عبیدالله رئیس مرشدان قطب ملتها
بیزم خاص از رحمت نگاهی کرد بر دلها

بجوش آمد سپاه عشق۰۰۰۰۰۰

(الا یا ایها الساقی ادر کاسا وناولها)

که عشق آسان نمود اول ولی افتاد مشکلا

چو گل در پردهء صورت سرمویی بیاراید

ز جان بلبل مسکین قرار و صبر بریاید

قیامت خیزد آن ساعت جمال خویش بنماید

بیوی نافهء کاخر صبا زان طره بگشاید

ز تاب جعد مشکینش چه خون افتاده در دلها

بزن تیغی براه خود شهیدم کن سرت گردم

اگر بر گردم از تیغ جفاهای تو نامردم

اگر دل بود اگر دین هردو قربان سرت گردم

مرا در منزل جانان چه امن عیش چون هردم

جرس فریاد میدارد که بر بندید محملها

چنان تیری ز مژگان تو بر دل رسید آخر

ز چشم خون فشانم پاره های دل چکید آخر

طیب من بجز دیوانگی درمان ندید آخر

همه کارم ز خود کامی بیدنامی کشید آخر

نهان کی ماند آن رازی کز او سازند محفلها

دلا از جان و دل بگذر چو جانان ترك جان گوید

سعادت کار فرما هر چه یار مهربان گوید

که بلبل در فراق گل بفریاد و فغان گوید

بمی سجاده رنگین کن گرت پیرمغان گوید

که سالک بی خبر نبود ز راه و رسم منزلها

در ان محراب ابرو بسکه بردم سجده چون سایل
که تا بینم جمال یار خود بی پرده و حایل
صبا بر طوق غنغب گرد چین چین طره اش مایل
شب تاریک و بیم موج و گردابی چنین هایل
کجا دانند حال ما سبکباران ساحلها

(وفائی) وار روزی تا در میخانه او حافظ
[بنه از بهر جام می !] دل و جان در گرو حافظ
شراب بیخودی بستان بیر عمری ز نو حافظ
حضوری گر همیخواهی ازو غایب مشو (حافظ)
(متی ما تلق من تهوی دع الدنيا وامهلها)

- ب -

(۱)

ای خم زلف سیاه تو جنابش مستطاب
 در اقالیم دل و جان خسرو مالک رقاب
 دارم امید وصال رویت اندر هجر زلف
 شب نشانی بخشد آری از طلوع افتاب
 گریم از عکس رخت کافتاده چشم توم
 چون کنم بیمارم و بر خویش افشانم گلاب
 من ز رویت نا امید و زلف شاد آخر که گفت :
 مؤمن اندر دوزخ و کافر بجنّت کامیاب ؟
 سالکان را ناگریزاست از مقام قبض و بسط
 زلف و رویت عاشقان را تا بکی اندر حجاب
 چون توم دلبر نباشد گرچه هستی بیوفا
 چون منت عاشق نباشد گرچه ناید در حساب
 ایکه وصلت جان ده صد مرده هجران تو^(۱)
 عیسی معجز نما (یحی العظام) شیخ و شاب

(۱)

(۱) در این قسمت از غزل ناسخ چنین نوشته است : « مرحوم حاجی وفائی مصرع اول ننویسته بود ملامحمد حسن مصرع اول را ملحق نموده » و در گوشه ای از همان صفحه نسخه خطی این مصرع نوشته شده « يك نگاهت روح بخش مرده پیر و جوان » .

در بهشت خاك پايت عاقبت شد زلف شاد
بسكه نالیدی بدل (یالیتنی كنت تراب) !

(۲)

ساقیا ! سوختم بیا بشتاب
آتشم را نشان تاب شراب
تا بدانند ماه سرو قداست
برفگن از جمال خویش نقاب
بخیال رخ تو دیده^ء من
میفشاند هزار چشمه گلاب
از غم عارض و لب نمکین
سینه پر آتش است و دل چو کباب
روز شب خیز عاشقان اسیر
بخم طره^ء بتاب متاب
یکدو روزی است عیش گلشن و گل
عیش این چند روزهان در یاب
مطلب عشق از فسرده دلان
که نجستند معرفت ز دواب
تا منم عاشقانه میگویم :
سرخوشم سرخوشم بیانگ رباب
جام می ده که تا ز بر گیرم
باز پیرانه سر زمان شباب
کس نداند بجز گرشمه^ء دوست
درد دل دادگان مست و خراب

هیچم اسباب نی پی می و نی
 (اعطنی یا مسبب الاسباب !)
 (بوفائی) بده چنان جامی
 که نیاید بخویش روز حساب ^(۱)

(۳)

هان ! وفایی چه خفته دریاب
 در طریقت نه کفر شد خورد خواب ؟
 پیر گشتی بجهل و نادانی
 شد بیازوی و لهو دور شباب
 گر شد آنت زدست اینت هست
 تا نرفت است آنهمت بشتاب
 از جوانان خوش خرام سزد
 رنك خوش روی سبز دست خضاب
 تو که پیرانه سر چه می نازی
 دل سیه ، مو سفید ، روی بتاب
 شو بیرون بالك فار مدرسه را
 سگ و مسجد ؟ دلّی و عجب و حجاب ؟
 خرقة و عشق ، سبجه و رفتی ؟
 تار زنار و توبه ، آتش و آب ؟ !

(۲)

(۱) این قطعه و قطعه (۳) - قطعهء بعد از آن - بااستثنای بعض اختلاف همانند یکدیگرند و وزن و قافیه و مظهرشان یکی است ، احتمال دارد قطعهء دوم پاکنویسی از این قطعه بوده و اشتباها هر دو قطعه در نسخهء خطی درج شده باشد ، اگرچه اینجانب هر دو قطعه را همانطور که در نسخهء دستنویس آمده درج نموده است لیکن لازم دانستم نظر خوانندگان محترم را بموضوع جلب نمایم .

بچه مینازی ای فقیه سفیه ؟
 استر لابه به ز اصطرلاب !
 تهی از حکمتی ازین علت
 شافی و کافی تو نیست کتاب
 بگذر از زلف و غمزه خوبان
 چه زنی دل به تیغ و خود بطناب !
 از مجاز تو مزاج گرفت
 بحقیقت رسان بنای خراب
 گفته بودی که توبه از توبه
 نیکی و مصلحت چه جای جواب
 پاک شو از دروغ و دو رویی
 چشمه کوثری نه چشم سراب !
 گرم دل شو بگریه سحری
 درد این جام صیقل از خوناب
 یکدو روزاست عیش گلشن و گل
 عیش این یکدو روزهان دریاب
 مطلب عشق از فسرده دلان
 که نجستند معرفت ز دواب
 نکسی تازخیر بی خبری است
 آوزر خواستن زبرق سراب
 ادب از سالکان عشق بگیر
 ... از آب و جنبش از سیماب
 ناله عاشقانه پیداکن
 دلکی زار و درد مند و کباب

نفس با آه عاشقان چکنند
 دیو بگریزد از خدنگ شهاب
 بر تو آن است زار نالیدن
 خواه لطف کنند خواه عتاب
 روی بر خاک دوست مالیدن
 خواه راحت دهند و خواه نقاب
 جام می گیر تا ز سرگیری
 باز پیرانه سر زمان شباب
 سوختم ساقی از حرارت عشق
 آتشم را نشان بآب شراب
 تا بداند ماه سرو قد است
 بر فکن از جمال خویش حجاب
 از غم عارض و لب نمکین
 سینه پر آتش است دل چوکباب
 بخیال رخ تو دیده من
 میفشاند هزار چشمه گلاب
 روز شب خیز عاشقان اسیر
 بسر طره بتاب بتاب
 کس نداند بجز گرشمه دوست
 درد دیوانگان مست و خراب
 تا منم عاشقانه میگویم :
 سرخوشم سرخوشم بیانگ رباب
 هیچم اسباب نی پی می و نی
 (اعطنی یا مسبب الاسباب !)

ب « وفائی » بده چنان جامی
که نیاید بخویش روز حساب

(۴)

خوش همی غلطد برویش طره^۱ پر پیچ و تاب
گر ندیدستی بین هندو بدوش آفتاب
دوش در خواب من آمد چشم خواب آلوده دوست
وینعجب در خواب بودم خواب میدیدم بخواب !
شب چو می گریم به یاد رنگ و بوی عارضت
میدهد از خشت بالینم سحر بوی گلاب
چشم شهلای^۲ تو^۳م آتش بجان افروختند
ترك^۴ مست است این مگر کز دل همیجوید کباب
آب چشم و آتش دل بیقرارم کرده اند
چاره^۵ مطرب بگو ، ساقی بده جام شراب !
چشم گریان (وفائی) بین عکس زلف و رو
سنبل و گلدسته^۶ ، بر بسته از هر قطره آب
با نگاه مطرب و ساقی بر آن عهدم هنوز
بر نخیزم روز محشر جز به آواز رباب

(۵)

صبا از من بگو با آن مه نا مهربان امشب
دمی آرام جان باشد که رفت آرام جان امشب
خیال روی جانان پیش چشم و دل پر از آتش
چو بلبل زان همینالم بیاد گلستان امشب

بامیدیکه باز آن سرو قدرا در کنار آرم
 هزاران چشمه خون باریده چشم خونتشان امشب
 جنون عشقرا گوش نصیحت نیست ، ای واعظ ،
 مخوان افسانه بر من آسمان و ریسمان امشب
 دماغ جان معطر بینم از باد وزان هر دم
 مگر بر زلف جانان میوزد باد وزان امشب
 (وفائی) از لب میگون و رمز غمزه مدهوش است
 مگر از بادهء ساقی چنان شد سرگران امشب ؟

(۶)

مرا بیتاب داری هر دم ای زلف بتاب امشب
 خدارا یکدم از من ای سیه دل رو بتاب امشب
 سرم بر سنگ و ، سنگم بر دل و ، دل خون و تن بی جان
 نه جان در بر ، نه جانان ، چون تنالم بیحساب امشب ؟
 طبیب مهربان بیهوده زان لب صبر فرمائی
 که شکر میل دارد ، خسته جان دل کباب امشب
 چه شیرین است بر گلبرگ رویش حلقهء گیسو
 مهمرا حلقه در گوش است آری آفتاب امشب
 چو در زلفم کشیدی جان فدایت ، غمزه کوتاه کن
 مکش خنجر که کاری خویش کردی از طناب امشب
 درون پر درد مژگانم بیرون شیدای آن نرگس
 منم آری درین میخانه آباد و خراب امشب
 بجان گرمیدهد از خال لعلش بوسهء بستان
 که هندو بچه ارزان میفرشد شهد تاب امشب

مگر در خواب بینی دل آرا را
بروی دلبری آشفته دل دیگر مخواب امشب
زجا بر خواست ساقی گردشی زد جام فرگس را
قیامت بر سرم آورد از ناز و عتاب امشب
مرا زلف و رخ دلدار و چشم می پرستش بس
بخوانم عود و مجمر ، بشکنم جام شراب امشب
(وفائی) گاه رو در زلف دارد گاه در ابرو
مسلمان بین که دارد در دو قبله اکتساب امشب

- ت -

(۱)

گوشه چشم توم گوشه نشین کرد ز خود
 معنی گوشه نشین هر که نداند اینست
 من چه دانم بجگر گاه مرا دست که زد
 اینقدر هست که سر پنجه او خونین است
 شرح گریان ز غم زلف تو یاند بقلم
 ماجرای من سودازده صد چندین است
 خواستم از دهنش بوسه ، به تیغم زد و گفت :
 هر که بیجا بزند حرف ، سزایش اینست
 من فدای قدم آنکه دهم داد بدوست
 مرده را هر که کند زنده مسیحا اینست
 گر به تیغم بزنی دست ندارم ز لب
 چکنم جان من آخر نه که جان شیرین است
 عرق روی تو بر گردن تو ریخته است
 یا که با صبح بهار آمده این پروین است ؟ (۱)

(۱)

(۱) این غزل ناتمام بنظر میرسد .

(۲)

طرّه از باد وزان لرزان بروی دلبراست
کافرم گر باغبان باغ جنت کافراست
ابروی نازنینی بیقرارم کرده‌است
یا رب این آتش مگر از مهر در نیلوفر است
تا ز وصف زلف و لب در باغ رویت دم زدم
نونهال خامه‌ام را شکر و عنبر براست
طره آشفته است نازم گر بر ابروی کج
راست چون در قلب کافر (ذوالفقار) حیدراست
با قد خم ، ناله جانکاه ، آه سینه‌ام
بی تو گویی نغمهای عود و دود مجمر است
از غمت با چشم خونین میخورم خون جگر
بیتو در بزم غم آنم باده اینم ساغراست
دیدم روشن کن مرا باری بلطف از در درآ
تاکی آخر ، دلبرا ، چشم (وفائی) بر دراست ؟

(۳)

ای رخ و زلفت شب تاریک و روز روشن است
بی شب و روز تو روز و شب فغان کار من است
طره مشکین مزن بر همدگر مشکین دلم
زافکه مشکین طرهات مشکین دلم را مسکن است
شمع کافوری همیگویند بیدوداست و من
حیرتم از سنبل زلف و بیاض گردن است !
هرکجا بینم ترا در من فتد شور دگر
نغمهٔ بلبل بود آری که هر جا گلبن است

آسمان ماهی ندارد بوستان سروی چو من
 ماه من مشکین کمند و سرو من سیمین تن است
 ناتوان و خسته ام بی خنده شیرین لب
 آری آن آرام جان و وان دگر جان من است
 آفت جان (وفائی) در سر بازار عشق
 زلف مشکین و لب شیرین و چشم پر فن است

(۴)

ای فتنه عالم به نگاه ! این چه جمال است ؟
 کز وصف جمال تو زبانم همه لال است !
 جانا دلمن سوخت ز داغ لب ، آخر :
 تاکی دل من تشنه این آب زلال است
 بگذار که قربان شوم این شمع رخت را
 در مذهب ما سوزش پر وانه وصال است
 مارا هوس وصل لب و زلف تو هیات !
 عمر خضر و ، آب بقا ، فکر محال است !
 این طلعت زیبای ترا مه نتوان گفت
 کین ثابت و آن سوخته برق زوال است
 شاید بدمم فاتحه عین کمال است
 کس ماه ندیداست که در عین کمال است
 دور از تو چنان زار و نزار است (وفائی)
 گویی که زمهجوری خورشید هلال است

(۵)

ای آنکه خط سبز و لب آب حیات است
 گرد شکرستان مگر این جوی نبات است

زین لب چه تکلم ، چه تبسم ، همه شیرین
 ما نا لب شیرین تو صد کوزه نبات است
 یارم نرهانم ز خم زلف تو دل را
 زان روی که شام غم تو روز نجات است
 جام شب دوشین بمن شیفته دادند
 کین باده نوشین ز خرابات زکوة است
 گر کافر زلفم پی آن لعل دل آرا
 عییم مکن آب حیوان در ظلمات است
 ساقی بسر پیر مغان باده بگردان
 کین شیشه چراغ شب آهی درجات است
 هر جا که منم در طلب روی تو هستم
 گوئی که منم تشنه و روی تو فرات است
 زین رفتن و باز آمدنم دل بر بودند
 این کیست چنین دلبر و شیرین حرکات است ؟
 اوصاف جمال تو (وفائی) چه نویسد
 اندازه حسن تو که بیرون ز صفات است

(۶)

گر کاینات نامه شود صد هزار بار^(۱)
 وصف کمال دوست يك از صد هزار نیست
 بر هر چه بنگری تو برین لوح کاینات
 غیر^(۲) از کمال و معرفت کرد گار نیست

(۶)

- (۱) آغاز و انجام این قطعه ناقص بنظر میرسد .
 (۲) در نسخه دستنویس واژه (غیر) طوری نوشته شده بود که به (غریب) بیشتر شباهت داشت ولی آنرا غلط پنداشته باین صورت در آوردم .

گر بنگری بدیده^۴ دل در جمال او
 دانی که باغ خلد بجز خاك و خار نیست
 گر بنگری بچشم حقیقت درین چمن
 بی داغ حسن او بخدا داغدار^(۳) نیست
 خواهیم چنان بسجده^۵ خاك درش روم
 کاوّل ابد شود چکنم اختیار نیست

(۷)

زلف مشکین بین که بر عارض پریشان کرده است
 بیضه^۶ اسلام را چون کافرستان کرده است
 گه^۷ تکلم گه تبسم در لبش از دلبری
 يك طبق شهد و شکر اندر نمکدان کرده است
 سرو در گیل^۸ مانده است از حسرت گئل^۹ غرق خون
 سرو بالایم مگر او در گلستان کرده است
 هیچ وقتی با اسیران دیلمی کافر نکرد
 آنچه با من غمزه^{۱۰} آن نا مسلمان کرده است
 بسکه فالید از رخت خون شد دلم در طرّهات
 از غم گل بین چه با خود مرغ شبخوان کرده است
 داغم از خال لب ، ای جان شیرینم لب !
 زان همینالم که هندو غارت جان کرده است
 چهره و زلف مرا تنها نه چون پروانه سوخت
 ای بسا خونها که این شمع شبستان کرده است

(۳) در نسخهء اصلی (غدار) است .

این چه غوغایی است کاندرا عالم افتاده مگر :
چشم مستت رو بکوی میفروشان کرده است !
گر (وفائی) جان فدای طاق ابروی تو کرد
کمر نبود بر هلال عید قربان کرده است

(۸)

ای بیادت عاشقان را هر نفس
خلوت اندر خلوت اندر خلوت است
ای حدیث کشتگان را هر زمان
شربت اندر شربت اندر شربت است
ای وصال عاشقان را دمدم
عشرت اندر عشرت اندر عشرت است
ای جمال ذوالجلالت لایزال
وحدت اندر وحدت اندر وحدت است
خون بهای یکنظر از روی تو
جنت اندر جنت اندر جنت است
یک نفس بی یاد رویت زندگی
حسرت اندر حسرت اندر حسرت است
یک زمان بر خاک کویت بنده گی
قربت اندر قربت اندر قربت است
دردمندم (یا انیس العاشقین)
تا بکی جان مبتلای فرقت است ؟
مستمندم (یا جلیس العارفین)
تا بکی دل در بلای هجرت است ؟

مستحق و مفلس و درماندهام
 (یا کریم اکرم) که وقت همت است
 روسیاه و ، عاصی و ، شرمندهام
 (یا رحیم ارحم) که روز رحمت است
 گر (وفائی) را گنه بسیار شد
 رحمت عامت محیط کثرت است

(۹)

بر دل و بر دیده گفتم : هر کجا خواهی بیا
 گفت : آخر روشن است این هر کجا جای من است
 گفتمش بر خاستی شوری عجب در ما زدی
 در قیامت ، گفت : اینهم شور از پای من است
 کس نمیداند بجز دلدادۀ آنزلف و خال
 آنچه از داغ تو در سَر هویدای من است
 گر چه هستم پر خطا دارم امید مغفرت
 صد هزاران جرم بخشد ائکه مولای من است
 من چه گویم شرح حال خود (وفائی) پیش دوست
 زانکه داند هر چه در رنگ و هیولای من است

(۱۰)

قلم بدست من اندر سواد خطهء نظم
 سکندری است جهان گیر عالم سخن است
 من آن کسم که ز داغ تراشهء قلم
 عطارد از مه نو حلقه گوش دست من است

نه هر که سنگ تراشید و نقش شرین بست
 به تیشه^۱ هنر این پیشه ختم کوهکن است
 در آن چمن که بر آید نوای بلبل مست
 چه جای خودکشی جغد و شیون زغن است
 دلم بیوسه در آن زلف پر شکن مشکن
 چرا که طوطی هندوستان شکر شکن است ؟
 همیشه در نظر ناکسان دون خوار است
 اگر ز بصره (حسن) یا (اویس) از (قرن) است
 سخن بلند بگویم که شیخ و ملت شیخ
 حیات این همه تنها چراغ انجمن است
 چه مردمی است (وفائی) در آن خراب آباد
 که کسر شهوت مردم باختیار زن است

(۱۱)

ای راحت دل قوت روان لعل لبانت
 خون شد دل مسلکین ز غم سرو روانت
 دورم ز تو و ییخبر از خویش ولیکن
 پیش منی و هیچ نه بینم ز نشانت^(۱)

(۱۲)

خطا گفتم که زلفت مشک چین است
 سواد چشم مست حور عین است

(۱۱)

(۱) در این قسمت از نسخه خطی یکصفحه یا بیشتر افتاده و مایه ناقص شدن این غزل و غزل دیگر که مطلعش (مرا تحریر... الخ) است گردیده .

تو دل خواهی من از جان دست دارم
 که در مهر وفا رسم این چنین است
 جفا خواهی وفا خواهی بفرما
 که کار نازنینان نازنین است
 چگویم وصف از شیرین دهانی
 که سرّ روح با روح آفرین است
 تو فرمودی قدم سرو روان است
 مرا زین راستی (علم الیقین) است
 خطای ما اگر حدّی ندارد
 عطای حق تعالی بیش ازین است
 مترس از ترك خدمت ها (وفائی)
 که خواجه (رحمة للعالمین) است

(۱۳)

براه دوست کسی سر نهد سبک باراست
 اسیر دام محبت مگو گرفتاراست
 سرم به افسر دارا فرو نمی آید
 که افسر سر من خاک مقدم یاراست
 بهیچ روی زمن و ا نمی شود غم دوست
 بدور نقطه تو گویی که خط پرگاراست
 تو یوسفی و من از غم اسیر زندانم
 (عزیز) من تو بفرمای آخر این کاراست ؟
 مرا بیاغ بگلزار حاجتی نبود
 مرا که یاد جمال تو باغ گلزاراست

اگر بهیچ نگیرم رواست شاخ نبات
 که لعل خسرو شیرین لبان شکر باراست
 بکن هر آنچه کنی بر من از جفاکاری
 که نازنین صنم دلربا دل آزاراست
 به محفلی که تویی چشم بر کف دگران
 حرارتم نبرد جام اگر چه سر شاراست
 [بخاك پای !] تو دادیم جان که تا گویند
 براه دوست (وفائی) بجان وفاداراست

(۱۴)

دلبری دارم که در عالم نظیرش کمتر است
 رخ قمر ، بالا صنوبر ، لب شکر ، تن ممر است
 زلف و رو ، بالا و ابرو ، وان بناگوش و لبش
 عقب و خورشید و ، تیر و قوس و ، شیر و شکر است
 قامت دلکش ، جمال خوش ، دهان تنگ او
 نخل طوبی باغ جنت ، سبزه زار کوثر است
 خانه خالی شمع سوزان یار در بر می بکف
 هر کرا ممکن بود این عیش و نوش اسکندر است
 لب بلب ، سینه بسینه ناف بر بالای ناف
 ای مسلمانان ازین عالم چه عالم خوشتر است ؟
 گفتم : ای ... کیست ؟ گفت :
 چشمهٔ حیوان اگر خواهی کمی پایین بر است
 ... معشوقه ایمان ستان در خلوتی
 هر کسی داند (وفائی) را مسلمان ، کافر است

(۱۵)

ای بت چین ای بلای جان خط و خالت
داد ز بیداد پادشاه جمالت
من چه دهم شرح غصّه شب هجران
ای من هجران فدای روز و صالت
بسکه ز مهر رخ تو ناله کشیدم
کاستم از غم چو ابروان هلاکت
باورت ار نیست در فراق تو مردم
شاهد ما حضرت جناب خیالت
بر من و بر دل بچشم لطف نگاهی
ای من و ای دل فدای چشم غزالت
سوخت مرا آتش فراق تو مگذار
دست من و دامن جناب و صالت
کشتن عاشق اگر مراد تو باشد
خون (وفائی) هزار بار حلاکت

(۱۶)

بفریادم رس ایجان عزیزان لعل شرینت !
هزاران رخنه در دین کرد مژگان کج آیینت
ز درویشان نمیرسی ، نمیدانم چه دلداری ؟
ز آه ما نمیرسی ؟ بگو : تا چیست آیینت
زبوی سنبلت خواهد بهارستان چین روتق
ز روی چون گلت دارد گلستان زینت

بازی زلف مشکین است گرد عارضت جولان
 چه شیرین است - یا رب ! - زین دو ریحان برگ نسرینت
 بیزم عاشقان شب چشم مستت بیقرارم کرد
 هنوزم سر گران است از خمار جام دوشینت
 تو خود شکر ، عرق چون گل ، منم زین گلشکر بیدل
 خدارا دردمندانرا نمی^(۱) از عرق چینت
 نگاهی کن بچشم مرحمت ای خسرو خوبان !
 بتلخی جان شیرین داد چون فرهاد ، مسکینت
 من^۲ دل چون (وفائی) هردو سرگردان^۳ مخموریم
 من از چشم می آلود و ، دل از گیسوی مشکینت

(۱۷)

کشیده طره سراز اختیار عارض قامت
 گناه کار سیه رو بود بروز قیامت
 شهید چشم توم بوسه^۴ فکرده ز لعلت
 خراب مست شدم جرعه^۵ نخورده ز جامت
 مرو بحلقه عشاق و شور و فتنه میفکن
 چنین مکن که قیامت پاشود ز قیامت
 هزار بار دل مردمان ز داغ تو خون شد
 بریخت خون دل خود ندیده دیده بکامت
 بروی و موی خودم وعده داده^۶ که بیایی
 خلاف وعده چه شد نه نهار بود نه شامت

(۱۶)

(۱) (نمی) شاید (نسیمی) باشد .

ز جان و دل گذرد هر که زلف^۱ خال ببیند
 مگر تو مایل^۱ وان زلف^۱ خال دانه و دامت
 مرا بگوی که گردن زنند و سر بشکا فند
 هوای عشق تو از سر نمیروود بملامت
 قد تو سرو نگوییم رخ تو لاله فخوانم
 که سرو بنده^۱ بالای تست لاله غلامت
 کسیکه با تو نشیند عجب که جز تو گزیند
 چنین که شهد و شکر خیزد از بیان و کلامت
 شکر که دید گل افشان و گل که دید شکر بار؟
 سخن بگوی و بفرما : که معجزاست و کرامت
 اگر حدیث دهانت بشاخ گل بنویسم
 درخت گل شکر آرو بیار تا بقیامت
 بریز خون من^۱ جان من ز حشر میندیش
 که کشتگان تو از جان گرفته اند غرامت
 نگاهت از مژه و ناز قصد جان و دلم کرد
 بیک اشاره دو عالم گرفت امیر نظامت
 بافتاب پرستی شده است شهره (وفائی)
 چو خط رنگ فرنگت چو فای غالیه فامت

(۱۷)

(۱) (مایل و) درست نیست شاید (مانی) بر موضوع مصرع درست تر
 دریاید .

- د -

(۱)

رفتم کنارش امروز جای گوش واره‌ام داد
این تخت و بخت و دولت ماه ستاره‌ام داد
صد شکر و شادمانی گیسو فگند یکسو
یک گوشه در گلستان راه نظاره‌ام داد
من شکر این چه گویم ؟ آورد پیش رویم
من یک دو بوسه گفتم ، او بی شماره‌ام داد
دستم گرفت و ، پایی آهسته بر سرم زد
جان برد در مقابل خلخال و یاره‌ام داد
گفتم : لب‌ت بگیرم ، بگذارمت بمیرم
لب غنچه کرد و خندید ، عمر دوباره‌ام داد
چشم خوشش (وفائی) رسوای عالم کرد
پیر مغان چه پنهان می آشکاره‌ام داد ؟

(۲)

دل که با طرهٔ جانان سر سودا دارد
روزگارش که پریشان گذرد جا دارد

شمع را سوزش پروانه بحالی نرساند
 یار در کشتنم از ناله چه پروا دارد ؟
 دهن تنگ ترا خنده اگر معجزه نیست
 پس چرا تنگ شکر عقد ثریا دارد ؟
 یکزمان بخت من از خواب گران در نشود
 یادگاری است کزان نرگس شهلا دارد
 از غم طوبی و فردوس فراغی دگراست
 هر که با یاد تو در کوی تو مأوا دارد
 زلف را خم شده در پیش خطش دیدم و گفت :
 روسیه آنکه بنوکِیسه مدارا دارد
 از من غمزده دل میطلبد غمزهٔ دوست
 دوستان دلبر ما نرگس گویا دارد
 گفتم : از لعل لب بوسه (وفائی) طلبید
 گفت : دیوانه که از هیچ تمنا دارد

(۳)

بگذار تا بگیریم در دیر راهبانان
 بگذار تا بنالم در کوی زند خوانان
 بگذار تا بگیرم ز ناز زلف جانان
 بگذار تا بیابم سر رشتهٔ زایمان

• این کاره کار عشق است دخل بدین ندارد .

من رند و (لا ابالی) سرمست و دلستانم
 دفتر زمن چه خواهی ، من پارسی ندانم

مدهوش يك سرودی از لهجهٔ مغانم
من بعد ازین برانم درس مغان بخوانم
این کاره کار عشق است دخل بدین ندارد

ترسای نامسلمان چون آهوی رمیده
آرام من گرفته ، در زلف خود کشیده
بویی ز زلف و رویش بر جان من وزیده
يك جای كفر و ایمان آخر بگو ، كه دیده ؟
این کاره کار عشق است دخل بدین ندارد

ای شیخ پاك دامن ای پادشاه شاهم
آخر بگو خدارا تا چیست روی راهم ؟
صد بار اگر گناه است این عشق پر گناهم
حاشا اگر بهشت است بیدلستان (۱) نخواهم
این کاره کار عشق است دخل بدین ندارد

بالله اگر (وفائی) زان باغ گل نچیند
از باغبان برنجد با داغ دل نشیند
بیرون ازین دو عالم يك خلوتی گزیند
تا در جهان بماند بی او جهان به بیند
این کاره کار عشق است دخل بدین ندارد

(۴)

جز سر زلف تو دل كه راه ندارد
در همه عالم كس این پناه ندارد

(۳)

(۱) در نسخهء دستنویس كلمهء (بیدلستان) همانطوریکه درج شده نوشته شده است البته املاى صحیح آن (بی دلستان) است .

سر که نیارم بکس ز خاک در تست
 شاه نه شاه است اگر کلاه ندارد
 تا بخرابات چشمهای تو ره برد
 شیخ دگر میل خائفاه ندارد
 تکیه بروی تو کرده زلف تو بس چیست
 کافر اگر در بهشت راه ندارد
 طلعت تو جای حیرت است بقامت
 روز قیامت که مهر و ماه ندارد
 زلفت ازان سوی برد دل ، خط ازان سوی
 چون تو شهی بی نسق سپاه ندارد
 بوسه ازان لب بده ، بغمزه ازان چشم
 فتوای پیر مغان گناه ندارد
 هر که تو خواهی بکش بغمزه به ابرو
 دولت حسن تو داد خواه ندارد (۱)

(۵)

هر شام و سحر روی تو دیدن مزه دارد
 گلها ز گلستان تو چیدن مزه دارد
 در دام تو افتادن و تیری ز تو خوردن
 در پای تو برخاک طپیدن مزه دارد
 گل گل عرق از روی نگارین چه لطیف است
 بر برگ سمن ژاله چکیدن مزه دارد

(۴)

(۱) چنین بنظر میرسد که این قطعه ناتمام است چون ختام که عادتاً شاعر
 تخلص خود را در آن میآورد در اینجا دیده نمیشود .

دست تو گرفتن سر زلف تو کشیدن
 وه وه لب لعل تو گزیدن مزه دارد
 قربان تو و رفت تو باشم که ز آهو
 رم کردن و استادن و دیدن مزه دارد
 يك شیشه می در کفن ما بگذارید
 در حشر همین باده کشیدن مزه دارد
 عاشق شدن و در رخ ترسا نگریدن
 می خوردن و زنار بریدن مزه دارد
 در میکده رفتن ، دو سه پیمانه کشیدن
 وحشی شدن از خویش رمیدن مزه دارد
 قربان گلم در سربازار محبت
 کاغشته بخون ، جامه دریدن مزه دارد
 پرسوخته بیخود شدن از نشاءه صها
 تا کنگره عرش پریدن مزه دارد
 خوش زمزمه بود که می خواند (وفائی)
 بر کندن و پیوسن و دیدن مزه دارد

(٦)

دو هفت سال ریاضات خاك شمذینان
 مرید و خاتقه و مرد بایزیدم کرد
 قضا فگند درین آخرم بدام بتی
 به پیش پیر مغان بنده عیدم کرد
 بتیر غمزه ، تیغ نگاه و ، خنجر ناز
 امان نداد يك چشم زد شهیدم کرد

منی که قطب مدار جهان بدم یکدم
مدار قطب پرزادهٔ مریدم کرد
هزار شکر (وفائی) باز هاتف غیب
بمژدهٔ کرم خویش پر امیدم کرد

(۷)

سیه شد زلف با خورشید رو تا آشنایی خود نمائی کرد
سیه رو آنکه کافر آنکه دعوای خدایی کرد
دلَم در طره از فیض رخس بر وصل لب شاداست
ز ظلمت رهبرم بر آبیوان روشنائی کرد
نکرد از کشتن غمزهٔ چشم تو تقصیری
ستمکاراست آری هر که با مست اشنایی کرد
هلاکم کرد یکره با نگاهی چشم بیمارش
طیب خویش قربانم که درمان جدایی کرد
ز تاج و تخت شاهی ننگ دارد بنگرد از کبر
(وفائی) وار یکدم هر که در کویش گدائی کرد

(۸)

بر چهره ، زلف خویش ، پر از پیچ و تاب کرد
یعنی بحسن ، حلقه بگوش افتاب کرد
گیسو بیاد داد بصد جلوه در چمن
از سرو سرکشید و سنبل عتاب کرد
بیتاب شد ز حسرت و غم چون رسید خط
گویا که زلف یاد ز عهد شباب کرد

آوخ که یار رفت و نیچیدم گلی ز وصل
کامی ندیده عمر عزیزم شتاب کرد
چشمم در آرزوی بتان بسکه خون بریخت
معموره وجود (وفائی) خراب کرد

(۹)

بتم چو طره برخسار خود فشان میکرد
بنفشه بر ورق لاله سایبان میکرد
اگر بدیده من عکس عارضش میدید
بشاخ هر مژه صد بلبل آشیان میکرد
بغیر نقطه شیرینی لبش نگذاشت
وگر نه خامه بسی وصف آن دهان میکرد
نوی ناله مرغی بگوشم آمد دوش
چو دیدم از سر زلف تو دل فغان میکرد
ز ابروی تو عجب مانم ای مسلمان کش
که (ذوالفقار) علی قتل کافران میکرد
(وفائی) از لب و زلف تو دوش تا بسحر
سخن ز آب بقا عمر جاودان میکرد

(۱۰)

حسنّت بفتح کشور دل اهتمام کرد
اسباب شهر یاری خود را تمام کرد
از زلف و خال ، لشکر چین و حبش کشید
واز مژه کشنده دو صف انتظام کرد

با فوجی از گرشمه ، دو از غمزه ، صد ز ناز
 در گوشهٔ نگاه تو آمد قیام کرد
 چشم تو زان میانه امیر نظام شد
 با يك اشاره کار دل ما تمام کرد
 مژگان که کرد روی بمحراب ابروان
 مانا برای شاه دعای دوام کرد
 قربان زور پنجهٔ حسنم که يك نظر
 چندین هزار شه چو (وفائی) غلام کرد

(۱۱)

چشم سیاه مستت با ما به بین چها کرد
 با يك نگه دل و دین از دست ما رها کرد
 يك بوسه خون بها کرد لعل لبش ندانم
 گر دشمنی بدل داشت این دوستی چرا کرد ؟
 با هر نگاه و نازم صد بار کشت و خون ریخت
 شیرین کجا بفرهاد این جور و این جفا کرد ؟
 باد صبا ندانم با گل چه نکتهٔ گفت ؟
 کز حسرت دهانت گل جامه را قبا کرد
 تنها نه من شهیدم از دست تیغ نازش
 هر گوشه را که بینی صحرای (کربلا) کرد
 قربان چشم مستم خونم بریخت و رستم
 در ضمن يك عداوت ، کار صد آشنا کرد
 هندو اگر بکوتر گویند ره ندارد
 بهر چه شد لب تو خال سیاه جا کرد

گیسو نه باغ سنبل ، عارض نه خرمن گل
 این است آن بهشتی خدا برای ما کرد
 روی تو سرو بالا ، دیدم زخود برافتم
 کز عالم بلندی ماهی مرا صدا کرد
 برقع فگند آتش درما زد و ندانم :
 خود کرد راز خود فاش مارا چرا رسوا کرد ؟
 زلفت نمیگنارد روی تو سیر بینم
 این پاره ابر تاریک روز مرا سیا کرد
 پیر مغان شب دوش میگفت کوزه بر دوش
 هی می بگیر و می نوش ، هی می ترا رها کرد
 صوفی مشو گران جان ، صافی شو و خدا خوان
 پا بند و بنده نان ، کی روی در خدا کرد ؟ !
 دیوانه باش و هشیار ، آدم شو و سیه کار
 میخانه گیر و بگذار ، گویند ره خطا کرد
 آن ماه رو گشاده ، رویش همرنگ باده
 هم شوخ شیخزاده ، با عهد خود وفا کرد
 دیدم آمد شتابان ، آمد چه ماه تابان
 هم شهر و هم بیابان ، چون روز روشنا کرد
 گفتم : لبث بیوسم ، چشمش بغزه ام کشت
 خونی نکرده بودم این ترک قصد ما کرد !
 گفتا : توم بمیری ، بی جان لبم نگیری
 آب حیات مارا (وفائی) کم بها کرد

(۱۲)

آن شکر خنده بوصل دهنم شاد نکرد
غلطم باز گر از هیچ کسی یاد نکرد
آنچه من در غمت ای خسرو خوبان کردم
بشکر خندهء شریں تو فرهاد نکرد
ناوڪ ناز تو نازم که بیک چشم زدی
زخمها کرد بدل خنجر جلاد نکرد
تا کرا طلعت^۱ بالای تو یغما که نساخت
راه گلزار نزد غارت شمشاد نکرد
پای بند غم تو کیست در آفاق که نیست
سرورا حسرت بالای تو آزاد نکرد ؟
داغم از گریه که شد باعث رسوائی من
کیست کز دست جگر گوشه^۲ خود داد نکرد ؟
تو شکر خنده چنانی که بهر جا گذری
نیست جایی که دهافت شکر آباد نکرد
سوخت از آه (وفائی) جگر سنگ ، ولی :
اثری در دل آن ترك^۳ پریزاد نکرد !

(۱۳)

بجان آمد دلم تاکی دل ، ای جان ، بی دوا باشد
نگاهی کن بدل کین يك^۱ نگاهم اکتفا باشد
اگر در وحدتم از کثرت حیرت نیم خالی
دهافت از تبسم تا فنای پر بقا باشد

ز جابر خیز تا طوفی کنم گرد سرت گردم
 نماز عاشقان را در قیامت هم قضا باشد
 بجز دلبر نمی گویم غم دل با کسی ز آفر
 غم دل با کسی گویم که با دل آشنا باشد
 گرفتم قبله درست آمد و عمری در احرام
 چه سود این سعی بی حاصل اگر دل بی صفا باشد
 چنین کز خنجر ناز تو خون می بارد از هر سو
 بعالم هر کرا بینی شهید کربلا باشد
 بچشمان سیه بردی دل و دین (وفائی) را
 ترا آهوی چین گفتم خطا نبود روا باشد

(۱۴)

شادی من نه بخلد و نه به کوثر باشد
 شادی آنجا طرب آنجا است که دلبر باشد
 هر که دید آب حیات دهن دوست چو من
 بگذرد از دل ، اگر خضر پیمر باشد
 جای حیرت بود این خال سیه بر لب یار
 کافرم هندو اگر ساقی کوثر باشد
 خط سبز تو و زلفین سیه دانی چیست
 آیت لطف که در شأن دو کافر باشد !
 دو قیامت نشنیدیم بیک جای که گفت
 سرو بالای تو چون در صف محشر باشد
 طلعت دلکش جانان و قد دلبر دوست
 نوبهاری است که بالای صنوبر باشد

لب تو آب حیات است تو خود هم خضری
 خضراگر جور کند از چه پیمر باشد
 بوالعجب مانم ازین حسن خدا داد تو من
 مه ندیدم که شکر بار و سمن بر باشد
 قوس ابروی تو از تیر مرا پاره کند
 آفتاب رخ تو از چه دو پیکر باشد
 گر تو، ای چشمهٔ حیوان، بکف آری روزی
 نستاند ز منت گر چه سلکندر باشد
 لب تو جان (وفایی) است خوشا در قدمت
 جان بلب آرد و قربانی دلبر باشد

(۱۵)

دل دیوانهٔ دارم دمی بیغم نخواهد شد
 سر شوریدهٔ دارم بسامان هم نخواهد شد
 دل آرام من از روزی که آرام دلم برده
 دلم یکدم نیارامد بمن همدم نخواهد شد
 بزلف خویشتن حال دلم زیر و زیر کردی ^(۱)
 چرا مهتر نباشد دل؟ چرا درهم نخواهد شد؟
 مگو این اشک ریزی چیست اندر آستان من؟
 — دل و دینم فدایت! — کعبه بی زمزم نخواهد شد!
 چو با بخت سعید من محمد گشته پشتیبان
 یقین زخم دل دیوانه بیمر هم نخواهد شد

(۱۵)

(۱) کلمهء (کردی) در نسخهء خطی اشتباهاً (کری) نوشته شده بود
 تصحیح گردید .

(وفائی) گر شود سیراب از آن دریای حق خوانی
تو حق گویی و میدانی ز دریا کم نخواهد شد

(۱۶)

مرا که دوش دو چشم از غم نگار تر آمد
بگاہ افکە ستارہ روان شود سحر آمد
چنانکہ گل شکفد سرو بالا از اثر ابر
ز گریہ ام صنم من بخنده جلوه گر آمد
کہ ہان مرغ (وفائی) شب فراق سر آمد
ترا مراد بر آمد کہ آفتاب بر آمد

(۱۷)

دوش اندر میکده چون و چہ زیبا زدند
گردش از جاروب زلف طرّہ حورا زدند
ساقیان دست طرب در گردن مینا زدند
خاک آدمرا نم از سرچشمہ صہبا زدند
بر سر شوریدہ تاج (علّم الاسما) زدند
دین و دل دیوانہ را اعتاب (عرش اللہ) زدند
مطربان را نغمہ جان بخش زیر وبم گرفت
عاشقان را نالہ دلسوز در عالم گرفت
مجلس روحیان را ^(۱) ذوق می دردم گرفت
... [دل برگ !] ساقی چون ز گردش نم گرفت

(۱۷)

(۱) « روحیان » در این مصرع باید « روحانیان » باشد و ناسخ اشتباه کرده است .

اول این جام شراب [فقیه امام !] گرفت
می پرستان را بنوشانوش پس آوا زدند

هر یکی زین عاشقان مستانه جام می بدست
گه ز روی جام گاه از بوی جانان گشته مست
بانگ نوشا نوش ساقی ناله های می پرست
پرده زاهد درید و چشم نامحرم به بست

سر خوش و بیهوش بیاد شاهد روز (آلت)
شیشه (لا) را ز دل بر ساغر (الا) زدند

ان یکی از (ارنی) مخمور و مست جام دوست
و آندگر از (لن ترانی) کشته پیغام دوست
یک درون از اصطفی آدم پر از انعام دوست
یک سر از (وجهت وجهی) پر ز عشق نام دوست

هریکی را رمز و غمزی کرده بی آرام دوست
ای بسا در قعر این دریا که دست پا زدند

پای بند جان دل شد طره سودای عشق
آتش اندر جان دل زد آفت غوغای عشق
کشور تاب توان ویران ز استیلای عشق
عاشق و دیوانه و سرگشته در سودای عشق

گشته از تیغ محبت غرقه در دریای عشق
خیمه در بالای صحرای (فنافی الله) زدند

چون سر آمد هر یکی را دولت شاهنشهی
شد پریشان هر سری را افسر و فرو بهی

گشت خالی مسند مولائی و تخت شهی
جان جانان دل بدلیز آشنا شد وانگهی

دست غیب آمد برون [زد!] قرعه (خل الله) ی

سکهء شاهی بنام شاه عیدالله زدند

غیث دین ، غوث مریدان ، پیر من ، قطب امم

دست رحمت ، پشت دین ، چشم حیا ، جسم کرم

از شرافت عاشقان کوی او صید حرم

آنکه برخاک درش اسکندر و دارا و جم

حلقه سان پشت نیاز خویشان کردند خم

هر یکی از جان دل فریاد یا مولا زدند

قبله گاه دین عیدالله ثانی نام او

جلوه گاه انس و جان سقف سراو بام او

افتاب عالم بالا ، جهان بین ، جام او

سر ز خورشیدی زند هر ذره در ایام او

روح بخش مرده گان از همت انعام او

دم ز اعجاز مسیحی نبی الله زدند

باده نوش شوق بر سیمای ناهیدش رقم

خرقه پوش ذوق تا بالای خورشیدی علم

با همه بیچاره گی ابر کرم بحر امم

اوست کآیند آستانش محترم نامحترم

بی نوا ، سلطان ، گدا ، خاقان ، مسکین ، محتشم

شست پا از جان دل بر حشمت دنیا زدند

آشنای کوی جانان بلبل گلزار حق

عاشق نام خدا گنجینه اسرار حق

قبله گاه هر دل آینه دیدار حق
سرخوش از جام تجلّی ، مظهر انوار حق

مست^۱ مخمور از خمار حق
گوئیا در سینه^۲ وی آتش سینا زدند

آفرین بر خامه ی صورت کش جان آفرین
کاین [چنین زیبا نگاری آفرید از !] ماء^۳ طین
بلبل خوش نغمه^۴ گلزار شرع یا و سین
قامتش در جویبار دیده سرو راستین

طلعتش در گلشن دل دلرباو نازنین
آفتابی را مگر بر شاخه^۵ طوبا زدند

آستانش قبله^۶ دل ، اهل دلرا رهنما
خاندا نش کعبه^۷ جان ، آل آدم را پنا
خاقتایش کھف عالم مرتجا و ملتجا
خاکپای اوست در چشم (وفائی) توتیا

آری آری چون (وفائی) زین سبب شاه^۸ گدا
بوسه بر آن آستان آسمان فرسا زدند

ای شه تخت ویلایت من نه مهمان توم
ز آشنایان سگ درگاه و ایوان توم
بت پرستم ، هر چه هستم دست^۹ دامان توم
گر چه کافر بوده ام از نو مسلمان توم

بر (وفائی) رحمتی قربان دربان توم
همتی کن نفس و شیطانم ره تقوی زدند

شکل و بالای ترا ، یارب ، چه شیرین بسته‌اند
 کآفتابی را فراز سرو سیمین بسته‌اند
 دلربا آمد خط از روی عرفناکت ، مگر
 دلربا زاده‌است از مه عقد پروین بسته‌اند
 زلف بر روی تو یا سر صفحه گل مشک چین
 خط ریحان است یا بر برگ نسرین بسته‌اند
 بوی جان دارد لب ، ای خسرو خوبان ، مگر
 نقش جوی شکرت از جان شیرین بسته‌اند
 چون سکندر جان عالم در طلب سرگشته‌اند
 این چه حیوانی است کز ناف تو پایین بسته‌اند
 عشرت و عیش ارم هم هرچه هست این است و بس
 کاندرو سرمایه آرام تسکین بسته‌اند
 [نفس غالب نفس بیر و گل] (وفائی) گل پرست
 فرصتی ، یارب ، که گل‌رویان ره دین بسته‌اند

در ازل سنبل گیسوی ترا شانه زدند
 رقم شیفتگی بر من دیوانه زدند
 من ازان روز خرابم که بخلوتگه حسن
 سرمه ناز بران فرگس مستانه زدند
 قبله راهب صد ساله شد از معجزه‌ات
 شکل ابروی تو چون بر در میخانه زدند

غمزه آرام مرا در [پسته !] زلف ربود
 کاروان را بشب آن فرگس مستانه زدند
 آب شمع رخ تو زلف شب آراست ولی :
 آتشی بود که در هستی پروانه زدند !
 خاک شو گر طلب پرتو انوار کنی
 غالب آن است که این فیض بویرانه زدند
 زاهد از باده کشی منع (وفائی) چه کنی ؟
 کر ازل آب و گلش بر در میخانه زدند

(۲۰)

بت من طره چو بر برگ سمن بر شکند
 روق ماه برد ، قیمت عنبر شکند
 گنه از چشم تو نبود ز دل آزدن ما
 ترک چون مست بود شیشه^۱ ساغر شکند
 بسته زلف تو بهر حلقه هزاران دل زار
 ترسم این بار گران پشت سمندر شکند
 گرباین^(۱) صورت زیبای تو افتد نظرش
 راهب دیر ، صنم در سر آذر شکند
 مانی از چشم تو کج ساخته ابروی ترا
 شانه از مستی خود در سر پر کر شکند
 دل^۱ دلبر بهم آمیخته مشکن دل ما
 دل دل داده شکستن دل دل بر شکند

(۲۰)

(۱) جمله « گرباین » در نسخه خطی (کر بامن) نوشته شده اشتباه واضح است .

هر اکرا پایه بلندست گرفتار بلاست
 ستم چرخ نگر پهلوی افسر شکند
 خال در کنج لبث وقت تبسم گویا
 هندوی تنگ شکر بر لب کوثر شکند
 چشم مست تو چنان صید دلم کرد بچشم
 شاهبازی که پرو بال کبوتر شکند
 منصب قدر وفاپی بر دانایان است
 غم جاهل نتوان خورد که گوهر شکند
 شب تاریک (وفائی) بود آن روز که یار
 سنبل شیفته بر برگ سمن در شکند

(۲۱)

من توبه ز هرچه شیخ گوید پس ازین
 صد بار اگر نماز گر روزه بود
 دورم مفکن ز دلستان بهر خدا
 از بحر مگو چه آب در کوزه بود
 گرجان بدهم ز روی دلبر ظری
 این بس که مرا ز دور دریوزه بود
 ترسا بچه انجیل بمن درس دهد
 سودای [زیادت !] که به جلفوزه بود
 تنها نه (وفائی) به پری دلداده است
 کز هر طرفش هزار دل سوزه بود
 در مذهب خود قلندران میگویند
 صد پای بس است اگر یکی موزه بود

(۲۲)

مستانه چو از میکده بیرون آید
خون از دل عاشقان چو جیحون آید
در بزم دگر منت ساقی نکشم
آن مغچه تا با لب میگون آید
از باد وزان طره برویش گویی
بر ملک خطا ز چین شیخون آید
ای خسرو شرین دهنان رحمی کن
تا چند ز دیده اشک گلگون آید
اظهار دیدی وجود از عدم است
هر خنده که از لعل تو بیرون آید
از بس بقدرت هلاک ابروی توم
خواهم که الف نویسم و نون آید
تسلیم غم تو مدعی را نرسد
این کار ز عاشقان مفتون آید
تیری که ز شصت ناز لیلی بجنبید (۱)
بگذار که بر دو چشم مجنون آید
گفتم : که (وفائی) صفت قد تو گوید
گفتا : برو این ز طبع موزون آید

★ ★ ★

(۲۲)

(۱) « بجنبید » برای (تیر) گفتن اشتباه محض است و ناسخ آنرا بجای
« بجهد » نوشته است .

- س -

(۱)

ای شکر اگر وافر سی خال مگس
زین جور که میکنی نداری غم کس
از مهر تو من هم ز تف کوره دل
برقی بفروزم نه تومانی نه مگس
ای خواجه اگر شکر فشانی نکنی
طوطی ندهد ز دام این فکر و هوس
از مهر تو من هم بغراب آمیزم
درهم شکنم هم سر و هم پای قفس
محمل کش اگر چنین برانی شب و روز
بیچاره پیاده نشود قافله رس
از قهر من هم ز دل آهی بکشم
کز نای شتر بر آید آواز جرس
ای دوست اگر راه (وفائی) ندهی
تا بوسه زنند بر قدمت یکدو نفس
از قهر تو من هم بخرابات روم
میگیرم و ، دف بنای و ، نی پیچم و بس

- ۴ -

(۱)

جانا شب دوش مرغکی غالیه فام
از بهر وفائی چه خوش افتاده بدام
يك پشت ، دو هفت کردن و ، یازده رو
دو چار سر و دو شش قدم و ، هفت اندام
دو شهپر و سیزده دم و ، شش منقار
نو ناخن همچو خنجر و ، شانزده نام
سه اختر و ، يك پاره مه و ، چار هلال
با پنج درّ و ، ده صدفش ، بود بکام
ای دوست ! گر این مرغ تو دانستی چیست
اینمرغ (وفائی) ز وفا باد حرام

(۲)

خوشا روزی ز دنیا در بدر بهم
ز جستجوی عالم بی اثر بهم
شبان و روز نالان در بیابان
حریف شب‌رو باد سحر بهم

نفهمد هیچ کس نام و نشانم
 اگر عاقل اگر آشفته سر بم
 بهر مرزی دواند گرد و بادم
 بهر جای که خواهم خاک سر بم
 بچشم تر گذارم آستین را
 گهی بی مادر و گه بی پدر بم
 چراغی در دلم گیرد فروغی
 که از روشن دلی یار فتر بم
 گهی شادان ، گهی خندان شب و روز
 گهی نالان ، گهی خونین جگر بم
 ز صهبایی چنان دیوانه گردم
 که از غوغای محشر بی خبر بم
 نمیدانم چه سازم تا بسوزم
 کزین بود و نبود خود بدر بم
 (وفائی) را نمیدانم علاجی
 اگر سر تا قدم غرق نظر بم
 مگر نالان بروز آرم شبی را
 بزاری دست و دامان سحر بم

(۲)

نگارینم ! دل و جانم ! حییم !
 همه درد درونم را طیبیم
 شنیدستم غریبان مینوازی
 منت هم عاشقستم ، هم غریبم

گناه فرگس و زلف دراز است
 که من هم ناتوان هم ناشکیم
 خدایا پرده بر دار از رخ وصل
 که دایم زین میان من خود صحیم
 مسلمانی ندانم دست من گیر
 کرم کن از میان بکشا صلیم
 بدریای کرم زن دفترم را
 مکن شرمنده از روز حسیم
 (وفائی) داد ازان دست نگارین
 شهید پنجه و (کف الخضیب) م

(۴)

هم چو شاهین بهوس بال پری بگشادم
 در سر سیر و تماشا سر خود بنهادم
 ز اشیان شهر سیاره کشی کردم راست
 یکنظر جلوه کنان بر سر چرخ استادم
 پس آینه چو طوطی بشکر باریدم
 غافل از دستخط و درس خط و استادم
 سایه سرور گلی گشت مرا دیر مغان
 نشاءه عشق گل آمد بمبارك بادم
 پرتو شمع بدیدیم چو پروانه ز دور
 با همه سرکشی و کبر بدو جان دادم
 ... نیلوفر آسا بزدم ...
 ز آتش مهر بر انداخته شد بنیادم

دل بشرین شکری دادم چون خسرو ، عشق
 عاقبت کرد جگر سوخته چون فرهادم
 دل مارا هوس خال تو و زلف و لب
 دانه ناچیده و در دام بلا افتادم
 ب (وفائی) نگهی کن چو تو سودای منی
 بکه فریاد کنم گر تو نپرسی دادم

(۵)

رنجیده یاران ز دوران گله دارم
 آزرده خارم ز گلستان گله دارم
 با زاغ و زغن هم قسم کرده زمانه
 از صحبت ناجنس نه چندان گله دارم
 چشم تو مرا کشت ، چرا ابرو و مژگان
 این تیر و کمان چیست ز ترکان گله دارم ؟
 مطلوب من از خال سیاه لب تست
 حاشا که من از چشمه حیوان گله دارم
 کافر چکند گر صنم و بُت نپرستند
 با آن همه پاکی ز مسلمان گله دارم
 دامن بکمر برزده هر کس بطریقی
 از غفلت این قوم فراوان گله دارم
 فریاد که نازک دلی من بمقامی است
 کز جنبش و آلوده گی جان گله دارم
 عارف کمر یار و معارف دهن دوست
 شاید که ز خود ظاهر پنهان گله دارم

در هر سر بازار بگویم بدف و نی
 این نکته^۶ سر بسته که من زان گله دارم
 بفروخت بچندین هنرم هیچ نفرمود
 از خواجه خود بنده هزاران گله دارم
 اطوار تو من بهر خدادا نیست (وفائی)
 از ورزش تو نیز بقرآن گله دارم
 از خویش بیرون آی و خدادان و خدا خوان
 دیگر سخن از غیر بیزدان گله دارم

(۶)

من که در گوشه کاشانه دلی خوش دارم
 پادشاهم دل خود از چه مشوش دارم
 یکطرف نغمه^۷ نی ، یکطرف آوازه^۸ دف
 یکطرف دیده بروی بت شیرین دارم
 خلوت دل بخیال رخ و زلف دلبر
 هم چو بتخانه^۹ چین جای منقش دارم
 داغم از حلقه زلف بو برویت شب و روز
 که نسوزم چکنم نعل در آتش دارم
 مطرب خوش نفس و ساقی گلرخ می ناب
 — چشم بد دور — عجب مجلس بیغش دارم !
 بنده^{۱۰} سرو وفادار منم در عالم
 چکنم جان وفا روح وفاکش دارم
 هر کجا پای (وفائی) است سر انجا بنهم
 اینقدر مردم دیوانه نیم هش دارم

بخيال تو بهر جای که من می نگرم
 می نیاید بجز از گلشن و گل در نظرم
 تا گل روی تو آرام و قرارم بر بود
 بهوایت چو نسیم سحری در بدرم
 بر سر جان من ، ای دوست ، دل آزرده مباش
 نظری کن که فدای تو بود جان و سرم
 عاشق روی تو با همه بی مهری تو
 که بخورشید تماشا بکنم بی بصرم
 گر بشاهی شوم - ای مرغ همای سر من ! -
 باز در دست تو چون صعوه بی بال پرم
 بسته زلف تو گشتم بهوای لب تو
 طوطی هندم و در دام بلای شکرم
 آتشی در دلم افتاده ندانم ز کجا
 اینقدر هست کز و سوخته جان و جگرم
 خجل از کرده خویشم ، گله از کس نکنم
 من که با این همه نزدیکی او دور ترم
 دل دلبر بچه دل بر شکنم بر سر دل
 دل گذارم نتوانم که ز دلبر گذرم
 در ره عشق بتان کشته شدن زنده دلی است
 ای خوش آنروز که جان در ره جانان سپرم !
 دل من مشکن ازان عارض و بالای که من
 مرغ گلزار ارم بلبل شاخ شجرم

برو ای زاهد خودبین ز (وفائی) بگذر
پیش من دام مینداز که مرغ دگرم

(۸)

گر من سوخته بر شاهد خوبان برسم
پشت شاهین شکند شهر بال مگسم
عاجز نفس شدم سنگدل از صحبت او
مرغ باغ ارمم همنفس خار و خسم
طوطیان در چمن هند بشکر شکنی
من بیچاره گرفتار بلای ققسم
بی خود از ناله فریاد دلم ، وای بمن
کاروان رفته و غافل ز فغان جرسم
هیچ کس نیست چو من بیخبر افتاده ز راه
دست من گیر خدایا که عجب هیچکسم
بسکه از ناله زلف تو شدم نغمه سرا
خواند اکنون همه کس بلبل مسکین قسم
شاهبازان بتو نازان ، بتو پرداز کنند
من باین بال پر ریخته اندر که رسم
کرم دوست بجای است (وفائی) مخروش
جای دارد که بر آرند همه ملتمسم

(۹)

بکوی یار هر دم از فراق یار مینالم
چو بلبل از غم گلزار در گلزار مینالم

شهید چشم مستم ، با خیال طره میگویم :
 چو بیمارم بزاری در شبان تار مینالم
 توانم را بچشم ناتوان بردی و خود رفتی
 کنون در کنج غم بی یار و بی غم خوار مینالم
 اسیر زلف یارم عاشق محراب ابرویش
 مسلمانم ولی در حلقه زنتار مینالم
 در و دیوار گلشن شد زعکس روی تو ز آن رو
 چو بلبل هر زمان بر هر در و دیوار مینالم
 نمیدانم بلای مردمان از چیست عاشق را
 ترا بیمار چشمان سیه ، من زار مینالم
 شرابی ساقیا ! آبی برین آتش فشان کامشب
 مغنّی وار میسوزم ، چو موسیقار مینالم
 چه بنویسد (وفائی) شرح هجران تو ؟ چون مردم
 بیاد سرو بالای تو قمری وار مینالم

(۱۰)

ای آفت دل بلای جانم !
 آرام روان ناتوانم
 رخسار مه تو نو بهارم
 زلف سیه تو ضییرانم
 ای روی تو کعبه حیاتم
 ابروی تو قبله گاه جانم
 صید حرم تو حور عینم
 قد علم تو خیزرانم

درمان درون مستمندم
 داروی جراحت نهانم
 اول بزبان آشنائی
 کردی بوصال مهربانم
 در وسه گرفتی ابروان را
 چون گسسته بریده شد عنانم
 در سر مه کشیدی آهوان را
 صد سر مه زدی بخانمانم
 دین بردی و دل بدلربایی
 تا شهره شدی بدلستانم
 کردی بدو چشم ، چشم بندی
 بردی بدو ناتوان توانم
 امروز بهر طریق دانی
 کز عشق تو شهره جهانم
 در عشق تو — آفت زمانه —
 رسوا شده همه زمانم
 هر شب ز فراق سرو بالات
 صد چشمه ز دیده خونقشانم
 عیشم همه درد درد بر دل
 دل در غم و غم در استخوانم
 شب هم چو سگان بر آستان
 کرد است غم تو پاسبانم
 چون طایف کعبه در گذارت
 لبیک بر آید از زبانم

می گریم و رو بخاک مالیم
مینالم و نشنوی فغانم !
رحمی ز وفات بر (وفائی)
آخر نه که تازه نوجوانم ؟ !

- ۱۱ -

بی تو ای دوست ندانم که چگویییم چونم
بجمال تو که چون سوخت در و بیرونم
جلوه کن بمن ، ای شمع وجودم ، بردار
وعدۀ وصل من آن است بریزی خونم
جانم آزاد کن از واهمه وصل و فراق
دست من آر تو در گردن خود یاخونم
من ندانم که ز زلف تو رهایی طلبم
گر ز زنجیر تو سر باز کشم مجنونم
مرد میدان جفای تو (وفایی) است ، بیا
خنجر ناز بدل زن که بجان ممنونم

در زمستان یکشب در واقعه بحضور مبارك مشرف شدم ، در میان جمعی از خلفا ... فرمودند : که عریضه خودت را که این غزل است به آواز بلند برای من بخوانی ! بعد که موسم بهار بحضور مبارك رسیدم ، بر طبق واقعه واقع شد در آخر شمارا بکن چنان بدان که خواب است و در همان شب است :

- ن -

(۱)

السلام ای باغ رویت (جنة المأوای) من
 ... شب یلدای من
 السلام ای گوشه محراب طاق ابروت
 در دو عالم قبله من ، مسجد اقصای من
 السلام ای گشته در دور خط و خال لب
 در سر بازارها سودای من ، غوغای من
 السلام ای بر گل رویت غزلخوان روز و شب
 بلبل خونین دل مسکین دل شیدای من
 السلام ای دیدن و خندیدن و رنجیدن
 مرهم من ، داغ من ، روح فرح بخشای من
 السلام ای سرو نورین سایه جانها ولی
 سایه سرو بلندت ملجأ و مأوای من

السلام ای آنکه در جنت سرای لطف و فاز
قامت جان‌پروری هم سرو هم طوبای من
السلام ای جرم‌بخش صدچو من آشفته‌کار
از تو غیر از جرم بخشی نیست استدعای من
السلام ای بنده‌گانرا خواجهٔ مشکل‌گشا
بر (وفائی) رحمتی ای سید و مولای من !

(۲)

یار ارمنی مذهب ! شوخ عیسوی ملت !
یا بیا مسلمان شو ، یا مرا نصارا کن
یا بتیغ ابرویت خون بیگناهم ریز ،
یا ازین دو لیمویت چارهٔ دل ماکن
بر مکن ز رخ پرده در شکن خم کاکل
زاهد صوامع را راهب کلیسا کن
ساقیا ! سرت گردم التفات کن ! جامی !
آتش درونم را یکزمان مداوا کن
تابکی (وفائی) را خون بی گنه ریزی
گر خدا نمی‌دانی شرمی از مسیحا کن !

- ۹ -

(۱)

این تطاول بین که از دست شب یلدا کشم ^(۱)
ای امید ناامیدان ، ای پناه بیکسان

نا امید^۲ بیکسم دست من و دامان تو

من نگویم انکسم در آستافت جلوه گر
یا زگستاخی سگ کوی توم خاکم بسر
اینقدر گویم بزاری تا توانم اینقدر
ای امید ناامیدان ای پناه بیکسان

نا امید^۲ بیکسم دست من و دامان تو

چون ترا دانسته ام از رحمت پرودگار
رحمت کن رحمتی ، ای رحمت حق زنهار !
آیت (لا تقنطوا من رحمة الله) گوشدار
ای امید ناامیدان ، ای پناه بیکسان

نا امید^۲ بیکسم دست من و دامان تو

ایکه میدانی که قلب مومنان عرش خداست
تا دلی رابشکنی ... بودن رواست

(۱) در نسخه خطی این قصیده در مقدمه دیوان قرار گرفته ، ولی ناقص بنظر میرسد .

یکنظر زانحضرتم از روی رحمت التجاست
ای امید ناامیدان ، ای پناه بیکسان

نا امیدو بیسکم دست من و دامان تو
دست گیرا ! دست گیرم ، رهنمایا ! ره دهید
چون تویی درمان دردم چارهء دردم کنید
از امید خود (وفائی) را مفرما ناامید
ای امید ناامیدان ، ای پناه بیکسان
نا امیدو بیسکم دست من و دامان تو

(۲)

ای دلبرا ! ای دلبرا جانم فدای جان تو
دین و دل و ایمان من قربان یک فرمان تو
با دین و با ایمان مرا ، کاری نباشد دلبرا
این بس که باشم روز و شب دیوانه و حیران تو
گر دل بگلشن خوش کنم ، ور دیده بر ماه افکنم
از گل مرادم بوی تست ، از مکّه رخ رخشان تو
خوشر زباغ و بوستان ، بهتر ز گلزار جنان
با یاد تو گر جان دهم در گوشهء زندان تو
از روح اعظم بهتراست ، از باغ جنت خوشتر است
بویی که می آید مرا از جاف بوستان تو
با این سر آشفته ام ، استاده در میدان غم
باشد گهی غلطان شوم ، چون گوی در چوگان تو
آسوده جان و دل شود ، در سایهء نور ابد
بر هر که تابد یکزمان مهر رخ تابان تو

من تشنه و دل سوخته ، تو چشمه^۶ افروخته
بگذار تا جان میدهم ، بر چشمه^۷ حیوان تو
گریم چو بلبل هر زمان ، با صد هزاران داستان
شاید که چون گل واشود بر من لب خندان تو
من بنده^۸ آوارهام ، سرگشته و بیچاره‌ام
تو پادشاه رحمتی ، دست من و دامان تو !
با آنکه هستم روسیاه ، دارم بسی جرم و گناه
نومید نتوانم شدن از لطف بی پایان تو
گر زانکه بگذاری مرا ، یا آنکه بنوازی مرا
روی من و خاک درت ، چشم من و احسان تو
گر من بسی بدکرده‌ام ، من در خور خود کرده‌ام
باری تو از روی کرم آن کنن که باشد شان تو
آخر نگاهی از کرم ، بر جان پر درد و الم
سوزد (وفائی) تا بکی در آتش هجران تو !!۹

(۱)

فدای جان پاکت این غلام در بدر کرده
 ز هجران تو جان از تن قرار از دل ، سفر کرده
 بامید شفائی دل در آن چشم سیه بستم
 که مژگان تو در ۰۰۰ جان پر نیشتر کرده
 فزون شد از نگاهت درد من با آنکه خندیدی
 چرا گویند پس بیمار را گل در شکر کرده
 خط آورد از پی امداد زلف از بهر قتل من
 بچین قانع نشد جیش خطا را هم خبر کرده
 شهیدان کید افتاده سر خونین کفن در باغ
 مگر با لاله زاران ، نازنین از ری گذر کرده !
 نمیدانم چرا در گوش گل باری نخواهد رفت
 فغان بلبل مسکین جهان زیر و زبر کرده
 نزید جز (وفائی) افسر و تخت وفاداری
 که در ملک محبت ترك سر را ترك سر کرده

(۲)

مرا تحیر از آن زلف و روی نرگس مست است (۱)
 دو شب ، دو روز ، دو نرگس ، بشاخ گل که شنیده ؟

(۱) در نسخه خطی يك صفحه یا بیشتر ناقص بود و باعث از بین رفتن يك یا چند بیت از این قطعه گردیده است .

چرا ز تاب جمالت عرق گرفته عذارت ؟
 که روز روشن و بر برگ لاله ژاله چکیده
 ز غیرت لب و روی تو کیست ناشده رسوا
 شکر بآب نگشته است گُل قبا فدریده
 شهید زلف توم بوسه^ء ببخش ازان لب
 که میل شربت تریاک کرده مار گزیده
 هوا عبیر فشان است و باد غالیه باراست
 مگر بطره^ء جانان نسیم صبح وزیده
 ز جان هردو جهان گلبنی بناز سرشتند
 درو ز عکس جلال و جمال نور دمیده
 شکفت گل بدر آورد و صد بهشت برین شد
 تو آن درخت گلی نورسیده نور دو دیده
 چه غم بکوی تو گرد سر تو گشته (وفائی)
 که عندلیب بهشتی بشاخ سدره پریده

- ی -

(۱)

شب است این زلف ، یا روز جدایی ؟
لبست این لعل ، یا جان وفایی ؟
بتا ! نامهربان ! یارا ! نگارا !
بدینسان بیوفا آخر چرایی ؟
چه باشد گر برحمت عاشقان را
یکی از گوشهء دل رونمایی ؟
نه شرط دوستی باشد که هر روز
ز نو عهدی به بندی و نیایی
نمیخواهم نشان سلطنت را
که بر خاک درت خوشتر گدایی
جگر خونم ز داغ آشنایان
چه بودی گر نبودی آشنایی ؟
خدارا مهر و مه را سرنگون کن
چه باشد پرده از خود برگشایی
دلی داریم در عشقت پریشان
سری داریم بر خاکت هوایی
تو ای سرو ریاض جان عالم
تو ای شاه سریر اصطفایی

تو ای چشم و چراغ جان آدم
 گل و شمشاد باغ اجتنایی
 بستاری که از عالم گزیدت
 بغفاری که دارت انبیایی
 به آب پاک ینبوع شفاعت
 بشو از روی کارم روسیایی
 مران از خود چو آوردم بتو رو
 کزین ابرو تو محراب دعایی
 خداوندا ! بحق پاکی خود
 بآن لولوی بحر پادشایی
 بهر لطفی که داری با عزیزان
 ببخشایی همه جرم (وفائی)
 مرا این دل ز آب و گل سرشتند
 مرا دلبر ز نور کبریایی
 دل من در ازل دلبر گرفته
 وگر نه دل کجا دلبر کجایی ؟
 (وفائی) چون تنالد خون نگرید :
 که کشت آن دلربایش از جدایی ؟

(۲)

ای روی تو ابروی تو وان دو لب شیرین
 هم کعبه و هم قبله و هم جان وفائی
 گر سرو نه جلوه جان بخش چه داری ؟
 گر ماه نه بر سر این چرخ چرایی ؟

گفتند که بر چشم کند سرو سهی جای
 باور نکنم تا بسر چشم نیایی
 چون روی بگردانم از ابروی تو ، جانا ،
 کارباب وفارا بخدا قبله نمایی
 بی نام تو هر چند بود فتح جهان خام
 بی خامه^۱ من هم نبود نامه گشایی
 گفتم که بگیرد نمک ساعد شام
 نامردم اگر باز نکردم چو (وفائی)

★ ★ ★

وقتی که حضرت شیخ - قدس سره ! - بطایف ، که یکی از شهرهای
 حجاز است ، هجرت فرمودند ، بتوسط حجاج قصبه^۲ (ساوجبلاغ) این
 قصیده مبارک بحضرت تقدیم شد ، يك روز بعد از ملاحظه^۳ عریضه و
 صدور جواب وفات کردند :

(۳)

نمیدانم چرا ای دیده چندین خون فشان هستی ؟
 هما نا داغدار هجر یار مهربان هستی !^(۱)
 تو ای ابر بهاری از چه گریان و خروشانی
 مگر در آرزوی^(۲) وصل باغ و بوستان هستی ؟

(۳)

- (۱) «وفائی» بمناسبت وفات شیخ عبیدالله نهري بزبان کردی نیز مرثیه‌ای
 سروده که مطلع آن «دریغا بای خه‌زان ...» است و بیتها با حرف (میم)
 خاتمه می‌آیند .
- (۲) در نسخه دستنویس «آزوی» نوشته شده بود .

تو ای باد سحرگاهی مگر جویای گلزاری :
 که در کوه^۳ بیابانها بهر سویی دوان هستی ؟
 تو ای قمری که مینالی بطرف جوی باغ و راغ
 چنان دانم پی سروی چو من اکو کو زنان هستی
 تو ای نرگس مگر در خواب دیدی چشم دلدارم :
 که چون من عاشق و بیمار و مست و ناتوان هستی ؟
 تو ای سنبل مگر بویی ز زلف یار بگرفتی :
 که چون من بیقرار و درهم و آشفته جان هستی ؟
 تو ای گل وصف یار من مگر از باد بشنیدی :
 که چون من پاره دل خوینین^(۳) درون^۳ خون فشان هستی
 تو ای مسکین بنفشه از کجا دیدی خط و خالش
 که محزون هم چو من در کسوت ماتم نهان هستی ؟
 تو ای سوسن مگر عاشق شدی چون من بروی یار :
 که در شرح غم هجران جانان صد زبان هستی ؟
 تو خود ای لاله زلف و روی جانان از کجا دیدی :
 که چون من داغدار افتاده اندر بوستان هستی ؟
 تو ای آتش بجان افتاده بلبل از برای گل
 چو من تاکی بعشق اندر زبانها دستان^(۴) هستی ؟
 تو ای مرغ شب آویزی چو من در زلف جانانه
 بگو تاکی بیاد صبح آن گردن چنان هستی ؟

(۳) واژه (خوینین) را ناسخ بجای (خونین) نوشته و در عوض بعد از کلمهء
 (درون) حرف (واو) را انداخته است .

(۴) واژه (دستان) در نسخهء خطی بجای (داستان) نوشته شده و
 شعر را از وزن انداخته است .

تو ای بلبل که در [توصیف !] گل خوش نغمه گریان
 مرید خاندان حضرت قطب زمان هستی ؟
 (وفائی) از پی گلزار مینالی عجب نبود :
 که خوشخوان گل و بلبل آن گلستان هستی !
 تو کز تاج سلاطین عار دار همچنین دانم
 غلام درگه پیران کیوان آستان هستی
 تو کز اورنگ شاهی ننگ داری هیچ شک نبود
 سگ عالیجناب آستان راستان هستی
 امام راستان قطب خداجویان عبیدالله
 تویی کاینه نور خدای لامکان هستی
 فروغ ظلمت دلها تویی ای سید و سرور
 که نسل آل طه را ، چراغ خاندان هستی
 به اعجاز هدا بخشی پیمر نیستی لیکن :
 به آیات پیمر مرشد آخر زمان هستی
 (مسیحا) نیستی ، لیکن با نفاس مسیحایی
 روان بخش هزاران هم چو من دل مرده گان هستی
 (کلیم الله) نه ، لیکن پی فرعون نفس ما
 بطور همت پاک از ید بیضا بیان هستی
 تو خاک انبیائی وین عجب ! کاندر شهود حق
 بطور نیستی بی (لن ترانی) دیده بان هستی
 بصورت بنده مطلق ، بمعنی با خدا ملحق
 تو ای مرآت نور حق چه پیدا و نهان هستی ؟
 گهی چون پیر بسطامی ز چشم کاروان دوری
 گهی چون غوث خرقانی دلیل کاروان هستی

مقیم شرع پیغمبر تویی در صورت^۱ معنی
 غیاث ملت^۲ی و رهبر اسلامیان هستی
 بر اقلیم رشادت خواجگی الحق ترا زبید
 که پر تخت نیابت افتخار خواجگان هستی
 ز تأثیر جرور نفس بدفرما چه غم دارد
 تو چون ابر کرم بر فرق ملت سایبان هستی
 مریدان ترا دیدم بچشم خویش انس و جان
 خطا نبود اگر گویم امام انس و جان هستی
 هزاران پیر دیدم تو جوان از لطف انفاست
 روا باشد که گویم مرشد پیر و جوان هستی
 زبان سگ اگر تر شد زیان بحرکی گردد
 چه غم با این کمال از در دهان منکران هستی
 چه باک از طعن بدخواهان ترا
 بگو حق باش جان میده تو خورشید جهان هستی
 مقامات ترا اهل بصیرت بد
 که با این خواجگی دایم غلام بنده گان هستی
 شوم قربان آن مژگان خدنگ بر ابرو
 پی صید دل و جانها عجب تیر و کمان هستی !
 بدیدار تو من هر گز نخواهم سیر شد زان رو
 که با این رو فرات عالم مستسقیان هستی
 اگر بی تو به بیند مردم چشم جهان ، شاید
 که بی این مردمی چشم و چراغ مردمان هستی
 اگر دور از تو من بی جان^۳ بی دل مانده ام باید
 که با روی جهان آرا تو جان بیدلان هستی

گر از درد نهانی در تمنایت همی سوزم
چه سازم چون نسوزم مرهم درد نهان هستی ؟
ز هجرت گر نیاراید روان من عجب نبود
که با این طلعت زیبا تو آرام روان هستی
چو نیلوفر اگر من غرق دریای سرشکستم
چه سازم چون کنم آخر تو مهر شمعشعاع هستی
روا باشد اگر بر حال زار من ببخشایی
که من مرد گداهستم تو مرد مرزبان هستی
جز این عیبی نداری در مقامات کمالیت
که با جان (وفایی) اندکی نامهربان هستی
(وفائی) چون تواند گفت توصیف کمالات
درین آینه چون کنجی که تو مرد کلان هستی

کرم خواندی ، ستم راندى ، وفاگفتى ، جفا کردى
 تو اى ماه سمن سيما به بين با ما چها کردى ؟
 روم از سوز دل آتش زخم در هر نيستانى
 بيا نك نى بگويم آنچه با اين بى نوا کردى
 وفای داستان ، گريه من با کس نميگفتم
 قلم بگرفتي از مژگان تو شرح ماجرى کردى
 وفای از زبانت مشك چين عطر ختن خيزد
 مگر با خاك كوى قطب عالم آشنا کردى
 وفای چشم [بينت !] رنگ نور طور مى بخشد
 مگر از خاك پاي غوث عالم سرمه سا کردى !
 چراغ آل ادم غوث اعظم ، اى عبيدالله
 توئى كز يکنظر قلب جهان را كيما کردى
 بدور آخر از جام حقيقت نشئه دادى
 كه محفل را سراسر مست نور كبريا کردى
 نقاب از روى بگشودى جمال خویش بنمودى
 جهان را شش جهة از نور خود (بدر الدجا) کردى
 نسیمی از بهار فيضی
 زمين را غنچه گل دادى ، زمان را مشك زان کردى
 بدلهای مريدان هر كجا عكس رخت افتاد
 كه شرح معنى (بدر الدجا ، شمس الضحى) کردى
 درين آخر بجز نام بقا يك باره فانى بود
 درى بگشادى و جان فنا را پر بقا کردى

اگر دست دل دیوانه را لطف تو نگرفتی
 کجا دل روی در خلوت سرای دلربا کردی
 بهر کس یکنظر کز روی لطف قهر افگندی
 گذارا پادشاه شاهرا مسکین گدا کردی
 بترکستان چرا گویم لب آب بقا بخشید
 که ترکستان معنی را ز لب عین بقا کردی ؟
 سگم خواندی و خوش نودم ، بدم گفتی و افزودم
 جزا الله کرم گفتی ، عفا الله عطا کردی

(۵)

ندانم با وفاداران جفاکاری چرا کردی ؟
 چه نیکی از جفا دیدی که برجای وفا کردی ؟
 مگر ابروت بنمودت ره و رسم کمان بازی
 مگر آن غمزه فرمودت که خونها بی بها کردی
 که گفتت عندلیبی را ز باغ گل بیرون فرما
 که فرمودت غرابی را در ایوان هما کردی
 بحرف دشمنان فتوای خون ما چرا داری
 بقول مدعی قصد ... چرا کردی ؟
 سگ کوی تو بودم پای دل بستی بر آن گیسو
 [بجان !] صید حرم [بودم !] گرفتار بلا کردی
 چو در عشق ز فخدان تو لنگر بست جان من
 چه بنویسم جفاهایی کز آن زلف دو تا کردی
 وفا این بود کاندر کشتی ...
 درین گردابه شیدا مشربی را ناخدا کردی

بلام زلف و تیر ۰۰۰ زد تیغ غمزه صید دل
 گرفتگی خستی و بستی و جستی پس رها کردی
 نمیشد دل گرفتار تو ، داد از دست مژگان
 در آن محراب ابرو هرچه کردی از دعا کردی
 ز تاب آفتاب چشم من سیماب خیز آمد
 مگر چشم مرا تعلیم علم سیمیا کردی
 بمژگانم جگر خستی بچشمانم دوا گفتی
 نه زخمم را بهم بستی ، نه دردم را دوا کردی
 شکستی قلب ما گفتی ، درستت میدهم دیدم
 نه حکم مومیا دادی ، نه کاری کیمیا کردی
 بقامت جلوه دادی ریختی خون (وفایی) را
 پی یکقطره خون ، بنگر ، قیامت را رها کردی !

(۶)

گفتم به بت ساده : که ای ترک خجندی
 ای هر خم زلف تو مرا بند و کمندی
 شرین تر ازین قامت^۱ بالا نشنیدم
 چون گلبن نورسته نه پستی و ^(۱) بلندی
 با این لب شرین چو در آبی بشکر خند
 گویند : که شور شکری فتنه^۲ قندی
 گفت : از لب شیرین من این بوالعجبی نیست
 خاصه که بود بوسه که بهجت افندی

(۶)

(۱) گر چه بعد از واژه (پستی) حرف (واو) آمده است ولی (ند) صحیحتر بنظر میرسد .

گفتم : که بگو قیمت يك بوسه ازان گفت :
این نکته ندارد صفت چونی و چندی !
جان بهر تو غم نیست ولی واهمه دارم
کین جان محقر ز (وفایی) نپسندی !

(۷)

در هر دو جهان گر اثر عشق نبودی
این زمزمهٔ عشق که گفتی که شنودی ؟ (۱)

(۸)

شنیدم کز (وفایی) لطف کردی یاد فرمودی
ز شاهی کم مبادت بندهٔ را شاد فرمودی
بغمزه گر دلم بردی ، بنازم باز دلدادی !
جزاك الله ، خرابم کردی و آباد فرمودی
پی تسخیر عالم خرق عادت جز تو کس ننمود
بخنده شکرستان از عدم ایجاد فرمودی
بفتح دل خط آوردی پشتیبان گیسو شد
به بیت الله حبش را از خطا امداد فرمودی

(۷)

(۱) در اینموضع از نسخهء دستنویس يك صفحه یا بیشتر افتاده است چون در پایان صفحه این بیت .

**در سفرهء دونان نکند روی وفائی
آنجا که زبر پنجهء شه طعمهء بازاست**

که شاید مطلع قطعہ دیگری باشد و در گوشهء همان صفحه بنا بعبادت
ناسخان قدیم بطور مایل واژهء (الهام) نوشته شده که میرساند صفحه
بعدی با این واژه آغاز میشود .

ندانستم کدامین بود از خال و خطت قاتل
 همین دانم نگاهی کردی و جلاّد فرمودی
 بهر يك غمزه صد خون ریختن نشنیده‌ام ، جانا ،
 به این چشم کمان ابرو تو این بیداد فرمودی
 ز استغنائی فاز ، ای خسرو خوبان ، چها کردی
 لب شرین گشادی قتل صد فرهاد فرمودی ؟!
 بگلشن سرورا از حسرت بالای خود کشتی !
 کرم کردی که این پابسته‌را آزاد فرمودی
 هوا گل سبز و ، شکر خیز و مشکین شد نمیدانم :
 چه حرفی از زبان گل بگوشی باد فرمودی ؟
 بچشم تر غبار از دل بشو ، گفتی (وفایی) را
 پیاپی جام می ده چون شط بغداد فرمودی

(۹)

سیبا به نزاکت تو نازم
 کویی نسب از نگاری داری
 آمیخته^۱ بآب و آتش
 وین معجز از آن نگار داری
 دل میری از لطافت آری
 مذهب ز صفات یار داری
 نیمی ز تو سرخ و نیمه^۲ زرد
 حیران توم چه کار داری ؟!
 یا داده^۳ دل به یار از آن رو
 چون من دل داغدار داری

یا بهر تار دل ستافت
 از جان ، رخ شرمسار داری
 امروز که میروی بسویش
 جان در قدمش تار داری
 زنهار بیادم آور ای سیب
 در بارگهی که یار داری
 در چهرهٔ افتاب لغزی
 یعنی برخش گذار داری
 بر تنگ لبش نهی سرو پای
 یعنی بلبش گذار داری
 و آنگاه به آه ناله زار
 چندانکه تو اقتدار داری
 بوسی دو سه زن بخاک پایش
 هر جا که تو اختیار داری
 عرضم بگذار کای دل آرام
 ای کز دو رخان بهار داری
 ای کز دو رخان عالم آرا
 مهر و مه در حصار داری
 پابسته بحسن مشتری را
 در سنبل تابدار داری
 و ز آهوی زرگسان بشوخی
 شیران جهان شکار داری
 در کوی تو اوفتاده یعنی
 يك عاشق خاکسار داری

تا کی دل خسته (وفائی)
چون نرگس خویش زار داری

(۱۰)

تا کی چو کمند مشکبارش
سرگشته و بیقرار داری
دانی که خدای بر ندارد
جور و ستمی که آکار داری
وا نگاه بوی ده این غزل را
گر طاق زینهار داری ^(۱)

(۱۱)

ای بمصر سودایت صد عزیز قربانی
رحم کن بیاد آور حال پیر کنعانی
نازنین دلی دارم عاشق پری رویی
از خدا نمی آید عاشقان بر فجانی
دل ز حسرت رویت روز و شب همینالد
نغمهای خوش دارد بلبل گلستانی
عیش هر دو عالم را من باین فخواهم داد
من لب ترا بوسم جان من تو بستانی
زلف یار بگرفتن لب گذاشتن بر لب
لذتی دگر دارد جمع در پریشانی

(۱۰)

(۱) چنین بنظر میرسد که این سه بیت نیز قسمتی از قطعه قبلی باشد که مطلع آن « سیبا به نزاکت . . . » است ولی ناسخ آنرا جداگانه و مانند قطعه مستقلی نوشته بود و بهمانطور در اینجا ثبت گردید .

من چرا تنالم از دست چشم و ابرویت
 میکدهء فرنگی شد کعبهء مسلمانی
 کام لب نخواهم دید نامکیده خالش را
 از خضر مگریابم سرّ آب حیوانی
 زلف گیرمت گویی کافرا مسلمان شو
 روی بوسمت گویی نیست این مسلمانی
 آخر ای فرنگی زاد چون کنم ز بیدادت ؟
 مؤمنم نمیدانی کافرم نمیخوانی !
 زان دهان تمنائی دارم و نیگویم
 مذهب (وفائی) نیست کشفرا پنهانی ^(۱)

(۱۲)

دریغ عهد گل و عاشقی و روز جوانی !
 که شد بیازی و غافل ز تند باد خزان
 نه دل قرار بگیرد ، نه یار عهد پزیرد
 فغان ز دست دل بیقرار و یار زبانی
 بحال من تو بیخشا که هم تو داروی دردی
 بجز تو با که بگویم حدیث درد نهانی ؟
 چه حاجت است بعرض نیاز من بحضورت
 که درد خسته دلان در درون سینه تو دانی
 بهرچه امر تو باشد کرامتست و [عیاست !]
 گرم بلطف بخوانی ، ورم بقهر برانی

(۱۱)

(۱) (کشفرا) غلط بنظر میرسد و شاید (کشف راز پنهانی) صحیحتر

چو باد مگذر ازین خاک و آب دیده من بین
چه باشد از بنشینی و آتشم بنشانی
اگر چو بلبل و قمری بگریه زار بنالم
رواست کز رخ و قامت گلی و سرو روانی
چو لاله لال شوم گر برنگ و بوی لطافت
بگویمت که چنانی نه بالله بهتر ازانی
خلاف عهد محبت بود کسیکه بگوید
تو نور دیده که مانی بنقش صورت (مانی)
منم که جز تو ندارم پناه و غوث و معیثی
تویی که از در رحمت گناه کار نرانی
شکر بیار بدامان و گل بریز به مجلس
سخن بگوی (وفائی) برای اهل معانی

مثنویات

(۱)

زد صفیری مرغ جان بالای عرش
کرد مشکین از نفس سیمای عرش
خواند بر دل يك ورق آیات عشق
گشت دل سرمست تسلیمات عشق
دلبر تر ساخمار و می زده
شد گلابی زد براه میكله
عشوه زد فرگس مستانه را
حلقه زد ناگه در میخانه را
ساقی آمد آب می بر مست زد
مطرب آمد بر رگ دل دست زد
بازم از می ساقی روحانیان
... در پیر مغان
بازم از نی مطرب دیوان عشق
دست دل بگرفت تا ایوان عشق
باز شد شیرین بشکر خنده زن
تازه شد داغ درون کوه کن

(۲)

موسی جان باشد ^(۱) بر طور عشق
جامهء جان پاره شد از نور عشق
داد لیلی سنبلی مشکین بیاد
باز مجنون در ییابان سر نهاد
باز قمری سر بسر دستان کشید
وز قیر عشق ، نای خود درید
باز شد گل بایک بلبلی در چمن
تازه شد عشق گلش در جان و تن
باز شد جان (وفایی) نه غمه گو
در فراق دلبر گل رنگ و بو
جان تار قبله ابروی عشق
بنده ز ناز زلف ر روی عشق
حلقه در گوش در پیر مغان
زند خوان مذهب آه فغان
قمری آشفته بر بالای سرو
سرخوش و مدهوش رفتار تذرو
نغمه پرداز نگار جنگ ساز
مست صهبای بت عاشق نواز
داغدار چین زلف دوستان
طوطی هجر آمد از هندوستان

(۲)

(۱) (باشد) درست بنظر نمیرسد و (باز شد) صحیح است .

مطرب خوش نغمهٔ دیوان گل
بلبل خونین دل خوش خوان گل
عاشق شیدا (وفائی) دم بدم
خوش نوایی داد اندر صبحدم

(۳)

کای نسیم منزل جانان من
مرحبا ای غمگسار جان من
ای آنیس گلشن و بستان دوست
مرحبا ای پیک مشتاقان دوست
ای صبا دست من و دامان تو
جان من بادا فدای جان تو
حوریانه میخرامی هر زمان
بر صف نسرین و گل دامن کشان
توده توده عنبرافشان بینمت
دسته دسته گل بدامان بینمت
یا بگلزار خطا رو کردهٔ
نافهٔ مشک غزال آوردهٔ
یا گلستان را شبیخون بردهٔ
غارت عطر گلستان کردهٔ
یا بیازی باغبان خلد بود
تاری از گیسوی حورانش گشود
یا گذاری کردهٔ در کوی یار
کاین چنین عنبر فشانی باربار

زنده کردی جان مشتاقان دوست
 گر نه انقاس [مسیحا این چه بود !]
 چون تویی در بزم جانان داد رس
 عاشقان را ... دادرس
 روی کن در کوچه آن دلستان
 از من دیوانه پیغامی رسان
 بوسه زن بر در و دیوار یار
 عطرسازی کن تو در گلزار یار
 زینهار آهسته شو اندر حصار
 تا نگیرد زلف جانانم غبار
 کاندین بیت حرم صیدم بناز
 میکند بازچه با زلف دراز
 دلبری بینی بحسن آراسته
 ابروانش چون مه نو کاسته
 خال دارد هندوانه مشک ناب
 زلف دارد زنگیانه پر ز تاب
 مهر و مه آینه دار روی او
 مشتری پا بسته در گیسوی او
 يك طبق گل بسته بر سرو روان
 يك قدح می کرده اندر ناروان
 طره مشکین برو آویخته
 سنبل و نسرين بهم آمیخته
 هردو زلف سایبان مهر و ماه
 آهوان را سایه زلفش پناه

حلقه در گوش لبش لعل یمان
 بنده زلف سیاهش ضیمران
 غمزه اش از ابروان خون ریزتر
 نشتر مژگان ز خنجر تیزتر
 بر رگ دل غمزه او نیشتر
 خستگان را خنده او گلشکر
 هشته در زلف سیه سحر حلال
 کرده در تنگ شکر آب زلال
 [اشکزار !] آب حیوان پرورد
 آب حیوانش دل و جان پرورد
 ... رخ افروخته
 عود تر باشد بر آتش سوخته
 ظلمت است ... تاب و تبش
 همچو گرد آب سکندر غبغبش
 چون خضر وان خال هندو ...
 مینماید آب حیوان در لبش
 آفت ایمان بزلف عنبرین
 غارت جان از دو لعل شکرین
 صورتش [طعنه به شکر !] میزند
 آتش اندر جان آذر میزند
 چشم بندی نرگش انگیخته
 خون عاشق را بمژگان ریخته
 قد نگویم قامتی چون فخل طور
 رخ نخوانم عارضی صد لمعه نور

سرکش و سرمست و تند و شوخ و شنگ
 پنجه از خون عزیزان لاله رنگ
 بر سر حوض است چون يك شعله نور
 برب کوثر خرامان هم چو حور
 لب گل و ، بالا گل ، گل رنگ بوست
 گر نمیدانی (گلندام) من اوست
 قبلهٔ جان (وفائی) روی او
 کعبهٔ دل از دو عالم کوی او

(۴)

شانه کن زلف سیاهش با ادب
 دور دار از خاک راهش با ادب
 سجدهٔ بر بر قد و بالای او
 عرضهٔ کن از من شیدای او
 کای شکر لب ، دلبر عیار من
 ای ستمگر ، تند خو ، دلدار من
 کای بدین بالا ، بلای مرد و زن
 کای دو چشمت مایهٔ صد مکر و فن
 کای بدین حسن ملک رشک پری
 دلبر بی باک و ، یار سرسری
 من هم از خیل شهیدان توم
 قمری سرو خرامان توم
 با دو نرگس تا ز دستم بردهٔ
 بادهٔ ناخورده مستم کردهٔ

داغدارم خال هندوی تو کرد
 ببقارم زلف و ابروی تو کرد
 تا نهادم در پی زلف تو سر
 نیست جز سودا مرا کار دگر
 گلبن شرین بجان پروردمش
 همچو بلبل جان بقربان کردمش
 تند بادی ناگهان سحری نمود
 آن گل نورسته از دستم ربود
 عمر چندین ساله را دادم به باد
 تا غزالی مست در دامن فتاد
 قبله کردم دلگشا ابروی او
 از دل جان بنده هندوی او
 افچنان مست نگاهم کرده بود
 تا شدم هشیار شیرش برده بود
 غمگسار خویش سروی داشتم
 در خرامیدن تذروی داشتم
 کردمش پرورده از خون جگر
 آب یاری کردم از اشك بصر
 از من دلدادۀ چون وحشی رمید
 عاقبت از بی وفائی سر کشید
 بلبل روی تو بودم روز شب
 رو برو سینه بسینه لب به لب
 قبله گاهم طاق ابروی تو بود
 بوسه گاهم چشم جادوی تو بود

دست در گردن بهم بازی کنان
 بوسه میکردم ازان لعل لبان
 چشم بینای مرا بردند نور
 تا به یکبار از منت کردند دور
 چشم زخمی ناگه از ما کار کرد
 آفتاب بخت مارا تار کرد
 دور کردند از من آن یار مرا
 ای خداگیرد سبب کار مرا !
 عاشقم کردی بآن چشم سیاه
 از نگاهی دین و دل بردی ز راه
 سوی چشم ... ن من
 رحمتی بر درد بیدرمان من
 تا چه شد آن مهربانیهای تو
 وان همه شرین زبانیهای تو
 چشم دارم کز غم آزادم کنی
 با نگاهی یکرهی شادم کنی
 بر (وفائی) بی وفائی تا بکی ؟
 ای دل آرام آن جدایی تا بکی ؟

(۵)

فی غلط گفتم که خورشید هداست
 طلعتش آینه نور خداست
 گلبنی از باغ طه نازنین
 قطب عالم فخر آل یا و سین

گر بدلها سكه آگاهی است
 ماه تا ماهی عیداللهی است
 مطلق نور خدا تا غایتی
 آفتاب از عکس رویش آیتی
 خنده اش مشکل گشا ، معجز نظام
 از پی دل مرده گان (یحی العظام)
 ابروش از (قاب قوسین) باخبر
 رویش از آیات (وانشق القمر)
 نفس بدرا آنچه چشم مست اوست
 (ذوالفقار حیدر) ی در دست اوست
 ابروش در قلب نفس کهر کار
 آیت (لا سیف الا ذوالفقار)
 تاج دار خطه فقر و فنا
 شهبوار عرصه فخر و غنا
 مرشدی کز التفات یک نگاه
 جام جم سازد دل و جان سیاه
 خواجه گان را بنده در هرد و سرا
 بنده گان را خواجهء مشکل گشا
 از جمالش نور مطلق روشن است
 این سبب نور و ، دل و جان من است
 تا عروس شرع از زیور گرفت
 دین احمد رونقی دیگر گرفت
 هر که نبود چون سگان خاک درش
 سگ ازو به خاک عالم بر سرش

در سمرقند لبش معجز نماست
 آری آری خواجه احرار ماست
 ای چراغ خلوت صدق و صفا
 ای فراغ سینه^۱ اهل وفا
 شب چراغ روی تو بر هر که تافت
 در سیاهی آب حیوان دید یافت
 هست سرو قامت طوبا شیشه
 سایه اش (طوبی لمن دخل فیه)

(۶)

دل گرفتار بالای^(۱) عشق تست
 جان شهید اکربلای عشق تست
 بسکه از دل موج خون افشاندمام
 درمیان آب و آتش ماندمام
 دیده^۲ دارم پراز خوناب ناب
 سینه^۳ چون جان مشتاقان کباب
 دیده بر دریای خون طوفان زده
 سینه از سوز درون آتشکده
 رویت از گلزار چین مشک ختن
 مویت از مشک خطای صد ختن
 با صبا بفرست ازان گل دسته^۴
 واز نسیم عطر سنبل بسته^۵

(۶)

(۱) واژه (بالای) اشتباه ناسخ است و (بلای) درست است .

ما زیاد و غمگسار آواره ایم
 در غریبی یکس و بیچاره ایم
 ما زداغ زلف زندان دیده ایم
 محنت شام غریبان دیده ایم
 آنچه در راه غریبان منزوی است
 گر بلرزد عرش اعظم دور نیست
 حق ذات آن خداوند عظیم
 که بود بر بندگان خود رحیم
 حق آن اسمی که بر لوح از قلم
 از شرافت ابتدا آمد رقم

[حق آن نوری که !]

[غله غائی شد شداندر کایئات !]

با خدائیهها که بود از بی خودی
 ناله های (ما عرفنا) میزدی
 جسم پاک از بنده گی پر ناله بود
 جان نوای (ما عرفنا) می سرود
 حق روح ان دلیل المرسلین
 فخر آدم ، رحمة للعالمین
 حق آن نور که از ابر قدم
 کشت عرش و کرسی و لوح و قلم

(۷)

حق آن روحانیان باهمند
 که بجان حمال عرش اعظم اند

حق جان جمله پیغمبران
 بر طریق حق دلیل بندگان
 حق روح خواجهگان نقشبند
 وارهان جان وفای رازبند
 پای بند نفس نا فرمان شدم
 زیر بار ذلت و عصیان شدم
 همتی کن شهر کن از رحمت
 دست دل گیر و برآر از ظلمت
 جوش زن دریای رحمت را دمی
 دردمندان را ببخشا مرهمی
 دست دل بگشا و، چشم سر به بند
 التفاتی کن بجان دردمند
 دست بگشا در حضور کبریا
 لب بجنبنا در مقام التجا
 کای خداوند خطا بخش کریم
 ای خدای پاک و دادار رحیم
 بگزر از جرم (وفائی) هرچه هست
 پس بحسن اختتامش گیر دست

★ ★ ★

هذا كتاب (شهد شكر) وفائي - رحمه الله - در سفر حجاز ، نزديك
بروضه منوره - زاده الله شرفا - بتاريخ هزار و سيصد و هفت عرض شد :

ساربان ! ای مهربان محمل کش ، ای چون من هزار (۱)
باد قربان غباری از غبار این دیار
این چه خاك است ! این چه باد است ! این چه آب است ! این چه تاب !
خاك عنبر ، باد خوش تر ، آب كوثر نور و نار
گر مدد زین چار نگرقتی ز لطف این چار طبع
کی دوچار جان شیرین میشدندی این دو چار ؟
ساربان ! آبی بچشم نقش پای محمل است
گشته اندر برج آبی بدر تابان آشكار
ساربان ! ای زمام محمل اندر دست تو
ابر رحمت را كشد گویا فرشته كردگار

(۱) در این اواخر كاك محمود احمد این قطعه شعرا در لای يك كتاب خطی
پیدا کرده و بیدرنگ برای اینجانب آورد ، متأسفانه وقت آن گزشته
که با دیگر قطعات (ر) بچاپ برسد ، لذا در این مکان از نظر خوانندگان
محترم میگذرد .

این قطعه از طرفی بسیار به قطعه (۲۱) از قافیه (میم) کردی
شبهت دارد و چنین بنظر میآید که یکی ترجمه دیگری باشد و از طرف
دیگر در بیشتر از يك جای آن - تأثیر (نالی) مشاهده میشود و
بطوریکه از مفهوم آن استنباط میگردد. این قطعه در سال ۱۳۰۷ هجری و
در مدینه منوره در جوار روضه مقدسه سروده شده ، بدیهی است که
همه این عوامل در کار بررسی این قطعه مؤثر واقع خواهند بود .

ساربانان ! ای ز عکس خالک پای محملت
 گشته چشم اشکبار من دمامد مشکبار
 محمل است این بر شتر کاید خرامان جاقفرا
 یا ز باغ خلد بر پشت صبا يك نوبهار ؟
 محمل است این بر جمل کزوی جهان پر نور شد
 یا فراز چرخ گردان آفتاب تابدار ؟
 زودتر محمل بران کارام جان من نماند
 بیشتر زین التفاتی کن که شد صبر قرار
 خسته گانیم اندرین صحرا طیب ما تو باش
 تشنه گانیم اندرین وادی بیا آبی بیار
 هر شراری از درونم (جمل " صفر ") (۲) بود
 ناله (هل من مزید ؟) آید ز من بی اختیار
 سینه سوزان ، دلفروزان ، جافگدازان ناگهان
 معنی (یا نار کونی رحمة) (۳) گشت آشکار
 یعنی از روی دل آرا آن نگار نازنین
 پرتوی بنمود ، دل شد بی خود و جان رستگار
 چون نسوزم از فراق آن نگار دلربا
 چون نسازم با وصال آن بهار پرنگار ؟
 چون فراق آید کجا فکر قرار و صبر و هوش
 چون وصال آید کجا یاد فراق انتظار !
 گاه خندان ، گاه گریان ، گاه حزین ، گاه شادمان
 گاه جمع ، گاه پریشان ، گاه سمین ، گاهی نزار

(۲) اشاره به آیه کریمه « كانه جمالة صفر » است

(۳) اشاره است به آیه مبارك « قلنا یا نار کونی بردا و سلاما علی ابراهیم »
 و واضح است که اشتباها (رحمة) بجای (بردا) بکار برده شده است .

عاشق آواره را هر لحظه حالی دیگر است
 گر دمی در آب ماند صد زمان ماند بنار
 بلبل بیچاره را هر دم هوایی در سراسر است
 تا که کی خندان شود گل اندکی یابد قرار ؟
 نه مرا با نار نوری ، نه مرا با آب تاب
 من نمیدانم خدایا این چه حال است این چه کار ؟
 بوی جان از انس این محمل همی آید مگر
 نسبتی با آفتاب انس^۱ جان دارد بکار
 عکس این محمل چنان از رنگ بی رنگ آمده
 صد بهار است این دیار اکنون بچشم هوشیار
 هر سمومی وی ۰۰۰ هر بخار ، وی بخور
 خاک گل خاشاک وی سنبل مغیلان لاله زار
 هر گلی را رنگ و بوی خود کتاب دفتری است
 در بیان وصف زلف روی آن زیبانگار
 در حضور پادشاه گل ریاحین بسته صف
 چون بگرد سیّد مختار اصحاب کبار
 خواجهء مرسل ، امین وحی منزل ، نور حق
 شمس عالم ، فخر آدم ، شافع روز شمار
 گر نبودی ذات پاکش باعث ایجاد کون
 بی عمل ماندی صفاتی از صفات کردگار
 حلقه^۲ مویش برویش گر نبند واو قسم
 کی بروز شب بخوردی خالق لیل و نهار
 کثرت انعام او پیداست زانگستان او
 باشد از دریا نشان لطف جود جویبار

تاجش از (لولاك) تخت از (لى مع الله) خلعتش
 سرّ (ما اوحى فاوحى ^(٤)) واز (لعمرك) تاجدار
 پیش تازش انبیا ، (روح الامین) اش در رکاب
 لشکرش خیل ملایك از یمین و از یسار
 خسروان دهر بر خاک رهش کمتر خدم
 پادشاهان جهان بر آستانش بنده وار
 با وجود این چنین شاهی و جودی آنچنان
 کی مرا باشد غم از بار گناه بی شمار ؟
 با نگاه نرگس از شوخی که در سر داشتی
 تا قیامت ماند حیران : بی خود و مست و خمار
 سنبل از لافی که با گیسوی پرچینش زدی
 تار او شد کار و بار او سراسر تار و مار
 پرتوی از نور رخسارش چو پر عالم بتافت
 شد چراغ و آتش پروانه زار و نزار
 شب نمی از گلشن رویش بدنیا در فتاد
 شد گل بلبل [برو !] عاشق آشفته کار
 انبیارا خود چه یارا از شفاعت دم زدن
 تا نیایی در صف محشر تو اول شاهوار
 ای پناه آل آدم ! قبله روحانیان !
 ای امید انس و جان ! خیرالوری فخرالکبار
 قامت و ابروی تو روشن گر (نون قلم)
 چشم دلجوی تو از (مازاغ) باشد سرمه دار

(٤) این هم اشاره به آیه « فاوحی الی عبده ما اوحی » از سوره « النجم » میباشد و غلت نوشته شده است .

گر بخواهی (یولج الجمل فی سمّ الخیاط ^(۵))
 آنچه در شان تو دارد گشته از پروردگار
 آب و تابی تافت از رویت بموسی و خلیل
 آب او شد نار اعدا ، نار او شد لاله زار
 رنگ و بوئی یافت یوسف از گلستان رخت
 چاه او شد - چاه زندان - خانه عز و قار
 هرچی میخوام تو میدانی بحسن خاتمت
 ای امید ناامیدان ، این امید من برار
 بی وفایی در شفاعت چون بود یا مصطفی
 با وفایی از خدا ورخواه مشّت خاکسار
 نیست چون من هیچکس آشفته کار تیره روز :
 بی نوا ، آواره ، سرگردان ، پریشان روزگار
 نیست چون من در بیابان گنه گمراهر :
 پر خطا ، پر معصیت ، شرمنده و زار و نزار
 یا رسول الله وفائی امت تست هرچه هست
 هم تو میدانی که شیطان دشمن تست آشکار
 در قیامت کی روا باشد ، کجا غیرت بود
 دشمن خود شاد فرمایی و امت خوارزار ؟
 وانگهی هستم سگی بر درگاه اولاد تو
 پیر (شمزین) غوث (طایف) جواجگان با وقار
 ای گل گلزار (طه) ، سرو بستان رسول
 ای مه برج هدایت سیّد والا تبار

(۵) این اشاره به آیه « ولا یدخلون الجنة حتی یلج الجمل فی سمّ الخیاط »
 و واژه (یولج) اشتباه و (یلیج) صحیح است .

سر بیرون آر از کفن تا باز بینم روی تو
 باز تا خوشخوان گل باشم لبالب چون هزار
 يك زمان بنشین بچشم من که تا گویند باز
 خسروی بهر تفرج رفت بر دریا کنار
 يك نگه کن تا شوم قربان و ماند در جهان
 پادشاهی را سگی بوده وفائی جان نثار
 پیر درویشان بودی کو حلقهٔ تسبیح ذکر
 شاه شمزینان بودی کو آن شه آن گیر و دار
 این رخ زیبا چرا افتاده زینسان زیر خاک
 وین تن نازک چرا شد همچنین بی اختیار ؟
 از چه در سنگی چنین تنها تو ای سنگم بدل !
 تو مگر لعلی که در سنگی چنین افتاده زار ؟!
 از چه در خاکی چنین بی کس تو ای خاکم بسر !
 تو مگر گنجی که در خاکی چنین بی اعتبار ؟
 تا چه شد آن گفتگو و آن مهربانیهای تو
 ای خوشا آن وقت ساعت ، ای خوشا آن روزگار
 گر چه در معنی تصرف واری بیشتر داری ولی :
 جان بجانشاد کرد و تن به تنها سازگار
 تو شهی من بی نوایم آمدم بر در گهت
 مرحمت فرمای و دست از بینوای خود مدار

پاشبند

خوینەری بەرزێز ! ئێستە کە دیوانی وەفاییت لەم بەرگ و شیوە
تازەدا پیشکەش دەکەین ، دەبێ ئەوە لەبەر ئەوە گەر تەنها خۆم بەم کارەوه
ماندو ببوایەم و یارمەتی شارەزایان و ئەدەب دۆستانم لەگەڵ تەبویەت بەم
جوۆرە بۆم نەئەهاتە ئەوە نجام و ، رەنگیش بۆ هەر بە ئەنجام نەگەشتایە ، بەلام
لەگەڵ ئەوەیشدا من خۆم پێ ئەوە دەتیم کارەکم ناتەواوی هەیە و زۆری
تری بە بەرهەوهیە و نەتوانیوە کاروانی شیعری وەفاییت بگەیهنە دوا قۆناغ ،
بەلام ئەوە نەهەیه چیم پێ کرابێ درێغم نەکردووە و ، گویم لە ماندویتی
نەبوە و شەرمیشم لە پرسیار و داوای یارمەتی نەکردووە ، ئەوەی زۆر کارەکی
گران کردم نەبونی کەرەسە و نوسخە پاك و ریکی دیوانی وەفاییت بۆ کە
ئەگەر چەند نوسخەیهك دەسختی ئەو دیوانەم ببوایەت کارەکم ریکتر
دەبۆ ، بەلام « لە نەبونی هیچ ناکرێ » .

بەسەرگرتەوهیهك :

— تا ئێستە رێبازیکی تایبەتی بۆ لیکۆلینەوهی تیکستی کوردی
دانەنراوە و هەر کارێک لەم مەیدانەدا کرایت یان سەر بەخۆ کراوە ، یان
پشت بە رێبازی گەلانی دراوسێ کراوە کە ئەوانیش بۆ سەرچاوەی
ئەوروپایی و موستەشریقه کان دەگەژێنەوه . منیش لە کاتی لیکۆلینەوهی ئەم

دیوانه‌دا نه‌متوانیوه سهر به‌خۆ رییازیکی تاییه‌تی بۆ لیکۆلینه‌وه‌ی تیکستی کوردی دابنیم و دۆچاری که‌وانه‌ی رییازی گهلانی دراوسێ بۆم، که خالیکێ سهره‌کێ له‌و رییازهدا ئه‌وه‌یه تیکسته که ههرچۆن هه‌یه ده‌بی وه‌ک خۆی بنۆسری (هه‌له‌کان له‌ مه‌تنه‌که‌دا راست نه‌کرینه‌وه) و ههر هه‌له‌یه‌ک بۆ له‌ په‌راویزه‌وه‌ دیا‌ری بکری‌ت • منیش له‌ ژێر ته‌ئیری ئه‌م رییازهدا گه‌لێ جار هه‌له‌ی ئاشکرام وه‌ک خۆی هه‌شتوه‌ته‌وه و له‌ په‌راویزه‌وه‌ باسم کردوه ، له‌ گه‌ل ئه‌وه‌یشدا هه‌ندی جار خۆم پێ نه‌گیراوه و هه‌له‌که‌م له‌ مه‌تنه‌که‌دا راست کردوه‌ته‌وه و له‌ په‌راویزه‌وه‌ باسی ئه‌صله‌هه‌له‌که‌م کردوه • ئه‌م خاله‌ جینگه‌ی سهرنجه و ده‌بۆ هه‌مو هه‌له‌کانم به‌یه‌ک شیوه‌ — یان به‌ راستی له‌ سهرموه ، یان وه‌ک خۆی له‌ گه‌ل ئیشاره‌دا — بنۆسیاه •

په‌روه‌ ئه‌وه‌ ده‌رده‌که‌وی دانانی رییازیکی تاییه‌تی بۆ
(لیکۆلینه‌وه‌ی تیکستی کوردی) کاریکه‌ خۆی دینیتیه‌ پیش و داوای چاره‌سهر له‌ شاره‌زایان و زانایانی کورد ده‌کات •

— له‌ ساخکرده‌وه‌ و ده‌ره‌ینانی ئه‌م دیوانه‌دا مامۆسته‌ اه‌یمن ره‌نجیکێ زۆری له‌ گه‌ل داوم و دوا‌یش نرخاندنی دیوانه‌که‌ به‌ ئه‌ستۆی ئه‌و سپه‌ررا • له‌ کاتی خوینده‌وه‌ی دوا‌یدا چه‌ند رایه‌کی خۆی تۆمار کردبۆ منیش را‌کانیم وه‌ک خۆیان له‌ جینگه‌ی خۆیاندا تۆسین ، با له‌ گه‌ل هه‌ندیکیشیان نه‌بۆبم و به‌ گویم نه‌کردبێ ، به‌ هیوای ئه‌وه‌ی سۆدی خۆیان بیه‌خشن •

— به‌ گویره‌ی ئه‌و غه‌زه‌له‌ی که‌ به‌ ناوی (کتاب شهد و شکر) له‌م دوا‌یه‌دا له‌ به‌شی فارسیدا تۆسیمان گوما‌نیکێ تر له‌وه‌دا په‌یدا ده‌بی که‌ وه‌فایێ له‌ ده‌ور و به‌ری ۱۳۲۰ — ۱۹۰۲ دا مردبێ — وه‌ک تۆسیمان — چونکه‌ ئه‌و غه‌زه‌له‌ به‌ رۆنی له‌ سهره‌تا‌که‌یه‌وه‌ تۆسراوه‌ که‌ له‌ سالی (۱۳۰۷) دا وتراوه‌ • جا ئه‌گه‌ر ئه‌و سه‌فه‌ره‌ی که‌ وه‌فایێ ئه‌م غه‌زه‌له‌ی تیدا وتوه‌ دوا سه‌فه‌ری ده‌جی

بقی ، دۆر نیه بهم پتیه ههر لهو ساله دا - سالی ۱۳۰۷ - کۆچی دواپی
کردبئی .

— ئه و شیعرانه ی له پارچه ی ۱۳ پیتی (ئەلف) دا خستمانته ناو که وانه ی
[] واته نیشانه ی ئەوه ی که تا ئیسته چاپ نه کراون . . به هه له کراوه ؛
چونکه ئەو شیعرانه له و پارچه ده رهینراون و له چاپه کاندای به پارچه یه کی
سه ربه خۆ بلا و کرانه ته وه . به لام ئەمه راست نیه و راست ئەوه یه که وه ک
(خ) قوسیمان ، به یه ک پارچه بنۆسین .

محمد مه د عه لی قه ره داغی

پیرست

لاپهزه

نیوهی یه کهمی سهره‌تای ههر پارچه شیعریک

ژماره

پیتی نهلَف

۳	گهردشی چاوت قهراری عاشقی میسکین ده‌با	(۱)	×
۴	سهری کولمت له یتو زولفی سیادا	(۲)	×
۵	تابی سهری کولمت بۆ که وا زولفی به با دا	(۳)	×
۶	(بیا ای جان من ساقی فدای ساغرت بادا)	(۴)	×
۷	ههرچی له‌سهر تو گه‌زا شا بۆ به ده‌وله‌تی رۆت	(۵)	
۸	له‌و شاره خه‌ده‌نگی سه‌نه‌میکم له جگه‌ردا	(۶)	×
۹	مه‌ششاطه که شانه‌ی له‌سهری زولفی سه‌نه‌م دا	(۷)	×
۱۰	کاکۆلی به دم باوه که بادا به به‌ده‌ندا	(۸)	×
۱۱	لیوه‌که‌ی ئالت ده‌لین : عاشق له سۆتان به‌رده‌دا	(۹)	×
۱۲	(ما رایت اللیل ان من لحظة صار الغدا)	(۱۰)	
۱۳	به خۆزایی نیه سۆتاوی رۆته عاشقی شه‌یدا	(۱۱)	×
۱۴	ههر که دی جه‌ننه‌ت به رۆدا زولفی پرتابی شکا	(۱۲)	×
۱۵	غهمزه‌ده‌ی زولفم به غهمزه‌ی چاوی حه‌یرانم ده‌کا	(۱۳)	×
۱۶	نه‌سیمی بادی نه‌ورۆزی شه‌میمی عه‌به‌ری هیتا	(۱۴)	×

پیتی بی

۲۱	بۆ له‌بی جانان — به چاوت — من نه‌وا بۆمه که باب	(۱)	×

پیتی تی

- ۲۳ نه لئ مان سهر تا قه دم سوتام و جانانم نه هات (۱) ×
- ۲۴ نیگارا ئه ی به غه مزه ئافه تی دل چاوی بیمار (۲)
- ۲۵ دیسان به هه وری نیسانچ دونیا رهنگی ژه نگاری گرت (۳)
- ۲۷ گوله ندام ئه ی طه نافی گهرده نم زولفی په ریشانت (۴) ×
- ۲۹ غه مزه و نیگه ه و رو له خه می زولفی دو تادا (۵)
- ۳۰ ناروق رو ی داگرتی له بهر پیکه نینت (۶) ×
- ۳۱ به س بن جیلوه ی زولف و خالان عاشقی رو خساری خوت (۷)
- ۳۲ یار هاته ته به سسوم به هه ناسه ی منی مه بهوت (۸) ×

پیتی دال

- ۳۴ له ژیر زولفی سیا رو ی خسته دهر چاوی له دونیا کرد (۱) ×

پیتی دی

- ۳۷ دیسا نه سیمی به هار نه رم نه رم هاته خوار (۱)
- ۴۰ بادی نه ورؤزی ئه واهات گول وهشان و عطر بار (۲)
- ۴۱ ئه ی چرای ظولمهت که ده ی دل ، ئه ی جهلای قوری به صهر (۳) ×

پیتی غهین

- ۴۴ شه و له خه ودا من چراغ بوم دل چراغ بق جان چراغ (۱) ×

پیتی میم

- ۴۶ فهرمویه که من پادشه هی حوسنی دل نارام (۱) ×
- ۴۸ ئه ری ئه ی به زولف و رو خسار صه نه می چین ماهتابم (۲) ×

- (۳) بلێ پێم — گولی به هاریم — له تو تا به که ی جودایم ؟ ۵۰
- (۴) × ده میك ساقی دهمت بێته ده خیلی چاوه کانت بم ۵۲
- (۵) × خوشه روژی له عالم دهر به دهر بم ۵۴
- (۶) × ئه گهر بچی یادی زولف و چاوه که ت یهك له حظه صاییر بم ۵۵
- (۷) × ئه ی حوققه یی شه هه د و شه که رت ئابی حه یاتم ۵۵
- (۸) ئه ی نه شه ی خه نده ی زارت شیرین کاتی حه یاتم ۵۶
- (۹) نیگارا ! دوله را ! نامیهرمان ! یاری جهفاکارم ! ۵۸
- (۱۰) × گا ده سوتیم گا ده گریم غه رقی ئاو و ئاورم ۵۹
- (۱۱) × به گولزاری ئیرهم — قوربان — ده پرسى گهر له ئه حوالم ۶۰
- (۱۲) × نه خوش و مه ستی دۆ چاوی کالم ۶۲
- (۱۳) × تا بادی خه زان دایه گول و به رگی ره زانم ۶۳
- (۱۴) × ئه ی غاره تی هوش و خیره دم تیرگسی کالت ۶۵
- (۱۵) × به جاریکی ته ماشای تو ، فیدات بم ، هاودل و دینم ۶۶
- (۱۶) له داغی زولفی یار و عاریضی وهك لاله سوتاوم ۶۸
- (۱۷) که هه ستا زولفی رۆی داپۆشتی من له و داغه سوتاوم ۶۸
- (۱۸) × گوله که م ده لێن : ئه و دێ هه مق و مخته ی چاوه چاوم ۷۰
- (۱۹) یار هاته وه ده ست و دلێ خۆم گرت و به سه رچۆم ۷۱
- (۲۰) × درێغا بای خه زان دایه به هاری شوخ و ره عناکه م ۷۳
- (۲۱) × ئه ی (امام المرسلین ، شمس الهدی ، بحر الهمم) ۸۲

بیتی ئۆن

- (۱) دلێم پێ خوین و خوین باره به غه مزه ی نازی چاومه ستان ۸۶
- (۲) × ئه ی پزته وی حوسنت هه مق ره نگى گوله باغان ۸۶

- ٨٨ ئەو چاوانه‌ و‌ا‌ خوماری نازن (٣) ✕
 ٩٠ ئەري خه‌نده‌ی ده‌مت ئارامی د‌ل‌ کانی ه‌ياتی من (٤) ✕
 ٩١ له‌و‌ ر‌ۆژه‌ که‌ د‌ۆر بو‌ه‌ته‌وه‌ سایه‌ت له‌ سه‌ری من (٥) ✕
 ٩٢ خه‌طی ئازادج‌ ئەو‌ ر‌ۆژه‌ به‌ من دا‌ د‌ل‌ستانی من (٦) ✕
 ٩٤ جيلوه‌ی سه‌با‌ له‌ه‌ج‌ه‌ی شه‌مال‌ ، ب‌ۆی زولف‌ و‌ خالی یار ده‌ده‌ن (٧)
 ٩٩ ئەي‌ د‌ل‌ و‌مره‌ ه‌ۆشيار‌ ب‌ه‌ ه‌ذا‌ طريق‌ العاشقين (٨) ✕

پیتی واو

- ١٠١ ئەي‌ ره‌فيقان‌ و‌هرنه‌ ياريم‌ ز‌ۆر زه‌ليلم‌ د‌ل‌ شکاو (١)
 ١٠٢ ب‌ۆه‌وايي‌ زولف‌ و‌ د‌ل‌ چاکم‌ له‌ ر‌ۆی جانانه‌ ب‌ۆ (٢)
 ١٠٤ شه‌هيدی خه‌نجه‌رت ئەو‌ ر‌ۆژه‌ عومری جاويدانی ب‌ۆ (٣) ✕
 ١٠٥ گوليک‌م‌ ب‌ۆ له‌ دونيادا‌ شک‌ۆف‌ه‌ی باغی ره‌عنايي‌ (٤) ✕
 ١٠٧ ئەي‌ له‌ سایه‌ی سه‌ری زولفت‌ به‌ نيگا‌ و‌و‌ خه‌ط‌ و‌ ر‌ۆ (٥)
 ١٠٨ به‌ چاوان‌ غه‌مزموو‌ ئيما‌ مه‌فه‌رم‌ۆ (٦) ✕
 ١٠٩ ئەي‌ مايه‌یی‌ سه‌د‌ فيتنه‌ به‌ د‌ۆ ئيرگسی جاد‌ۆ (٧)
 ١١٠ عه‌زیزم‌ ر‌ۆحی شیرين‌م‌ له‌من‌ ب‌ۆچی که‌ناری ت‌ۆ (٨) ✕
 ١١١ ئەي‌ جه‌ننه‌تی عه‌يشی ئەبه‌دم‌ ري‌ گ‌وزه‌ری ت‌ۆ (٩)
 ١١٢ په‌نج‌ه‌ی له‌ حه‌نا‌ به‌ستوه‌ — ئايا — گو‌لم‌ ئەم‌ر‌ۆ ؟ (١٠)
 ١١٣ سه‌رابستان‌ خه‌را‌بستانه‌ ئيم‌ر‌ۆ (١١) ✕

پیتی هي

- ١١٥ له‌ سه‌ر ر‌ۆت‌ کاذيب‌ه‌ی زولفت‌ و‌ه‌لابه‌ (١) ✕
 ١١٦ به‌ ليوی ت‌ۆ به‌ چاوی ت‌ۆ که‌ و‌ا‌ ه‌ر مه‌ست‌ و‌ سه‌رمه‌سته (٢)
 ١١٧ سه‌رگه‌شته‌ و‌و‌ شيواوه‌ و‌ه‌کو‌ سایه‌ له‌ د‌ۆته (٣)

ژماره	نيوې په گڼې سهره نای هر پارچه شيعر يك	لاپهزه
(۴)	دل ده نالې دهم به دهم سوتاوی تاوی فير قه ته	۱۱۸
(۵)	نهری نهی زولفه که ت سهر تا قه دهم هر حلقه وو به نده	۱۲۰
(۶)	تو سهری زولفی بلاوت زولفی خاوت بامده	۱۲۰
(۷)	روژی طهره ب و وه قتی گول و فه صلی به هاره	۱۲۱
(۸)	دولبه را ! توی و سهری زولفت به عاریض وا و هره	۱۲۳
(۹)	نهی خوش خه بهر نه سیمی سه هر په یکی عاشقان	۱۲۴
(۱۰)	ده میکی هه سته پی ، قوربان ، جه مالت عالم ئارا که	۱۲۸
(۱۱)	به م روخ و له ب مه یلی گولستان مه که	۱۲۹
(۱۲)	غمزه دهی خوتم نیشانه ی تیری موژ گانم مه که	۱۳۰
(۱۳)	چ طه لیس میکه ؟ چ سیر میکه ؟ چ سه و دای میکه	۱۳۱
(۱۴)	قه د گول و رو گول و ده مانی گول	۱۳۲
(۱۵)	نهی صه با ! تیک مه ده تو په رچم و کاکولی گول	۱۳۲
(۱۶)	له محبت به صه فا نیوې ماهی کی ته مامه	۱۳۳
(۱۷)	نهو زولفه دو تابه چ طه لیس میکه چ دامه	۱۳۵
(۱۸)	برینداره دل م سه و دازه دهی زولفی دلارامه	۱۳۶
(۱۹)	به ماچی جان ده به خشی ، نهی مه سیحای عه صره ، بیستومه	۱۳۷
(۲۰)	دور له تو بو و زولفه دل حه ققی به لا و و هره مه	۱۳۷
(۲۱)	روژی طهره ب و که یف و ده می جونی کوتانه	۱۳۸
(۲۲)	تا خه نده می گول کاشیفی نه سراری نیهانه	۱۴۰
(۲۳)	نهل نهی ساقی بی مه ستان به حه ققی پیری مه یخانه	۱۴۱
(۲۴)	دلی پر ئیشی من بویه ودها خونا بی گریانه	۱۴۳
(۲۵)	حه ریقی ئاوری دوریم داغدار ی زولفی جانانه	۱۴۴
(۲۶)	خه رمان به و سهری زولفی په ریشان چیه ره بنوینه	۱۴۵

۱۴۶	نهی حوسنی نه زمل دا نه فوسی خوت بنوینه	(۲۷) ✕
۱۴۸	روحم به فیدات نهی گولی گولزاري مه دینه	(۲۸) ✕
۱۴۹	له سهر چی لیم زیزی چپوه چ قهوماوه ؟	(۲۹) ✕
۱۵۱	له بهر نازی چاوبازان خورد و خوم خویناوه	(۳۰) ✕
۱۵۳	چاوه پئی موژدهی نه سیم ، تا له گولشه ن دیته وه	(۳۱)
۱۵۵	چین چین و تاتا [کر !] زولفی هریری بکه وه	(۳۲)
۱۵۶	مه مکوژه تو گهرده نی خوت زو له زولفان دمرخه وه	(۳۳) ✕
۱۵۸	تا به تا له و روژه تو زولفت به رودا خسته وه	(۳۴) ✕
۱۵۸	سهره یا عهره ره یا تازه نیهالی چه مه نه ؟	(۳۵) ✕
۱۵۹	چاوی پر خوینم ده گیزم قبيله کم په یلا نیه	(۳۶) ✕
۱۶۱	صد هزار دل پیکه نتي وهك گول به دم بادی به ههشت	(۳۷)
۱۶۱	دلی دیوانه له سهر زولفی له عالم به ریه	(۳۸) ✕
۱۶۲	کار و پیشه ی نه م دلهم چکه م خودا هر زاریه ؟	(۳۹) ✕

بیتي یی

۱۶۴	فهرنگی میلله تنی ، کافر دلې ، نه گریجه ته رساین	(۱) ✕
۱۶۵	سهر مه ستانه رابردم به بهر دهر کی کلیساین	(۲) ✕
۱۶۷	هه تا روژی قیامت دیت و نابین	(۳) ✕
۱۶۸	نهری حه بیبی رموانم طه بیبی دهر دی جودایی	(۴)
۱۷۰	تا تیرگسی تو نازی هه بی غمزه نوما بی	(۵)
۱۷۰	شهر چی دهر دی نارمزومه ندی له کس ته تیری نابین	(۶)
۱۷۲	زه دهی روتم ، به چاوی تو ، شیفام بی لیوه کت نابین	(۷)
۱۷۳	نه مان مو طریب بی ساقی وا بی	(۸)

ژماره	نیوه‌ی یه‌که‌می سه‌ره‌نای ههر پارچه شیعریک	لاپه‌زه
(۹) X	موطرب وهره دهستی من و دامانی وهفات بئ	۱۷۶
(۱۰) X	وهفایج بوت‌په‌رستی تویه سه‌د جار کوفری ظاهر بئ	۱۷۸
(۱۱)	سوتام به نازی فیرقه‌تی ، ساقی که‌رم که شه‌ربه‌تی	۱۷۹
(۱۲) X	ئه‌ی به ههر ئاوینه حوسنیك و ته‌جه‌لاییکی دی	۱۸۲
(۱۳)	که شانه‌ی دا له زولفی تار و ماری	۱۸۳
(۱۴) X	سولطانی ههمو سه‌رو و قه‌دان ماهی حه‌صاری	۱۸۴
(۱۵) X	حه‌ریفان ئه‌له‌مان کوشتمی یارم ، چاوی بیماری	۱۸۷
(۱۶) X	هیند نه‌خوشی ده‌ردی دۆریم ومخته گیان و دل ده‌ری	۱۸۸
(۱۷)	ئه‌ی غه‌زالانی خه‌طا ، ئاهوی چین ، که‌بکی ده‌ری	۱۹۰
(۱۸) X	تاییکی ریشه‌یی دل به توکی غه‌مه‌دا دا	۱۹۲
(۱۹) X	ئه‌و دولبه‌ره وا باده به چاوان ده‌فروشی	۱۹۸
(۲۰) X	ئه‌و غه‌مه‌ به چاوی به شه‌هیدان ده‌فروشی	۲۰۰
(۲۱) X	به یادی زولفته ئارامی رۆح و راحه‌تی جانی	۲۰۱
(۲۲)	یارم که قه‌دی به‌رزی سه‌د نه‌خلی شه‌جه‌ر دینئ	۲۰۲
(۲۳)	ئه‌گه‌ر چی بادی نه‌ورۆزی نه‌ویدی وه‌صلی گول دینئ	۲۰۳
(۲۴) X	دلی دیوانه ویصالی له‌بی جانانی ده‌وی	۲۰۵
(۲۵) X	له باغان ئاه و نالین دئ ، ده‌لین شای تئو گولان رۆی	۲۰۵
(۲۶) X	به بئ‌باکی ده‌میکی هات و داغی کردم و رۆی	۲۰۸
(۲۷) X	به نازیکی کوشنده‌ی سه‌د هه‌زار جان و دل ئیفتاده‌ی	۲۰۸

باشماوه‌ی یتئ (رئ)

۲۱۰ — X یا ره‌سوله‌للا ده‌خيله‌ك رۆم نیه یتمه حوزور

قسمت فارسی

- ۱ -

- (۱) ای صفا بخش جان نسیم صبا
 ۲۱۵
 (۲) بتم بر طلعت خود شانه زد زلف چلیپارا
 ۲۱۷
 (۳) ای ترک خطا ماه ختن سرو خود آرا
 ۲۱۸
 (۴) تاریک مکن روز مرا باز نگارا !
 ۲۱۹
 (۵) ای ترک خطا ، ماه ختن ، سرو خود آرا
 ۲۱۹
 (۶) باغبان از ما در گلزار بندیدن چرا ؟
 ۲۲۰
 (۷) شانه زد بر روی خود چون طره دلاله را
 ۲۲۱
 (۸) حلقه زد چون دردی زلفا رخ جانان را
 ۲۲۱
 (۹) بشکست چو زلف سیه مشکفشان را
 ۲۲۲
 (۱۰) آن روز کزان طره برخ بست شکن را
 ۲۲۳
 (۱۱) ز دست خود مده ای دیده یاد زلف مشکین را
 ۲۲۴
 (۱۲) عبیدالله رئیس مرشدان و قطب ملتها
 ۲۲۴

- ب -

- (۱) ای خم زلف سیاه تو جنابش مستطاب
 ۲۲۷
 (۲) ساقیا ! سوختم بیا بشتاب
 ۲۲۸
 (۳) هان ! وفایی چه خفته دریاب
 ۲۲۹
 (۵) صبا از من بگو با آن مه نا مهربان امشب
 ۲۳۲
 (۴) خوش همی غلطد برویش طرهء پر پیچ و تاب
 ۲۳۲
 (۶) مرا بیتاب داری هر دم ای زلف بتاب امشب
 ۲۳۳

- ت -

- (۱) گوشه‌ء چشم توم گوشه نشین کرد ز خود ۲۳۵
- (۲) طرّه از باد وزان لزران بروی دلبراست ۲۳۶
- (۳) ای رخ و زلفت شب تاریک و روز روشن است ۲۳۶
- (۴) ای فتنه‌ء عالم به نگاه ! این چه جمال است ؟ ۲۳۷
- (۵) ای آنکه خط سبز و لب آب حیات است ۲۳۷
- (۶) گر کاینات نامه شود صد هزار بار ۲۳۸
- (۷) زلف مشکین بین که بر عارض پریشان کرده است ۲۳۹
- (۸) ای بیادت عاشقان را هر نفس ۲۴۰
- (۹) بر دل و بر دیده گفتم : هر کجا خواهی بیا ۲۴۱
- (۱۰) قلم بدست من اندر سواد خطه‌ء نظم ۲۴۱
- (۱۱) ای راحت دل قوت روان لعل لبانت ۲۴۲
- (۱۲) خطا گفتم که زلفت مشک چین است ۲۴۲
- (۱۳) براه دوست کسی سر نهد سبک باراست ۲۴۳
- (۱۴) دلبری دارم که در عالم نظیرش کمتر است ۲۴۴
- (۱۵) ای بت چین ای بلای جان خط و خالت ۲۴۵
- (۱۶) بفریادم رس ایجان عزیزان لعل شرینت ۲۴۵
- (۱۷) کشیده طره سر از اختیار عارض قامت ۲۴۶

- د -

- (۱) رفتم کنارش امروز جای گوش‌واره‌ام داد ۲۴۸
- (۲) دل که با طره‌ء جانان سر سودا دارد ۲۴۸
- (۳) بگذار تا بگیریم در دیر راهبانان ۲۴۹

- (۴) جز سر زلف تو دل که راه ندارد ۲۵۰
- (۵) هر شام و سحر روی تو دیدن مزه دارد ۲۵۱
- (۶) دو هفت سال ریاضات خاك شمذینان ۲۵۲
- (۷) سیه شد زلف با خورشید رو تا آشنایی خود نمائی کرد ۲۵۳
- (۸) بر چهره ، زلف خویش از پیچ و تاب کرد ۲۵۳
- (۹) بتم چو طره بر خسار خود فشان میکرد ۲۵۴
- (۱۰) حسنت بفتح کشور دل اهتمام کرد ۲۵۴
- (۱۱) چشم سیاه مستت با ما به بین چها کرد ۲۵۵
- (۱۲) آن شکر خنده بوصل دهنم شاد نکرد ۲۵۷
- (۱۳) بجان آمد دلم تا کی دل ، ای جان ، بی دوا باشد ۲۵۷
- (۱۴) شادی من نه بخلد نه به کوثر باشد ۲۵۸
- (۱۵) دل دیوانه دارم دمی بیغم نخواهد شد ۲۵۹
- (۱۶) مرا که دوش دو چشم از غم نگار تر آمد ۲۶۰
- (۱۷) دوش اندر میکده چون وجه زیبا زدند ۲۶۰
- (۱۸) شکل و بالای ترا ، یارب ، چه شیرین بسته اند ۲۶۴
- (۱۹) در ازل سنبل گیسوی ترا شانه زدند ۲۶۴
- (۲۰) بت من طره چو بر برگ سمن بر شکند ۲۶۵
- (۲۱) من توبه ز هر چه شیخ گوید پس ازین ۲۶۶
- (۲۲) مستانه چو از میکده بیرون آید ۲۶۷

- س -

- (۱) ای شکر اگر وانرسی خال مگس ۲۶۸

- م -

- (۱) جانا شب دوش مرغکی غالیه فام ۲۶۹
- (۲) خوشا روزی ز دنیا در بدر بم ۲۶۹
- (۳) نگارینم ! دل و جانم ! حبیبم ! ۲۷۰
- (۴) هم چو شاهین بهوس بال پری بگشادم ۲۷۱
- (۵) رنجیده یاران ز دوران گله‌دارم ۲۷۲
- (۶) من که در گوشه کاشانه دلی خوش دارم ۲۷۳
- (۷) بخیال تو بهر جای که من می‌نگرم ۲۷۴
- (۸) گر من سوخته بر شاهد خوبان برسم ۲۷۵
- (۹) بکوی یار هر دم از فراق یار مینالم ۲۷۵
- (۱۰) ای آفت دل بلای جانم ! ۲۷۶
- (۱۱) بی تو ای دوست فلانم که چگویم چونم ۲۷۸

- ن -

- (۱) السلام ای باغ رویت (جنة المأوی) من ۲۷۹
- (۲) یار ارمنی مذهب ! شوخ عیسوی ملت ! ۲۸۰

- و -

- (۱) این تطاول بین که از دست شب یلدا کشم ۲۸۱
- (۲) ای دلبرا ! ای دلبرا جانم فدای جان تو ۲۸۲

- ه -

- (۱) فدای جان پاکت این غلام در بدر کرده ۲۸۴
- (۲) مرا تحیر از آن زلف و روی فرگس مست است ۲۸۴

- ی -

- (۱) شب است این زلف ، یا روز جدایی ؟ ۲۸۶
- (۲) ای روی تو ابروی تو وان دو لب شیرین ۲۸۷
- (۳) نمیدانم چرا ای دیده چندین خون فشان هستی ؟ ۲۸۸
- (۴) کرم خواندی ، ستم راندى ، وفا گفتى ، جفا کردى ۲۹۳
- (۵) ندانم با وفاداران جفاکاری چرا کردی ؟ ۲۹۴
- (۶) گفتم به بت ساده : که ای ترك خجندی ۲۹۵
- (۷) در هر دو جهان گر اثر عشق نبودی ۲۹۶
- (۸) شنیدم اکز (وفایی) لطف کردی یاد فرمودی ۲۹۶
- (۹) سیبا به نزاکت تو لازم ۲۹۷
- (۱۰) تا کی چو کمند مشکبارش ۲۹۹
- (۱۱) ای بمصر سودایت صد عزیز قربانی ۲۹۹
- (۱۲) دریغ عهد گل و عاشقی و روز جوانی ! ۳۰۰

مثنویات

- (۱) زد صفیر مرغ جان بالای عرش ۳۰۳
- (۲) موسی جان باشد بر طور عشق ۳۰۴
- (۳) کای نسیم منزل جانان من ۳۰۵
- (۴) شانه کن زلف سیاهش با ادب ۳۰۸
- (۵) فی غلط گفتم که خورشید هداست ۳۱۰

۳۱۲ (۶) دل گرفتار بالای عشق تست

۳۱۳ (۷) حق آن روحانیان باهمند

۳۱۵ کتاب شهد شکر

۳۲۲ پاشبه‌ند

* * *

راست کردنه‌وی هه‌له‌ی چاپ

لاپه‌زه	دێژ	هه‌له	راست
۱۵	۱	کارگا	کارگاه
۱۸	۸	شیعره‌یش	نهم شیعره‌یش
۲۴	۲۳	سابلاخی	سابلاختی
۴۸	۱۷	روح	روح
۴۸	۳	دل‌ئارام	دل‌ئارام
۵۳	۸	؟	!
۶۳	۴	بزو	به‌رو
۸۱	۱۸	همو	همو بران
۱۲۱	۲	نه‌زوخی	نه‌زوختی
۱۲۳	۳	بی	بی
۱۲۴	۲۰	فروشه	فروشه
۱۳۵	۴	وه‌حشی	وه‌حشتی
۱۳۸	۱۳	جوته	جۆنی
۱۴۴	۱	دوریم	دۆریم

لاپهزه	دېتر	ههله	راست
۱۶۲	۱۵	—	(۳۹)
۱۹۳	۸	دهزیسی	دهزیسی
۱۹۹	۱۴	زولف و	زولفی
۲۰۱	۱۷	نهم	نهمو
۲۱۹	۱۷	سروآرا	سرو خود آرا

نهو پارچه پینج دیزری بهی که بهم رسته به دهست پین نه کات : «ماموستانان زه بیچی و هیمن . . تاد» له لاپهزه (چل و نو) دا ، شوینی راسته قینه ی له پاش پارچه شیعی «هزار صوم و صلات بی» به له لاپهزه ی (چل و هشت) دا.

★ ★ ★

نرخى (٦٥٠) فلسه

دهست پښ كړدنې له چاپ دان ١٩٧٨/٤/١

لږ بونه وه له چاپ ١٩٧٨/٨/١

له كټيځانه ي نيشتمانيدا

ژماره ٤٠٣ ي سالي ١٩٧٨ ي دراوه تي